

МАРГАРЕТ ВАЙС, ТРЕЙСИ ХИКМАН ИЗПИТАНИЕТО НА БЛИЗНАЦИТЕ

Част 3 от „Легенди за драконовото копие“

Превод от английски: Петър Тушков, 2004

chitanka.info

*Посвещава се
На моя брат, Джери Хикман, който ми показва какъв
трябва да бъде един брат.*

Трейси Хикман

*На Трейси, с искрени благодарности, за което ме покани
да пристъпя в твоя свят.*

Маргарет Вайс

БЛАГОДАРНОСТИ

Преди всичко искаме да благодарим на първоначалните членове на дизайнерския екип на DRAGONLANCE: Трейси Хикман, Харолд Джонсън, Джеф Груб, Майкъл Уилямс, Гали Санчес, Гари Спийгъл и Карл Смит.

Искаме да благодарим и на онези, които се присъединиха към нас в света на Крин: Дъг Найлс, Лаура Хикман, Майкъл Добсън, Брус Несмит, Брус Хърд, Майкъл Брюл и Роджър Е. Мур.

Бихме искали да отправим благодарност и към нашия редактор Джийн Блашфилд Блек, който премина заедно с нас през всички изпитания и триумфи.

И най-сетне, много бихме желали да изразим дълбока признателност към всички онези, които ни предложиха своята подкрепа и насърчения: Дейвид „Зеб“ Кук, Лари Елмор, Кейт Паркинсън, Клайд Колдуел, Джеф Ийзли, Рут Хойер, Каролин Вандербилт, Патрик, Л. Прайс, Бил Ларсън, Стийв Съливан, Денис Бюве, Валери Валюсек, Дезра и Тери Филипс, Джанет и Гари Пек, на нашите семейства и не на последно място — на всички вас, които ни писахте.

СВЕТЪТ НА КРИН
КОНТИНЕНТЪТ АНКАСОН

КНИГА ПЪРВА

ЧУКЪТ НА БОГОВЕТЕ

ПРОЛОГ

Острият тръбен звук проряза есенния въздух като парче студена стомана, предвещаващо гибел и кръвопролития. Армията на джуджетата от Торбардин нахлу в Равнините на Дергот и се устреми към своя враг — собствените си роднини. Вековете на омраза и взаимно неразбиране между хълмистите джуджета и техните братовчеди от планините щяха да облеят в алено равнините през този ден. Победата вече не бе от значение — смисълът ѝ се беше изгубил, а и едва ли някой го търсеше. И двете страни преследваха отмъщение за дела, извършени от деди и прадеди, от мъртъвци, живели и умрели още преди векове. Убийство в името на отдавна забравена кауза — ето какво беше Войната между джуджетата.

Верен на дадената дума и Карас, героят на джуджетата, се биеше в името на своя Крал на Планината. Брадата му бе гладко избръсната заради срама, че трябва да вдига оръжие срещу собствения си род. И макар да се сражаваше в авангарда на армията, Карас ридаше горчиво всеки път, когато под ударите му падаше поредната жертва. Някъде по това време джуджето най-сетне бе започнало да разбира, че думата победа по някакъв извратен начин е започнала да придобива смисъл на пълно самоунищожение. Пред очите му знамената и на двете страни падаха, потъпкани и забравени, изгубени сред кръвта и унищожителната червена вълна на лудостта и унищожението, поглъщаща армиите им. А когато осъзна, че независимо от това кой ще надделее, все пак победител няма да има, Карас захвърли своя чук — чукът, изкован с помощта на Реоркс, богът на джуджетата — и напусна бойното поле.

В този момент мнозина извикаха „страхливец“. Дори да ги бе чул обаче, той не им обърна внимание. В сърцето си джуджето знаеше много по-добре от всеки друг колко струва в действителност. Като избърса горчивите си сълзи и изми кръвта, полепнала по ръцете му, Карас потърси сред труповете на убитите двамата възлюблени синове на крал Дънкан, след което ги натовари на един кон и се отправи обратно към Торбардин.

Докато се отдалечаваеше, зад гърба му продължаваха да се чуват дрезгавите викове на умиращите, крясъците, призоваващи към отмъщение и звънтенето на стоманата. Той не погледна назад. Имаше чувството, че така или иначе ще му се налага да чува този звук до края на дните си.

Героят на джуджетата тъкмо навлизаше сред първите хълмове на планините Каролис, когато до ушите му достигна зловещ тътен, който накара коня под него да заиграе нервно. Карас дръпна юздите и се опита да успокои животното. Огледа се объркано. Какво беше това? Не бе звукът на войната. Всъщност не можеше да се сети за нищо, което би могло да го предизвика.

Джуджето накара коня да се обърне и погледна назад. Идваше някъде оттам, от мястото, където дори в този миг народът му продължаваше да се избива в името на криворазбраната справедливост. Постепенно тътенът се усили, за да се превърне в притъпен грохот, който като че ли заплашваше да връхлети целия свят. Стори му се, че едва ли не, може да види този странен звук, докато приближаваше към него все повече и повече. Карас потръпна и сведе глава, тъкмо когато заплашителният рев се изтърколи още по-близо и изпълни Равнините в ниското.

„Това е Реоркс — помисли си той мрачно и ужасено. — Това е гласът на неговия гняв. Обречени сме.“

Най-сетне тътенът го връхлетя заедно с ударната вълна — ураганен порив от изгаряща топлина и зловоние, които почти го отнесоха от седлото. Обгърнаха го облаци от пясък, прах и пепел, които превърнаха деня в неестествена, смразяваща нощ. Дърветата наоколо му започнаха да се превиват от силата на вятъра, а конете зацвилиха ужасено и се опитаха да хукнат, накъдето им видят очите. В този момент единствено силната воля на джуджето успяваше да удържи паникьосаните животни.

Заслепен от жилещите песъчинки, давящ се и кашлящ, Карас едва успя да покрие собствените си очи и уста, докато безуспешно се стараеше — доколкото беше възможно в неочаквано спусналия се мрак — да обърне конете така, че да ги предпази от извилата се вихрушка. Нямаше представа колко дълго е стоял изгубен по този начин в облака от прах, пепел и горещ вятър. Внезапно, почти толкова неочаквано, колкото се беше появил, облакът изчезна.

Дърветата престанаха да се огъват, пясъкът започна да се сляга, конете се успокоиха, а есенните ветрове бързо разпръснаха остатъците от тъмния облак и оставиха след него единствено тишина, която звучеше дори по-заплашително от тътена, който я бе предшествовал.

Изпълнен с мрачни предчувствия, Карас продължи бързо по пътя си нагоре, в търсене на подходяща височина, откъдето да погледне към Равнината. Най-сетне я откри — самотна, издадена напред скала, достатъчно широка, за да може спокойно да пристъпи и да надникне надолу. Привърза конете за едно дърво, след което се върна на скалата и се взря невярващо пред себе си.

Сред Равнините на Дергот не се виждаше жива душа. Впрочем там нямаше абсолютно нищо, освен почернели, спечени пясъци и напукани камъни.

Двете армии бяха изчезнали напълно. Експлозията бе отнесла всичко, включително и трупове. Дори Равнините изглеждаха по различен начин. Ужасеният поглед на Карас се премести към мястото, където трябваше да се издигат заострените върхове на магическата крепост Заман в цялото им великолепие. Крепостта също бе унищожена, но не напълно. Вместо това бе рухнала под собствената си тежест, така че сега — по странен и плашещ начин — руините ѝ напомняха за човешки череп, ухилен към оголената Равнина на Смъртта.

— Реорксе, Отче, Ковачо, прости ни — измърмори джуджето през замъглените си от сълзи очи.

Сетне главата му се сведе скръбно и героят на джуджетата се отдалечи, за да продължи по пътя си към Торбардин.

В паметта на джуджетата — и според доклада на самия Карас — унищожението на двете армии щеше да остане като акт на справедливо възмездие, връхлетяло ги по волята на Реоркс. Разгневеният бог бе захвърлил чука си, за да премаже онези, които се бяха осмелили да пристъпят повелите му.

Ала Хрониките на Астинус описват най-точно онова, което се бе случило през онзи ден в Равнините на Дергот:

И ето, достигнал върха на магическите си сили, архимагьосникът Рейстлин, или както още е известен —

Фистандантилус, с помощта на свещенослужителката от Ордена на Белите мантии — Кризания, проправят пътя си през Портала, водещ в Бездната, за да отправят в лицето на Мрачната Царица предизвикателство на живот и смърт.

И до този момент делата на архимагьосника бяха тъмни, престъпленията му нямаха равни и всички до едно бяха извършени, за да постигне крайната си цел, голямата си амбиция. Кръвта по черната му мантия не беше само негова. И все пак този мъж познава човешкото сърце. Знае как да превърне омразата и презрението, които напълно заслужава, във възхищение и обожание. Така попадна под влиянието му лейди Кризания от дома на Тариниус. Макар да е Преподобна дъщеря на църквата, в белия мрамор на душата ѝ имаше една фатална пукнатина. Тъкмо от нея се възползва Рейстлин, за да достигне до съкровените тайни на сърцето на свещенослужителката...

Кризания го последва до страховития Портал. Там тя призова своя бог и Паладин откликна на молитвите ѝ, тъй като, трябва да признаем, я обичаше и я смяташе за своя избраница. От своя страна Рейстлин призова на помощ магията си и също сполучи, защото няма друг като него и не се е раждал и живял по-могъщ от този млад човек.

Порталът се отвори.

Магьосникът пристъпи към него, ала в същия момент в тъканта на заклинанието се намеси устройството за време, задействано от собствения му близък, Карамон, и от един кендер на име Тасълхоф Кракундел.

Магическото поле се разкъса...

... а това имаше ужасяващи и неочаквани последици...

ГЛАВА 1

— Опа — каза Тасълхоф Кракундел.

Карамон се втренчи строго в кендера.

— Не съм виновен, Карамон, честно! — запротестира Тас.

Още докато произнасяше последното, той се огледа и вдигна очи към приятеля си. После отново се огледа. Долната му устна затрепери. Кендерът понечи за всеки случай да извади носната си кърпа, но си даде сметка, че нито тя, нито кесиите му са си на мястото. Тас въздъхна. В цялото това вълнение за момент бе забравил, че всичко остана в занданите на Торбардин.

А моментът наистина си го биваше. Само до преди няколко секунди двамата с Карамон стояха в магическата крепост Заман и активираха вълшебното устройство за пътуване във времето, в същия миг Рейстлин бе започнал да изтъкава *собствената* си магия и преди още да е разбрал напълно какво се случва, Тас се оказа в центъра на чудовищна буря — камъкът се пукаше, стените пееха, имаше чувството, че го теглят едновременно в шест посоки, а после — ПУФ — озоваха се тук.

Където и да беше това тук. А където и да бе, със сигурност не изглеждаше така, както трябваше да изглежда.

Намираха се на някаква планинска пътека недалече от огромен заоблен камък, потънали до глезените в хлъзгава, пепелявосива кал, която, доколкото можеше да твърди със сигурност, покриваше местността под тях напълно. Пръснати тук-там, като нащърбени зъби, от лепкавата маса на калта се подаваха различни по големина скали. Наоколо не се виждаха никакви признаци на живот, пък и едва ли нещо можеше да оцелее достатъчно дълго сред цялото това опустошение. Дърветата бяха изпопадали и на мястото им се издигаха исполински овъглени пънове. Докъдето стигаше погледът, се виждаше едно и също — съвършено, окончателно опустошение.

Небето също не предлагаше кой знае каква утеха. Точно над тях бе сиво и празно. На север обаче, придобиваше странен виолетов цвят, примесен с нездраво изглеждащи ярки облаци, изпъстрени със

светлосини нишки. С изключение на далечния тътен на гръмотевиците, не се чуваше никакъв друг звук. И никакво движение... абсолютно никакво.

Карамон си пое дълбоко дъх и прокара ръка през лицето си. Горещината беше нетърпима и макар да стояха тук едва от няколко минути, по кожата му бе полепнал тънък слой съвсем фина сива пепел.

— Къде сме? — попита той безизразно.

— А-аз, ами май нямам никаква идея, Карамон — рече Тас. После добави: — А ти?

— *Направих* точно както ми каза — подчерта приятелят му. В гласа му се долавяше злокобно спокойствие. — Ти каза, че Гнимш казал, че трябвало само да си помислим за мястото, където искаме да отидем, за да се окажем тъкмо там. И съм сигурен, че поне аз мислех единствено за Утеха...

— Аз също! — извика кендерът. Забелязал, че Карамон се е втренчил обвинително в него, той заекна: — Или поне мислех за него през по-голямата част от времето...

— *По-голямата?* — последното бе произнесено толкова тихо, че околните камъни като нищо можеха да се напукат от студ и ужас.

— Ами... — Тас преглътна. — Добре де, в-веднъж си помислих, и обърни внимание, че беше само за секундичка, за това колко... тъъ... колко забавно и интересно и, ами, неповторимо би било да... тъъ... посетим... тъм... ммм...

— Ммм какво? — настоя Карамон.

— Някоя... ммммммм...

— Някоя...?

— Мммммм — смънка кендерът.

Карамон шумно си пое дъх.

— Някоя луна! — произнесе бързо Тас.

— Луна? — повтори недоверчиво едрият войн. — Коя луна? — попита след миг и се огледа несигурно.

— О — кендерът сви рамене, — която и да е от трите. Предполагам, че едва ли има някакво значение. Сигурно са си лика=прилика, поне така ми се струва. С изключение на това, разбира се, че Солинали ще бъде покрита с искрящи сребърни скали, Лунитари с яркочервени, а последната, макар да не е много сигурно, понеже никога не съм я виждал, сигурно е изцяло черна...

При последните му думи Карамон издаде нисък нечленоразделен стон и Тас реши, че е време да си затваря устата. Решението му остана в сила цели три минути, през които приятелят му се оглеждаше безмълвно и сериозно. Както обикновено обаче, се изискваше много повече от обикновена решимост (например остър нож), за да накараш един кендер да си държи езика зад зъбите.

— Карамон — забърбори той най-после, — м-мислиш ли, мислиш ли, че наистина сме успели? Да отидем на някоя... мм... луна? Така де, искам да кажа, това място не ми прилича на никое, което досега съм посещавал. Не че тия камънаци са сребърни или червени, или дори черни. Повечето си имат цвят на най-обикновени скали, но...

— Не бих се изненадал — прекъсна го мрачно едрият войн. — В края на краищата, преди, пак благодарение на теб се озовахме в пристанищен град, който се намираше в самия център на пустинята...

— Ама аз и тогава не бях виновен! — възмути се Тас. — Дори Танис каза, че...

— И все пак — продължи Карамон, сякаш въобще не го слушаше, докато по лицето му се бореха различни чувства, най-силното от които можеше да се определи като объркване, — *изглежда* странно, но ми се *струва* някак познато.

— Напълно си прав — съгласи се кендерът, след като си даде труд да огледа покрития с пепел пейзаж. — Сега като го споменаващ, и на мен започна да ми напомня за нещо. Само дето — той потръпна — никога не съм бил на чак толкова ужасно място... като изключим Бездната, разбира се, — измърмори той под нос.

Покровът от надвиснали над хоризонта облаци се приближаваше все повече. Изви се горещ вятър, а в изпълнения с пепел въздух полетяха ситни дъждовни капчици. Тас тъкмо се канеше да подхвърли някакъв коментар за лигавия дъжд, когато светът около тях буквално експлодира.

Или поне такова бе първото му впечатление. Ярка, ослепителна светлина, прациящ звук, пукот, трясък и внезапен земетръс. Едва тогава Тасълхоф откри, че седи в сивата кал и глупаво е зяпнал гигантската дупка, която се бе отворила в една скала на не повече от стотина крачки от тях.

— Богове! — възкликна Карамон и изправи кендера на крака. — Добре ли си?

— М-мисля, че да — рече сащисано Тас. Пред очите им от надвисналите облаци към земята се протегна още една мълния и оглушително запрати във въздуха фонтан от пепел и разтрошени камъни. — *Гледай ти!* Определено си струваше да го видиш със собствените си очи. Не че имам желание да се повтори — добави бързо, изплашен, че навъсеното небе, което потъмняваше все повече с всяка изминала секунда, ще реши да го подложи отново на същото изпитание.

— Където и да сме, най-добре да си намерим някое по-закътанو местенце — измърмори Карамон. — Поне си имаме пътека. Все нанякъде води, нали?

Кендерът печално проследи с очи калната пътека, водеща до точно толкова калната долина под тях, и почувства как го връхлита съвсем определеното чувство, че всяко друго Местенце едва ли щеше да бъде много различно от Тук, ала, забелязал мрачното предупреждение в погледа на Карамон, реши, че засега е най-добре да запази тези размисли за себе си.

Докато мъчително си проправяха път надолу, горещият вятър се усили. Светкавиците проблясваха около тях и се стоварваха върху почернелите дънери на дърветата, които избухваха в яркозелени и сини пламъци. Земята потръпваше от мощния тътен на гръмотевиците. А основната част от буреносните облаци дори още не ги беше приближила. Карамон го подкани да ускорят ход.

Докато се спускаха по пътеката, Тас откри, че постепенно навлизат в долина, която, според съвсем повърхностното му предположение, навярно някога бе представлявала наистина красиво място, особено през есента или напролет, когато дърветата са били покрити с пламтящи оранжеви и златни или игриво зелени листа.

Тук и там от земята се издигаха спираловидно струйки дим, само за да бъдат отнесени от буреносния вятър. Без съмнение това бе резултат от попадения на светкавици, даде си сметка той. По някакъв странен начин това също му напомняше за нещо. Подобно на Карамон и кендерът бе почти убеден, че вече е бил на това място.

Докато газеше през слузестата кал и се старееше, доколкото може да опази зелените си обувки и яркосините гамаши, Тас реши да опита стария трик В Случай, Че Си Се Изгубил. Той затвори очи, положи усилие да се успокои и нареди на съзнанието си да му покаже

картината на пейзажа пред тях. Логиката зад това действие бе типична за кендерите и предполагаше, че все някой от семейството на Тас, независимо дали той или тя, най-вероятно е посещавал тези земи и споменът по някакъв начин се е прехвърлил на неговите или нейните потомци. И макар номерът така и да не беше доказан по безспорен научен път (все пак гномовите работеха усилено по въпроса и дори бяха назначили комисия, която да го разглежда), всеизвестен факт бе, поне до днес, че няма сведения дори един кендер някога да се е губил по лицето на Крин.

Във всеки случай Тас не изпитваше никакви съмнения. Застанал в дълбоката почти до коленете кал, той затвори очи и се опита да призове картината на онова, което го заобикаляше. Първото, което изникна във въображението му по-скоро го стресна — определено нито една от мисловните карти на неговите предшественици не беше чак дотам свършена. Имаше дървета — гигантски дървета, на хоризонта се виждаха планини. Имаше и езеро...

Кендерът отвори очи и възкликна от учудване. Наистина имаше езеро! Досега просто не го бе забелязал, понеже беше в съвсем същия неопределено сив цвят, както и всичко наоколо. Но дали все още бе пълно с вода? Или в него нямаше нищо друго, освен кал?

„Дали пък чичо Трапспрингър не е посещавал някоя от луните? — зачуди се Тас. — Ако е така, значи няма нищо чудно, че разпознавам мястото. Определено съм сигурен обаче, че все щеше да се е похвалил на някой... Може би наистина е щял да го направи, ако междувременно гоблините не го бяха изяли. И като заговорихме за храна, нещо ми напомня, че...“

— Карамон — изкрещя кендерът, за да надвика вятъра и тряска на гръмотевиците. — Носиш ли вода? Аз не. Нито каквато и да е храна. Въобще не предположих, че ни трябва, нали се връщаме у дома и така нататък. Но...

Внезапно погледът на Тас се закова върху нещо, което мигом пропъди от ума му всички мисли за храна, вода и чичо Трапспрингър.

— О, Карамон! — Той се притисна към големия войн и посочи нагоре. — Виж. Мислиш ли, че това е слънцето?

— Какво друго би могло да е? — отсече сърдито Карамон и също вдигна очи към воднистия зеленикавожълт диск, който за момент се бе

показал между облаците. — И не, не съм взел вода, така че би ли престанал поне за малко да ми го напомняш?

— Е, не е нужно да бъдеш толкова гру... — започна Тас и моментално си затвори устата, забелязал изражението на приятеля си.

И двамата бяха спрели със залитане и подхлъзване горе-долу в средата на пътеката по пътя надолу. Горещият вятър немилостиво развяваше опашката на кендера като знаме и преобръщаше наопаки наметалото на едрия войн. Карамон наблюдаваше втренчено езерото, същото, което малко преди това бе забелязал и неговият спътник. Лицето му бе пребледняло, а в очите му се мяркаше безпокойство. След секунда отново тръгна надолу с още по-мрачно изражение. Тас въздъхна и зацапа подире му. Беше взел решение.

— Карамон — каза той, — да се махаме оттук. Да си тръгваме. Дори и да е луна и чичо Трапспрингър да е бил тук преди гоблините да го изядат, определено не ми се вижда чак толкова интересно. Луната де, не да те изядат гоблини, което, като се замислиш, май също не е много забавно. Да ти кажа, тази луна е поне толкова скучна, колкото Бездната и със сигурност мирише не по-малко зле от нея. Там поне не бях толкова жаден... Не че сега съм жаден — добави забързано, като си припомни, че не биваше да говори на тази тема. — Само дето езикът ми е леко пресъхнал, ако ме разбираш, и ми е трудно да произнасям думите. Имаме си магическо устройство. — Той му показва инкрустирания със скъпоценни камъни скиптър, в случай, че за последния половин час Карамон бе забравил как изглежда. — И обещавам... Заклевам се най-тържествено... че ще мисля само за Утеха и то с всички сили, Карамон. Аз... Карамон?

— Тихо, Тас — обади се приятелят му.

Бяха стигнали дъното на долината, където калта стигаше до глезените на Карамон, което означаваше, че е почти до коленете на кендера. Едрият войн отново беше започнал да накуцва, заради изкълченото си още в магическата крепост Заман коляно. Ала сега към загрижеността на лицето му се бе добавила мъчителна болка.

В очите му имаше и друго, нещо, което накара Тас да почувства как по гърба му пролазват ледени тръпки. Страх. Кендерът стреснато се огледа, зачуден какво ли е забелязал приятелят му. И тук, помисли си той, нещата не изглеждаха кой знае колко по-различно в сравнение с гледката горе — сиво, слузесто и ужасяващо. Нищо не се бе

променило, освен че сега беше малко по-тъмно. Буреносните облаци отново бяха закрили зеленикавия диск на небето, по-скоро за негово облекчение. Гадното слънце му действаше изнервящо, пък и хвърляше наистина неприятна светлина над и без друго пустия сив пейзаж наоколо. Започваше да вали по-силно. Като се изключеше всичко това, просто не виждаше нищо чак толкова плашещо.

Кендерът положи огромни усилия да запази мълчание, ала думите сами си пробиха път и изскочиха победоносно от устата му:

— Какво има, Карамон? Нищичко не виждам. Коляното ли те боли? Аз...

— Млъкни, Тас! — заповяда му едрият войн с напрегнат глас.

Той се взираше край себе си с разширени очи, като несъзнателно свиваше и разпускаше юмруци.

Тасълхоф въздъхна и сложи ръка на устата си, решен да запази тишина, дори и това да го убие на място. Изминаха няколко секунди в мълчание. Внезапно той си даде сметка, че наоколо е ужасно *тихо*. Не се чуваше никакъв звук и ако не се брояха гръмотевиците, беше сигурен, че не долавя дори обичайните шумове, с които бе свикнал, когато вали — отцеждаща се от листата вода, шумоленето на вятъра в клоните, дъждовните песни на птиците и оплакванията им от измокрената перушина...

Нещо в него трепна напрегнато. Огледа по-внимателно пъновете на обгорените дървета. Дори в това състояние не можеше да не признае, че трябва да бяха най-големите дървета, които някога е виждал... с изключение на...

Тас преглътна. Листа, есенни цветове, димът от домашните огнища, издигащ се над долината, езерото — синьо и гладко като стъкло...

Той мигна няколко пъти, за да прочисти очите си от тънкия слой пепел и дъжд. Озърна се несигурно и обърна поглед нагоре по пътеката, обратно към огромния валчест камък... Втренчи се в езерото между овъглените пънове на дърветата. После отправи взор към назъбените планински била. Не, със сигурност чичо Трапспрингър не беше идвал тук.

— О, Карамон! — прошепна ужасено кендерът.

ГЛАВА 2

— Какво има? — Карамон се обърна и го погледна толкова странно, че Тас усети как страхът го потапя в невероятна паника.

— Н-нищо — заекна той. — Просто си въобразявам. Карамон — добави решително, — да тръгваме! Още сега. Можем да отидем, където си поискаме! Можем да се върнем обратно във времето, където бяхме всички заедно, когато бяхме щастливи! Когато Флинт и Стурм още бяха живи, Рейстлин носеше червената мантия, а Тика...

— Млъквай, Тас — предупреди го войнът.

Думите му бяха подчертани от поредната гигантска мълния, която накара кендера да замижи.

Вятърът се усилваше и фучеше през пъновете на гигантските дървета, сякаш някой шумно си поемаше дъх през стиснати зъби. Топлият дъжд бе престанал. Облаците ги подминаваха и отново бяха позволили на бледното слънце да проблесне болнаво на сивото небе. На хоризонта обаче те продължаваха да се трупат, да набират злоба, да стават все по-тежки и черни. Многоцветните мълнии ги обагряха в хиляди светлини, придавайки им някаква студена, но смъртоносна красота.

Карамон продължи по калната пътека, като се мръщеше заради силната болка в ранения си крак. Тас не помръдна. Той проследи с очи пътя им и — макар сега всичко да изглеждаше толкова невероятно различно — знаеше, че ще ги отведе до един определен завой. А зад този завой имаше нещо, което не му позволяваше да последва Карамон. Просто стоеше и се взираше в гърба на приятеля си.

След няколко секунди войнът очевидно усети, че нещо не е както трябва и се огледа. После спря. Лицето му бе изкривено от болка и изтощение.

— Хайде, Тас! — подвикна раздражено.

Тас завъртя вързаната си на опашка коса около пръста и поклати глава.

Карамон го изгледа заплашително. Кендерът най-сетне избухна:

— Това са валенови дървета, Карамон!

Суровото изражение на едрият войн се смекчи:

— Зная, Тас — каза той уморено. — Това е Утеха.

— Не, не е! — извика кендерът. — Просто... просто е някакво място, където растат валенови дървета! Сигурно има много такива места, не може да няма...

— Както и много места, които си имат езерото Кристалмир и планините Каролис, или пък като онзи валчест камък ей там, където видяхме Флинт да си дялка нещо, и където един ето такъв път води до...

— Не можеш да бъдеш сигурен! — изкрещя ядосано Тас. — Невъзможно е! — Внезапно той се затича напред, или поне се опита, като газеше в дълбоката, лепкава кал колкото можеше по-бързо. Той се добра до Карамон, улови го за ръката и увисна на нея: — Да тръгваме! Да се махаме оттук! — Още веднъж му показва устройството за време. — Можем... можем да се върнем в Тарсис! Където драконите срутиха покрива над главата ми! Беше хубаво, страшно интересно. Спомняш ли си? — Гласът му се бе извисил до непоносим писък и отекуваше между дънерите на мъртвите дървета.

Карамон се пресегна с мрачно изражение и издърпа устройството от ръката на кендера. Без да обръща внимание на протестите му, той започна да преобръща този и онзи скъпоценен камък, като постепенно превръщаше искрящия скиптър в съвсем безинтересно украшение, подобно на медальон. Накрая Тас се предаде и го загледа нещастно.

— Защо не искаш да тръгнем, Карамон? Това място е ужасно. Нямаме нито храна, нито вода, а и доколкото виждам, тук едва ли ще успеем да намерим каквото и да е за ядене. Плюс това е почти сигурно, че някоя от тези светкавици ей сега ще ни тресне, бурята се приближава и много добре *знаеш*, че това не е Утеха!...

— *Не зная*, Тас — каза тихо едрият войн. — Но искам да се убедя. Какво има? Не ти ли е любопитно? Откога кендерите започнаха да обръщат гръб на приключенията? — и той продължи по пътя си с накуцване.

— Любопитен съм като всеки кендер — измърмори Тас и като наведе глава, заситни след приятеля си. — Но едно е да си любопитен за някое място, където никога не си бил, и съвсем друго — да си любопитен за дома. *Предполага се*, че поне това не бива да ти е

любопитно! Домът никога не се променя. Той винаги си е на едно и също място, все един и същ и очаква търпеливо да се завърнеш. У дома е там, където казваш: „Божичко, съвсем същото е, както го оставих!“, а не „Божичко, тук прилича на сборище на милион побеснели дракони!“ У дома *не е* място за приключения, Карамон!

Тас надникна, за да провери дали аргументите му са повлияли по някакъв начин на изражението на война. Дори и да бяха, не му личеше. По измъченото от болката лице на приятеля му се забелязваше сурова решимост, която по-скоро изненада и стресна кендера.

„Карамон се е променил — осъзна той изведнъж. — И не само защото вече няма нищо общо с джуджешката ракия. В него има нещо различно, много по-сериозен е и... ами, предполагам, че изглежда доста по-отговорен от преди. Има и нещо друго обаче. — Той се замисли. — Някаква гордост — реши накрая и откритието го накара да изпита огромно удивление. — Вътрешна гордост и непоколебимост...“

Това вече не беше онзи Карамон, който се предаваше лесно, помисли си кендерът с натежало сърце. Нито пък човекът, който се нуждаеше от верен приятел, който да го държи далече от неприятностите и таверните. Тас въздъхна безрадостно. Старият Карамон започваше да му липсва.

Вече приближаваха завоя. И двамата го бяха познали, макар да запазиха мълчание — войнът, понеже нямаше какво да каже, а Тас от чисто нежелание да признае, че вече е бил тук. Ала приятелите откриха, че несъзнателно са забавили крачка.

Някога пътниците, хвърляйки поглед иззад този завой, виждаха странноприемницата „Последен дом“ и окъпаните ѝ в светлина прозорци. Долавяха аромата на пикантните картофи на Отик или чуваха песните и смеховете, които се носеха през вратата, която се отваряше, за да пропусне поредния посетител, независимо дали е пътник или местен. Точно преди завоя, сякаш по взаимна уговорка, Тас и Карамон спряха напълно.

Продължаваха да мълчат, но и двамата гледаха безутешно към обгорелите дънери на някогашните дървета, пепелта по земята и почернелите скали. В ушите им звънтеше тишина, която бе по-страховита дори от тътнещите гръмотевици. Защото и двамата знаеха, че досега най-малкото трябваше да са чули Утеха, дори и да не можеха да го видят. Звуките на града — ударите на ковашки чук, виковете на

продавачите от пазара, амбулантните търговци и играещите деца, звуците на самата Странноприемница.

Само че нямаше нищо. Само тишина. И честите далечни гръмотевици.

Най-после Карамон въздъхна:

— Хайде — каза той и закуца нататък.

Тас го последва бавно. Обувките му бяха така натежали от калта, че имаше чувството, че е нахлузил подковани джуджешки ботуши. Ала те не бяха дори наполовина толкова тежки, колкото мъката в сърцето му. Кендерът си мърмореше отново и отново:

— Това не е Утеха, това не е Утеха, това не е Утеха — додето думите започнаха да се сливат и заприличаха на някое от заклинанията на Рейстлин.

Когато минаха завоя, той вдигна изплашено очи...

... и изпусна дълбока въздишка на облекчение.

— Какво ти казах, Карамон? — надвика той стенанията на вятъра. — Погледни, няма нищо! Съвсем нищичко! — Тас улови с малката си ръка огромната длан на война и направи опит да го дръпне назад. — Да тръгваме. Хрумна ми една идея. Можем да се върнем обратно във времето, когато Физбан направи онази златна щуротия в небето...

Ала Карамон вече се бе отърсил от кендера и с мрачно изражение се опитваше да продължи напред. Внезапно той спря и се загледа в земята:

— Тогава какво е това, Тас? — попита той напрегнато.

Като дъвчеше нервно края на опашката си, Тасълхоф се приближи и застана до спътника си.

— Кое какво е? — попита упорито.

Карамон посочи.

Кендерът подсмръкна:

— Добре де, виждам голямо разчистено място. Какво пък, може наистина тук да е имало нещо. Сега обаче го няма, така че защо да се тревожим? Аз... О, Карамон!

Раненото коляно на огромния войн внезапно се бе предало под тежестта му. Той се олюля и вече бе на път да падне, когато Тас го подкрепи. С помощта на кендера, Карамон се добра до овъгления дънер на едно необикновено голямо валеново дърво в самия край на

оголеното парче кална земя. Той се подпря на него с измъчено и обляно в пот лице и разтърка коляното си.

— Как мога да ти помогна? — попита разтревожено Тасълхоф, като го стисна силно за лакътя. — Знам как! Ще ти направя бастун! Наоколо сигурно се търкалят много счупени клони. Ей сегичка ще потърся.

Приятелят му кимна безмълвно и уморено.

Кендерът хукна с желание, като оглеждаше с остър поглед сивата, слuzеста почва, доволен най-вече от факта, че не му се налага да отговаря на въпроси за някакви си глупави оголени пространства. Не след дълго забеляза тъкмо това, което търсеше — края на отчупен клон, подаващ се от калта. Тас го улови здраво и дръпна. Ръцете му се изплъзнаха и той се прекатури назад. Изправи се и огледа опечалено полепналата мръсотия по сините си гамаши. Опитът му да я избърше само влоши положението. Въздъхна и мрачно се залови за клона. Този път усети, че поддава.

— Почти го изтеглих, Карамон — осведоми спътника си. — Ей сега...

Писькът на вятъра бе заглушен от вик, който в никакъв случай не беше особено типичен за повечето кендери. Карамон вдигна загрижено очи, тъкмо навреме, за да види как краят на опашката на приятеля му изчезва през ръба на огромната яма, която изведнъж бе изникнала под краката му.

— Дръж се, Тас! — извика и се заклати с накуцване към дупката. — Идвам!

Не му се наложи да направи дори и няколко крачки. Тас вече се катереше обратно. Лицето на кендера изглеждаше необичайно преbledняло, устните му бяха побелели, а очите му гледаха диво.

— Не се приближавай, Карамон — прошепна и махна с малката си окаляна ръка. — Отдръпни се, моля те.

Ала беше твърде късно. Карамон се добра до ръба на ямата и погледна надолу. Тас изпълзя до него и започна да трепери и хленчи.

— Мъртви — изплака той. — Всички са мъртви.

Кендерът скри лице в шепите си и несъзнателно започна да се олюлява напред-назад.

На дъното на каменистата дупка, под тънкия пласт нечистотия, бяха натрупани тела, купчини тела на мъже, жени и деца. Калта бе

успяла да ги запази. Карамон трескаво осъзна, че едва ли не, разпознава някои от тях. Мислите му се насочиха към последния масов гроб, пред който беше стоял — онзи в поразеното от чума селище, открито от Кризания. Сякаш като насън видя пред себе си разгневеното, изпълнено с горест лице на своя брат. Много добре си спомняше как Рейстлин бе призовал мълнии, които опожариха всичко, превръщайки селото в купчина пепел.

Като скърцаше със зъби, войнът се насили да се вгледа по-добре, да потърси с очи оплетените червеникави къдрици...

Извърна се разтърсен и облекчен. Внезапно нещо го накара да се озърне подивяло и да затича обратно към Странноприемницата.

— Тика! — изкрещя.

Тас вдигна ужасено глава и скочи.

— Карамон! — извика след него, след което се подхлъзна в калта и падна.

— Тика! — изкрещя още веднъж войнът, за да надвика далечния вой на вятъра и тътнежа на гръмотевиците. Без да обръща внимание на болката в коляното си, той се впусна надолу по голото пространство, покрай овъглените дънери, право към мястото, където трябваше да се намира Странноприемницата. Пътят към нея, помисли си Тас, макар да не го осъзнаваше ясно. Кендерът отново скочи на крака и се втурна след приятеля си, макар и твърде късно, тъй като Карамон вече бе набрал голяма преднина, черпейки сили от страха и болезнената надежда.

Съвсем скоро Тас го изгуби от очи някъде сред почернелите дънери, но все още го чуваше да вика името на Тика. Сега вече бе напълно сигурен накъде се е упътил огромният мъж. Кендерът забави крачка. Главата му се пръскаше от болка от горещината и от ужасното зловоние на това място, сърцето му се свиваше от спомена за току-що видяното на дъното на ямата. Повлече натежалите си от полепнала кал обувки нататък, без всякакво желание да стане свидетел на онова, което се намираше пред тях.

Както и очакваше, Карамон вече се бе добрал до друго оголено място, недалече от поредното овъглено валеново дърво. В ръката му имаше нещо и той се взираше в него с изражението на човек, който най-сетне е бил принуден да се признае за победен.

Омърлян от главата до петите и с натежало сърце, Тас го доближи и спря точно пред него.

— Какво? — попита с разтреперани устни и посочи предмета в ръката на приятеля си.

— Чук — отвърна задавено Карамон. — *Моят чук.*

Тас се вгледа в предмета по-внимателно. Е, добре, наистина беше чук. Или поне трябваше да е бил някога. Дървената дръжка бе изгоряла почти до три четвърти от предишната си дължина. Бяха останали само почернялото парче дърво и опушената метална част.

— От... откъде си толкова сигурен? — заекна Тас. Все още нещо го караше да се съпротивлява, все още не искаше да повярва.

— Сигурен съм — отвърна с горчивина спътникът му. — Виж. — Дръжката се клатеше. Той размърда металната глава. — Направих го, когато... все още пиех. — Карамон избърса ъгълчето на окото си. — Калпава работа. Измъкваше се през по-голямата част от времето. Но — той преглътна — така или иначе не свърших кой знае колко с него.

Кракът му бе отслабнал допълнително от тичането и най-сетне поддаде. Този път дори не направи опит да се залови за нещо. Просто се отпусна в калта и остана там. Седеше в средата на оголеното пространство, на което някога се бе намирал домът му и притискаше унесено чука към гърдите си. Сетне безмълвно заплака.

Тас извърна глава. Скръбта на огромния войн бе твърде лична, твърде свята дори за неговите очи. Без да обръща внимание на собствените си стичащи се по лицето му сълзи, кендерът се огледа нямо. Никога през живота си не бе изпитвал такава безпомощност, самота и чувство на загуба. *Какво се е случило тук? Как са се объркали нещата?* Със сигурност трябваше да има поне някаква следа, все нещо водеше към отговора на тези въпроси.

— Ще огледам наоколо — измърмори към Карамон, който сякаш не го чу.

Тас въздъхна и се повлече нататък. Разбира се, вече знаеше къде са попаднали. Отдавна бе престанал да се съпротивлява срещу тази мисъл, беше безсмислено. Къщата на Карамон се намирал близо до центъра на градчето, недалече от Странноприемницата. Кендерът тръгна надолу по улицата, която някога минаваше покрай редици от къщи. Ала дори сега по нея да нямаше каквото и да е — нито къщи, нито улица, нито дори валеновите дървета, върху които хората строяха

домовете си — знаеше съвсем точно къде се намира. Искаше му се да не е така. Тук-там от калта се подаваха отчупени клони. Гледката го накара да потрепери. Нямаше нищо друго. Нищо, освен...

— Карамон! — извика Тасълхоф, доволен, че най-после е открил нещо, с което да отвлече мислите си, своите и на Карамон, колкото да го откъсне от дълбоката печал. — Карамон, мисля, че трябва да дойдеш да видиш нещо!

Огромният войн продължаваше да не му обръща внимание. Кендерът се поколеба, но реши все пак да се приближи и да огледа сам. Онова, което бе привлякло вниманието му се намираше в самия край на улицата и в началото на някогашния малък парк. Приличаше на каменен обелиск. Сигурен беше, че при последното му посещение в Утеха обелискът не е бил там. Изучи го внимателно.

Беше висок, грубо изсечен, но независимо от всичко бе преживял бури, огън и безмилостни дъждове. Повърхността му чернееше от огъня, ала докато го разглеждаше Тас установи, че разпознава поредица от букви, които, след като изчисти от наслоената кал, можеше дори да прочете.

Той потърка още веднъж обелиска и задълго остана вгледан в думите. После каза тихо:

— Карамон.

Странната нотка в гласа му прониза болезнено скръбната мъгла в душата на приятеля му. Войнът вдигна очи. Забелязал обелиска и необичайно сериозното изражение върху лицето на Тас, Карамон въздъхна и се изправи намръщено.

— Какво има? — попита, като се приближи.

Кендерът мълчеше. Поклати глава и безмълвно посочи.

Спътникът му заобиколи обелиска и се зачете тихо в грубо изсечените думи на недовършения надпис.

— С-съжалявам, Карамон — каза тихичко Тас и улови огромните пръсти на война.

Приятелят му наведе тежко глава. Той положи ръка върху мократа повърхност на обелиска, додето вятърът вееше немилостиво край тях. Върху камъка пръснаха няколко дъждовни капки.

— Умряла е сама. — Юмрукът му се стовари върху обелиска. Усети как плътта на пръстите му се наранява от острите ръбове. — Оставих я! Трябваше да бъде до нея! Проклет да съм, трябваше да бъде тук!

Раменете му се разтърсиха от ридания. Тас вдигна очи към буреносните облаци. Осъзнал, че отново са започнали да се движат и да ги доближават, той дръпна по-силно приятеля си.

— Не мисля, че си можел да го предотвратиш, дори и да дойдехме навреме, Карамон — започна той искрено.

Внезапно си затвори устата толкова бързо, че едва не си отхапа езика. Кендерът издърпа ръка от пръстите на Карамон — войнът дори не му обърна внимание — и коленичи в калта. Острите му очи бяха забелязали някакво проблясване на земята в болнавите лъчи на бледното слънце. Той разтреперано разрови калта.

— Богове — прошепна благоговейно, като се отпусна на пети. — Карамон, та ти си бил тук!

— Какво? — изръмжа войнът.

Тас посочи. Приятелят му бавно се обърна и погледна.

Там, в краката им, лежеше собственият му труп.

ГЛАВА 3

Или поне приличаше на трупа на Карамон. Тялото носеше бронята, с която се бе сдобил в Соламния и която бе използвал по време на Войната на джуджетата. Същата, в която бе облечен, когато двамата с Тас напуснаха Заман, която носеше дори в този момент.

Но освен това нямаше нищо, което без всякакво съмнение да ги наведе на мисълта, че трупът е именно неговият. За разлика от телата, открити от кендера, в този случай пластовете кал липсваха. Мъртвецът бе лежал в подножието на обелиска от твърде дълго време и прекалено на плитко и отдавна се беше разложил. Сега от него бе останал единствено скелетът на огромен мъж. В едната си ръка държеше длето, сякаш с последни усилия беше довършил двете страховити изречения в края на надписа.

Не се забелязваха следи от причината за смъртта.

— Какво става, Карамон? — попита разтреперано Тас. — Ако това си ти и вече си умрял, как е възможно в същото време да си жив и да гледаш собствения си труп? — Внезапно една мисъл го порази. — О, не! Ами ако в действителност *не си* тук! — Той заувива бясно върха на опашката около единия си пръст. — Защото, ако *не си* тук, значи само си те представям. Гледай ти! — преглътна шумно. — Никога не съм предполагал, че имам толкова живо въображение. Съвсем определено ми *изглеждаш* истински. — Той посегна с трясеща се ръка и докосна приятеля си. — Дори на *pipane* си истински и ако не възразяваш, даже понамираш! — Кендерът зачупи ръце от тревога. — Карамон, побърквам ли се? — извика ужасено. — Като някое от онези мрачни джуджета в Торбардин?

— Не, Тас — измърмори войнът. — Това е действителността. Това е жестоката действителност. — Втрени се първо в трупа, а сетне и към обелиска, който вече започваше да се губи в изтъляващата светлина на деня. — И вече започва да придобива някакъв смисъл. Само ако можеш да... — Замълча, все така загледан в грубо изсечения камък. — Точно така! Тас, виж датата на надписа!

Кендерът въздъхна и вдигна очи.

— 358 — прочете глухо. Очите му се разшириха. — 358? — повтори. — Карамон, ами че когато напуснахме Утеха, годината беше 356!

— Отишли сме твърде далече, Тас — промърмори със страхопочитание войнът. — Появили сме се в собственото си бъдеще.

Кипналите черни облаци струпани на хоризонта, като армия, готвеща се да нанесе последния си удар, се хвърлиха напред точно преди залез и милостиво затулиха последните остатъци от излинялото слънце.

Бурята беше невероятна. Врълхлетя ги изведнъж. Горещият вятър повали Тас и отхвърли Карамон с гръб към обелиска. Дъждът се изсипа като из ведро. Капките се стрелкаха и жилеха подобно на разтопено олово. Последваха ги едри парчета градушка, която забарабани болезнено по главите и на двамата.

Далеч по-ужасяващи и от вятъра, и от дъжда обаче, бяха разноцветните мълнии, които прескачаха от облаците и се забиваха надълбоко в земната гръд. Овъглените дънери стенеха под напора им, а нерядко просто избухваха в блестящи огнени топки от разширяващи се пламъци, които навярно се виждаха от километри. Тътенът на гръмотевиците бе неспирен, разтърсваше земята и постепенно — бавно, но сигурно — притъпяваше сетивата.

Карамон и Тас отчаяно се свряха под едно рухнало валеново дърво и бързо изкопаха дупка в лепкавата кал, за да се защитят по-добре. Намерили това крехко убежище, двамата най-сетне отправиха невярващи погледи към чудовищната буря, която вършееше над и без друго вече умъртвената земя. По склоновете на планината пълзяха вълните на огромни пожари, съвсем ясно се долавяше мириса на горящо дърво. Светкавиците прорязваха небето в обезпокоителна близост и изпращаха във въздуха цели късове изтръгната земя. Гръмотевиците бяха оглушителни и разтърсващи.

Единственото положително нещо беше дъждовната вода. Карамон протегна навън обърнатия си наопаки шлем и го прибра обратно, пълен догоре с безценната течност. Почти веднага им стана ясно, че вкусът ѝ е невероятно противен. Тас си запуши носа и отпи,

след което обяви, че не е по-различен от този на развалени яйца и никак не утолява жаждата.

И макар и двамата да замълчаха по въпроса, им беше ясно, че не разполагат с нищо, с което да запазят дори тази вода за по-късно. Още по-лошо беше, че нямаха и нищичко за ядене.

Все пак, след като най-сетне бе наясно къде и кога се намира (независимо, че все още не беше сигурен защо или как), Тасълхоф дори си позволи да се наслади на бурята през първия един час.

— Никога не съм виждал светкавици с такъв цвят — кресна той, за да надвика тътена, загледан в тях с повишен интерес. — Почти толкова хубаво е, колкото и представление на уличен фокусник!

Съвсем скоро обаче зрелището очевидно го отегчи.

— В края на краищата — извика, — дори гледката на изтръгнато от корените дърво губи част от очарованието си, след като си принуден да го видиш повече от десет пъти. Ако не възразяваш, Карамон — добави с широка прозявка, — мисля да подремна. Нали нямаш нищо против да поемеш първата стража?

Карамон тъкмо се канеше да поклати глава в отговор, когато поредният трясък го накара да подскочи уплашено. Някакво дърво на не повече от стотина крачки от тях се разхвърча сред облак от трески и синьо-зелени пламъци.

„Това можехме да сме ние — помисли си, загледан към димящите останки, с потръпващ от острия мирис на изгоряло нос. — Или ще бъдем следващите!“

С невероятно усилие на волята се опита да потисне внезапното подлудяващо желание да побегне.

„Навън ни грози сигурна смърт. Поне в тази дупка сме под равнището на земята.“

Още докато си го мислеше, една мълния изрови чудовищна яма в земята пред очите му. Той се усмихна с горчивина. Е, явно никъде не беше напълно сигурно. Просто щеше да им се наложи да се примирят и да оставят живота си в ръцете на боговете.

Той погледна Тас, като се готвеше да каже нещо успокоително, ала думите замряха в устата му. Въздъхна и поклати глава. Някои неща никога не се променяха — като например този кендер, който неизвестно защо винаги се оказваше заедно с тях. Свит на топчица, без

да се интересува ни най-малко от ужасите, които вършееха наоколо му, Тасълхоф спеше непробудно.

Карамон пропълзя по-навътре в дупката, без да откъсва очи от кълбящите се, разкъсвани от мълнии облаци над тях. За да откъсне мислите си поне за малко от подлудяващия страх, се опита да поразсъждава над въпроса как точно се бяха озовали в тази ситуация. Затвори очи и в съзнанието му още веднъж се появи фигурата на Рейстлин, възправен пред смъртоносния Портал. Чуваше гласа на брат си, докато магьосникът напевно произнасяше призивите към петте драконови глави, за да получи разрешението им да пристъпи в Бездната. Виждаше и Кризания, свещенослужителката на Паладин, изгубена в молитва към своя бог, изгубена в екстаза на съприкосновението с вярата си, сляпа за всяко зло, включително и това на брат му.

Карамон потрепери, чувайки гласа на Рейстлин толкова ясно, сякаш магьосникът и в този момент се намираше до него:

Тя ще влезе в Бездната заедно с мен. Ще върви пред мен и ще води моите битки. Ще се опълчи срещу мрачни свещенослужители, мрачни магьосници и срещу духовете на мъртъвци, обречени да бродят вечно из прокълнати земи. Мога да прибавя и невероятните мъчения, които ѝ е подготвила Царицата. Всички тези неща ще я връхлетят, ще погълнат съзнанието ѝ и ще разкъсат душата ѝ. Накрая, когато няма да може да понесе и грам повече страдание, ще се свлече в краката ми... окървавена, окаяна и на прага на смъртта...

С последни сили ръката ѝ ще се вдигне към мен в търсене на утеха. Няма да поиска да я спася. Твърде силна е, за да го направи. Вместо това ще жертва живота си заради мен и ще го стори с готовност. Всичко, което би поискала, е да остана до нея докато умира...

Но аз ще отмина. Ще прекрача покрай нея, без да я погледна и без да кажа дума. Защо? Защото повече няма да се нуждая от помощта ѝ...

Едва след като чу тези думи, Карамон осъзна, че Рейстлин отдавна е преминал границата и вече не може да получи изкупление за греховете си. Чак тогава го бе изоставил.

„Нека върви — си беше помислил с горчивина. — Нека се изправи срещу Мрачната Царица. Нека сам стане бог. Вече е без

значение. Не ме е грижа какво ще се случи с него. Най-сетне съм свободен, както и той. Свободни да следваме пътищата си.“

Карамон активира устройството за време, произнасяйки думите, на които го бе научил Пар-Салиан. Камъните около тях запяха по същия начин, както и предишните два пъти, при които бе присъствал на освобождаването на заклинанието за пътуване във времето.

Ала сетне се случи нещо. Нещо различно. Сега, когато имаше време да обмисли добре последвалите събития, ясно си спомняше, че за миг се е зачудил какво се е объркало, без да е сигурен какво точно.

„Не че в действителност можех да направя нещо — помисли си със сподавен гняв. — Никога не съм разбирал магията. И никога не съм ѝ се доверявал особено много.“

Още една светкавица успя да наруши концентрацията му и дори накара Тас да подскочи в съня си. Кендерът измърмори раздразнено, сгуши се на кълбо и отново заспа непробудно като малка мишчица, скрита на сигурно място в дупката си.

Карамон с въздишка отпъди мислите за мишки и бури и отново насочи спомените си обратно към онези последни мигове, когато бяха активирали магическото заклинание.

„Спомням си усещането, че нещо ме дърпа, сякаш някаква сила се опитваше да ме изтегли в една посока, докато друга правеше същото, но в противоположната. Дали пък това не е било дело на Рейстлин?“

Войнът отчаяно се стараеше да съживи спомените си. В съзнанието му се оформи мъгливият образ на неговия брат. Видя изкривеното от паника лице на вторачения в Портала Рейстлин. Беше ужасен. Видя и Кризания, все така в центъра на Портала. Ала свещенослужителката вече не отправяше молитва към своя бог. Тялото ѝ като че ли се разкъсваше от болка, а очите ѝ бяха изпълнени с невероятен страх.

Карамон потръпна и облиза устни. Все още усещаше горчивия вкус на дъждовната вода в устата си. Имаше чувството, че е дъвкал ръждясали пирони. Той плю, избърса уста и се облегна изнурено назад. Още една мълния го накара да подскочи сепнато. Но заедно с нея се бе появил и отговорът.

Брат му се беше провалил.

С Рейстлин се бе случило същото, сполетяло и Фистандантилус. Заклинанието се бе изплъзнало от контрола му. Магическото поле на устройството за време без всякакво съмнение се бе намесило в тъканта на напева. Това беше единственото по-вероятно обяснение...

Едрият мъж се намръщи. Но как? Рейстлин със сигурност трябваше да е предвидил възможността от подобно стечение на обстоятелствата. Защо не ги беше спрял? Защо просто не ги бе убил, за да им попречи да използват устройството, точно както бе убил приятеля на Тас, онзи гном?

Карамон тръсна глава, за да проясни мислите си и се залови още по-здраво за проблема по същия начин, по който се трудеше върху омразните задачи, с които го бе измъчвала майка му като дете. Магическото поле е било нарушено, това поне можеше да твърди със сигурност. И ги беше запратило, него и кендера, прекалено напред във времето, в собственото им бъдеще.

„Кое то, предполагам, означава, че всичко, което трябва да направя, е да задействам отново устройството, а то ще ни отведе обратно в настоящето, обратно при Тика и Утеха — такъв, какъвто го помня...“

Той отвори очи и се огледа. Дали обаче, щом се върнеха, нямаше да им се наложи да се изправят срещу същото това бъдеще?

Войнът потрепери. Вече бе подгизнал от проливния дъжд. Нощният хлад се спускаше, но не това го тревожеше сега. Знаеше какво означава да живееш с мисълта за онова, което те очаква в бъдещето. Знаеше какво е да си принуден да живееш без капка надежда. Как би могъл да се върне и да се изправи пред Тика и всичките им приятели, след като вече му бе известно каква участ ги очаква? Припомни си трупа в подножието на надгробния паметник. Как изобщо щеше да живее с мисълта за собствената си участ?

Защото трупът беше негов. Ясно си спомняше последния разговор с брат си. Тас бе променил хода на историята, така твърдеше Рейстлин. За разлика от хората, елфите и великаните, кендерите, джуджетата и гномовете са се появили по прищявка на съдбата, а не в резултат на нечий внимателен замисъл. Самото им присъствие нарушава гладкия ход на времето. Ето защо на кендерите е забранено да пътуват във времето. Склонността им да го разстройват, е твърде силно изявена.

Ала Тас тръгна с тях поради чиста случайност. Просто бе скочил в магическото поле тъкмо в мига, в който владетелят на Кулата на Върховното чародейство, Пар-Салиан, изплиташе заклинание, което да изпрати Карамон и Кризания в миналото. Тас бе променил хода на историята. Следователно Рейстлин е знаел, че съдбата му не е строго обвързана с тази на Фистандантилус. Така е имал силата да промени резултата от собствените си действия. Там, където Фистандантилус се бе провалил, Рейстлин можеше да успее.

Раменете на Карамон увиснаха. Внезапно почувства гадене и светът пред него се завъртя. Какво можеше да означава пък това? Какво търсеше тук? Как беше възможно едновременно да бъде и мъртъв, и жив? И дали това изобщо беше неговият труп? След като Тас бе променил потока на времето, тялото можеше дори да не е негово. Ала най-важно от всичко беше какво се бе случило с Утеха?

— Дали не го е причинил Рейстлин? — измърмори едрият войн, просто за да чуе звука от собствения си глас сред оглушителния трясък на гръмотевиците и барабаненето на дъждовните капки. — Има ли нещо общо брат ми с всичко това? И дали се е случило, защото се е провалил или понеже...

Той затаи дъх. Тас се размърда в съня си, крачетата му за момент се изпънаха, готови да побегнат и кендерът изскимтя. Карамон го потупа успокоително с отсъстващ поглед.

— Кошмар — промълви, усещайки как тялото на приятеля му потръпва под ръката му. — Това е кошмар, Тас. Заспивай.

Тасълхоф се претърколи и се притисна по-близо до война, все така скрил очи в ръцете си. Карамон продължи да го потупва успокояващо.

Кошмар. Искаше му се всичко това наистина да е просто лош сън. В този момент отчаяно му се искаше да се събуди в собственото си легло, с пулсираща от поредната пианска нощ глава. Би дал всичко да чуе как Тика хвърля чинии из кухнята и го ругае задето е мързелив пияница и безделник, докато в същото време приготвя любимата му закуска. Желаше го повече от всичко — отново да се изгуби в опустошителното, вмирисано на алкохол съществуване, защото така нямаше да му се наложи да осъзнава какво има отвъд утрешния ден. Смъртта щеше да дойде неочаквано и милостиво...

„О, нека всичко е просто един сън!“ — помоли се той, като наведе глава между коленете си и усети как по бузите му започват да се стичат първите горещи, горчиви сълзи.

Стоя така неопределено дълго време, без да осъзнава дори бурята и ужасяващата ѝ ярост, надмогнат от тежестта на внезапното осъзнаване. Тас въздъхна и потрепери, но продължи да спи съвсем тихо. Карамон не помръдваше. Не можеше да заспи. Не би могъл. За нищо на света. Отдавна вече крачеше в свой собствен сън наяве, кошмарен сън. Нуждаеше се само от още едно доказателство, за да потвърди онова, което вече знаеше с цялото си сърце.

Бурята постепенно отминаваше в южна посока. Можеше да го долови почти физически. Гръмотевиците се стоварваха над оголената земя и продължаваха по пътя си като стъпките на великан. Когато най-сетне всичко свърши, тишината зазвънтя в ушите му по-силно и от трясъка на чудовищните мълнии. Знаеше, че по това време небето трябва да се е изчистило, поне до връхлитането на следващата буря. Навярно щеше да успее да хвърли един поглед към луните и звездите...

Звездите...

Всичко, което трябваше да направи, бе да вдигне глава и да се вгледа в небето. Чак тогава щеше да бъде напълно сигурен.

Стоя неподвижен в продължение на дълги минути, като отчаяно полагаше усилия да усети аромата на пикантни картофи, да чуе смеха на Тика, да почувства туптящото главоболие на могъщия махмурлук вместо ужасната, тъпа болка в сърцето си.

Но болката оставаше. И нямаше нищо друго, освен тишина, прихлупила унищожената и оголена земя край тях — мъртва след тътена на отдалечаващата се буря.

С въздишка, която бе едва доловима дори за самия него, Карамон вдигна глава и се взря в небесата.

Преглътна горчивината в устата си и почти се задави. Сълзите жилещо изблигнаха от очите му, но той ядно мигна, за да види звездите по-ясно.

И ето, че наистина го видя — потвърждението на всичките си страхове, печата на собствената му участ.

В небето се бе появило ново съзвездие.

Пясъчен часовник...

— Какво означава това? — попита Тас, като търкаше сънливо очи, полуразбуден, загледан начумерено към небето.

— Означава, че Рейстлин е успял — отвърна Карамон. В гласа му се долавяше странна смесица от страх, тъга и гордост. — Означава, че е влязъл в Бездната, предизвикал е на двубой Царицата и... я е надвил!

— Не съм много сигурен в последното, Карамон — каза кендерът, докато изучаваше внимателно небето. Той посочи нагоре: — Това там е нейното съзвездие, но странното е, че не си е на мястото. Ето го и онова на Паладин. — Тас въздъхна. — Клетият Физбан. Чудя се дали е трябвало да се бие с Рейстлин. Не ми се вярва да му е харесало. Винаги съм имал чувството, че той разбира Рейстлин най-добре, може би дори повече от всички ни, взети заедно.

— Нищо не пречи битката все още да продължава — отговори замислено Карамон. — Може би това е причината за тези бури. — Замълча, вгледан в искрящите очертания на пясъчния часовник.

В спомените си още веднъж виждаше очите на магьосника такива, каквито бяха преди толкова много време — когато бе излязъл от ужасното изпитание в Кулата на Върховното чародейство. Зениците им имаха съвсем същата форма — на пясъчни часовници.

— Така ще гледаш към времето, додето всичко край теб се променя — бе казал Пар-Салиан на Рейстлин. — Да се надяваме, че така ще достигнеш до състраданието към хората около себе си.

Което, за съжаление, не се беше получило.

— Рейстлин е победил — произнесе с въздишка Карамон. — Сега е тъкмо това, което винаги е искал да бъде: бог. Но владенията му не са нищо повече от един мъртъв свят.

— Мъртъв свят? — повтори разтревожено Тас. — И-искаш да кажеш, че целият свят прилича на това! Всичко в Крин? Палантас, Хейвън, Квалиности. К-кендерия? Всичко?

— Огледай се — рече безрадостно приятелят му. — Как мислиш? Виждал ли си други живи същества, освен нас, откакто сме дошли? — Той махна с ръка, която едва се виждаше в бледото сияние на Солинали, увиснала в разчистеното небе като оцъклено око. — Видя

ли пожарите по склона на планината? Заревото още се забелязва на хоризонта — посочи на изток. — Задава се друга буря. Не, Тас. Никой не може да оцелее достатъчно дълго след всичко това. Не след дълго и ние ще загубим живота си. Или ще бъдем разкъсани, или...

— Или... или нещо друго... — довърши нещастно кендерът. — Аз... наистина не се чувствам много добре, Карамон. Или е от водата, или отново съм пипнал чума. — Тас сложи ръка на стомаха си с изкривено от болка лице. — Отвътре ми е страшно странно, сякаш съм глътнал змия.

— От водата е — кимна намръщено войнът. — И аз го усещам... Навярно в облаците има отрова.

— Да не искаш да кажеш, че просто ще си умрем тук, Карамон? — попита след минутка размисъл кендерът. — Защото ако е така и стига да не възразяваш, бих искал да отида и да умра по-близичко до Тика. Така... така ще имам чувството, че съм по-близо до дома. Поне докато не се добера до Флинт и неговото дърво. — Той въздъхна и отпусна глава върху силната ръка на Карамон. — Ама колко имам да му разказвам на Флинт, нали Карамон? Всички тези работи за Катаклизма, за огнената планина, как ти спасих живота и че Рейстлин е станал бог. Бас държа, че няма да повярва на последното. Може и ти да дойдеш, само колкото да му кажеш, че... ъм... не преувеличавам чак толкова много.

— Умирането е лесно — каза тихо приятелят му, загледан с тъга към обелиска.

Лунитари полека се издигаше в небето. Кървавата й светлина се смесваше нездраво със сребристото сияние на Солинари и хвърляше зловещия си покров над опустошените пепелища на околността. Мокрият каменен обелиск лъщеше, мокър от дъжда. Грубо издяланият надпис личеше съвсем отчетливо.

— Наистина е лесно да умреш — повтори Карамон повече на себе си, отколкото на Тас. — Лесно е просто да легнеш и да се оставиш на мрака да те обгърне. — Зъбите му изскърцаха и той се изправи с олюляване. — Странно — добави, като извади меча си и го заби в един клон на валеновото дърво, под което бяха потърсили убежище. — Веднъж Рейстлин ме попита съвсем същото: „Ще ме последваш ли в тъмнината?“, това ме попита.

— Какво правиш? — попита с любопитство кендерът.

Ала Карамон не му отговори. Продължаваше да кастри клона.

— Правиш си патерица! — извика внезапно кендерът и скочи разтревожено. — Карамон! Не може да си го мислиш! Това... Това е лудост! Спомням си кога Рейстлин ти зададе този въпрос, но си спомням и отговора ти, когато му отвърна с да! Той каза, че това би значело собствената ти смърт, Карамон! Колкото и да си силен, все пак ще те убие!

Войнът не му обръщаше внимание. Във въздуха хвърчаха мокри стърготини, докато упорито насичаше клона. От време на време хвърляше поглед зад себе си, за да държи под око бавно пълзящите над хоризонта облаци, които вече затуляха съзвездията и протягаха пръсти към двете луни.

— Карамон! — Тас го улови за ръката. — Дори и да отидеш... там — кендерът откри, че не може да се насили да произнесе името, — какво можеш да сториш?

— Нещо, което трябваше да направя много отдавна — отвърна решително приятелят му.

ГЛАВА 4

— Ще го последваш, нали? — извика Тас, като изпълзя бързо от дупката — действие, което много или малко го изведе почти на височината на погледа на Карамон. Приятелят му продължаваше да сече клона. — Това е лудост, просто лудост! Как смяташ да отидеш там? — Внезапно го връхлетя една мисъл. — И къде е това *там* всъщност? Дори не знаеш накъде си се упътил! И не знаеш къде е *той*!

— Мога да се добера дотам — отвърна хладно войнът и прибра меч обратно в ножницата. Улови клона с две ръце, налегна го с цялата си тежест и накрая успя да го откърши. — Дай ми ножа си — измърмори.

Кендерът му го връчи с въздишка. Тъкмо се канеше да поднови протестите си, когато войнът го прекъсна:

— Имам магическото устройство. Колкото до това къде е това *там* — Карамон спря да дялка вейките от клона и се вторачи в него, — сигурен съм, че *ти* знаеш отговора!

— Б-бездната? — заекна Тас.

Далечният тътен на гръмотевица накара и двамата да се озърнат угрижено, ала почти веднага войнът се залови отново за работа, а спътникът му поднови спора:

— Магическото устройство ни *изведе* оттам, Карамон, но те уверявам, че няма да те *допусне*, каквото и да правиш. И бездруго не искаш да попаднеш на подобно място — добави решително. — Защото там *не е* хубаво.

— Може и да не ме *допусне* — започна Карамон и му даде знак да го последва. — Да видим първо дали тази патерица ще ми свърши работа, преди да ни е връхлетяла още някоя буря. Ще отидем при гроба на... приobelиска.

Той отрязва голямо парче от мокрото си кално наметало и го уви около единия край на клона, след което го подпъхна под мишница и пробно се отпусна с цялата си тежест върху него. Грубо одяланата патерица потъна пет-шест сантиметра в калта. Карамон я измъкна грубо и направи още една крачка. Клонът отново потъна, но поне

успяваше да се придвижва, като щадеше ранения си крак. Тас също му помагаше и двамата се заклатиха тежко през мократа, тинеста земя.

„Къде отиваме?“ — искаше да попита кендерът, но се страхуваше да чуе отговора. По изключение не му беше трудно да запази мълчание. За нещастие, Карамон сякаш чу мислите му:

— Може би устройството няма да ме отведе в Бездната — каза той, като дишаше тежко, — но познавам едного, който ще ми помогне. Устройството ще ни пренесе при него.

— Кой? — попита подозрително Тас.

— Пар-Салиан. Само той може да ни каже какво се е случило. И само той би успял да ме изпрати... където и да е това място, където трябва да отида.

— Пар-Салиан? — кендерът го погледна почти толкова разтревожено, колкото ако Карамон бе споменал за самата Царица на Мрака. — Това е дори още по-налудничаво! — подхвана той, ала изведнъж гаденето прерасна в нещо далеч по-лошо.

Приятелят му спря да го изчака. Лунната светлина огряваше бледното му измъчено лице.

Когато най-сетне спазмите престанаха и бе убеден, че едва ли има какво повече да повърне, Тас се почувства малко по-добре. Той кимна на Карамон. Беше прекалено уморен, за да каже каквото и да е. Сетне се повлече след него.

Скоро двамата се добраха до обелиска. Рухнаха изтощено в подножието му и опряха гърбове върху камъка, изморени дори от двайсетината крачки, които им бе коствало краткото пътешествие. Горещият вятър отново се надигаше, а тътнежите се приближаваха. Тас се усмихна на Карамон с позеленели устни и с изражение, в което се надяваше да има поне мъничко невинна молба:

— Ние при Пар-Салиан? — подхвърли небрежно, като избърса потното си лице с вързаната на опашка коса. — Тази идея никак, ама никак не е добра. Пък и пътят дотам няма да ти се отрази добре. Освен това нямаме нито вода, нито храна...

— Няма да ни се наложи да ходим. — Карамон извади медальона от джоба си и започна трансформацията, която щеше да го превърне в красив, богато инкрустиран със скъпоценни камъни скиптър.

Вторачен несигурно в движенията на ръцете му, Тас преглътна и заговори още по-бързо:

— Сигурен съм, че Пар-Салиан е... тъъ... зает. Зает! Точно така! — Той го дари с още една мъртвешка усмивка. — Твърде зает, за да му е до нас точно в този момент. Кой знае колко много задължения са му се струпали с целия хаос наоколо. Какво ще кажеш просто да забравим за тази история и да отидем на някое място във времето, където сме се забавлявали, а? Например, когато Рейстлин направи онова заклинание на Бупу и тя се влюби в него до полуда? Беше страшно смешно! Отвратителното блатно джудже го следваше навсякъде.

Карамон не му отговори. Тас уви върха на опашката около пръста си.

— Мъртъв — произнесе внезапно и въздъхна опечалено. — Бедният Пар-Салиан, сигурно вече отдавна е мъртъв. В края на краищата — настоя бодро кендерът, — си беше достатъчно стар, когато за последно го видяхме през 356. И не ми се стори в много добро здраве, така да знаеш. Сигурно е преживял истински шок: Рейстлин става бог и такива работи. Сърцето му едва ли се е справило. Бам — гътнал се е отведнъж.

Кендерът надникна, за да види дали последното е произвело някакъв ефект върху изражението на приятеля му. По устните на едрия войн бе плъзнала едва забележима усмивка, но той запази мълчание, докато търпеливо обръщаше и завърташе отделните части на медальона. Острият отблясък на една мълния го накара да подскочи стреснато. Усмивката му изчезна и той се загледа към бурята.

— Бас държа, че Кулата дори не си е на мястото! — извика отчаяно Тас. — Ако онова, което твърдиш, е вярно и целият свят е... такъв — той направи широк жест с малката си ръка, точно когато зловонният дъжд отново започна да ръми, — значи Кулата е била първото нещо, което си е отишло! Ами да, ударена от гръмотевица! Фрас! По-висока е от всяко дърво, което си виждал, не го отричай...

— Кулата си е на мястото — настоя мрачно Карамон, довършвайки последните настройки на медальона.

Той го вдигна. Скъпоценните камъни уловиха лъчите на Солинали и за момент пламнаха неудържимо. Сетне облаците затулиха луната и сякаш я погълнаха. Мракът се спусна непрогледен и разкъсван единствено от гигантските, ярки и смъртоносно красиви мълнии.

Като скърцаше със зъби, Карамон грабна патерицата си и с мъка се изправи. Тас го последва съвсем бавно, без да откъсва нещастния си поглед от него.

— Виждаш ли, Тас, познавам Рейстлин поне толкова — продължи Карамон, без да обръща внимание на злостното изражение на кендера. — Може би прозрях истинската му същност твърде късно, но сега съм абсолютно уверен. Той мразеше тази Кула. Точно както мразеше маговете и онова, което му причиниха. Но едновременно с това Рейстлин я обича. Защото е неразделна част от неговото Изкуство, Тас. А неговото Изкуство, неговата магия за него значат повече дори от самия живот. Не, Кулата си е на мястото.

Той вдигна високо устройството и подхвана напева:

— *Твоят време си е твое, макар да си го изоставил...*

Само че го прекъснаха:

— О, Карамон — изхленчи Тас и се вкопчи в него. — Не ме карай да отивам при Пар-Салиан! Той ще ми направи ужасни неща! Сигурен съм! Може да ме превърне в... в прилеп! — Кендерът замълча. — И въпреки че, според мен, май би било интересно да си прилеп, едва ли ще свикна да спя с главата надолу. Пък и съм доста привързан към това да съм кендер, като се замисля и...

— За какво говориш? — вторачи се строго в него приятелят му и несъзнателно хвърли изпълнен с тревога поглед към буреносните облаци.

Дъждът се усилваше. Светкавиците се стоварваха все по-близо до тях.

— Пар-Салиан! — извика обезумяло Тас. — Аз... аз се намесих в заклинанието му за пътуване във времето! Направих нещо, което не биваше да правя! И открад... ъъ... намерих магически пръстен, който някой беше оставил напълно безстопанствен, а пръстенът ме превърна в мишка! Без съмнение здравата се е подразнил! А после... счупих устройството за време, Карамон. Спомняш ли си? Е, добре де, не беше изцяло по моя вина, Рейстлин ме накара! Но човек с по-строго виждане по въпроса като нищо ще се хване за това, дето съм зарязал устройството без надзор... Сякаш някой ми беше казал, че не бива да го правя... Но тогава нямаше да се случи нищо лошо. А Пар-Салиан винаги си е бил доста строг, не мислиш ли? После, макар да *накарах*

Гнимш да го поправи, той не го поправи точно така, както си беше в началото...

— Тасълхоф — рече уморено спътникът му. — Млъквай.

— Да, Карамон — заподсмърча примирено кендерът.

Едрият войн се загледа към обезсърчената фигура на приятеля си в честите проблясвания на светкавиците и въздъхна:

— Виж, няма да позволя на Пар-Салиан да ти направи каквото и да било, обещавам. По-скоро първо *мен* ще трябва да превърне в прилеп.

— Наистина? — полюбопитства със слаба надежда Тас.

— Имаш думата ми — заяви твърдо Карамон, като не откъсваше очи от бурята. — Дай сега ръка и да се махаме оттук.

— Добре — рече с готовност кендерът и бързо стисна огромните пръсти на приятеля си.

— И, Тас...

— Да, Карамон?

— Този път... мисли за Кулата на Върховното чародейство в Уейрит! И никакви луни!

— Да, Карамон — отвърна с дълбока въздишка кендерът.

После се усмихна.

„Хм — каза си той. — Обзалагам се, че от Карамон ще излезе страшно голям и непохватен прилеп...“

Намираха се в края на гора.

— Не съм виновен, Карамон! — каза бързо Тас. — Мислех за Кулата със сърце и душа. Дори и за секундичка не съм се сещал за някаква си гора.

Карамон се бе втренчил изумено в дърветата. Все още бе нощ, но небето беше чисто, макар на хоризонта да се виждаха буреносни облаци. Лунитари приличаше на тлеещ червен въглен. Солинали тъкмо се канеше да се гмурне в бурята. Над тях се забелязваха очертанията на звездния пясъчен часовник.

— Е, поне не сме се изгубили във времето. Но къде, в името на боговете, сме всъщност? — измърмори раздражено, като се подпираше на патерицата си. Погледът му отново се насочи към мрачните дървета. Дънерите им се виждаха съвсем ясно в ярката лунна

светлина. Внезапно лицето му се проясни: — Всичко е наред, Тас — каза облекчено. — Не я ли позна? Това е гората Уейрит — магическата гора, която стои на стража около Кулата на Върховното чародейство!

— Сигурен ли си? — попита със съмнение Тас. — Определено не изглежда така, както си я спомням от последния път. Имаше само разни грозни, мъртви дървета, дето се мотаеха наоколо и ме зяпаха. Когато се опитах да вляза в гората, не ме пуснаха, а щом поисках да се върна назад пък, не ми позволиха да го направя и...

— Същата е — потвърди безизразно Карамон, докато с отмерени движения превръщаше скиптъра в съвсем невзрачен на вид медальон.

— Но какво се е случило с нея?

— Онова, което се е случило и на останалата част от света, Тас — отвърна приятелят му и прибра внимателно медальона в кожената му торбичка.

В мислите си кендерът вече се бе върнал обратно към времето, когато бе идвал тук. Магическата гора Уейрит беше странно и зловещо място, чиято единствена цел бе да пази Кулата от нежелани посетители. Едно беше сигурно — човек не откриваше гората, тя откриваше него. Когато това се случи за пръв път, двамата с Карамон си имаха проблеми с лорд Сот и смъртоносното му заклинание над лейди Кризания. Тас се беше събудил, а гората просто си стоеше там, където точно преди да заспи нямаше и помен от дървета!

Тогава тя му се бе сторила мъртва. Клоните на дърветата бяха оголени и разкривени, а от дънерите им вееше мразовит хлад и рядка мъгла. Във вътрешността на гората се мяркаха единствено мрачни, сенчести форми. В действителност обаче дърветата не бяха мъртви. И дори имаха обезпокоителния навик да преследват неканените посетители. Съвсем скоро Тас се убеди, че колкото и да се опитваше да излезе от гората, по някакъв свръхестествен начин все пак продължаваше да навлиза все по-дълбоко в нея.

Последното си беше достатъчно страшничко. Ала когато Карамон решително бе навлязъл в нея, Гората изведнъж се преобрази. Мъртвите дънери започнаха да растат и да се превръщат във валенови дървета! От мрачен и неприветлив пущинак, дъбравата изведнъж заприлича на красиво и зелено място, изпълнено с живот. А сред клоните ѝ пееха птички, сякаш ги подканяха да влязат.

Сега Гората се бе преобразила отново. Тас озадачено се втренчи в нея. Изглеждаше като съвкупност и от двете дъбрави, които познаваше, и все пак като нито една от тях. Дърветата сякаш бяха мъртви, клоните им криволичеха печално във всички посоки — вкочанени и оголени. Но още докато ги наблюдаваше, усети, че се движат по начин, който изключваше всякаква мисъл за отсъствие на живот! Дори му се струваше, че някак се протягат към тях. Алчно и заплашително...

Кендерът обърна гръб на призрачната гора Уейрит и внимателно изучи близката околност. Всичко изглеждаше по същия начин, по който стояха нещата и в Утеха. Нищо не бе останало непокосено — било то живо или мъртво. Ограждаха ги единствено изтърбушени, почернели дънери. Земята бе покрита с все същата слузеста, сива кал. Доколкото можеше да вярва на собствените си очи, наоколо нямаше нищо друго, освен разруха и смърт...

— Карамон — извика внезапно Тас и посочи нещо.

Едрият войн се извърна. До един от обгорелите дънери се бе свила нечия фигура.

— Там има някой! — изкрещя развълнувано кендерът. — Не сме само ние!... Ей! — кресна. — Здравсти там! Спите ли? Събудете се... — Той се озова с няколко скока до фигурата и я разтърси, само за да види как тялото се претърколи безчувствено и застина вдървено — О! — произнесе. Отстъпи. Спря. — О, Карамон — каза съвсем тихо. — Ами че това е Бупу!

Беше именно тя. Същото блатно джудже, към което преди време Рейстлин се бе отнесъл толкова приятелски. Сега обаче се взираше към звездното небе с изпразнени, невиждащи очи. Беше облечена в жалки, мръсни дрипи, тялото ѝ бе отслабнало, а по лицето ѝ личаха следи от невероятно изтощение. Около врата ѝ бе завързан кожен каиш. В другия край на каиша пък бе завързан отдавна вкочанен, мъртъв гущер. В едната си ръка Бупу стискаше мъртъв плъх, а в другата — изсъхнало пилешко краче. Очевидно, разбрала за приближаването на смъртта, бе извикала на помощ цялата магия, на която е била способна, помисли си тъжно Тас. Не ѝ беше помогнала особено.

— Умряла е неотдавна — промърмори Карамон, приближи се с накуцване и като се намръщи, коленичи близо до сгърченото телце. — Изглежда е гладувала до смърт. — Посегна с безкрайна нежност и

затвори втречените в безкрая очи. После поклати глава: — И бездруго е чудно как е оцеляла толкова дълго. Телата в Утеха изглеждаха мъртви от месеци.

— Може Рейстлин да я е пазил — обади се кендерът, преди още да е осъзнал какво изговаря устата му.

Карамон се намръщи.

— Ха! Просто съвпадение, нищо повече — каза той дрезгаво. — Знаеш ги какви са блатните джуджета, Тас. Живеят от всичко, което намерят. Предполагам, че са били последните живи същества. Бупу имаше достатъчно ум в главата си, за да живее малко повече от останалите. Но сред тази забравена от боговете земя дори едно блатно джудже не може да се опази твърде дълго. — Той вдигна рамене. — Помогни ми да се изправа.

— Какво... какво ще правим с нея, Карамон? — попита безрадостно кендерът. — Н-нали, нали няма просто да я оставим да лежи тук?

— Не можем да сторим нищо за нея — измърмори мрачно войнът. Видът на мъртвото джудже и близостта на магическата Гора му навяваха мъчителни и нежелани спомени. — На нейно място и ти не би желал да те заровят в тази кал. — Той потръпна и се огледа. Буреносните облаци вече ги връхлитаха, съвсем ясно различаваше бляскавите пръсти на мълниите, а до ушите му долиташе глухият тътен на гръмотевиците. — Пък и не разполагаме с много време, не и ако се съди по онази буря хей там.

Кендерът продължаваше да го гледа със скръбни очи.

— Вече няма кой да я притеснява, дори и в смъртта, Тас — отсече раздражено спътникът му. Сетне, забелязал огорченото изражение на приятеля си, Карамон бавно свали собственото си наметало и внимателно покри с него съсухреното телце. — Най-добре да не се помайваме, а да вървим — предложи тихо.

— Сбогом, Бупу — рече нежно Тас. Потупа ръката, която все още стискаше мъртвия плъх и вече се канеше да издърпа края на наметалото над нея, когато забеляза, че червените лъчи на Лунитари се отразяват в някакъв предмет. Затаи дъх, уверен, че знае какво вижда. Съвсем предпазливо раздели вкочанените пръсти на джуджето. Мъртвият плъх се изтърколи на земята заедно с още нещо — смарагд.

Тас вдигна скъпоценния камък. В мислите си вече се бе върнал обратно към... къде бяха тогава? Ксак Тсарот?

Криеха се в един отходен канал в опит да избегнат сблъсъка с безмилостните дракониди. А Рейстлин се бореше с поредния пристъп на кашлицата...

Бупу се втренчи загрижено в него, сетне зарови с мъничката си ръчичка из чантата и я измъкна държейки нещо, което вдигна към светлината. Примижва и поклати глава с въздишка.

— Това не, което търсих — измърмори.

Тасълхоф, чиито очи безпогрешно бяха доловили внезапния наситен цвятен проблясък, се приближи.

— Какво е това? — попита той, макар вече да знаеше отговора.

Рейстлин също се взираше в предмета с разширени, искрящи очи.

Бупу сви рамене:

— Красиво камъче — отвърна без всякакъв интерес и продължи да рови из торбата.

— Смарагд! — изхриптя Рейстлин.

Бупу вдигна очи.

— Ти харесваш? — попита.

— Много! — отвърна задъхано магьосникът.

— Ти взимаш — джуджето сложи скъпоценността в ръката му.

Сетне ликуващо измъкна онова, което бе търсила през цялото време. Тас се наведе, за да види новата чудесия и бързо отскочи с вик на отвращение. Беше мъртъв, много мъртъв гуцер. Около вкочанената му опашка бе завързан силно ухабен кожен каиш. Бупу подаде гуцера на Рейстлин:

— Ти носиш около врат — рече тя. — Излекува кашляне.

— Значи Рейстлин все пак е бил тук — измърмори Тас. — Върнал й го е, върнал й е камъка! Но защо? За амулет... Като подарък?... — Кендерът поклати глава, въздъхна и се изправи. — Карамон... — започна, но забеляза, че огромният войн стои неподвижно и се взира в Гората. По лицето на приятеля му се забелязваха далечни отблясъци на мислите и спомените, които най-вероятно го измъчваха в този миг.

Тасълхоф пусна смарагда в един от джобовете си.

Магическата гора Уейрит изглеждаше не по-малко мъртва и запустяла от останалата част на околния пейзаж. Ала за Карамон тази гора носеше твърде много спомени. Той нервно оглеждаше странните дървета. Мокрите дънери и разложени клони сякаш лъщяха, окъпани в кръв под светлината на Лунитари.

— Когато за пръв път дойдох тук, бях изплашен — каза на себе си едрият войн с ръка върху дръжката на меча. — И никога не бих посмял да вляза в тази гора, ако не беше заради Рейстлин. Аз бях още по-ужасен втория път, когато донесохме лейди Кризания, за да се опитаме да ѝ помогнем. Дори и тогава кракът ми не би стъпил там за нищо на света, ако не бяха онези птици и сладките им примамливи песни. — Той се усмихна мрачно: — „Спокойна е гората. Спокойни са убежищата ѝ прекрасни, където нестареещи растем, с дървета винаги зелени“, пееха те. Мислех, че ми обещават помощ. И че ще намеря отговорите на всички въпроси. Сега вече знам какво значеше тази песен. Смъртта е единственият дом, в който царува съвършенството, единственото място, където старостта и разрухата са само сън!

Загледан към гората, Карамон несъзнателно потръпна, въпреки тегнещата жегата в нощния въздух.

— Ала сега съм изплашен повече от всеки друг път — измърмори. — Нещо не е както трябва. — През небето пропълзя огромна мълния, чийто неимоверен отблясък освети всичко като ден. Последва я басовият грохот на гръмотевицата и внезапният порив на дъжда по бузата му. — Поне все още е на мястото си. Колко ли е силна магията тук, за да устои на бурите? — Стомахът му се бунтуваше болезнено. Внезапното напомняне за жаждата, която изпитваше, го накара да оближе сухите си устни. — „Спокойна е гората“ — повтори.

— Какво каза? — попита Тас и се приближи до него.

— Казах, че има много начини да умреш, но всички си приличат — сви рамене в отговор войнът.

— Знаеш ли, умирах съм три пъти — рече сериозно кендерът. — Първият път беше в Тарсис, където драконите събориха онази сграда върху мен. Вторият — в Нерака, когато едва не се отрових, а Рейстлин ме спаси. За последно боговете решиха да стоварят върху главата ми горяща планина. И в края на краищата — той се замисли за миг, — май

си напълно прав. Всички видове смърт си приличат. Наистина, от отровата болеше, но поне стана бързо... от друга страна сградата...

— Хайде — Карамон се усмихна изтощено. — Запази поне някоя история за Флинт. — Той измъкна меча си. — Готов ли си?

— Готов съм — отвърна храбро Тас. — „Винаги пази най-доброто за края.“ Така казваше моят старец. Макар че — кендерът замълча. — Мисля, че имаше предвид доброто хапване, а не умирането. Може би все пак двете имат доста общо.

Тасълхоф измъкна собствения си малък нож и последва приятеля си в омагьосаната гора Уейрит.

ГЛАВА 5

Мракът ги погълна. Нито една от луните не можеше да проникне с лъчите си през гъстата нощ под сводовете на уейритската гора. Дори отблясъците на гигантските магически мълнии не се промъкваха на това усойно място. И макар дори тук да се чуваше далечният тътен на гръмотевиците, звукът бе глух и сякаш изгубен завинаги, като далечно ехо на самия себе си. Зад гърба си Карамон чуваше трополенето на яростната градушка. В Гората бе съвсем сухо. Единствено дърветата, които се намираха в самия ѝ край биваха засегнати от дъжда и бурята.

— Е, това вече е утеха! — възкликна развеселено кендерът. — Сега, ако само отнякъде се появеше поне мъничко светлина...

Внезапно думите му се превърнаха в задавено гъргорене. Карамон долови остро тупване, звук от скърцащо дърво, а сетне и шум, сякаш влачеха нещо по земята.

— Тас? — повика разтревожено.

— Карамон! — изкрещя кендерът. — Дърво! Едно дърво ме хвана! Помощ, Карамон! Помощ!

— Това някаква шега ли е, Тас? — попита сурово войнът. — Понеже никак не е смешно...

— Не! — изписка приятелят му. — Сипа ме, казвам ти! Влачи ме нанякъде!

— Какво... Къде? — извика Карамон. — Нищо не виждам в тази проклета тъмнина! Тас?

— Тук! Тук! — крещеше подивяло Тас. — Увило се е около крака ми и се опитва да ме разкъса на две!

— Продължавай да говориш, Тас! — Карамон се придвижваше опипом в шумолящата чернота. — Мисля, че съм близо...

Внезапно един чудовищно дебел клон изплющя през гърдите му и го събори на земята. Останал без дъх, войнът мъчително завъртя глава в опит да разбере какво става, докато се опитваше да си поеме поне глътка въздух. Вдясно от него се чу ново скърцане. Отчаяно и почти слепешком нанесе няколко посичащи удара с меча в тази посока, след което с усилие се превъртя странично. В същия момент нещо

тежко се стовари точно на мястото, където се намираше допреди миг. Изправи се с олюляване, ала почувства как друг клон го удря през кръста и го запраща по лице върху сухата, оголена горска почва.

Ударът бе засегнал бъбреците му и почти го накара да изгуби съзнание от болка. Положи отчаяно усилие да скочи на крака, ала коляното му поддаде, хвърляйки го сред нов фонтан от кървавочервена болка. Вече не чуваше виковете на Тас. Не чуваше нищо друго, освен скърцането, шумоленето и яростния шепот на надвисналите от всички страни дървета. Карамон стреснато удвои усилия и се опита да изпълзи встрани, но усети как нещо се увива около глезена му. Мечът му се стовари върху жилав клон, запращайки във въздуха облак от трески, повечето от които се забиха в крака му, очевидно без това да причини твърде големи поражения на нападателя.

В масивните клони на дърветата имаше сила, събирана с векове. Магията им даваше цел и ги надаряваше с разум. Карамон се бе осмелил да навлезе в територия, която дърветата трябваше да защитават. Той беше натрапник и трябваше да бъде наказан. Знаеше, че смъртта им е неминуема.

Около бедрото му се уви още един филиз. Десетки клонки затичаха по ръцете му и го уловиха още по-здравео, така че да не може да мърда. Само след няколко секунди щеше да бъде разкъсан на части... Чу Тас да вика от болка...

С глас, събрал едновременно отчаянието и неистовата жажда за живот, Карамон изкрещя:

— Казвам се Карамон Маджере, брат на Рейстлин Маджере. Трябва да говоря с Пар-Салиан или с онзи, който е сега Господар на Кулата!

Последва миг на мълчание, миг на разстроено колебание. Усети как дърветата прекратиха атаката. Клонките отслабиха хватката си съвсем лекичко.

— Пар-Салиан, там ли си? Пар-Салиан, познаваш ме! Аз съм *неговият* близък! И съм единственият ти шанс!

— Карамон? — долетя отнякъде един треперлив глас.

— Тихо, Тас! — изшътка му войнът.

Тишината бе поне толкова гъста, колкото и заобикалящата ги тъмнина. Ала сетне, съвсем бавно, почувства как клоните го освободиха и се отдръпнаха със скърцане и шумолене. Карамон си

позволи за момент да отпусне глава върху ръката си. Чувстваше облекчение, но заедно с това го връхлетя нов пристъп на гадене.

— Тас, добре ли си? — обади се, когато поне на първо време дойде на себе си.

— Да, Карамон — чу гласа на кендера съвсем отблизо.

Едрият войн протегна ръка и издърпа приятеля си за дрехите.

Макар да бе напълно уверен, че дърветата са ги оставили на мира, знаеше, че го наблюдават много внимателно и се вслушват във всяка негова дума. Съвсем бавно и внимателно Карамон прибра меч в ножницата.

— Страшно съм ти благодарен, дето се сети да кажеш на Пар-Салиан кой си — рече задъхано Тас. — Тъкмо си представях как се опитвам да обясня на Флинт, че съм бил убит от някакви си дървета. Не знам дали в Отвъдното е позволено да се хилиш, но съм сигурен, че щеше да падне по гръб от удоволствие...

— Шшт — каза уморено, но настоятелно спътникът му.

Тас замълча, след което прошепна:

— Добре ли си?

— Да, нека само си поема дъх. Изгубих си патерицата.

— Тук е. Паднах върху нея. — Тас изпълзя нанякъде и се появи само секунда по-късно, влачейки след себе си грубата патерица. — Заповядай. — Той му помогна да се изправи. — Карамон — рече кендерът, — колко мислиш ще ни отнеме, за да се доберем до Кулата? Преди малко повърнах и ми стана по-леко, но още се чувствам някак странно, пък и съм ужасно жаден.

— Не зная, Тас — въздъхна приятелят му. — Нищичко не виждам. Не съм сигурен нито къде сме, нито накъде е правилната посока. Или дали няма да налетим право върху някой или нещо...

Изведнъж шумоленето се поднови, сякаш бурята огъваше ожесточено клоните на дърветата. Двамата замръзнаха ужасено. Дърветата ги обграждаха! Стояха в пълната тъмнина, усещайки как клоните се приближават все повече и повече. Карамон почувства как в косата му се отъркват мъртви листа и му стори, че чува някой да шепне странни думи в ушите му. Разтрепераната му ръка се вдигна към дръжката на меч, макар да знаеше, че това едва ли вече има някакво значение. Сетне, когато нямаше накъде да мърдат, дърветата прекратиха шумоленето и шепненето и отново се възцари тишина.

Карамон протегна ръка. Вляво и вдясно от тях се издигаше плътна стена от дървесни стволове. Беше сигурен, че и зад него положението е съвсем същото. Опипа пространството пред тях. Празно.

— Не се отделяй от мен, Тас — нареди и, сякаш по някакво изключение, кендерът не възрази.

Двамата тръгнаха предпазливо през образувалата се просека.

В началото се придвижваха внимателно от страх, че могат да се препънат в паднал клон, да се оплетат в храсти или да се прекатурят в някоя дупка. Постепенно обаче им стана ясно, че почвата в гората е изчистена от всякакви препятствия и по нея няма друга растителност, освен вездесъщите дървета. Нямаха никаква идея накъде вървят. Крачеха в пълен мрак, следвайки пътеката, която сякаш се отваряше, за да ги пропусне и почти веднага се сключваше зад гърба им. Всяко отклоняване от определения път ги изправяше пред непреодолима преграда от стволове, оплетени клонки и мъртви, шепнещи листа.

Горещината беше непоносима. Нямаше нито вятър, нито дъжд. Жаждата, която за известно време ги бе напуснала под напора на страха, отново се завърна. Карамон избърса потта от челото си и разсеяно се запита защо ли жегата тук е далече по-голяма от тази извън Гората. Като че самата Гора излъчваше топлина и можеше да се каже, че е далече по-жива, отколкото му се бе сторила последните два пъти. И поне сто пъти по-жизнена от останалата част от света. Сред шумоленето около тях успяваше да чуе — или поне така му се струваше — движение на животни или пляскането на птичи криле. Понякога дори улавяше мимолетния поглед на втренчени очи, греещи злоещо в тъмнината. Мисълта, че е заобиколен от живи същества в никакъв случай не го успокояваше. Чувстваше омразата и гнева им, макар съвсем ясно да осъзнаваше, че тези чувства не са насочени директно към тях, а по-скоро към самата Гора.

А после до ушите му достигна песента на птиците, същата, която бе чул да пеят и последния път, когато му се наложи да навлезе в това злоещо място. Висока, сладостна и чиста, издигаща се над смъртта и мрака, и поражението, се лееше песента на чучулигата. Карамон спря и се вслуша през сълзи, усещайки как красивите думи изпълват сърцето му и успокояват болката:

*На изток с новия светлик
порозовява утринта
и надарява всеки дъх
с копнеж и вяра в този миг.*

*А чучулигите летят,
летят, разперили криле
из слънчев дом към ярък ден,
ведно със вятърната гръд.*

Ала, сякаш за да му напомни къде се намира, се разнесе остър пукот, който разкъса нежната омая на песента и го накара да се свие от ужас. Край тях запърхаха черни крила, а душата му се изпълни със сенки.

*От изток с немошен светлик
по зрак зора сама зори,
в напразен вопъл към деня
отправя чучулига вик.*

*Но ето гарван със нощта
донася западния мрак,
злокобен грак из тъмнини
покри смълчаните гнезда.*

— Какво означава това, Карамон? — попита със страхопочитание Тас, когато двамата продължиха опипом пътя си през Гората, водени от разгневените дървета.

Отговорът на въпроса му дойде, ала не от Карамон, а от гласове, които бяха сладки, дълбоки и натъжени, изпълнени с древната мъдрост на совите:

*Тъма увлича всичко във забрава
и чезнат бледно цели векове,*

*дъхът замира, нищо не остава
в безкрайните, тъй празни часове.
Стоят смълчани старите дървета,
не духва вятър в сухите листа
и в тиха скръб гората е обзета,
омаяна в ръцете на нощта.*

— Означава, че вече няма кой да контролира магията — произнесе тихо Карамон. — Който и да държи Гората в подчинение сега, е на път да рухне. — Той потръпна. — Чудя се какво ли ще открием в Кулата.

— Ако стигнем до нея — измърмори Тас. — Откъде можем да бъдем сигурни, че тези ужасни, стари дървета не са ни повели към ръба на някоя скала?

Едрият войн спря и се опита да си поеме въздух в нетърпимата жегата. Грубият край на патерицата се забиваше болезнено в подмишницата му. Лишено от постоянния натиск на тежестта на тялото, коляното му бе започнало да се сковава. Целият му крак пламтеше в треска и се бе подул. Знаеше, че едва ли ще успее да изкара по този начин още дълго. Той също бе повръщал на няколко пъти. След като организъмът му се изчисти от отровата, вече се чувстваше по-добре, но жаждата оставаше и бе непоносима. А и както съвсем правилно бе посочил Тас, Карамон нямаше и най-малката идея накъде ги води Гората.

Той издигна глас и извика с одрезгавяло, сухо като хартия гърло:

— Пар-Салиан! Отговори ми или няма да направя нито крачка повече! Отговори ми!

Внезапно около тях се надигнаха глъч и шумолене. Дърветата недовошно се клатеха и разтърсваха клоните си, сякаш бе излязъл силен вятър, макар въздухът да не помръдваше. Гласовете на птиците се превърнаха в неудържима какофония от преплетени, застъпващи се, ужасни мелодии, които караха въображението да потръпва от страх и зловещи предчувствия.

Дори Тас усети как цялата му смелост изчезва и се промъкна тихичко до Карамон (в случай, че едрият мъж се нуждаеше от помощта

му). Спътникът му обаче остана неподвижен, втрепен в бездънната нощ, без да обръща внимание на вълнението около себе си.

— Пар-Салиан! — извика още веднъж.

И ето, че отговорът дойде — приличаше на тънък, висок и пронизителен писък.

Карамон почувства как по кожата му полазиха тръпки. Писъкът бе прорязал като с нож мрака и натегналата горещина. Издигна се над странните песни на птиците и се удави в шумоленето на дърветата. Сякаш цялата печал и целият ужас на загиващия свят бяха вплетени и освободени като за последно в него.

— В името на всички богове — обади се разтреперано Тас и улови здраво огромните пръсти на приятеля си (в случай, че Карамон се е изплашил). — Какво става тук?

Спътникът му не отвърна нищо. Усещаше как спотаеният в Гората гняв нараства, вече придружен от непоносими страх и тъга. Сега дърветата сякаш ги подканяха с острите си клони да продължат напред, тълпяха се около тях, проявяваха заплашително нетърпение. Писъкът продължи почти толкова дълго, колкото човек би имал дъх, престана, като че човекът си поемаше въздух и отново се разнесе. Карамон чувстваше потта си като тънка, замръзнала коричка от лед.

Отново тръгнаха. Напредваха бавно. Положението се утежняваше още повече от факта, че дори не знаеха дали изобщо напредват. Не виждаха нито накъде вървят, нито дали вървят в правилната посока. Единственото указание, което получаваха, беше този ужасен, нечовешки писък и можеха само да се надяват, че той ги води към Кулата.

Всяка стъпка беше агония за Карамон, макар кендерът да полагаше всички усилия да му помага, доколкото може. Съвсем скоро едрият войн изгуби всякаква представа за времето, потопен в непоносимата болка на раните си. Забрави къде е и дори защо бяха дошли тук. Знаеше единствено, че трябва да прави крачка след крачка и че душата му е обляна в мрак и безпаметност. Това беше единствената му разумна мисъл.

Просто вървеше...

... вървеше...

... и вървеше...

... стъпка след стъпка...

А през цялото време в ушите пишеше този ужасен, неумиращ, разцепващ тишината вик...

— Карамон!

Гласът проникна през пластовете умора и безчувственост, за да се забие в самата тъкан на мозъка му. Имаше чувството, че го е чувал от известно време, но не е успял да му обърне внимание на фона на писъка и черната вълна от непрогледен мрак, които го обгръщаха.

— Какво? — промърмори и чак сега осъзна, че нечий ръце го държат и разтърсват. Той вдигна глава и се огледа. — Какво? — повтори, опитвайки да възвърне усещането си за реалност. — Тас?

— Виж, Карамон! — Гласът на кендера окончателно го връхлетя.

Едрият войн разтърси глава, за да прогони последните остатъци от мъглата в съзнанието си. Отново притежаваше способността да вижда... светлина — лунна светлина! Мигна и се вторачи в онова, което го заобикаляше.

— Гората?

— Зад нас — прошепна Тас, сякаш дърветата можеха да го чуят и отново да решат да се приближат. — Поне ни отведе донякъде. Не съм сигурен къде точно. Огледай се. Познато ли ти е нещо?

Карамон положи болезнено усилие да изпълни нареждането. Сенките на Гората бяха отстъпили. Двамата се намираха в средата на голямо разчистено пространство. Страхуваше се, но си позволи още един по-продължителен поглед.

Точно пред краката му зееше огромна мрачна бездна.

Зад тях Гората все така бе застинала в очакване. Не беше необходимо да се обръща, за да я види, просто знаеше, че е там така, както знаеше, че никога повече няма да им бъде позволено отново да влязат в нея, поне не живи. Беше ги отвела до това място и ги бе оставила да се оправят сами. Но кое беше мястото? Дърветата бяха зад тях, но отпред нямаше абсолютно нищо — единствено обширна, тъмна празнота. Можеха да се намират и на ръба на някоя скала, както бе предположил малко по-рано Тас.

Буреносните облаци висяха над хоризонта, но — поне засега — изглежда не се приближаваха. Точно над тях виждаше звездите и луните. Лунитари гореше в обичайния си червен цвят, а сребристото на Солинали обливаше всичко в непоносим блясък. Ала сега, може би поради резкия контраст между мрака и светлината, се виждаше и

Нуитари — черната луна, луната, която съзираха единствено очите на брат му. Около трите небесни тела яростно блещукаха хилядите звезди, сред които най-ясно се открояваше Пясъчният часовник.

Единствените звуци идваха от Гората. Пред тях ужасяващият писък все така се разнасяше безутешно и смразяващо.

Нямаха избор, помисли си уморено. Пътят назад бе немислим. Гората не би го позволила. А и какво, в края на краищата, беше смъртта пред тази болка, жаждата и тежестта в сърцето?

— Не мърдай, Тас — започна той, като се опитваше да се освободи от мъничките ръце на кендера и вече се готвеше да направи крачка напред в мрака. — Ще проверя какво има пред нас...

— Не! — извика Тас. — Никъде не те пускам без мен! — Ръцете му удвоиха силата, с която се бе заловил за него. — Да не би вече да си забравил всички неприятности, в които се забърка по време на войната с джуджетата? — добави, борейки се с досадната сухота в гърлото си. — А когато все пак се добрах до теб, трябваше пак да ти спасявам живота. — Тас сведе очи към тъмното море, което лежеше в краката им, стисна решително зъби и погледна едрия войн: — М-мисля, че в Отвъдното ще бъде ужасно скучно без теб, пък и просто мога да чуя как Флинт ще започне да мърмори: „Е, лишено от мозък същество такова, какви си ги надробил *този* път? Пак си изгубил от поглед онази огромна топка от мускули, а? Естествено. Сега, предполагам, *на мен* ще се падне честта да оставя хубавото си местенце под това дърво и да тръгна да търся този идиот. Какво пък, никога не е знаел как да излезе сух от водата...”

— Добре, Тас — прекъсна го с усмивка Карамон, в чието въображение внезапно се бе появила живата картина на старото, вечно недоволено джудже. — Прав си. Ако причиним нещо подобно на Флинт, никога няма да му омръзне да ми го натяква. А в Отвъдното това си е страшно дълго време.

— Пък и — продължи малко по-бодро кендерът, — защо им беше да ни доведат чак дотук, само за да ни бутнат в някаква си дупка?

— Наистина, не виждам смисъл — отсъди трезво приятелят му.

Той улови по-здраво патерицата си и направи крачка напред, плътно следван от Тас.

— Освен ако — добави Тас и преглътна — Пар-Салиан все още не ми е ядосан...

ГЛАВА 6

Кулата на Върховното чародейство се възправяше пред тях — създадена от сенки, заобиколена от луните и звездите, сякаш родена от самата утроба на нощта. В продължение на векове Кулата се бе издигала като непокатим бастион на магията, съкровищница за книгите и предметите на Изкуството, трупани с години из залите ѝ.

Тъкмо тук бяха дошли маговете, принудени от Царя жрец да напуснат Кулата в Палантас, носейки със себе си безценни предмети, или поне онази част от тях, които бяха успели да спасят от разгневените тълпи. Мястото предлагаше спокойствие и закрила. Нищо не можеше да премине през магическата гора Уейрит. Тук младите послушници, кандидати за честта да се превърнат в пълноправни магьосници, биваха подлагани на Изпитанието, което по-скоро се превръщаше в тяхно наказание и сигурна смърт в случай на неуспех.

Тук бе дошъл и Рейстлин, за да предложи душата си на Фистандантилус. И тук Карамон бе принуден да наблюдава как брат му убива илюзорния образ на собствения си близък.

Вече бяха идвали на това място двамата с Тас, за да донесат бездиханното тяло на лейди Кризания и пак тук бяха присъствали на Съвета на трите ордена — на Черните, Червените и Белите мантии. Тук научиха за амбициите на Рейстлин да предизвика самата Царица на Мрака, срещнаха неговия ученик и шпионин на Съвета — Даламар, а Карамон и лейди Кризания бяха изпратени обратно във времето от Пар-Салиан, за да се появят в Истар, точно преди огнената планина да се стовари върху града.

Тук, без да иска, Тасълхоф бе нарушил структурата на заклинанието на магьосника, след като скочи при Карамон в желанието си да го последва. А присъствието на кендера — забранявано от всички закони на магическото изкуство — бе позволило на времето да поеме по ново русло.

Ето че двамата с Карамон се завръщаха — за да открият какво?

Едрият войн се загледа към Кулата с натежало от предчувствия сърце. Усещаше как куражът бързо го напуска. Не можеше да влезе в нея, не и докато чуваше този жалостив, непрестанен, отекващ писък в ушите си. По-добре бе да се върне назад, дори това да означаваше да се изправи срещу Гората и нейните ужаси — там поне го очакваше бърза смърт. Пък и напълно бе забравил за портите. Изработени от злато и сребро, портите продължаваха да стоят на мястото си и да препречват пътя му към вътрешността. Фината им, подобна на паяжина плетеница, се очертаваше на фона на звездното небе. Изглеждаха толкова леки, че дори кендерът можеше да ги помести с едно докосване. И все пак магията ги правеше непоклатими. Дори сблъсъкът с армия от разярени великани едва ли би имал някакъв ефект върху тях.

Писъкът продължаваше, вече по-силен и по-близък. Всъщност се чуваше от толкова близо, че без съмнение можеше да се разнася от...

Карамон пристъпи със свъсени вежди. Портата вече се виждаше далече по-ясно.

Чак сега съзря откъде идваше звукът...

Портата дори не беше затворена. Едното от крилата стоеше на мястото си, удържано от магията, ала другото бе потрошено и сега се поклащаше напред-назад в горещия непрестанен вятър, увиснало само на едната си панта. Именно то издаваше непоносимия писък.

— Не е заключено — рече разочаровано Тас. Кендерът вече се бе готвил да пусне в действие ключарските си принадлежности.

— Не е — съгласи се Карамон, вторачен в скърцащата панта. — Сигурно това е гласът, който чухме: звука на ръждясал метал. — Предполагаше, че последното би трябвало да го успокои, но вместо това знаеше, че мистерията само се е задълбочила. — Ако Пар-Салиан не е там горе — очите му се насочиха преценяващо към мрачните форми на черната, очевидно празна Кула, — кой тогава ни позволи да прекосим Гората?

— Може би никой — рече с надежда Тас. — Ако няма никой, Карамон, защо просто не си тръгваме?

— Все някой трябва да има — измърмори приятелят му. — Тези дървета не пускат натрапниците да преминават просто така.

Тас въздъхна унило и наведе глава. Карамон виждаше бледото му изцапано лице в светлината на луните. Под очите на кендера се бяха

появили тъмни сенки, а една сълза се стичаше по носа му.

Войнът го потупа по рамото.

— Още съвсем мъничко — рече нежно. — Ще издържиш ли поне още мъничко, Тас?

Кендерът бързо вдигна очи и преглътна предателските сълзи, след което се усмихна широко и бодро:

— Разбира се, Карамон. — И дори и фактът, че гърлото му беше пресъхнало от жажда, не можа да го възпре да добави: — Знаеш си ме. Винаги готов за приключение. Вътре сигурно има куп интересни магически дреболии, не мислиш ли? — Загледа съм към смълчаната Кула. — Кой би ги изпуснал. Без магически пръстени де. Стигат ми. Първият ме приземи право върху замъка на магьосник, където срещнах откачен демон, а вторият ме превърна в мишка и...

Доволен, че кендерът очевидно отново се чувства по-добре, Карамон го остави да бърби и пристъпи към портата. Бутна настрани клатецото се крило. За негова изненада то просто се откърши — отслабената панта най-сетне поддаде. Портата се стовари върху сивия паваж с трясък, който накара и двамата несъзнателно да се свият. Ехото се отрази в гладките черни стени на Кулата и разпръсна застиналия въздух на горещата нощ на хиляди парченца.

— Е, сега поне знаят, че сме тук — сви рамене Тас.

Ръката на Карамон несъзнателно бе легнала върху дръжката на меч, без да го вади от ножницата. Постепенно ехото заглъхна. Тишината се спусна още по-плътнo. Не последва нищо. Не се появи, който и да било. Никой не им извика.

Кендерът се обърна, за да помогне на приятеля си да закуца напред.

— Най-малкото няма да ни се налага повече да слушаме това протяжно скърцане — рече, докато прекрачваха повалената порта. — Трябва да призная, че вече започваше да ми лази по нервите. Определено не звучеше като скърцане на врата, ако разбираш какво искам да кажа. Звучеше по-скоро като... като...

— Като това — прошепна Карамон.

Писъкът процепи нощта, разпръсквайки изпълнената с лунни лъчи тъмнина, само че този път бе по-различен. Имаше думи — думи, които се чуваха, но не можеха да бъдат различени.

Войнът извърна неволно глава към портата, макар да знаеше какво ще види. Строшеното крило все така лежеше неподвижно на земята.

— Карамон — Тас преглътна. — Идва оттам... от... Кулата...

— Стига! — изкрещя Пар-Салиан. — Сложи край на мъките ми! Не мога повече!

А колко трябваше да понеса аз от теб, о, Най-велики измежду Белите мантии? — разнесе се един тих, подигравателен глас в съзнанието му. Магьосникът се загърчи в агония, ала гласът продължи настоятелно, неотстъпчиво, сякаш одираше кожата му с някакво извратено удоволствие: — Доведе ме тук и му остави в неговите ръце — в ръцете на Фистандантилус! Тогава просто стоеше и наблюдаваше как изстиска всичките ми жизнени сили, само за да остане в това измерение.

— Ти сам склучи тази сделка — изкрещя Пар-Салиан. Древният му глас отекна из празните зали и коридори на Кулата. — Имаше пълно право да му откажеш...

И какво? Да умра с достойнство? — гласът се изсмя. — Що за избор ми предлагаш? Аз исках да живея! Да израствам в изкуството си! И наистина го направих. А ти, в своята несправедливост, ме надари с тези подобни на пясъчни часовници очи — очи, с които да не виждам нищо друго край себе си, освен смърт и разложение. Сега ти се огледай, Пар-Салиан! Какво виждаш? Само смърт... Смърт и разложение... Сега сме квит...

Пар-Салиан простена. Гласът продължи безмилостно, без всякакво съжаление:

Да, квит сме. А сега ще те превърна в прах. Но искам дори в последните си мъчителни мигове да станеш свидетел на моя триумф. В небето вече грее собственото ми съзвездие. Царицата линее. Съвсем скоро съзвездието ѝ ще отслабне и ще изчезне завинаги. Последният ми противник, Паладин, вече ме очаква. Но той не е особено голямо предизвикателство — просто старец, прегърбен, сбръчкан и безполезен. Тъгата му само доказва близката му гибел. Защото той е слаб, Пар-Салиан, слаб и наранен и вече не може да бъде излекуван, подобно на Кризания, бедната му служителка, която

намери смъртта си сред вечно изплъзващите се измерения на Бездната. Ще ти позволя да гледаш, додето го унищожавам. А когато битката приключи и Платиненият дракон залезе от небето, когато Солинари помръкне за вечни времена, когато станеш свидетел и признаеш могъществото на Черната луна и ми отдадеш почитта, която заслужавам като нов и единствен бог, тогава ще ти позволя да се оттеглиш, за да намериш утеха в смъртта!

Астинус от Палантас записваше думите му, така както бе записал и писъците на Пар-Салиан. С все същите отсечени, твърди, черни, удебелени букви той продължаваше да пише. Бавно, без да бърза. Седеше недалече от великия Портал в Кулата на Върховното чародейство и се взираше в сенчестите му дълбини, виждайки съвсем ясно черната фигура там — по-черна дори от всеобхватната тъмнина, която я придружаваше. В сърцето на чернотата се виждаха две пламтящи златни очи със зеници във формата на пясъчни часовници, които отвърщаха на погледа му или на този на облечения в бели дрехи магьосник недалече от него.

Защото Пар-Салиан бе затворник в собствената си Кула.

От кръста нагоре той бе жив човек — белите му дълги коси се вееха около раменете му, белите дрехи покриваха състареното и съсухрено тяло, а черните му очи се взираха към Портала. Гледките, на които го бяха принудили да стане свидетел, бяха ужасяващи и едва ли не го бяха накарали доброволно да изгуби разсъдъка си. Не можеше да стори друго, освен да се взира натам — от кръста нагоре Пар-Салиан бе жив човек. Но от кръста надолу магьосникът бе превърнат в мраморна колона. Прокълнат от самия Рейстлин, Пар-Салиан стоеше в най-високата зала на собствената си Кула и наблюдаваше в мъчителна и безкрайна агония края на света.

Близо до него седеше Астинус — Историкът на Света, Летописецът, и дописваше последната глава от кратката, бляскава история на Крин. Палантас, градът, в който Астинус бе живял и работил, където се бе издигала Великата библиотека, сега приличаше на купчина пепел и овъглени руини. Не му оставаше нищо друго, освен да дойде на последното непокътнато място в света и да запише последните ужасяващи мигове от мъчителната смърт на Крин. Когато всичко свършеше, щеше да затвори книгата и да я положи върху

олтара на Гилиан, Бога на Неутралитета. И с това щеше да настъпи свършекът на всичко.

Астинус довърши изречението, което пишеше и доловил втренчения поглед на облечената в черна мантия фигура в Портала, вдигна глава и се вгледа в златните ѝ очи.

Тъй както беше пръв, Астинус — рече фигурата, — ще бъдеш и последен. Щом запишеш крайната ми победа, книгата ще бъде затворена, а аз ще властвам, без да има кой да ми се противопостави.

— Така е. Властта ти ще бъде безспорна. Защото ще властваш над един мъртъв свят. Свят, разрушен от собствената ти магия. Ще бъдеш сам. Сам. В безформената, вечна бездна на нищото — отвърна с хладен тон историкът, без и за секунда да престава да пише. До него Пар-Салиан изстена злостно и заскуба белите си коси.

Виждайки така, както виждаше всичко — сякаш без да му се налага да гледа — Астинус видя как фигурата в черно стисна юмруци:

Лъжа! Лъжеш, стари приятелю! Аз ще създавам! Нови светове, които ще бъдат само мои. Нови хора. Ще сътворя нови раси, за да бъде боготворен!

— Злото не може да твори — отбеляза безучастно историкът. — То може единствено да руши. Такава е съдбата му: да се обръща само срещу себе си и да се самоизяжда. Вече чувстваш как душата ти се съсухря. Погледни в лицето на Паладин, Рейстлин. Вгледай се в него тъй, както ти бе позволено да го видиш сред Равнините на Дергот, когато лежеше на смъртния си одър, повален от меча на джуджето, а лейди Кризания положи ръце върху теб, за да те излекува. Тогава също разпозна огорчението и тъгата, приятелю. И знаеш, както го знаеш и сега, че той бе огорчен не от себе си, а от теб...

... За нас ще бъде лесно отново да потънем в лишения си от сънища сън. Ала за теб, Рейстлин, не ще има почивка. Чака те единствено безкрайна нощ, безкрайно вслушване за звуци, които нивга не ще чуеш, безкрайно взиране в бездна, която не съдържа нито светлина, нито мрак. Устата ти ще произнася думи, които никой никога няма да разбере и ще кроиш планове — безплодни в самия си зародиш, додето се въртиш отново и отново сам около себе си. Най-сетне в лудостта и отчаянието си, ще сграбчиш опашката на собственото си

съществуване и като обезумяла от глад змия, ще се погълнеш сам в усилието да нахраниш душата си...

... Но няма да откриеш нищо, освен празнота. Ще бъдеш сам за вечни времена — мъничка точица, сред празнотата, алчен за всичко, в желанието си да утолиш безпределния си глад...

Порталът затрептя. Астинус бързо вдигна поглед от книгата, почувствал как волята зад златните очи внезапно се разколебава. Вторачен към дълбините им, отвъд огледалните им повърхности, историкът за миг — само за секунда — видя доказателството за присъствието на измъчената душа, която току-що бе описал. Измъчена, изплашена и самотна, уловена в собствения си капан, търсеща спасение. И за пръв път в живота си, Астинус усети как го обзема състрадание. Едната му ръка несъзнателно отбеляза мястото, до което бе стигнал в книгата, а другата се протегна към Портала. Той понечи да се изправи...

Ала ето, че се разнесе смях... горчив, зловещ и подигравателен — не към него, а насочен срещу онзи, който се смееше.

Облечената в черна мантия фигура в Портала бе изчезнала.

Историкът с въздишка зае отново мястото си почти в същия миг, в който в дълбините на Портала заискри магическа светлина. Отвърна й пламтящо бяло зарево — започваше сетният сблъсък между Паладин и младия мъж, който бе имал дързостта да победи Царицата на Мрака и да заеме мястото ѝ.

Светлината се изля и извън Портала, почти заслепявайки историка и магьосника. Разнесе се тътен, а камъните, самите основи на Кулата потръпнаха от зловещия грохот. Изви се вятър, чийто вой напълно удави в себе си стенанията на Пар-Салиан.

Древният маг вдигна изнуреното си, белязано от мъчението лице и се загледа с ужасено изражение към прозорците:

— Това е край — прошепна. Изкривените му пръсти безпомощно се свиваха и разпускаха. — Край на всички неща.

— Да — отвърна Астинус и се намръщи, когато едно внезапно олюляване на Кулата го накара да допусне грешка в написаното. Той улови по-здраво книгата и продължи да отбелязва случващото се, без да откъсва взор от Портала, додето пред очите му се разиграваше последната битка за надмощие над света.

Само след няколко минути всичко бе свършило. Бялата светлина премигна кратко и красиво. Сетне отмря.

В сърцевината на Портала се възцари всеобхватен мрак.

Пар-Салиан зарида. Сълзите му капеха върху каменния под. От докосването им Кулата потръпваше като живо същество, сякаш най-после прозряла горчивата си участ.

Без да обръща внимание на падащите камъни и полюляването, Астинус безстрастно вписа финалните думи:

„И на Четвъртоден, месец Пети, в годината 358, светът намери своя край.“

С дълбока въздишка историкът понечи да затвори книгата.

Нечия ръка се стовари през страниците:

— Не — рече един твърд глас. — Нищо още не е свършило.

Ръцете на Астинус трепнаха, една голяма капка мастило се откъсна от перото му и падна върху хартията, заличавайки последните думи.

— Карамон? Карамон Маджере! — извика нещастно Пар-Салиан и протегна немощно пръсти към него. — Значи теб чух в Гората!

— Съмняваше ли се? — изръмжа войнът.

Макар да бе шокиран и ужасен от жалката гледка, която представляваше в този момент сломеният магьосник, Карамон трудно можеше да се насили да изпита някакво съжаление към него. Загледан към превърнатия от кръста надолу в мрамор Пар-Салиан, той още веднъж си припомни много добре какво бе причинил този човек на собствения му близък, както и онова, което бе изпитал сам, след като заедно с лейди Кризания ги бяха изпратили в Истар.

— Не, не се съмнявах! — магьосникът закърши ръце. — Съмнявах се в собствения си разсъдък! Не разбираш ли? Как е възможно да си тук? Как си оцелял след магическите битки, които унищожиха света?

— Не му се е наложило — обади се сурово Астинус. Историкът най-сетне бе възвърнал самообладанието си. Той остави книгата на пода до краката си и се изправи. Втренчи се недоволен в Карамон и обвинително го посочи с пръст. — Що за номер е това? Ти умря! Какъв е смисълът...

Без да каже дума, войнът издърпа Тасълхоф иззад себе си. Дълбоко впечатлен от сериозността на случая, кендерът се сви в него и впери изпълнен с молба поглед в Пар-Салиан:

— Искаш ли... искаш ли да им обясня всичко, Карамон? — попита тихичко и съвсем възпитано той. Тътенът почти заглушаваше думите му. — П-понеже наистина мисля, че трябва да кажа *защо* разстроих заклинанието за пътуване във времето, а после Рейстлин ми даде неправилни указания и устройството се развали, макар признавам, вината да беше отчасти моя, и как накрая свърших в Бездната, където срещнах бедния Гнимш. — Очите на Тас се изпълниха със сълзи. — И как Рейстлин го уби...

— Всичко това ми е известно — прекъсна го нетърпеливо Астинус. — Значи си се оказал тук благодарение на кендера. Разполагаме с малко време. Какво възнамеряваш да правиш сега, Карамон Маджере?

Огромният войн обърна очи към Пар-Салиан:

— Честно казано, не питая особено добри чувства към теб, чародеецо. Поне в това съм на едно мнение със своя брат. Може и да си имал причини за онова, което стори на мен и лейди Кризания. Ако е така — той вдигна ръка, за да попречи на магьосника да го прекъсне, — ако е така, тогава оставям на теб да живееш с мисълта за деянието си, защото за мен всичко е минало. Но сега знай, че имам възможността да изменям хода на времето. Същото ми каза и Рейстлин. Заради кендера можем да променим всичко, което се е случило...

... Разполагам с магическото устройство. И мога да се отправя, към която и да е точка от времето. Кажи ми кога и какво се е случило, за да се окажем в центъра на това ужасно опустошение и аз ще се погрижа да го предотвратя, стига да мога.

Карамон отмести очи от Пар-Салиан и ги впери в Астинус. Историкът поклати глава:

— Не гледай мен, Карамон Маджере. Както и във всичко друго, аз съм неутрална страна. Не разчитай на помощта ми. Но мога да те предупредя, че дори и да се върнеш, най-вероятно няма да успееш да промениш каквото и да е. Камъче в пълноводна, бърза река, това е всичко, което може би ще се окажеш.

Войнът кимна.

— Дори и да е тъй, поне ще умра със съзнанието, че съм се опитал да изкупя провала си.

Астинус го изглежда проникателно.

— За какъв провал говориш, войнико? Като тръгна по дирите на своя близък, ти рискува живота си. Даде най-доброто от себе си, положи огромни усилия да го убедиш, че пътя, който е поел, е пътят на мрака и ще го отведе единствено до собствената му гибел. — Историкът посочи Портала: — Чу ли разговора ми с него? Знаеш ли срещу какво е изправен сега?

Останал без думи, Карамон отново кимна. Лицето му бе преbledняло и измъчено.

— Тогава ми кажи — рече с хладен тон Астинус.

Кулата потрепери. Вятърът засвири покрай стените, а една гигантска мълния превърна чезнещата, обгърнала света нощ, в ярък, ослепителен ден. Откритата зала на върха на Кулата се разтърси несигурно. И макар да бяха съвсем сами, Карамон си даде сметка, че чува нечий ридания. Съвсем бавно осъзна, че плачеше самата Кула. Той се огледа смутено.

— Имаш достатъчно време — каза историкът. Той се настани отново на стола си и взе книгата. Но не я затвори. — Може би не много, но все пак достатъчно. В какво, каза, си се провалил?

Войнът си пое разтреперано дъх. Сетне веждите му се склжиха. Намръщен и гневен, той се вторачи в Пар-Салиан:

— Измама, нали чародеецо? Нищо повече от измама, за да можете вие, магьосниците, да постигнете онова, което можех да сторя единствено аз: да отклоня Рейстлин от ужасните му амбиции? Но се провалихте. Изпратихте Кризания обратно във времето, за да се отървете от нея, защото ви плашеше. Но нейната воля и нейната любов се оказаха много по-силни, отколкото предполагате. Тя оцеля и заслепена от любовта си, последва Рейстлин в Бездната. — Той го изглежда заплашително. — Не разбирам само целта на Паладин. Защо откликна на молитвите ѝ и им позволи да стигнат толкова далече...

— Не ти е съдено да разбираш пътеките на боговете, Карамон Маджере — прекъсна го студено Астинус. — Кой си ти, че да ги съдиш? Да, възможно е понякога и те да допускат грешки. Възможно е също нередко да рискуват най-доброто, с което разполагат, за да постигнат нещо още по-добро.

— Нека бъде както казваш ти — продължи войнът с потъмняло и угрижено лице. — Маговете изпратиха Кризания назад във времето и по този начин връчиха на Рейстлин един от ключовете, от които се нуждаеше, за да проникне през Портала. И се провалиха. Боговете се провалиха. Провалих се и аз. — Карамон прокара разтреперана ръка през косата си. — Смятах, че ще успея да отвърна Рейстлин от смъртоносния път с помощта на голи думи. Трябваше хубаво да си помисля, преди да опитвам нещо подобно. — Карамон се изсмя с горчивина. — Кога ли думите ми въобще са имали някаква тежест за него? Стоеше, възправен пред Портала, готов да прекрачи в Бездната и ми обясняваше какво възнамерява да стори, а аз му го позволих. Беше лесно. Просто му обърнах гръб и си тръгнах.

— Ха! — изсумтя историкът. — Какво можеше да сториш? Тогава той беше силен, по-могъщ от всичко, което някой от нас може да си представи. Поддържаше магическото поле единствено с помощта на волята си. Не би могъл да го убиеш, дори и да искаше...

— Не — съгласи се Карамон. Погледът му се отмести от присъстващите в помещението и се зарея към бурята навън. Ветровете вееха все по-яростно. — Но можех да го последвам... в мрака... даже това да означаваше собствената ми смърт. И да му покажа, че съм готов да се жертвам в името на любовта така, както той се готвеше да пожертва всичко в името на магията и амбициите си. — Очите му се насочиха обратно към тях: — Тогава щеше да ме послуша. Ето защо ще се върна. Ще вляза в Бездната. — Войнът не обърна внимание на ужасения вик на Тасълхоф. — И там ще сторя онова, което трябва да бъде сторено.

— Което трябва да бъде сторено — повтори трескаво Пар-Салиан. — Дори не разбираш какво означават тези думи! Даламар...

Внезапно една огнена мълния експлодира в самия център на помещението и отхвърли всички към стените. Никой не успя да чуе или да види каквото и да било, когато и тътенът на гръмотевицата се стовари като огромен чук върху им. Сетне над всичко се извиси един измъчен вик.

Разтърсен от полузадушения, изпълнен с непоносима болка крясък, Карамон отвори очи и мигом съжали, че не е ослепял на секундата — толкова страховита бе гледката, която видя.

Пар-Салиан се бе превърнал от мраморна колона в колона от жив пламък! Магьосникът беше напълно безпомощен, уловен в мощното заклинание на Рейстлин. Не можеше да направи нищо друго, освен да пищи, додето пламъците неумолимо пълзяха нагоре по обездвиженото му тяло.

Полудял от ужас, Тасълхоф скри лице в шепите си и побягна със скимтене към един от ъглите. Астинус се изправи от пода, където го бе захвърлила експлозивната вълна и незабавно посегна към книгата в скута си. Започна да пише, ала ръката му спря неуверено, перото се изплъзна от пръстите му. Още веднъж той понечи да я затвори...

— Не! — извика Карамон. Той сложи ръце върху страниците.

Историкът го погледна и войнът усети как изстива под напора на тези бездушни, лишени от възраст очи. Ръцете му потрепериха, но останаха твърдо върху белия пергамент на облечения в кожа том. Агонизиращият магьосник нададе още един смразяващ кръвта крясък.

Астинус пусна отворената книга.

— Дръж — нареди Карамон и подхвърли безценния том на Тасълхоф.

Кендерът кимна вцепенено, притисна голямата почти колкото него книга към гърдите си и отново се сви в ъгъла. Огледа се ужасено, когато Карамон се хвърли през стаята право към умиращия магьосник.

— Не! — изкрещя Пар-Салиан. — Не се приближавай!

Белите му, веещи се брада и коса вече пукаха, кожата му се покриваше с мехури и цвърчеше, а непоносимата тежка миризма на изгоряла плът се смесваше с тази на сярата.

— Кажи ми! — извика Карамон, като вдигна ръка пред лицето си, за да се предпази от топлината, застанал колкото е възможно по-близо до мага. — Кажи ми, Пар-Салиан! Какво трябва да направя? Как мога да предотвратя всичко това?

Очите на чародея се топяха. Устата му приличаше на зейнала дупка сред безформената почерняла маса на собственото му лице. Ала последните му думи поразиха война като още една светкавица и се запечатаха завинаги в паметта му:

— *Трябва да попречиш на Рейстлин да напусне Бездната!*

КНИГА ВТОРА
РИЦАРЯТ НА ЧЕРНАТА РОЗА

ПРОЛОГ

Лорд Сот седеше върху полуразрушения си, овъглен от пожарищата трон сред безлюдните руини на крепостта Даргард. Оранжевите му очи пламтяха в невидимите си орбити — единствен видим знак за присъствието на прокълнатия живот в черупката на почернялата ризница на соламнийски рицар.

Сот беше съвсем сам.

Неумрелият рицар бе освободил свитата си — някогашни рицари като самия него, които му бяха останали лоялни в истинския живот и поради това бяха наказани да му служат и в смъртта. Беше отпратил и баншитата, жените елфи, изиграли решаваща роля в падението му приживе и обречени да прекарват дните си в негова служба. В продължение на стотици години след ужасната нощ на собствената си смърт, лорд Сот се грижеше тези злощастни жени да преживяват отново и отново събитията от нея. Всяка нощ, седнал на разрушения си трон, той ги принуждаваше да пеят песента, разказваща историята на общия им срам.

Песента му причиняваше горчива болка, но лорд Сот я приветстваше. Болката беше десет пъти повече за предпочитане пред празнотата, която проникваше в самата тъкан на нечестивия му живот в смъртта. Ала тази нощ никой не пееше. Вместо това лордът слушаше собствената си история, сякаш нашепвана от смразяващия вятър, който свиреше в корнизите на разрушената крепост:

„Някога, много отдавна, аз бях лорд, рицар от Соламния. Имах всичко — бях красавец, очарователен, храбър и женен за богата, макар и не красива съпруга. Рицарите, които предвождах, ми бяха посветили живота си. Да, мъжете ми завиждаха, завиждаха на мен — лорд Сот от твърдината Даргард.

През пролетта преди Катаклизма, напуснах крепостта Даргард и се отправих към Палантас, последван от свитата си. Съветът на Рицарите се събираше и присъствието ми бе наложително. Малко ме интересуваше Съветът тогава — предстояха отегчителни разисквания на дреболии без всякакво значение. Хубавото на това събиране беше

пиенето, другарството, разказите за битки и приключения. *Заради това* отивах.

Яздехме бавно и без да бързае, като се наслаждавахме на дните, изпълнени с песни, шеги и закачки. Нощем отсядахме в някоя странноприемница или спяхме направо под звездите. Времето беше прекрасно, пролетта настъпваше с пълна сила. Слънцето ни сгряваше, а вечерният бриз освежаваше и радваше душите ни. В онази пролет бях вече тридесет и две годишен. Животът ми беше съвършен. Не помня някога да съм бил по-щастлив.

Ала една нощ — проклета да е сребърната луна, която я огряваше — лагерувахме сред пустошта. Лекият ни сън бе нарушен от внезапен вик, който се разнесе в спусналия се мрак. Беше вик на жена, последван от викове и на други жени, които се надигнаха, примесени с грубите крясъци на великани.

Тутакси грабнахме оръжията и се хвърлихме в битка. Победата се оказа лесна — беше най-обикновена разбойническа банда. Повечето побягнаха още щом ни видяха, ала водачът им — дали защото беше твърде смел, или защото не желаше да бъде лишен от пляката си, отказа да отстъпи. Лично аз не можех да го виня. Беше заловил красива млада девица от расата на елфите. Красотата ѝ сияеше неудържимо на лунната светлина, а страхът придаваше на чертите ѝ още по-голяма прелест. Реших да го предизвикам на двубой. Бихме се и победителят бях аз. А наградата — ах, тази сладко-горчива награда — бе да отнеса на ръце примрялата девица обратно при нейните другарки.

Сякаш все още виждам прекрасните ѝ златни коси, пламнали на лунната светлина. Все така виждам очите ѝ, когато тя дойде на себе си и ме погледна. Дори след толкова време съвсем ясно си спомням любовта, която видях в тези очи, любовта, която изгря в онзи миг на неочаквано щастие. Тя също видя в погледа ми възхитата, която колкото и да се опитвах, не можех да скрия. Всички мисли за съпруга, чест и замък тутакси ме напуснаха под напора на красотата, която съзрях в лицето ѝ.

И ето, тя изрази своята благодарност. Колко свенливи бяха думите ѝ! Отведох я обратно при жените елфи — група свещенослужителки, пилигрими, пътуващи към Палантас и Истар. Тепърва ѝ предстоеше да бъде посветена. Пътуването целеше да я

направи Преподобна дъщеря на Паладин. След като се запознахме и разменихме любезности, аз и моите рицари се върнахме в нашия лагер. Опитах се да поспя, ала все още чувствах в ръцете си онова живо, младо тяло. Никога дотогава не бях изпитвал подобна изпепеляваща страст към която и да било жена.

Когато все пак успях да затворя очи, потънах в сладки, мъчителни видения. А щом се събудих, първата ми мисъл бе, че раздялата с нея ще е като нож, забит в сърцето ми. Станах рано и се върнах в лагера на елфите. Скалъпих някаква история за скитащи банди от гоблини из целия път до Палантас и сполучих да убедя жените, че се нуждаят от моята защита. Хората ми нямаха нищо против новите ни, тъй приятни спътнички, така че продължихме пътя си заедно с тях. Ала това не успокои трескавия огън в душата ми. Вместо това само го разпали. Ден след ден я гледах как язди недалече от мен и все пак недостатъчно близо. Нощ след нощ си лягах, обзет от ярки видения и неспокойни мисли.

Желаех я, желаех я повече от всичко, което можех да имам на този свят. И все пак аз бях рицар, бях дал тържествено, скрепено с клетва обещание да спазвам Кодекса на Честта, да остана верен на съпругата, която вече имах и да водя хората си по пътя на благородството. Дълго се борих със себе си и най-сетне ми се стори, че съм надмогнал тъмните желания. Утре, казах си, ще ги оставим. Мисълта за това ме успокои и ми позволи да възвърна самообладанието си.

И наистина щях да го сторя. Ала проклета да е отредената ми съдба, отидох на лов в гората и там, далече от лагера ни, я срещнах. Другарките ѝ я бяха изпратили да събира билки.

Беше съвсем сама. Аз бях съвсем сам. Придружителите ни бяха далече. Любовта, която бях съзрял в очите ѝ, все още грееше с неотслабнала сила. Беше развързала косите си и те се спускаха като златен водопад в краката ѝ. В същия миг благородството и решимостта ми се изпариха, изгубени в пламъка на копнежа, който ме изпълваше. Бедното създание се остави да бъде прелъстено така лесно. Една целувка, а сетне друга. Привлякох я до себе си върху младата трева, замилвах я, спрях протестите ѝ с уста и... след като я направих своя... обсипах сълзите ѝ с още хиляди целувки и сладки обещания.

Същата нощ тя се върна при мен, в палатката ми. Блаженството ми бе пълно. Дадох ѝ още обещания. И, естествено, я уверих, че ще се ожения за нея. Какво друго можех да кажа? В началото дори не възнамерявах да спазя дадената дума. И как бих могъл? Имах съпруга, богата съпруга. Нуждаех се от парите ѝ. Разходите ми бяха огромни. Ала една нощ, когато отново държах любимата си в ръце, почувствах, че никога няма да намеря сили да се откажа от нея. Разпоредих се жена ми да бъде отстранена завинаги...

Продължихме пътуването си. По това време жените елфи вече бяха започнали да подозират нещо, което бе напълно в реда на нещата. Трудно ни бе да крием в тайна усмивките, които си отправяхме през деня и да пропускаме всеки удобен случай да бъдем заедно.

Когато достигнахме Палантас, трябваше по необходимост да се разделим. Жените отседнаха в един от по-представителните домове, които Царя жрец използваше при идванията си в града. От своя страна аз и мъжете се насочихме към квартирите си. Бях уверен, че тя ще намери начин да се срещне с мен, тъй като аз едва ли щях да успея. Първата нощ отмина, без да се случи нищо. Нямах никакъв повод за тревога. Ала отминаха втора и трета, а от нея все още нямаше никаква вест.

И ето, че на вратата ми най-сетне се почука. Но не беше тя. Беше главата на соламнийските рицари, придружен от представителите на рицарските ордени, които съставляваха братството. Още щом ги зърнах, разбрах какво може да се е случило. Тя беше разбрала истината и ме бе предала.

Оказа се, че не е станало така. Бяха ме предали нейните другарки. Любовницата ми се бе разболяла. Когато започнали да я лекуват, открили, че носи моето дете. Не беше споделила с никой, дори и с мен. Чак тогава ѝ разказали, че вече съм женен и което е по-лошото, мълата вече се разнасяше в Палантас по същото време, по което бяха дошли слухове, че жена ми «мистериозно» е изчезнала.

Арестуваха ме. Представлението включваше влачене из улиците на града, за да бъде допълнително унижен. Станах обект на присмех, а плебеите се надпреварваха да ме наричат със срамни имена. Не можеха да се наситят на гледката на рицар, който е паднал до тяхното равнище. Заклех се, че някой ден ще се завърна и ще стоваря отмъщението си върху тях и проклетия им изискан град. Ала клетвите ми изглеждаха

безполезни. Осъдиха ме набързо. Присъдата беше смърт — бях предал високата чест да нося рицарското звание. Отнеха ми земите и името. Трябваше да ме екзекутират, като прережат гърлото ми със собствения ми меч. Приех смъртта. Дори я желях, убеден, че моята любима ме е изоставила завинаги.

Ала в нощта, преди да се състои екзекуцията, верните ми хора ме освободиха. И тя бе заедно с тях. Разказа ми всичко. Разказа ми, че носи моето дете.

Жените елфи ѝ бяха дали опрощение, макар че вече беше немислимо някога да бъде ръкоположена за Преподобна дъщеря на Паладин. Все пак нищо не ѝ пречеше да продължи да живее сред собствения си народ. Срамът ѝ обаче щеше да я следва до края на дните ѝ. Не бе могла да преживее мисълта, че ще ме напусне, без дори да се сбогува. Поне със сигурност ме обичаше. Знаех, че приказките, достигнали до нея я тревожеха.

Измислих някаква лъжа за жена си, в която тя на драго сърце повярва. Успокоена, любимата ми се съгласи да избяга заедно с мен. Сега вече знам, че тъкмо поради тази своя малка надежда бе решила да се срещнем. Съпроводени от личната ми свита, ние побягнахме обратно към крепостта Даргард.

Пътуването не бе от най-лесните. По целия път бяхме преследвани от другите рицари, но в края на краищата се добрахме до дома и се залостихме зад вратите на замък. Позицията се защитаваеше лесно — крепостта се издигаше високо сред оголените скали. Разполагахме с огромни количества провизии и щяхме да изкараме бързо приближаващата зима, без да изпитаме големи затруднения.

На пръв поглед трябваше да съм доволен от себе си, от живота и от новата си съпруга. Брачната церемония беше истински фарс, но се състоя. Ала вината ме измъчваше. А още повече ме измъчваше загубата на честта ми. Разбрах, че съм избягал от един затвор, само за да попадна в друг — свой собствен, създаден по мой избор. Смъртта ми бе убягнала, но ме очакваше живот, изпълнен с мъчителни угризения на съвестта. Започнах да се държа мрачно и необщително. Избухливият ми нрав бе всеизвестен, ала сега вече бях станал нетърпим. Скоро прислугата ми ме напусна, след като наредих да бичуват двама или трима от тях. Хората ми започнаха да ме отбягват. А после, през онази съдбова нощ, я ударих — ударих нея, единственото

живо същество на този свят, което бе в състояние да ми даде някаква, макар и недостатъчна утеха.

Когато погледнах в разплаканите ѝ очи, най-сетне видях в какво чудовище съм се превърнал. Взех я в прегръдките си, умолявах я за прошка. Прекрасната ѝ коса ме обгръщаше, усещах как нероденото ми дете рита в утробата ѝ. Коленичихме и отправихме молитва към Паладин. Не исках от бога да възстанови честта ми. Молах единствено синът или дъщеря ми никога да не разбира за срама, който бях изпитал.

И Паладин отвърна на молитвите ни. Разказа ми за Царя жрец и арогантните планове на този човек спрямо боговете. Разказа ми, че целият свят ще почувства последствията от гнева на боговете, освен — тъй както бе постъпил преди мен Хума — ако един човек не пожелаеше да се жертва, за да спаси невинните.

Светлината на Паладин огряваше всичко наоколо ми. Измъчената ми душа бе изпълнена с мир. В този момент цената си струваше, стига това да значеше, че детето ми ще отрасне с достойнство, а светът ще бъде спасен. Препуснах към Истар, твърдо решен да осуемя плановите на жреца, с пълното съзнание, че Паладин е на моя страна.

Ала редом с мен при това пътуване яздеше и друг — Царицата на Мрака. Така подклаждаше тя войните, за да държи душите на избраниците си в робство за свое лично удоволствие. Какво използва, за да ме надвие? Същите онези жени елфи — свещенослужителките на бога, по чието поръчение бях предприел пътуването си.

Тези жени отдавна бяха забравили името на Паладин. Подобно на жреца и те бяха обвити във воалите на собствената си измамна доброта. Изпълнен с доверие, аз им разказах какво възнамерявам да направя. Страхът им бе голям. Не можеха да повярват, че боговете ще накажат целия свят. В съзнанието им се задаваха дни, в които единствено добрите (естествено, добри за тях бяха само елфите) щяха да живеят по лицето на Крин.

Трябваше да ме спрат с цената на всичко и сполучиха.

Царицата е мъдра. Тя познава добре тъмните кътчета в сърцето на всеки. Щях да прегазя всичко, застанало на пътя ми, дори и армия. Ала нежните думи на онези жени се вляха като отрова в кръвта ми. Колко умно от страна на тяхната другарка, че се бе отървала така лесно от мен, казаха те. Ето, че сега разполагаше с моя замък и моето

богатство, без да се стеснява от неудобството да бъде съпруга на човек. А можех ли въобще да бъда сигурен, че детето е мое? Били я виждали в компанията на един от по-младите ми придружители. Къде ли е ходила, когато е напуснала палатката ми през нощта?

В думите им имаше единствено истина. Нищо насочено пряко срещу нея. Ала въпросите им загризаха немилостиво душата ми със съмнения. Започнах да си спомням думи, случки, погледи. Бях сигурен, че са ме предали. И щях да ги заловя на местопрестъплението! Щях да убия него и да накарам нея да страда!

Обърнах гръб на Истар.

Когато най-послед се добрах до дома, съборих портите на замъка. Изпълнена с тревога, жена ми дойде да ме посрещне, понесла невръстния ни син на ръце. В очите ѝ се забелязваше отчаяние, което взех за вина. Проклех я, проклех нея и детето ѝ. В този момент огнената планина се стовари върху Ансалон.

Звездите изпадаха. Земята се разтресе и зейна, разделена на две. Един полилей, светец със стотици свещи, се стовари от тавана. Жена ми изчезна в миг, погълната от огнената вълна. Знаеше, че участва ѝ е да умре, ала в последния миг протегна към мен детето си, за да го спася от пламъците. Поколебах се, след което, изпълнен с гняв от ревност, с натежало от обида и ярост сърце, ѝ обърнах гръб.

С последния си дъх, моята красива жена призова гнева на боговете над мен: «Ще те застигне смърт от огън. Ще умреш заедно с мен и своя син. Ала ще живееш — завинаги в мрак. Ще живееш един живот след друг заради всеки, който в този миг погубен е заради твоето безразсъдство!» Така загина тя.

Пламъците се разпространяваха бързо. Опитавме какво ли не, но нищо не можеше да ги потуши. Скоро замъкът ми бе обхванат от исполински пожар. Дори камъните горяха. Хората ми се опитаха да избягат. Ала още пред очите ми избухнаха и изгоряха до един като живи факли. Накрая на върха на планината не остана никой, никой, освен мен. Стоях в главната зала на крепостта, заобиколен от всички страни от огнени стени, които все още не ме докосваха. Не след дълго те започнаха да ме приближават...

Умрях бавно, в непоносими мъки. А когато смъртта най-послед ме намери, не ми бе съдено да усетя спокойствието на отвъдното. Затворих очи, само за да ги отворя отново и да се изправа пред свят,

изпълнен с празнота, голо отчаяние и вечна агония. Нощ след нощ, безброй години, седя тук на този трон и слушам жените елфи да пеят историята на моя живот.

Всичко това свърши с идването ти, Китиара...

Когато Мрачната Царица ме призова на помощ във войната, която водеше, ѝ отвърнах, че ще се подчиня на онзи Драконов повелител, който пръв има куража да прекара една нощ в крепостта Даргард. Яви се само един — ти, красива моя. Ти, Китиара. Възхищавах ти се заради смелостта, уменията и безмилостната ти решимост. В теб виждам себе си. Виждам в какво можех да се превърна.

Помогнах ти да избиеш другите драконови повелители, когато напускахме Нерака в бъркотията, последвала поражението на Царицата. Помогнах ти да се добереш до Санкшън и още веднъж да установиш властта си над целия континент. Помогнах ти и щом реши да провалиш плановете на твоя брат Рейстлин. Не, не бях изненадан, че той все пак те надхитри. От всички смъртни, които някога съм срещал, Рейстлин е единственият, от когото се страхувам.

Признавам, че дори се забавлявах с многобройните ти любовни похождения, Китиара. Ние, мъртвите, не можем да изпитваме похот. Похотта е страст на плътта, а в тези вледенени крайници отдавна вече няма кръв. Наблюдавах те как обръщаш отвътре навън този слабак Танис Полуелф и се наслаждавах на това всяка секунда.

Ала сега, Китиара, какво е станало с теб? Господарката се е превърнала в робиня. И в замяна на какво — на един елф! О, виждам как пламват очите ти, когато споменаващ името му. Виждам как треперят пръстите ти, щом получиш писмо от него. Губиш време в бленуване, а трябва да кроиш планове за война. Дори генералите ти вече не могат да привлекат вниманието ти.

Не, ние мъртвите, не можем да изпитваме похот. Но можем да изпитваме омраза, завист, ревност и чувство за притежание.

Бих могъл да убия Даламар. Мрачният елф е вещ в изкуството си, но не ми е равен. Неговият учител? Рейстлин? Е, това вече е друга история.

Царице в мрачната си Бездна — пази се от този магьосник, пази се от Рейстлин! В негово лице ще срещнеш най-голямото си предизвикателство, а всички знаем, че накрая ще ти се наложи да се

изправиш срещу му и то съвсем сама. Не мога да ти бъда от полза, не и в твоето измерение, но поне бих могъл да направя каквото мога.

Да, Даламар, бих могъл да те убия. Ала зная какво е да умреш и смъртта за мен е край, какъвто ти не заслужаваш. Вярно — агонията е невероятна, но скоро отминава. Но колко по-голяма болка има само в това да се рееш в света на живите, да долавяш мириса на кръвта им, топлината на меката плът и да знаеш, че никога, никога повече не ще бъдеш като тях. Съвсем скоро ще разбереш за какво говоря, мрачни елфе...

Колкото до теб, Китиара, знай, че по-скоро бих изтърпял болката да живея още един век като досега, отколкото отново да те видя в прегръдките, на който и да е смъртен!..."

Немъртвият рицар размишляваше и кроеше планове. Умът му се извиваше и преобръщаше като бодливите клони на черните рози, които постепенно превземаха всяко свободно кътче в замъка. Скелетоподобните войни крачеха по бойниците, както обикновено — близо до мястото, където техният господар бе намерил смъртта си. Жените елфи кършеха безплътните си ръце и оплакваха съдбата си с горчива печал.

Сот не чуваше и не забелязваше нищо. Просто седеше на почернелия си трон, втренчен сякаш в голямо, потъмняло петно върху каменния под — петно, което от години се опитваше да изличи с всичките си магически сили, и което независимо от желанието му си оставаше на мястото. Петното имаше формата на жена...

И ето, че невидимите устни най-сетне се разтегнаха в усмивка, а пламтящите оранжеви очи пламнаха още по-ярко в безкрайната нощ.

„Ти, Китиара, ще бъдеш моя завинаги..."

ГЛАВА 1

Каретата изтрополи шумно и най-сетне спря. Конете изпръхтяха и затанцуваха във впряга, удряйки копита в гладкия паваж, сякаш нетърпеливи да приключат с пътуването и отново да се завърнат в удобните конюшни.

Една глава се промуши през прозореца на каретата.

— Добро утро, сър. Добре дошли в Палантас. Моля, заявете името си и работата, по която идвате.

Думите бяха произнесени с жизнерадостен, официален тон и идваха от устата на жизнерадостен, официален млад мъж, който навярно съвсем скоро бе застъпил на пост. Той присви очи, за да нагоди зрението си към сумрака във вътрешността на каретата. Слънцето на късната пролет грееше почти толкова жизнерадостно, колкото и младият мъж, може би защото и то, както и той, току-що бе поело всекидневните си задължения.

— Името ми е Танис Полуелф — отвърна мъжът във вътрешността на каретата. — Тук съм по покана на Преподобния Елистан. Разполагам и с писмо, с което да го докажа. Ако изчакате само минутка, ще...

— Лорд Танис! — Лицето в рамката на прозореца стана почти толкова червено, колкото и нелепата, богато декорирана униформа, с която бе облечен притежателят му. — Моля да ми простите, сър. Аз... аз не ви разпознах... макар че нищичко не виждам... но щях, ако...

— Проклятие, младежо — отвърна раздразнено Танис. — Не се извинявай за това, че вършиш задълженията си. Ето писмото...

— Няма, сър, искам да кажа, слушам, сър. Да се извинявам... Така де. Ужасно съжалявам. Писмото? Наистина не е необходимо, сър.

Стражът заекна още веднъж, отдаде чест, удари си главата в горния ръб на прозореца, раздра дантеления ръкав на униформата си на вратата, още веднъж отдаде чест и най-накрая се олюля обратно към поста си с вид на човек, който току-що е излязъл невредим от сбиване с цяла банда хобгоблини.

Танис се усмихна печално и се облегна назад, точно когато каретата отново потегли и премина през портите на Стария град. Стражата беше негова идея. Всъщност му бе струвало огромни усилия да убеди лорд Амотус от Палантас, че градските порти не само трябва да бъдат затваряни, но и добре охранявани.

— Но хората могат да се обидят. Да се почувстват нежелани — запротестира отпаднало Амотус. — Пък и в края на краищата, войната свърши.

Танис отново въздъхна. Кога щяха да се научат? Никога, предположи мрачно, загледан през прозореца към града, който повече от всеки друг по лицето на континента Ансалон, възплащаваше самодоволството, обхванало света след края на Войната на Копието. Всъщност през тази пролет май се навършваха две години оттогава.

Последното изтръгна още една въздишка от Танис. Проклятие! Напълно беше забравил! Денят на Края на войната! Кога беше? След две, три седмици? Отново щеше да му се наложи да влиза в онзи глупав костюм — церемониалната броня на соламнийски рицар, да носи натруфените елфически дрехи и да се кичи с джуджешки джунджурии. Очакваха го банкети и такива количества храна, от които нямаше да може да заспи до среднощ. Щеше да има скучни речи и... Лорана...

Танис зяпна. Разбира се! Много добре е знаела какво го чака! Как е възможно изобщо да си помисли, че е могла да забрави? Току-що се бяха завърнали у дома в Солантас и бяха изминали едва няколко седмици след погребението на Солостаран в Квалинест. Единственото пътуване на Танис през това време бе свързано с неуспешния му опит да открие лейди Кризания. Точно тогава за Лорана бе пристигнало писмо, съдържащо изречение, издържано в типичния излят почерк на елфите:

„Спешно се Нуждаем от Присъствието Ви в Силванести!“

— Ще се върна след четири седмици, скъпи — каза тя и го целуна нежно.

И все пак в очите ѝ, в тези прекрасни очи, имаше стаен смях!

Беше го оставила съвсем сам! Беше го оставила да се оправя съвсем сам с проклетите церемониални глупости! А сега се разхождаше из родните земи на елфите, които, макар и все още да се бореха с последствията от кошмара на Лорак, бяха сто пъти за предпочитане пред дори една вечер, прекарана в компанията на лорд Амотус...

Внезапно обаче си даде сметка какво точно прави. В съзнанието му изникна образът на Силванести с грозните му, измъчени дървета, от които капе кръв, с разкривените, изтерзани лица на отдавна мъртвите войни елфи, вглеждащи се към него от сенките на миналото. После се появи и образът на една от вечерите при лорд Амотус. Сравнението беше немислимо...

Без да иска Танис избухна в смях. И все пак би избрал мъртвите войни още в този миг!

Колкото до Лорана, е, не можеше да я вини. Ако за него тържествата в Палантас бяха изпитание, то какво оставаше за нея? Лорана беше любимка на тези хора, Златният им генерал, онази, която бе спасила прекрасния им град от опустошението на войната. Нямаше нещо, което не биха направили за нея, освен може би да ѝ оставят поне мъничко свободно време. След последния Ден на Края на войната Танис бе отнесъл жена си на ръце обратно до дома.

Представи си я такава, каквато навярно беше сега в Силванести. Сигурно работеше неуморно, за да засадят отново всички унищожени цветя, помагаше да успокоят сънищата на измъчените дървета и съвсем бавно отново да ги възвърнат към живота. Без съмнение бяха заедно с Алхана Звездния бриз, вече нейна роднина по непряка линия, която също бе извикана в Силванести — но без новия си съпруг, Портиос. Бракът им, поне до този момент, си оставаше лишен от сгряващата топлинка на любовта и Танис се чудеше дали Алхана не бе избрала пътуването до Силванести в търсене на временен пристан, където да отдъхне от натрупаното напрежение. Денят на Края на войната без съмнение беше труден и за нея. Мислите му се зареяха към Стурм Сияйното острие, рицаря, когото Алхана обичаше с цялото си сърце, но който за нещастие спеше вечния си сън в Кулата на Върховния свещенослужител. Последното сякаш по команда отприщи спомените... спомени за толкова много приятели... и врагове.

Сякаш призована от тези мисли, някаква тъмна сянка се стрелна над каретата. Танис надникна през прозореца. В дъното на дългата, запустяла улица съгледа неестествена кръпка чернота — Дъбравата Шойкан, гората пазител на Кулата, чийто Господар беше Рейстлин.

Дори от толкова далечно разстояние, Танис успяваше да долови смразяващия хлад, който вееше от дърветата и заледряваше не само сърцето, но и душата. Погледът му се зарея към Кулата, издигаща се над красивите постройките на Палантас като черен, железен клин, забит в бялата гръд на града.

Най-сетне мислите му се насочиха към писмото, което го бе довело чак дотук и което понастоящем държеше в ръцете си. Той сведе глава и очите му отново пробягаха по думите:

*Танис Полуелф,
Наложително е да се срещнете с нас. Всяко забавяне
може да се окаже фатално. Храмът на Паладин, след
смяна на Стражата, издигане 12, Четвъртоден, Година
356.*

Това беше всичко. Нямаше подпис. Знаеше само, че днес е Четвъртоден. Беше получил посланието само два дни по-рано и това го принуди да пътува денем и нощем, за да стигне в Палантас навреме. Със сигурност езикът и почеркът в писмото бяха елфически. Не беше кой знае колко необичайно. Елистан разполагаше с много свещенослужители елфи, но защо не го беше подписал лично? Ако изобщо го изпращаше той. И все пак кой друг би могъл с такава, лекота да отправи покана за среща в самия Храм на Паладин?

Той вдигна рамене. Вече неведнъж опитваше да си отговори на тези въпроси, но така и не бе стигнал до напълно задоволително обяснение на мистерията. Напъха писмото обратно в кесията си. Погледът му се зарея умислено към Кулата на Върховното чародейство.

— Обзалагам се, че отново си в дъното на всичко това, стари приятелю — измърмори и се намръщи от безпокойство при мисълта за странното изчезване на лейди Кризания.

Каретата отново изтрополи и спря, изтръгвайки Танис от мрачната му угриженост. Погледна през прозореца и веднага зърна Храма, но търпеливо си наложи да изчака идването на лакея, който да му отвори вратата. Усмихна се. Почти можеше да види срещу себе си подигравателното изражение на Лорана — насмешливо, предизвикателно, подтикващо го да се осмели да посегне към дръжката на вратата. Бяха изминали месеци преди окончателно да успее да го откаже от стремителния му навик да отваря вратата със замах, събаряйки лакея, забравил за всичко — кочияш, карета и коне — унесен в текущите си задължения.

Постепенно обърнаха всичко на шега, която само двамата разбираха. Харесваше му да вижда как очите ѝ се превръщат в тесни цепнатини, когато ръката му несъзнателно посяга към дръжката, изкушена да я натисне. Това само му напомни колко много му липсваше сега Лорана. А и къде беше този проклетник, лакеят, в края на краищата? В името на боговете, сега беше съвсем сам, можеше поне веднъж да постъпи както му се харесва...

Вратата се отвори рязко. Лакеят се побави, докато нагласи стъпалото.

— Няма нужда — отсече раздражено Танис.

Той пренебрегна отчаяните протести на прислужника и скочи на земята. Пое си дълбоко въздух, без да обръща внимание на ядното мърморене на лакея, който се оттегли с изражение на наранено достойнство. Най-последно беше свободен — извън тясното, задушаващо пространство на каретата.

Огледа се съвсем бавно, за да позволи на прекрасното усещане за мир и благополучие, излъчващо се от Храма на Паладин, да проникне в душата му и да прогони от нея последните влажни мъгли на пътуването. Мястото не се охраняваше от гора. Вместо това пътникът бе подмамван от обширни, тучни ливади, покрити с трева по-мека и от най-меката коприна, които му внушаваха, че една разходка с нищо не може да му навреди, караха го да се отпусне, да си почине. Във въздуха се носеше сладкият парфюм от градините с ярки цветя, които радваха окото с поразяващото си многообразие. Тук-там се виждаха внимателно подкастрирани групи от дървета, предлагащи малки сенчести оазиси, където човек да се скрие от ярките лъчи на слънцето. Фонтани изхвърляха във въздуха чиста, прохладна вода. По алеите се

разхождаха свещенослужители, облечени в бели мантии, свели глави в размисъл или увлечени в сериозни дискусии.

А в самия център на всичко това, в ярките лъчи на утринното слънце се издигаше Храмът на Паладин. Сградата бе построена от бял мрамор, ала това бе единственото разточителство, което архитектите си бяха позволили. По фасадата му нямаше никаква украса, но общото впечатление твърде добре се вплиташе в тихото, ненатрапливо спокойствие, което цареше наоколо.

Имаше порти, но не и стражи. Всички бяха добре дошли и немалко се възползваха от поканата. Мястото беше рай за скърбящите, уморените и нещастните. Когато Танис тръгна през добре поддържаната морава, очите му срещнаха погледите на не един и двама, седящи или лежащи на тревата. В израженията им се забелязваха смиреност и блаженство, които съвсем ясно личаха през следите от неизбежните житейски грижи и умора.

Беше направил едва няколко крачки, когато — с въздишка — си спомни за каретата. Обърна се и тъкмо се канеше да извика на кочияша да го изчака, когато от сенките на една трепетликова горичка в самия край на градините на Храма изникна нечия фигура:

— Танис Полуелф?

Щом силуетът на непознатия най-сетне изплува в светлината, Танис стреснато се отдръпна. Човекът носеше черна мантия. От колана му висяха неизброими кесии и други магически приспособления, по ръкавите и качулката му бяха избродирани сребърни руни. Рейстлин, беше първата мисъл на Танис, тъй като само допреди секунди умът му бе зает именно с архимагьосника.

Ала не беше Рейстлин. Танис успокоено въздъхна. Този магьосник беше поне с глава и половина по-висок от Рейстлин. Тялото му бе изправено и добре сложено, дори мускулесто и пристъпваше много по-енергично от него. Освен това, даде си сметка той, гласът му притежаваше дълбока и твърда интонация и нямаше нищо общо с несигурния шепот на архимагьосника.

И ако цялата ситуация вече не бе достатъчно сложна, Танис би си помислил, че мъжът говори с елфически акцент.

— Аз съм — отвърна най-сетне той.

Въпреки че не успяваше да види скритото в сенките на черната качулка лице на непознатия, нещо му подсказа, че отговорът му

предизвика усмивка.

— Стори ми се познат. Често съм слушал да те описват. Можеш да освободиш каретата. Няма да ти бъде необходима. Ще прекараш много дни, вероятно седмици в Палантас.

Непознатият наистина говореше елфически! От региона на Силванести! За момент Танис се почувства толкова объркан, че остана занемял. Кочияшът се покашля нерешително. Пътуването се оказа продължително, а в Палантас имаше не една и две доста добри таверни, за чието пиво се носеха легенди из цял Ансалон...

Ала Танис не възнамеряваше да освобождава екипажа си, само заради думите на някакъв си черноризец. Вече се канеше да го разпита както трябва, когато непознатият магьосник извади ръцете си от ръкавите на мантията и му направи кратък предупредителен жест с едната, докато с другата подканящо му махна да се приближи:

— Моля те — произнесе отново на елфически. — Защо не повървим заедно? Тръгнал съм в същата посока, в която и ти. Елистан ни очаква.

„*Ни* очаква?“ Умът на Танис се поколеба объркано. Откога Елистан беше започнал да кани в Храма на Паладин разни магьосници от ордена на Черните мантии с толкова лека ръка? И откога черноризците съвсем доброволно пристъпваха по свещените земи около храма!

Е, единственият начин да узнае това очевидно бе да последва странния елф и да запази въпросите си за по-късно, когато останеха насаме. Танис още по-объркано даде инструкции на кочияша и двамата с магьосника проследиха заминаването на каретата. Едва тогава той се обърна към новия си спътник:

— Сър, струва ми се, че имате известно предимство пред мен — каза, като с мъка изговаряше думите на наречието на Силванести. Езикът бе далеч по-чист, в сравнение с онзи в Квалинести, с който бе отраснал и владееше.

Непознатият се поклони и отметна качулката си, за да могат лъчите на слънцето да огреят чертите му.

— Казвам се Даламар — отвърна и отново прибра ръце в ръкавите си. Малцина по лицето на Крин биха се ръкували доброволно с черноризец.

— Мрачен елф! — възкликна изумено Танис, без да мисли. Той се изчерви. — Съжалявам — каза в настъпилото неловко мълчание. — Просто никога не бях срещал...

— Някой от моя вид? — довърши с лекота Даламар. Студените му, красиви и безизразни черти се разместиха в съвсем слаба усмивка. — Да, навярно е така. Ние, „прогонените от светлината“, както ни наричат, не рискуваме чести пътешествия из огряваните от слънцето измерения. — Усмивката му се разшири и стана по-топла. Внезапно Танис си даде сметка, че съзира нещо като копнеж в очите му, зареяни към трепетликите, сред които магьосникът бе изчаквал пристигането му. — И все пак дори ние понякога страдаме от носталгия.

Танис също се загледа към трепетликите — дърветата, които елфите ценяха повече от всички други и пооблекчено се усмихна. Самият той също знаеше какво е да се окажеш на мрачен кръстопът. Често му се бе налагало да избира в ситуации, в които бездната буквално зееше под краката му. Така че можеше да разбере поне това.

— Часът на уговорената среща приближава — каза той. — Доколкото разбирам, ти също си въввлечен по някакъв начин във всичко това. Може би е най-добре да тръгваме...

— Разбира се. — Даламар сякаш дойде на себе си.

Той последва Танис през зелената морава без всякакво колебание. При едно от редките си обръщания Танис с изненада установи, че деликатното лице на мрачния елф е болезнено изкривено.

— Какво има? — Той спря. — Зле ли ти е? Ако мога да помогна...

Даламар се усмихна измъчено:

— Не, Полуелф. Не можеш да ми помогнеш. Нито пък ми е зле. Представи си как би изглеждал ти, ако се наложеше да навлезеш в Дъбравата Шойкан, която пази *мое* убежище.

Танис кимна разбиращо и несъзнателно хвърли един поглед към извисяващата се в далечината Кула. Внезапно го поразил странна мисъл. Погледна към ливадите и Храма, след което отново върна очи върху Кулата. Сега, когато ги виждаше заедно, му се струваха наистина необичайна гледка, сякаш се сблъскваше за пръв път с нея. Със сигурност в този момент намираше двете постройки за далеч по-завършени и цели, отколкото когато му се налагаше да ги оценява поотделно. Впечатлението бе мигновено и повърхностно. Секунда по-

късно вече се бе изплъзнало от ума му, оставяйки след себе си единствено очевидния въпрос, който изскочи от устата му:

— Значи живееш там? С Рей... с него? — Колкото и да се опитваше, Танис знаеше, че не би могъл да изрече името на архимагьосника, така че просто предпочиташе да го избягва.

— Той е мой *шалафи* — отговори напрегнато Даламар.

— Значи си негов послушник. — Танис бе разпознал елфическата дума за учител. Той се намръщи. — Но тогава какво правиш тук? Той ли те изпрати?

„Ако е така — помисли си несъзнателно, — ще напусна това място още сега, дори и да ми се наложи да ходя пеша чак до Солантас.“

— Не — отвърна мрачният елф с лице, по което вече почти не се забелязваше цвят. — Но ще говорим именно за него. — Даламар вдигна качулката си. — Сега ще те помоля да побързае. Елистан ме снабди с амулет, който да ме предпазва по време на това изпитание. И все пак не искам да удължавам агонията си.

Елистан да дава амулети на черноризци? И то послушници на Рейстлин? Вече напълно озадачен, Танис кимна и ускори крачка.

— Танис, приятелю!

Елистан, свещенослужител на Паладин и глава на църквата на континента Ансалон, протегна ръка към полуелфа. Танис топло пое десницата му, като се опитваше да не забелязва колко отслабнало и неуверено бе ръкостискането на свещеника. С огромно усилие на волята си наложи чувствата да не се изпишат по лицето му от шока, който изпита при вида на жалката, изсушена, слабичка фигура на приятеля му. Елистан почиваше в леглото си, заобиколен от куп възглавници.

— Елистан — започна съчувствено Танис.

Единият от свещенослужителите в бели мантии, които наглеждаха водача си, недоволно вдигна глава и го погледна сърдито.

— Тоест, Преподобни — поправи се неуверено Танис. — Изглеждаш добре.

— А ти, Танис Полуелф, си се превърнал в долен лъжец — отбеляза Елистан, докато с усмивка се вглеждаше в болезненото

изражение на приятеля си. Той потупа загорелите от слънцето пръсти на Танис. — И престани с това „Преподобни“. Да, Гарад, знам, че е единственото правилно обръщение, но този човек ме познава от времето, когато все още бях роб в мините на Пакс Таркас. А сега, изчезвайте всички — даде той знак на пърхащите около него свещенослужители. — Донесете на гостите ни най-доброто от онова, с което разполагаме.

Погледът му се насочи към мрачния елф, който още с влизането бе рухнал в най-близкото кресло близо до огъня.

— Даламар — рече внимателно, — пътуването дотук едва ли е било от най-лесните за теб. Задължен съм ти. Поне в моите покои, вярвам, ще откриеш кратка почивка. Какво да бъде?

— Вино — успя да произнесе през посивелите си устни мрачният елф. Танис забеляза, че вкопчените му в дръжките на креслото ръце леко потрепват.

— Донесете вино и храна за гостите ни — каза Елистан след излизащите свещенослужители, немалко от които хвърляха по някой неодобрителен поглед на черноризеца. — Веднага щом пристигне Астинус, го придружете до покоите ми и се погрижете никой да не ни безпокои.

— Астинус? — възкликна Танис. — Астинус, Летописецът?

— Да, Полуелф — усмихна се още веднъж Елистан. — Умирането си има и хубави страни. „Един след друг те идват да ме видят, онези, които тъй и не видях.“ Нали така се казва в поемата на стареца? Хайде стига, Полуелф. Въздухът е така чист. Да, знам, че умирам. Знам го от доста време. Седмиците ми са преброени. Хайде, Танис. И преди си виждал хората да умират. Какво разправяше, че ти е казала Господарката на Гората в Смрачената дъбрава? „Не оплакваме смъртта на тези, що изпълнили са своята съдба.“ Животът ми изпълни предназначението си, Танис. Дори повече, отколкото очаквах. — Елистан се загледа през прозореца към ширналите се зелени ливади, към дъхавите градини и, някъде отвъд тях, към мрачната Кула на Върховното чародейство. — Беше ми дадено да донеса на света надежда, Полуелф — продължи тихо. — Надежда и изцеление. Какво би могъл да иска повече човек като мен? Отивам си със знанието, че църквата е пуснала дълбоки корени, както и преди. Сега имаме свещенослужители сред всички раси. Да, дори и сред кендерите. —

Елистан се усмихна и прокара пръсти през косата си. — Ех, какво време беше само, Танис! Какво изпитание за вярата! Все още ни е трудно да установим с голяма доза точност кое липсва и кое си е на мястото. Но кендерите са добри по душа и сърце. И винаги когато започна да губя търпение, си спомням за Физбан-Паладин, както ни се разкри самият той — и специалната му любов към твоя малък приятел Тасълхоф.

При споменаването на името на кендера, лицето на Танис за миг потъмня. Както му се стори, Даламар също вдигна за кратко глава от мястото, откъдето се взираше невиждащо в танцуващите пламъци. Ала Елистан сякаш не го забеляза.

— Изпитвам съжаление единствено заедно не можах да оставя някой, който да ме замести достойно. — Той поклати глава. — Гарад е добър човек. Твърде добър. В негово лице виждам зачатъците на следващия Главен свещенослужител. Но все още не разбира напълно необходимостта от поддържането на баланс, без който този свят е немислим. Прав ли съм, Даламар?

За изненада на Танис, мрачният елф кимна. Той отново бе отметнал качулката си и отпиваше с мъка от червеното вино, което свещенослужителите му донесоха. Ръцете му вече не трепереха и цветът постепенно се завръщаше по лицето му.

— Мъдър си, Елистан — отвърна магът тихо. — Иска ми се и други да бяха толкова просветлени, колкото си ти.

— Може би това не е мъдрост, а най-обикновена способност да виждаш нещата под различен ъгъл. — Елистан се обърна към Танис: — А ти, приятелю? Забеляза ли и наслади ли се на гледката на идване? — Той посочи отслабнало прозореца, през който Кулата се виждаше съвсем ясно.

— Не съм сигурен, че разбирам какво искаш да кажеш — започна да увърта полуелфът, който винаги се усещаше натясно, когато се налагаше да споделя чувствата си.

— Напротив — възрази Елистан с тон, в който се долавяше нещо от старите му решителност и твърдост. — Погледна първо Храма, а после и Кулата и веднага ти направи впечатление колко правилно е избрано местонахождението им, колко добре е, че се намират тъй близо. Е, разбира се, имаше и такива, които още от самото начало

възражаваха срещу тази гледка, особено Гарад и естествено — лейди Кризания...

При споменаването на името на свещенослужителката, Даламар се задави, закашля се и побърза да остави настрана чашата с вино. Танис се изправи и несъзнателно започна да крачи из стаята, както правеше винаги, когато бе нервен, додето не забеляза, че това може би притеснява умирация и седна отново на мястото си:

— Има ли някакви вести от нея? — попита тихо.

— Съжалявам, Танис — каза внимателно Елистан. — Нямах намерение да те опечалявам. Наистина смятам, че трябва най-сетне да престанеш да се самообвиняваш. Онова, което стори тя, бе резултат на лично нейно решение. Иначе не бих се съгласил. Не би могъл да направиш нищо. Нито да я спреш, нито да я предпазиш от собствената ѝ съдба, каквато и да е тя. Не, не сме получавали вести от нея.

— Точно обратното — намеси се Даламар със студен и безизразен глас, който моментално привлече вниманието на двамата мъже. — Това е една от причините, поради които ви събрах заедно.

— *Ти си* ни събрал заедно! — повтори Танис и отново се изправи. — Мислех, че Елистан ни е извикал. Да не би твоят *шалафи* да стои зад всичко това? Той ли е отговорен за изчезването на тази жена? — Той пристъпи към мрачния елф. Лицето му бе пламнало под червеникавата брада. Даламар също стана. Очите му горяха със странен, заплашителен блясък, а едната му ръка почти недоловимо се прокрадна към кесиите, окачени на колана. — Защото, в името на всички богове, ако ѝ е направил нещо, кълна се, че лично ще му извия тънкия врат...

— Астинус от Палантас — обяви един от свещенослужителите на вратата.

Историкът вече се възправяше в рамката ѝ. Лишеното му от възраст лице не изразяваше абсолютно нищо, додето сивите му очи оглеждаха внимателно стаята и сякаш си взимаха бележка за всичко и всеки с внимание, което по-късно вероятно щеше да му се отплати, когато опише случилото се в своята книга. Погледът му премина през пламналото, разгневено лице на Танис, през гордото, предизвикателно изражение на елфа и уморените, но търпеливи черти на умирация свещенослужител.

— Нека отгатна — произнесе невъзмутимо Астинус, след като влезе и се настани в едно кресло. Той сложи огромната книга върху масата пред себе си, отвори я на една празна страница, извади паче перо от дървената кутия, която носеше, изучи върха му и вдигна очи: — Мастило, приятелю — обърна се към един стреснат свещенослужител, който, след като въпросителният му поглед изтръгна кимване от Елистан, напусна забързано помещението. — Нека отгатна. Тъкмо говорехте за Рейстлин Маджере.

— Вярно е — обади се Даламар. — Аз ви събрах.

Мрачният елф отново бе заел мястото си пред огъня. Танис се върна при Елистан, без да престава да се мръщи недоволно. Гарад се върна с мастило за Астинус и попита дали ще имат нужда от нещо друго. След като получи отрицателен отговор и като не пропусна да отбележи строго, че е в интерес на всички присъстващи Елистан да може да се върне към почивката си възможно най-скоро, той ги остави сами.

— Аз ви събрах — повтори Даламар, загледан към огъня. Сетне погледна право в Танис: — Ти дойде с цената на едно леко неудобство. Аз обаче съм тук, въпреки знанието за изпитанието, на което ще подложат вярата си, тъпчейки свещената ви земя. Но е от изключителна важност да говоря с всички ви, с всички заедно. Знаех, че Елистан не може да ме посети. Бях сигурен, че Танис *не би пожелал* да ме посети. Така че нямах друг избор, освен...

— Продължавай нататък — прекъсна го Астинус с дълбокия си хладен глас. — Докато седим тук, светът край нас върви по неизброимите си пътеки. Вече си ни събрал. Нека чуем причината.

Даламар замълча за миг, отправил поглед към играта на танцуващите пламъци. Когато отново заговори, сякаш не смееше да вдигне очи:

— Най-лошите ни страхове се оправдаха — каза тихо. — Той е успял.

ГЛАВА 2

Върни се у дома...

Гласът се рееше на границата на спомените му. Някой беше коленичил над езерото на ума му и пускаше думи в спокойната чиста вода. Концентричните кръгове на осъзнаването го накараха да се поколебае... и го изтръгнаха от мирния, заслужен сън.

— Върни се у дома... Синко, върни се у дома.

Рейстлин отвори очи и се вгледа в лицето на майка си. Тя се усмихна и отметна един кичур от челото му.

— Бедният ми син — измърмори, а тъмните ѝ очи бяха изпълнени с печал, жалост и любов. — Какво са ти сторили? Наблюдавах. Наблюдавах толкова дълго. И плачех. Да, синко, дори мъртвите могат да плачат. Това е единствената ни утеха. Но сега всичко е зад нас. Сега си с мен. Можеш да си починеш...

Рейстлин с мъка се надигна. Погледна собственото си тяло и за свой ужас установи, че е потънал в кръв. И все пак не чувстваше никаква болка, сякаш не беше ранен.

Откри, че му е трудно да си поеме дъх и се забори за глътка въздух.

— Ето, нека ти помогна — каза майка му.

Тя започна да развързва копринения шнур около кръста му, шнур, върху който носеше окачени всичките си кесии, безбройните безценни магически съставки. Рейстлин светкавично и почти инстинктивно отблъсна ръката ѝ. Сега вече успяваше да си поема дъх. Огледа се.

— Какво се случи? Къде съм?

Беше объркан. В съзнанието му изникваха спомени от собственото му детство. Спомени от детството на две деца! Неговото... и на някой друг. Погледна майка си и му се стори, че лицето ѝ е на някой, когото познава и все пак никога не е виждал.

— Какво се случи? — повтори малко по-раздразнено, като отблъсна спомените, които заплашваха да удавят в себе си и последните му крехки остатъци от здрав разум.

— Ти умря, синко — обясни внимателно майка му. — И сега си тук, заедно с мен.

— Умрял съм? — не може да повярва Рейстлин.

Той панически зарови из спомените си. Знаеше, че е бил съвсем близо до смъртта... Но къде се беше провалил? Сложи ръка на челото си и почувства... плът, кост, топлина... И най-сетне си спомни...

Порталът!

— Не! — извика гневно и се втрени в майка си. — Невъзможно.

— Изгуби контрол, синко — тя отново протегна ръка, за да го докосне. Той се отдръпна. Със съвсем лека усмивка, усмивката, която така добре помнеше, майка му прибра ръката в скута си: — Полето се измести и освободената сила те разкъса на части. Имаше ужасна експлозия, която изравни със земята всичко. Магическата крепост Заман рухна. — Гласът ѝ потрепери. — Не можех да гледам повече как страдаш.

— Спомням си — прошепна Рейстлин и се заклати, уловил глава в ръцете си. — Спомням си болката... но...

Спомняше си и друго — ярко избухнала многоцветна светлина, усещането за изпълващи душата му екзалтация и екстаз, спомняше си как драконовите глави отвориха усти и нададоха яростни писъци, докато той обгръщаше Кризания с ръце.

Рейстлин се изправи и се озърна. Намираще се на съвсем равно място — приличаше на пустиня. В далечината се виждаха планини. Изглеждаха му познати и... разбира се! Кралството на джуджетата. Той се обърна. Ето ги и руините на крепостта, приличащи на череп, зинал, за да погълне цялата земя в завинаги ухилената си паст. Значи все още се намираще в Равнините на Дергот. Пейзажът му беше познат. Но независимо от това, в него имаше нещо различно. Всичко изглеждаше окъпано в червено, сякаш виждаше околните предмети през нечий чужди, окървавени очи.

Вече бе имал случай да разгледа Черепа още по време на Войната на Копието. Но нямаше спомен да се е хилел по толкова скверен начин. Планините също изглеждаха някак изсечени и твърде добре очертани на фона на небето. Небето! Рейстлин шумно си пое дъх. Беше празно! Огледа се бързо и в четирите посоки. Не, не се виждаше слънце и все пак не беше нощ. По небето нямаше нито луни,

ните звезди, а и беше в такъв странен цвят — матоворозово, като отражение на залеза.

Той сведе очи към жената, коленичила на земята пред него.

Усмихна се с плътно стиснати устни.

— Не — каза той и този път гласът му бе твърд и изпълнен с увереност. — Не, *не* съм умрял! Успял съм. — Той обгърна всичко край тях с ръка. — Ето го доказателството. Това място ми е познато. Кендерът ми го описа. Той каза, че прилича на всичко, което някога е виждал. Точно тук прекрачих през Портала, а сега се намирам в Бездната.

Рейстлин се наведе, улови жената за лакътя и я изправи насила.

— Създание от мрака! Къде е Кризания? Кажи, който или каквото и да си! Кажи ми, или в името на боговете ще те...

— Рейстлин! Престани, боли ме!

Магьосникът стреснато се вгледа в нея. Но това беше Кризания! А той държеше лакътя ѝ! Разтърсен понечи да я освободи, ала само секунда му бе достатъчна, за да дойде отново на себе си. Тя опита да се отскубне, но той не ѝ позволи и вместо това я дръпна към себе си:

— Кризания? — попита невярващо, докато я изучаваше внимателно.

Тя вдигна объркано очи.

— Да? — заекна. — Какво има, Рейстлин? Говореше странни неща.

Хватката на архимагьосника се затегна. Жената извика. Да, болката в очите ѝ беше истинска, както и страхът.

Рейстлин се усмихна, въздъхна и я притисна до себе си. Усещаше топлината, аромата на тялото ѝ, ударите на сърцето си...

— О, Рейстлин! — тя се сгуши в него. — Толкова бях изплашена. Какво ужасно място. Чувствах се така самотна.

Той зарови пръсти в черните ѝ къдрици. Мекотата и ароматът на тялото ѝ го омайваха и започваха да го изпълват с желание. Тя се притисна още по-плътно към него и изви глава назад. Устните ѝ бяха меки, жадни. Тръпнеща в ръцете му. Рейстлин се вгледа в нея...

... и срещна очи от огън.

Значи най-сетне дойде, магьоснико!

Жаркият смях опърли съзнанието му, а гъвкавото тяло в ръцете му се загърчи... И вече държеше една от шиите на петглавия дракон...

от разтворените зъбати челюсти над него капеше отрова... наоколо му бушуваше огнен ураган... миризмата на сира го задавяше. Главата се стрелна надолу...

Едновременно отчаяно и яростно, Рейстлин призова цялото си изкуство. И все пак, докато думите на защитното заклинание се оформяха в съзнанието му, продължаваше да изпитва съмнение. Може би магията нямаше да проработи!

„Слаб съм, пътуването през Портала е изстискало всичките ми сили.“

Страхът прониза душата му като добре наточено острие. Думите на напева се изплъзнаха от ума му, а паниката го овладя. Царицата! Тя беше виновна за всичко! *Аст такар ист...* Не! Не беше така. Чу смеха ѝ, победоносния ѝ смях...

Яркобялата светлина почти го ослепи. А сетне падаше, падаше, падаше безкрайно, въртеше се в спирала все надолу, от тъмнината на мрака към деня.

Рейстлин отвори очи и се вгледа в лицето на Кризания.

Беше нейното лице, но не и лицето, което си спомняше. Сега то бе старо, умиращо дори в този момент. В ръката си жената държеше платинения медальон на Паладин. Лъчистата му бяла светлина блестеше ярко в зловещото розово сияние, което ги обгръщаше.

Магьосникът затвори очи и се помъчи да извика спомена за лицето ѝ такова, каквото беше в миналото — деликатно, изпълнено с живот, любов и страст. Гласът ѝ достигна до него. Беше хладен и твърд:

— Едва не те изгубих.

Той посегна, без да отваря очи, и се вкопчи сляпо в нея.

— Как изглеждам? Кажи ми! Променил съм се, нали?

— Изглеждаш точно по същия начин, по който изглеждаше и когато за пръв път те срещнах във Великата библиотека — отвърна тя все така твърдо, но някак напрегнато.

„Да — помисли си Рейстлин, — съвсем същият. Което значи, че съм се върнал в настоящето.“

Почувства как старата слабост се завръща. Горещата болка в гърдите, давящото усещане в дробовете, сякаш някой бе изплел вътре

паяжина. Не беше необходимо да се оглежда, за да си припомни позлатената кожа, бялата коса, очите със зеници във формата на пясъчни часовници...

— Рейстлин! — сега в гласа на Кризания се долавяше истински ужас. — Какво има? Рейстлин? Къде сме? Какво става?

— Успях — изръмжа той и отвори очи, за да се вгледа в повехналото й лице. — Успях. Намираме се в Бездната.

Тя разшири очи. Устните й се разтвориха. По лицето й премина страх, примесен с радост. Магьосникът се усмихна горчиво.

— Но магията ми си е отишла.

Кризания го погледна стреснато.

— Не разбирам...

Рейстлин се изви в агония и изкрещя:

— *С магията ми е свършено!* Сега съм слаб, безпомощен. Тук, в нейните владения! — Внезапно осъзнал, че Царицата вероятно го слуша и наблюдава и вероятно се наслаждава на победата си, магьосникът замръзна. Писъкът му заглъхна в кървавата пяна, избила по устните му. Той се озърна несигурно. — Но не, все още не си ме победила — прошепна.

Протегна ръка към лежащия недалеч жезъл на Магиус. Облегна се тежко на него и с мъка се изправи на крака. Кризания нежно обви ръка около раменете му, за да го подкрепи.

— Не — измърмори той, втренчен в безкрайните Равнини и празното розово небе. — Знам къде се криеш! Чувствам го! Ти си в Дома на Боговете! Познавам тези земи. И зная как да се придвижвам, кендерът успя да ми каже и това в безумните си бълнувания. Земята тук е отражение на онази в реалния свят. Ще те намеря, независимо колко дълго и опасно ще бъде пътуването... Да! — Той се огледа полудяло. — Чувствам как ме изучаваш, четеш мислите ми, предвиждаш всяка моя дума или действие. Мислиш си, че ще бъде лесно да ме победиш! Но долавям и объркването ти. С мен има някой, чието съзнание е недостъпно за теб! Тя ме защитава и закриля, нали, Кризания?

— Да, Рейстлин — отвърна тихо жената, без да го изпуска от прегръдката си.

Рейстлин направи крачка. Сетне още една и още една, като се подпираше на Кризания и жезъла си. Всяка стъпка изискваше

невероятно усилие, всеки дъх му се струваше непоносим. А светът около него изглеждаше празен, лишен от съдържание.

Вътре в него положението не бе по-различно. Същата празнота и отсъствие на магия.

Рейстлин се олюля. Кризания го улови и му помогна отново да стъпи здраво на крака. Сълзите се стичаха по бузите й.

Чуваше смях...

„Може би е време да се откажа! — помисли си с мрачно отчаяние. — Уморен съм, толкова уморен. Какво съм аз без магията си? Нищо. Нищо друго, освен едно слабо и окаяно дете...“

ГЛАВА 3

В продължение на няколко секунди след изявлението на Даламар в стаята се възцари мълчание. Сетне тишината бе нарушена от скърцането на пачето перо. Астинус записваше думите на мрачния елф.

— Дано Паладин се смили над нас — измърмори Елистан. — Тя с него ли е?

— Разбира се — отсече раздражено Даламар, като по този начин разкри нервността, която и всичките му умения в Изкуството не можеха да предотвратят. — Как иначе е успял той, според теб? Механизмът на Портала не разрешава друг достъп, освен чрез обединените способности на магьосник от Ордена на черните мантии с познания, каквито той има, и тези на свещенослужител на Паладин, чиято вяра може да се сравнява единствено с нейната.

Танис объркано местеше поглед ту към единия, тук към другия.

— Вижте — каза ядосано той. — Не разбирам. Какво става тук? За кого говорите? За Рейстлин? Има ли това нещо общо с Кризания? Ами с Карамон? Той също е изчезнал. Заедно с Тас! Аз...

— Обуздай нетърпението на човешката страна от природата си, Полуелф — обади се Астинус, все така изписвайки дългите, отсечени, черни редове. — А ти, мрачни елфе, започни с началото вместо със средата.

— Или с края, какъвто според мен е случаят — додаде ниско Елистан.

Като допря едва-едва до устните си чашата с вино, Даламар, без да откъсва очи от огъня, им предаде странната история, която Танис до този момент познаваше само откъслечно. За някои неща можеше да се досети и сам, други го изумиха, но повечето от чутото го ужаси.

— Лейди Кризания е била очарована от Рейстлин. В интерес на истината би следвало да отбележим, че той също е бил привлечен от нея. Но кой всъщност може да твърди за него каквото и да било със сигурност? Дори ледената вода е твърде гореща, за да протича във вените му. Кой знае от колко дълго време е лелеел мечти и е чертал

налудничави планове? Но накрая всичко замислено се е осъществило. Трябвало е да предприеме само едно пътешествие обратно във времето, за да се сдобие с онова, което все още не му достигало — познанията на най-великия магьосник, живял някога — Фистандантилус... Заложил капан на лейди Кризания, за да я увлече заедно със себе си, както и своя брат близък...

— Карамон? — попита учудено Танис.

Даламар сякаш не му обърна внимание:

— Но се случило нещо непредвидено. Един Драконов повелител, природената сестра на *шалафи*, Китиара...

Внезапно в главата на Танис нахлу кръв, която за миг замъгли зрението и слуха му. Почувства как лицето му се налива и пламва. Кожата му бе толкова гореща, че вероятно пареше.

Китиара!

Сякаш стоеше пред него. Тъмните ѝ очи проблясваха, тъмната къдрава коса се стелеше край лицето, устните ѝ бяха леко раздалечени и изкривени в онази така чаровна усмивка, от която всички се възхищаваха, светлината се отразяваше в ризницата ѝ...

Гледаше към него от гърба на синия си дракон, заобиколена от верните си слуги, властна, могъща, силна и безмилостна...

Лежеше в ръцете му... разнежена, любяща, с усмивка на устните...

Макар да не го виждаше, Танис долови изпълнения със симпатия, но и с жалост поглед на Елистан. Сви се от втренчения, всезнаещ взор на Астинус. Изгубен в собствената си бездънна вина, в собствените си срам и нещастие, Танис така и не забеляза, че Даламар очевидно също изпитва затруднения да контролира изражението на лицето си, което беше по-скоро бледо, отколкото зачервено. И дори не чу как гласът на мрачния елф потрепери при споменаването на името ѝ.

Само миг по-късно Танис отново възвърна самообладанието си и пак бе в състояние да слуша. Ала болката, онази болка, която отдавна смяташе за забравена, се появи отново и натежа в сърцето му. Животът му с Лорана беше щастлив. Обичаше я всеотдайно и нежно дори повече, отколкото смяташе, че е възможно за един мъж. Досега вярваше, че е постигнал мир със себе си. Животът му беше съвършен.

Ала ето, че с изненада установи присъствието на мрака някъде там, дълбоко в душата си. Мрак, който отдавна смяташе за забравен.

— По заповед на Китиара, неумрелият рицар лорд Сот запратил заклинание срещу лейди Кризания, чиято цел била да я убие. Но тук се намесил Паладин. Той спасил душата ѝ и ѝ позволил да намери убежище при него, изоставяйки безполезната черупка на тялото. На този етап мислех, че *шалафи* е на страната на губещите. Но не беше така. Той превърна предателството на сестра си в свое преимущество. Неговият брат Карамон, следван от кендера Тасълхоф, отнесе тялото на лейди Кризания в Кулата на Върховното чародейство в Уейрит с надеждата, че маговете ще успеят да я изцерят. Както Рейстлин много добре знаеше, последното не бе във възможностите им. Единственото, което можеха да сторят, бе да я изпратят обратно във времето в период, когато е живял единственият наистина, способен Цар жрец, на чиито молитви Паладин е откликвал с готовност. Само той е можел да върне душата на Кризания обратно в тялото ѝ. А това, естествено, беше в пълно съгласие с плановете на Рейстлин. — Даламар сви юмрук. — Предупредих ги! Но проклетите магове не ми повярваха! Глупци! Казах им, че играят точно според неговите очаквания.

— *Ти* си им казал? — Танис вече се чувстваше достатъчно уверен, за да си позволи да зададе този въпрос. — Значи си предал собствения си *шалафи*! — Той изсумтя невярващо.

— Опасността беше несъмнена, Полуелф — очите на мрачния елф бяха озарени от някаква вътрешна светлина, която ги караше да приличат на горящи въглини. — Съветът на магьосниците ме беше изпратил да следя всяко действие на Рейстлин. Аз съм техен шпионин. Да, естествено, че си изненадан. Но те се страхуват от него. Всички Ордени се страхуват от него. Особено Черния, защото много добре знаем каква ще бъде съдбата ни, ако той придобие могъществото, за което бленува.

Пред очите на Танис мрачният елф съвсем бавно разтвори мантията на гърдите си. Върху тъмната гладка кожа се виждаха пет грозни сълзящи рани.

— Това е отпечатък от ръката му — обясни безизразно Даламар. — Наградата за предателството ми.

Полуелфът почти можеше да види как Рейстлин полага тънките си златни пръсти върху гърдите на своя послушник — без съчувствие,

дори без да влага никаква заплаха, жестокост, без каквато и да е проява на човешчина — виждаше как тези пръсти прогарят ужасните си дупки в плътта на жертвата. Танис разтърси глава, усетил как започва да му се гади, потърси с очи стола и се отпусна тежко върху него, забил поглед в пода.

— Но те не ме послушаха — продължи Даламар. — Вместо това предпочетоха да се уловят за сламката. Точно както предвиди Рейстлин, най-големите им надежди се градяха върху не по-малкия им страх. Решиха да изпратят лейди Кризания обратно във времето под предлог, че Царя жрец ще я излекува. Тъкмо това казаха на Карамон, понеже знаеха, че иначе никога не би заминал. Но в действителност целта им беше тя да умре, както бяха умрели всички свещенослужители точно преди Катаклизма. Другата им стаена надежда беше, че след като Карамон разбере истината за своя близък — това, че в действителност Рейстлин е не друг, а Фистандантилус — той ще бъде принуден да убие собствения си брат.

— Карамон? — Танис се изсмя с горчивина и се намръщи мрачно: — Но как е възможно? Този човек е болен! Единственото, с което може да се справи Карамон сега, е бутилка джуджешка ракия! Рейстлин вече го е унищожил. Защо вместо това не...

Уловил раздражения поглед на Астинус, полуелфът бързо си затвори устата. Умът му трескаво се опитваше да разплете кълбото от напирани мисли. Нещо не беше както трябва, нямаше никакъв смисъл! Той се обърна към Елистан. Свещенослужителят навярно вече знаеше доста от казаното. По лицето му не се забелязваше нито шок, нито учудване, даже след като бе чул, че маговете са изпратили Кризания обратно във времето, за да я убият. Чертите му изразяваха единствено дълбока тъга. Даламар продължаваше:

— Но кендерът Тасълхоф Кракундел се намеси и по една чиста случайност разруши баланса в заклинанието на Пар-Салиан. Така той също замина заедно с Карамон. Въвеждането на непредвидим елемент в уравнението на времето създаде несигурност, което позволи потокът му да измени нормалното си русло. Можем само да предполагаме какво се е случило в Истар. Онова, което знаем със сигурност е, че Кризания не е умряла. Карамон не е убил брат си. А Рейстлин е успял да придобие познанията на Фистандантилус. По-късно той е отвел Кризания и Карамон заедно със себе си напред във времето в период, в

който в нейно лице е можел да притежава единствения истински свещенослужител в целия свят. Отправил се към един от миговете в историята, когато Царицата на Мрака е била особено уязвима и не е можела да му се противопостави... Както и Фистандантилус, Рейстлин повел Войната на джуджетата и по този начин си осигурил достъп до Портала, който по това време се намирал в магическата крепост Заман. И ако историята можеше да се повтори, той би изгубил живота си пред този Портал, защото тъкмо така Фистандантилус намерил края си.

— Разчитахме на това — измърмори тихо Елистан и ръцете му несигурно придърпаха завивките. — Пар-Салиан твърдеше, че няма начин Рейстлин да промени историята...

— Проклетият кендер! — изсумтя Даламар. — Пар-Салиан е трябвало да вземе предвид, че това нещастно създание ще направи точно това, което се очаква от него: да се хвърли напред при първата възможност, за каквото и да е приключение! Трябваше да послуша съвета ни и да удуши малкия негодник...

— А какво се е случило с Тасълхоф и Карамон — настоя студено Танис. — Не ме интересува какво е станало с Рейстлин или, и моля Елистан да ми прости, лейди Кризания. Тя беше заслепена от собствената си доброта. Съжалявам за нея, но тя просто отказваше да си отвори очите за истината. Интересуват ме само приятелите, които имам. Какво е станало с тях?

— Не знаем. — Даламар вдигна рамене: — Но ако бях на твое място, Полуелф, нямаше да се надявам да ги срещна в този живот особено много... *Шалафи* едва ли е виждал голяма полза от тях.

— Тогава вече чух онова, което исках да зная — изправи се Танис. В гласа му се долавяха напрегната мъка и едва сдържана ярост. — Дори и това да е последното, което ми е съдено да сторя, ще открия Пар-Салиан и ще...

— Сядай, Полуелф — каза Даламар. Дори не бе повишил тон, но очите му проблеснаха заплашително, което накара Танис автоматично да посегне към меча си, само за да си спомни, че тъй като идваше на посещение в Храма на Паладин, бе решил да не взима оръжието със себе си.

Още по-раздразнено и гневно, като не смееше да заговори, понеже едва се удържаше, той се поклонил първо на Елистан, а сетне и на Астинус и тръгна към вратата.

— *Ще се интересуваш* какво се е случило с Рейстлин, Танис Полуелф — спря го тихият глас на мрачния елф, — понеже това касае и теб. Касае всички ни. Истината ли казвам, Преподобни?

— Така е, Танис — потвърди Елистан. — Разбирам чувствата, които изпитваш, но сега трябва поне за миг да ги забравиш!

Астинус не проговори. Единственият признак, че се намира в помещението, беше бързото дращене на перото по пергамента. Танис стисна юмруци. Сетне изруга ожесточено, карайки дори Летописеца да вдигне учудено поглед, и се обърна към Даламар:

— Много добре. Какво толкова може да е сторил Рейстлин, че да навреди с нещо повече на онези около себе си?

— Още в началото казах, че най-лошите ни страхове са се оправдали — отвърна мрачният елф, вперил косите си елфически очи в очите на Танис.

— Да? — отсече настоятелно полуелфа, все така без да помръдне.

Даламар замълча драматично. Астинус отново вдигна поглед, извивайки вежди във вежливо раздразнение.

— Рейстлин е влязъл в Бездната. Той и лейди Кризания ще предизвикат Мрачната Царица.

Танис се втрени невярващо в него. Сетне избухна в смях:

— Е — рече и сви рамене, — изглежда няма за какво толкова да се тревожа. Магьосникът е подпечатал собствената си гибел.

Ала смехът му бързо стихна в настъпилата тишина. Даламар го изгледа с цинична развеселеност, сякаш не бе и очаквал друга реакция от един получовек. Астинус изсумтя и продължи да пише. Крехките рамене на Елистан се отпуснаха. Той затвори очи и се отпусна във възглавниците.

Танис обходи с очи присъстващите:

— Не вярвам да смятате това за сериозна заплаха! — избухна той. — В името на боговете, изправял съм се срещу Царицата на Мрака! Почувствах силата и величието ѝ, а дори не беше навлязла напълно в нашето измерение. — Той потръпна несъзнателно. — Дори не мога да си представя какво ли би било да я срещнеш на нейна територия... там, където...

— Не си само ти, Танис — обади се уморено Елистан. — Аз също съм имал нещастieto да се срещна с Царицата. — Очите му се

отвори́ха изтощено. — Учудва ли те това? И аз, както всички, съм имал своите изпитания и изкушения.

— Тя е идвала при мен само веднъж — каза Даламар с преbledнял вид и страх в очите. Той обли́за устни. — И това беше, за да ми донесе тези новини.

Астинус не проговори, но беше престанал да пише. Дори лицето на една скала можеше да бъде по-изразително от това на историка.

Танис поклати изумено глава:

— Сре́щал си Царицата, Елистан? И признаваш могъществото ѝ? И все пак вярваш, че един крехък и вечно болен магьосник и някаква стара мома могат да ѝ навредят с каквото и да било?

Очите на свещенослужителя проблеснаха, а устните му се превърнаха в права черта. Полуелфът разбра, че е отишъл твърде далеч. Той се изчерви и се почеса по брадата, понечи да поднесе извиненията си, но изведнъж нещо го накара да затвори упорито уста. Той се върна при креслото, хвърли се в него и измърмори:

— Просто не виждам смисъла. Е добре, как, в името на Бездната, ще го спрем? — Сега вече лицето му наистина пламна, след като само секунда по-късно бе осъзнал какво е казал. — Съжалявам. Нямах предвид това. Всичко сякаш се обръща срещу онова, което мисля. Но проклет да съм, ако разбирам нещо! Какво се очаква от нас: да спрем Рейстлин или да се радваме за него?

— Не можеш да го спреш — прекъсна го хладно Даламар, точно когато Елистан сякаш се канеше да отговори. — Това не можем да направим дори ние, маговете. Плановете ни са в ход от седмици, още откакто научихме новината за заплахата. Виждаш ли, Полуелфе, онова, което каза, поне отчасти, е съвсем вярно. Рейстлин, като всички нас, знае, че не може да надвие Царицата на Мрака в собственото ѝ измерение. Ето защо той възнамерява да я увлече след себе си и да я накара да се появи в нашия свят.

Танис се почувства така, сякаш някой го бе ударил в стомаха. За момент не успя да си поеме дъх.

— Това е лудост — произнесе най-сетне, вкопчил ръце в дръжките на креслото. Кокалчетата на пръстите му бавно, но сигурно побеляваха от усилието. — Едва успяхме да я победим в Нерака! А той смята да ѝ позволи да се върне обратно?

— Освен ако някой не му попречи — продължи мрачният елф. — Което е мое задължение, както вече казах.

— Какво се очаква от нас? — попита настоятелно Танис, като се наведе напред. — Защо ни събра тук? За да се навъртаме наоколо и да гледаме? Аз...

— Търпение, Танис — намеси се Елистан. — Сега си нервен и уплашен. Всички изпитваме подобни чувства.

„С изключение на онзи историк със сърце от гранит ей там“ — помисли си горчиво Танис.

— Нищо няма да се реши с прибързани действия и думи. — Елистан погледна Даламар и добави по-меко: — Струва ми се, все още не сме чули лошата новина?

— Да, Преподобни — отвърна мрачният елф и Танис изненадано забеляза намек за емоция в скосените му очи. — До мен достигнаха сведения, че Драконовата повелителка Китиара... — Даламар овладя потрепването в гласа си, покашля се и продължи малко по-уверено — ... планира изключително добре организирано нападение срещу Палантас.

Танис потъна отчаяно в креслото си. Първата му мисъл беше цинична и подигравателна — казах ви, лорд Амотус. Казах ти, Портиос. Казах ви съвсем същото, на всички вас, които искахте да пропъlzите обратно в топлите си легла и да се престорите, че войната никога не се е случвала. Втората му мисъл бе далеч по-трезва. Спомените напиреха — град Тарсис, обхванат от пламъци, драконовите армии превземат Утеха, болката, страданията... смъртта.

Елистан говореше, но Танис не можеше да се насили да го слуша. Той се облегна назад и затвори очи в опит да обмисли добре чутото. Спомняше си, че Даламар говореше нещо за Китиара, но какво точно? Рееше се на границата на съзнанието му. По същото време той също бе мислил за Кит. Не беше внимавал. Думите бяха смътни... Внезапно той се изправи в креслото:

— Чакайте! Ти каза, че Китиара е бясна на Рейстлин. Каза, че тя е поне толкова изплашена, колкото и ние от завръщането на Царицата. Ето защо е заповядала на Сот да убие Кризания. Ако е така, защо тогава иска да нападне Палантас? Изобщо няма смисъл! Силата ѝ в Санкшън расте с всеки изминал ден. Злите дракони се стичат натам, а според докладите драконидите, които бяха разпръснати след края на

войната, също се събират под нейно командване. Но Санкшън е много далече от Палантас. Между нас и нея лежат земите на соламнийските рицари. Добрите дракони ще се надигнат и ще се изправят срещу злите, ако решат, че отново искат да превземат небето. Защо? Защо би рискувала всичко придобито досега? И за какво?

— Мисля, че познаваш повелителката Китиара, нали Полуелф?
— прекъсна го Даламар.

Танис се закашля от неудобство и измърмори нещо неразбираемо.

— Не разбрах? — каза отново мрачният елф.

— Да! Да, познавам я и какво? — отсече рязко Танис. Съгледал погледа на Елистан, той се сви в креслото, чувствайки как кожата му пламва.

— Прав си — продължи с непотрепващ тон Даламар, макар сега в очите му да се забелязваше лека развеселеност. — Когато Китиара разбра за плана на Рейстлин, тя се изплаши. Не за него, разбира се, а заради опасенията си, че той ще направи така, че Царицата все пак да излее гнева си върху нея. Но — мрачният елф сви рамене, — това беше по времето, когато Китиара вярваше, че Рейстлин трябва да изгуби. Сега изглежда вярва, че той има някакъв шанс. А Кит винаги полага усилия да бъде на страната на печелившия. В плановете ѝ влиза да превземе Палантас и да се приготви да приветства магьосника, когато премине обратно през Портала. И ще му предложи мощта на армията си. Ако е достатъчно могъщ — а по това време той без съмнение ще бъде — съвсем лесно би успял да спечели предаността на драконите и да лиши Царицата от още един верен съюзник.

— Кит? — натърти подигравателно Танис.

Даламар се подсмихна едва-едва:

— О, да, Полуелфе, познавам Китиара от главата до петите не по-зле от теб.

Ала сарказмът в гласа му отмря, още преди да се е зародил и несъзнателно се превърна в горчивина. Тънките пръсти на мрачния елф се свиха. Танис кимна с внезапно породило се разбиране. Странно, но изпитваше някаква симпатия към младия си събеседник.

— Значи и теб е предала — измърмори той. — Врекла ти се е във вярност. Казала ти е, че ще бъде до теб винаги, когато имаш нужда от

нея. И че, когато Рейстлин се върне, ще те подкрепи в борбата срещу него.

Даламар се изправи. Черната мантия прошумоля около глезените му.

— Никога не съм й се доверявал напълно — произнесе той студено, ала се загледа към огъня, очевидно за да скрие изражението на лицето си от погледите им. — Съвсем ясно съзнавах на какво е способна. И в крайна сметка не бях изненадан.

Ала за Танис не остана скрито, че ръката, с която мрачният елф се подпираше върху полицата над камината, побелява от напрежение.

— Кой ти каза всичко това? — попита Астинус. Полуелфът го изглежда стреснато. Почти бе забравил за присъствието на историка. — Не вярвам Мрачната Царица да си даде такъв труд, на нея така или иначе й е безразлично.

— Не, не — за момент Даламар изглеждаше объркан. Мислите му очевидно бяха много, много далеч оттук. Той въздъхна и отново се обърна към тях: — Каза ми го лорд Сот, неумрелият рицар.

— Сот? — Танис усети, че за миг е изгубил връзка с реалността.

Умът му отчаяно се забори да възвърне трезвата си преценка. Магове шпионираха магове. Свещенослужители на светлината се съюзяваха с магьосници на мрака. Тъмнината се доверяваше на светлината и се обръщаше срещу тъмнината. Светлината се превръщаше в мрак...

— Но Сот се е врекъл във вярност на Китиара! — произнесе той объркано. — Защо би я предал?

Мрачният елф го погледна право в очите. В продължение на миг, не по-дълъг от един удар на сърцето, помежду им се появи връзка, породена от взаимното разбиране, нещастieto, мъките и страстта. И ето, че Танис изведнъж разбра, а душата му се сви като попарена от ужас.

— Той иска тя да умре — отвърна Даламар.

ГЛАВА 4

Малкото момче крачеше по улиците на Утеха. Момчето не беше голям красавец и го знаеше по същия начин, по който знаеше още много други неща за себе си, а това не е съвсем обичайно за децата. И все пак — налагаше му се да прекарва доста време сам със себе си, което произлизаше тъкмо от факта, че не беше красавец и знаеше твърде много.

Днес обаче не беше сам. С него бе и неговият брат близък, Карамон. Рейстлин се намръщи, тътрейки крака през селската улица, гледайки как облаците прах се издигат и кълбят около него. Може и да не беше сам, но в известен смисъл си бе точно така. С Карамон винаги се чувстваше по-самотен, отколкото когато брат му го нямаше. От всички страни се дочуваха поздравии към неговия симпатичен близък. Никой не обръщаше внимание на Рейстлин. Всички канеха брат му да се присъедини към игрите им, а него пренебрегваха. Момичетата винаги гледаха Карамон с крайчеца на очите си по онзи специален начин, който владеят до съвършенство. Колкото до Рейстлин — те май не проявяваха голям интерес към него.

— Хей, Карамон, искаш ли да играем на Краля на Замъка? — извика някой.

— Искаш ли, Рейст? — попита с грейнало лице брат му.

Силен и атлетичен, Карамон обожаваше грубата, напрегната игра. Ала Рейстлин знаеше, че ако се съгласи и също се включи, не след дълго ще се почувства отслабнал и замаян. Знаеше освен това и че другите момчета дълго ще спорят кой от отборите трябва да го вземе за себе си.

— Не, но ти отивай.

Лицето на Карамон се отпусна умърлушено. Той помълча, а сетне сви рамене:

— Няма нищо, Рейст. Предпочитам да остана с теб.

Рейстлин почувства как в гърлото му засяда буца, а стомахът му се надига.

— Не, Карамон — повтори съвсем тихо. — Всичко е наред. Хайде, отивай да играеш.

— Не изглеждаш добре, Рейст — настоя брат му. — Наистина, не е болка за умирање. Хайде, защо не ми покажеш новия номер, който си научил? Онзи с монетите...

— Не смей да се отнасяш така с мен! — чу собствения си вик Рейстлин. — Не си ми необходим! Престани да се мотаеш около мен! Хайде! Отивай да играеш с тези глупаци! И бездруго си приличате! Притрябвали сте ми!

Думите му подействаха на Карамон като удар с камшик. Рейстлин се почувства така, сякаш току-що е ритнал кученце. Чувството за вина само засили яда му. Той се извърна.

— Добре, Рейст, щом настояваш — измърмори брат му.

Рейстлин хвърли един последен поглед през рамо и видя как Карамон се затича, за да се присъедини към останалите. Въздъхна и като се стараеше да не обръща внимание на виковете и смеховете, с които децата посрещнаха идването на брат му, се насочи към едно посенчесто място, седна и извади една книга със заклинания. Започна да чете. Скоро обаянието на магията го откъсна от стелеция се прах и смеховете, и обидата в очите на неговия близък. Отведе го в страна, където *той* управляваше съдбата си, където *той* контролираше реалността...

Внезапно книгата се изплъзна от ръцете му и падна на земята. Рейстлин стреснато вдигна очи. Над него се възправяха две момчета. Едното стискаше в ръцете си пръчка. Момчето ръгна книгата с нея. После вдигна пръчката и ръгна Рейстлин в гърдите.

„Вие сте бръмбари — помисли си той, загледан мълчаливо в тях. — Насекоми. Не значите нищо за мен. Дори по-малко от нищо.“

Без да обръща внимание на болката в гърдите, без да обръща внимание на насекомоподобния живот пред себе си, той посегна, за да вдигне книгата. Момчето стъпи върху пръстите му.

Стреснат от неочакваната грубост, ала вече по-скоро разгневен, отколкото изплашен, Рейстлин се изправи. Ръцете му бяха всичко, с което разполагаше на този свят. С тяхна помощ смесваше магическите си съставки, с тях изписваше във въздуха тайнствените символи на своето Изкуство.

— Махайте се — каза с безизразен тон.

Произнесе думите по толкова особен начин и ги погледна така странно, че в първия миг момчетата отстъпиха озадачено. Ала тълпата вече започваше да се събира. Другите деца изоставяха игрите си и идваха, за да видят какво ще се случи. Осъзнало, че сега на карта е поставено личното му достойнство, момчето с пръчката отказа да се предаде пред някакъв си кльошав, хленчещ, сополив книжен червей.

— И к'во ще ми направиш? — присмя му се то. — Ще ме превърнеш в жаба?

Разнесоха се подхилвания. Думите на заклинанието вече се оформяха в ума му. Не беше никак приятно заклинание, беше от онзи вид, за който се предполагаше, че все още не бива да научава — нападателно, опасно заклинание, което използваш само в случай на сериозна заплаха. Учителят му щеше да побеснее. Рейстлин се усмихна с тънките си безкръвни устни. При вида на тази смразяваща усмивка и стаения триумф в очите му, другото момче понечи да отстъпи.

— Хайде — подбутна то спътника си.

Ала момчето с пръчката не желаше нещата да се разминат просто така. Зад тях, сред останалите деца, се мяркаше и разгневеното лице на Карамон.

Рейстлин започна да произнася думите... и замръзна. Не! Нещо не беше както трябва! Беше ги забравил! Магията нямаше да проработи! Вместо думи от устата му излизаха безсмислици. Нищо не се случи! Момчетата се изсмяха с жестоки изражения. Онова с пръчката я вдигна и я стовари през стомаха му, карайки го да се превие на две и да падне на земята, без да може да си поеме въздух.

Стоеше опрян на ръце и крака и отчаяно се опитваше да диша. Някой го изрита. Усети как пръчката се стовари още веднъж, този път през гърба му, и се пречупи на две. Втори ритник. Сега вече се търкаляше зададено в прахта и неистово се стараше да прикрие глава със слабите си ръце. Ударите заваляха като градушка.

— Карамон! — извика. — Карамон, помогни ми!

Ала в разнеслия се отговор имаше единствено сурово обвинение:

— Не се нуждаеш от мен, спомняш ли си?

В главата му разтърсващо се заби хвърлен камък. И знаеше, макар да не го бе видял, че камъкът е хвърлен от Карамон. Губеше съзнание. Нечии ръце го влачеха през прашния път, влачеха го право

към огромната, изпълнена с празнота и смразяващ студ яма. Щяха да го хвърлят през ръба, а падането щеше да продължи безкрайно, мракът щеше да продължи безкрайно и щеше да бъде студено и никога нямаше да достигне дъното, понеже едва ли имаше такова...

Кризания се озърна. Къде се намираше? И къде беше Рейстлин? Само допреди няколко секунди магьосникът бе с нея и се подпираше отслабнал на рамото ѝ. Сетне, съвсем внезапно, той беше изчезнал, а тя се оказа съвсем сама на улица в някакво странно селище.

Или не беше чак толкова странно? Имаше неясен спомен, че вече е идвала тук, или поне е посещавала място, което твърде много наподобяваше това. Заобикаляха я високи валенови дървета. Къщите бяха построени сред клоните им. В едно от дърветата имаше странноприемница. Забеляза някаква табела.

Утеха.

Колко необичайно, зачуди се тя, като се оглеждаше. Наистина беше Утеха. Неотдавна бе идвала тук, когато заедно с Танис Полуелф търсеха Карамон. Ала тази Утеха беше различна. Всичко изглеждаше обагрено в червено и леко размазано. Несъзнателно посегна към очите си и ги разтърка, за да вижда по-ясно.

— Рейстлин! — извика. Не последва отговор. Минувачите не я поглеждаха, сякаш нито я виждаха, нито пък я чуваха. — Рейстлин! — извика отново, започнала да се поддава на паниката.

Какво беше станало с него? Къде беше изчезнал? Дали Царицата на Мрака...

До нея долетя глъчка от развълнувани викове. Детски викове, над които се извисяваше тънък, умолителен писък за помощ.

Кризания се обърна и откри с очи тълпата от деца, събрани около нечия сгърчена на земята фигура. Издигаха се юмруци, ритаха крака. Забеляза как във въздуха се появява пръчка, която тежко се спуска надолу. И отново тънкият писък. Тя ужасено се огледа, ала минувачите продължаваха да се държат така, сякаш не се случваше нищо необичайно.

Вдигна бялата си мантия и се затича към децата. Колкото повече се приближаваше, толкова повече ѝ се струваше, че сгърчената фигура в краката им също принадлежи на дете! Опитваха се да го убият,

осъзна тя изтръпнала. Разблъска децата и улови едно. Дръпна го силно. От допира ѝ момчето се обърна и я погледна право в очите. Кризания отскочи ужасено назад.

Лицето му бе мъртвешки бледо. Приличаше на лице на скелет. Кожата бе опъната, изсушена върху изхвъркналите скули, устните бяха почти виолетови на цвят. Момчето оголи почернелите си, разкапващи се зъби към нея. Ръката му замахна. Дългите му нокти прорязаха плътта на жената и запратиха из цялото ѝ тяло разкъсваща, почти парализираща болка. Тя извика и го пусна. Момчето се ухили с извратено удоволствие и отново се обърна, за да продължи да измъчва жертвата си.

Загледана в кървящите бразди по ръката си, замаяна от водопада от болка, Кризания отново чу изпълнения с ужас болка на детето на земята.

— Паладин, помогни ми — отправи молитва тя. — Дай ми сили.

Решително улови едно от демоничните деца и го блъсна встрани. После улови друго. Когато най-сетне се добра до падналото момче, закри окървавеното му, отпуснато тяло със собственото си, без да престава отчаяно да се опитва да отблъсне озверелите му нападатели.

Ноктите отново започнаха да се забиват в кожата ѝ. Отровата им тутакси се вля в нея и превърна всяка секунда от съществуването ѝ в неистова болка. Скоро тя откри, че веднага щом някое от децата забие нокти в нея, на свой ред само се отдръпва със стърчено лице. Най-сетне тълпата отстъпи съвсем, оставяйки я — окървавена и замаяна — заедно с почти изгубилата съзнание жертва.

Кризания съвсем внимателно обърна по гръб момчето в краката си. Отметна кестенявата коса от лицето му. Ръцете ѝ започнаха да треперят. Нямаше как да сбърка тези деликатни черти, крехките кости, издължената брадичка.

— Рейстлин! — прошепна и взе малката му ръка.

Момчето отвори очи...

Облеченият в черна мантия мъж се изправи в седнало положение.

Кризания не можеше да откъсне поглед от него. Магьосникът се огледа.

— Какво става тук? — попита разтреперано тя, усещайки как ефектът от разпространяващата се отрова започва да се усилва.

Рейстлин кимна сякаш на себе си:

— По този начин ме измъчва — произнесе тихо. — Така се бори срещу мен, нанася ми удари там, където знае, че съм най-уязвим. — Златните, подобни на пясъчни часовници очи се обърнаха към нея, тънките му устни се разтегнаха в усмивка: — Ти ме защити. И я победи. — Той я привлече към себе си. Кризания се сгуши в топлината на черната мантия. — Почини си. Скоро болката ще отмине и ще можем да продължим.

Все така разтреперана, жената положи ръка върху гърдите му. Дъхът на магьосника излиташе хрипливо от дробовете му. Кризания почувства как потъва в сладкото едва доловимо ухание на розови листа и смърт...

ГЛАВА 5

— Значи ето какво излезе от гръмките му думи и обещания — каза тихо Китиара.

— Нима очакваше друго? — попита лорд Сот.

Думите му бяха придружени със свиване на раменете на древната броня и звучаха по-скоро равнодушно и реторично. Ала в тях все пак имаше нещо, което накара Китиара да го прониже с остър поглед.

Забелязала, че той я наблюдава с някак странно блестящи оранжеви очи, тя се изчерви. Внезапно осъзнала, че му позволява да види по лицето ѝ много повече емоция, отколкото ѝ се искаше да разкрива, Китиара се изчерви още повече. Обърна му рязко гръб.

Пресече декорираната с необикновена смесица от снаряжение, парфюмирани копринени чаршафи и дебели кожи стая и закопча с разтреперана ръка нощницата на гърдите си. От гледна точка на благоприличието жестът ѝ едва ли бе от голямо значение и тя го знаеше, но все пак се зачуди кое ли я беше накарало да го стори. Със сигурност до този момент благоприличието я бе занимавало възможно най-малко, особено в присъствието на създание, превърнало се в купчинка прах преди повече от триста години. Внезапно обаче почувства неудобство от пламтящите оранжеви очи, реещи се в дълбините на несъществуващото лице. Беше усетила собствената си голата и беззащитност.

— Не, разбира се, че не — отвърна студено.

— В края на краищата, той е мрачен елф — продължи със същия полуотегчен тон Сот. — И не крие от никого, че се страхува от брат ти дори повече от смъртта. Така че няма нищо чудно във факта, че изведнъж е решил да се бие на страната на Рейстлин вместо на тази на шепатреперещи от ужас магове.

— Но той можеше да постигне толкова много! — каза Китиара, като полагаше усилия да наподобява тона на неумрелия рицар. Тя се наметна с хвърлената напърно на леглото кожена наметка и сгуши рамене. — Обещаха му водачеството на Черния орден. А по-късно със

сигурност щяха да му предложат мястото на Пар-Салиан. Щеше да се превърне в неоспорим владетел на Конклава и магията по цял Крин!

„А и те очакваха други, не по-малко сладки награди, мрачни ми елфе — добави мислено тя и си наля чаша червено вино. — Веднъж щом побърканият ми брат загубеше битката, никой нямаше да може да те спре. Ами *нашите общи* планове? Ти щеше да владееш с помощта на жезъла, а аз — с помощта на меча. Щяхме да поставим рицарите на колене! Щяхме да прогоним елфите от собствените им земи — твоите родни земи! Щеше да се завърнеш в пълния си блясък, а аз щях да бъда до теб!“

Чашата се изплъзна от пръстите ѝ. Опита се да я задържи, ала движението се оказа твърде бързо, а хвататът твърде силен. Крехкото стъкло се разтроши между пръстите ѝ и се заби дълбоко в плътта ѝ. Кръвта се смеси с покапалото по килима вино.

Тялото на Китиара беше покрито с бойни белези от битки, безбройни като любовниците, които бе имала. Винаги досега понасяше раните, без да трепне, в повечето случаи — дори без да издаде и стон. Но сега очите ѝ се изпълниха със сълзи. Болката ѝ се стори непоносима.

Недалеч от нея се намираше една паница с вода за миене. Потопи ръката си в студената течност и прехапа устни, за да не изкрещи. Водата моментално почервеня.

— Повикай някой от свещенослужителите! — озъби се на лорд Сот, който продължаваше да се взира нетрепващо в нея с огнения си, реещ се поглед.

Неумрелият рицар отиде при вратата и даде нареждания на прислужника, който изчезна нанякъде. Като проклинаше с премрежен от сълзите поглед, Китиара грабна една кърпа и я уви около ръката си. Когато свещенослужителят най-сетне се появи, препъвайки се в полите на собствената си черна мантия, кърпата се беше просмукала с кръв, а лицето на Китиара бе пребледняло като пергамент.

Медальонът на Петглавия дракон се удари в пръстите ѝ, когато свещенослужителят се наведе над нея, мърморейки изцеряваща молитва към Царицата на Мрака. Скоро разкъсаната кожа се затвори и кръвенето спря.

— Раните не бяха дълбоки. Едва ли ще има сериозни последици — успокои я свещенослужителят.

— Толкова по-добре за теб! — отсече раздразнено Китиара, макар да продължаваше да се бори с неочаквано обзелата я слабост. — С тази ръка държа меч!

— Кълна ви се, господарке, ще държите меч си с обичайното умение и лекота — увери я той. — Ще има ли нещо дру...

— Не! Вън!

— Господарке — поклони се свещенослужителят, — сър рицарю — и напусна стаята.

В този момент Кит нямаше желание да среща погледа на неумрелия рицар и затова остана загледала със смръщени вежди към пърхащата мантия на свещенослужителя.

— Глупаци! Мразя да ми се мотаят наоколо. Добре че от време на време от тях има поне някаква полза. — Ръката ѝ, макар да изглеждаше съвършено здрава, продължаваше да пулсира от болка. „Въобразявам си“, помисли си с горчивина. — Е, как тогава предлагаш да постъпя с... с мрачния елф? — Но още преди Сот да успее да отговори, Китиара отново беше на крака и крещеше на прислужника: — Разчисти тук. И ми донеси друга чаша. — Тя удари през лицето снишения от страх мъж. — Този път гледай да е от златните бокали. Знаеш колко ненавиждам тези чупливи елфически глупости! Разкарай ги от очите ми! Изхвърли ги до една!

— Да ги изхвърля! — рискува с възражение слугата. — Но, господарке, те струват цяло състояние. Получихме ги от Кулата на Върховното чародейство. Личен подарък от...

— Казах, отърви се от тях!

Китиара грабна подноса от близката маса и започна да запраща една по една чашите към отсрещната стена. Слугата се приведе още повече, за да избегне летящите над главата му чаши, додето те с трясък се разбиваха в камъните. Когато счупи и последната, Китиара отиде в ъгъла и се отпусна в едно кресло, след което се загледа неவிждащо пред себе си, без да помръдва и да говори.

Прислужникът забързано почисти разтрошеното стъкло, изля паницата с окървавена вода и почти избяга през вратата. Когато отново се върна с виното, Китиара сякаш не бе помръднала. Нито пък лорд Сот. Неумрелият рицар стоеше в средата на стаята, а очите му грееха наситено в смрачаващата се нощ.

— Да запаля ли свещите, господарке? — попита слугата, като остави бутилката с вино и златния бокал.

— Вън — отвърна през стиснати устни Китиара.

Прислужникът се поклони дълбоко и напусна, без да забрави да затвори вратата.

Неумрелият рицар прекоси помещението с недоловими стъпки. Приблужи изпадналата в скован унес Китиара и положи ръка на рамото ѝ. Пронизващият студ от допира на невидимите му пръсти я накара да премигне болезнено, но не и да се отдръпне.

— Е — каза отново и огледа стаята, огрявана единствено от пламтящите очи на Сот, — зададох ти въпрос. Какво трябва да направим, за да спрем Даламар и брат ми в цялата тази лудост? Какво трябва да сторим, преди Царицата на Мрака да ни е унищожила?

— Ще атакуваме Палантас — отговори лордът.

— Смятам, че е напълно по силите ни! — измърмори замислено Китиара, като се потупа по бедрото с дръжката на камата си.

— Гениално, господарке — съгласи се началникът на частите под нейно командване. В гласа му ясно се долавяше непресторено възхищение.

Началникът — човек към четиридесетте — беше постигнал поста си Генерал на Драконовата армия със зъби, нокти и нечувани престъпления. Тъй като беше прегърбен, грозноват и обезобразен от белег, който минаваше през цялото му лице, генералът никога не се бе радвал на облагите, огрявали доста от капитаните на Китиара в миналото. Все пак той не губеше надежда. Началникът ѝ хвърли крадлив поглед и развълнувано установи, че по лицето ѝ — необичайно студено и сурово през последните няколко дни — се бе разляло удоволствие от изказания комплимент. Дори благоволи да му отправи слаба усмивка — кривата усмивка, която така добре умееше да използва единствено тя. Сърцето на генерала заби по-бързо.

— Радвам се, че не си изгубила усета си — обади се лорд Сот и думите му отекнаха в помещението с картите.

Началникът потрепери. Вероятно трябваше отдавна да е свикнал с присъствието на неумрелия рицар. Царицата знаеше, че бе водил не една и две битки редом с него и противните му скелети бойци. Ала

независимо от всичко, смразяващото усещане, което се носеше около лорда, твърде много напомняше за черното наметало, обгръщащо опушената му и окървавена броня.

„Как изобщо го понася? — зачуди се началникът. — Разправят, че се мотае дори в спалнята й!“

Последната мисъл накара пулсът му отново да възвърне нормалния си ритъм. Може би, в края на краищата, робините не бяха чак толкова лоша практика. Най-малкото, когато беше сам с тях в тъмното, човек наистина беше сам с тях в тъмното!

— Разбира се, че не съм изгубила усета си! — отвърна толкова ожесточено Китиара, че началникът без да иска се огледа с безпокойство и напрегнато започна да съчинява на ум някакво извинение, за да се махне оттук.

За щастие, с всички тези приготовления за война, целият Санкшън приличаше на разбунен кошер и извинения се намираха под път и над път.

— Ако повече не се нуждаете от мен, господарке — каза той и се поклони, — налага се да проверя как вървят нещата в оръжейните. Има много за довършване и твърде малко време, за да успеем в срок.

— Да, разбира се — измърмори отсъстващо Китиара, загледана в огромната карта, изрисувана върху плочките под краката им.

Началникът се обърна и тръгна към вратата. Широкият му меч подрънкваше в бронята при всяка негова стъпка. Почти беше излязъл, когато гласът ѝ го накара да спре:

— Командире?

Той я погледна.

— Господарке?

Китиара понечи да каже нещо, спря, прехапа устни и продължи:

— Аз... Чудех се дали би имал нещо против да се присъединиш към мен на вечеря? — Тя сви рамене. — Естествено, хрумва ми твърде късно, предполагам, че вече имаш планове?

Началникът се поколеба объркано. Усети как дланите му се изпотяват.

— Всъщност, господарке, наистина имах ангажимент, но лесно мога да го отменя и...

— Не — отвърна Китиара. По лицето ѝ премина нещо като облекчение. — Не, не е необходимо. Може би някоя друга вечер.

Свободен си.

Все така объркано, той се обърна и отново тръгна. Докато го правеше, от подозрителния му поглед не убягна, че пламтящите оранжеви очи го фиксират пронизващо.

Е, сега всичко, което му оставаше, бе да си осигури вечеря с някой, помисли си той, докато забързано крачеше надолу по коридора. Лесна работа. Щеше да накара да повикат едно от момичетата робини — всъщност личната му любимка...

— Трябва да си починеш. Една вечер, изпълнена с удоволствия ще свърши работа — обади се неумрелият рицар, когато стъпките на началника заглъхнаха навън.

— Времето ни е твърде малко, а има прекалено много за вършене — отговори Китиара, преструвайки се, че разглежда картата в краката си.

Намираше се над град, отбелязан с името „Санкшън“, с лице на северозапад, където в далечния край на помещението се намираше Палантас, сгущен на сигурно място в прегръдката на планините.

Сот проследи погледа ѝ и се насочи нататък. Спря пред единствения проход в планините, място, наречено „Кула на Върховния свещенослужител“.

— Разбира се, рицарите ще се опитат да те спрат именно тук — каза той. — Точно където успяха да те спрат първия път.

Китиара се усмихна широко, разтърси къдравата си коса и последва лорда. В походката ѝ се долавяше предишната увереност на победител:

— Каква гледка ще бъде само, а? Всички рицари, застанали в спретната редица. — Внезапно от месеци насам се почувства добре и започна да се смее. — Знаеш ли, само изненаданите им изражения, когато разберат какво сме им подготвили, ще ми бъдат достатъчни, за да се примиря с цялата кампания.

Намираше се точно върху Кулата на Върховния свещенослужител. Завъртя замислено пета върху нея и направи няколко крачки, за да се озове при крайната им цел.

— Най-сетне — промърмори. — Префинената госпожица Палантас ще усети как острието се опира в нежната ѝ кожа. — Обърна се към Сот с още по-широка усмивка: — Мисля, че все пак ще вечерям с началника. Погрижи се да го уведомят.

Неумрелият рицар се поклони в знак на мълчаливо съгласие. Оранжевите му очи запламтяха развеселено.

— Имаме да обсъждаме много военни въпроси — изсмя се отново Китиара, като разкопчаваше каишките на бронята си. — Въпроси за незащитени флангове, пробиви в стени, внезапни атаки и навлизане в дълбочина...

— Успокой се, Танис — подхвърли добронамерено лорд Гунтар. — Прекалено много се вълнуваш.

Танис Полуелф измърмори нещо.

— Какво? — обърна се Гунтар, държейки халба, пълна с най-доброто му пиво (от бурето в тъмния ъгъл, точно до стълбите за мазето). Той подаде халбата на Танис.

— Казах, дяволски си прав, че съм развълнуван! — отсечено отвърна полуелфът, макар да не бе казал това, но пък и не можеше да си позволи да повтори съвсем същите думи пред водача на всички соламнийски рицари.

Лорд Гунтар ут Уистън поглади дългите си мустаци — символ на рицарството, но и доста модни напоследък — и прикри с тях усмивката си. Разбира се, много добре беше чул онова, което Танис каза. Гунтар поклати глава. Защо направо не се бяха обърнали към военните? Сега, освен с подготовката за някакъв си дребен въоръжен конфликт с несъмнено незаслужаващи голямо внимание противникови сили, му се налагаше да се занимава и с послушници на черни магьосници, бели мантии, изнервени герои и даже с някакъв библиотекар! Гунтар въздъхна и този път подръпна мустаците си намръщено. Липсваше им само някой кендер и картинката щеше да бъде наистина живописна.

— Танис, приятелю, седни. Стопли се на огъня. Пътувал си дълго и макар да е късна пролет, все още е студено. Мисля, че в подобни случаи моряците говорят за някакви преобладаващи ветрове или други такава безсмислици. Имаше ли проблеми по пътя? Да ти кажа, лично аз предпочитам грифоните пред драконите...

— Лорд Гунтар — заяви напрегнато Танис Полуелф, оставайки прав, — не прелетях целия този път до Санкрис, за да си говорим за преобладаващите ветрове или за да обсъждаме достойнствата на

грифоните пред тези на драконите! Намираме се в опасност! Не само Палантас, но и целият свят! Ако Рейстлин успее... — той сви юмрук. Внезапно сякаш бе изгубил способността си да говори.

Гунтар напълни собствената си халба от каната, която Уилс — старият му семеен прислужник, беше донесъл от избата, и се приближи до полуелфа. Сложи ръка на рамото на Танис и го накара да се обърне към него:

— Стурм Сияйното острие винаги е казвал само добри думи за теб. Ти и Лорана бяхте най-близките му приятели.

Танис наведе глава. Дори и сега, две години след смъртта на Стурм, не можеше да не си спомни за загубата на приятеля си без внезапен прилив на тъга.

— Бих изпитвал уважение към теб само заради неговите думи, защото смятах Стурм за нещо като свой син — продължи открито Гунтар. — Но и бездруго ти се възхищавам, Танис. Храбростта ти в битките е неоспорима, а доблестта и благородството ти струват поне колкото тези на един рицар. — Полуелфът поклати раздражено глава при всички тези приказки за доблест и благородство, ала Гунтар сякаш не забеляза: — Всичките ти заслуги след края на войната бяха вече несъмнени. Двамата с Лорана помирихте цели нации, които бяха изгубили себе си в дразги, продължили с векове. Портиос е подписал новата спогодба, а съвсем скоро, веднага щом джуджетата от Торбардин изберат новия си крал, те също ще я подпишат.

— Благодаря ти, лорд Гунтар — произнесе Танис, стискайки халбата с недокоснатото си пиво, загледан в пламъците на огъня. — Благодаря за похвалата. Иска ми се да имам чувството, че я заслужавам. Но предпочитам вече да науча накъде води тази следа от захарни бучки...

— Виждам, че човешката страна в теб не е за подценяване — призна Гунтар с едва забележима усмивка. — Много добре, Танис. Да оставим настрана елфическата куртоазия и да пристъпим направо към въпроса. Смятам, че преживяното в недалечното минало те е направило твърде подозрителен. Елистан също страда от тази нередка болест. Да си говорим съвсем честно, приятелю. Ти не си войн. Никога не си бил обучаван за такъв. Озова се в разгара на тази война по чиста случайност. Ела с мен. Искам да ти покажа нещо. Ела...

Танис остави пълната халба на полицата над камината и позволи на Гунтар да го поведе за ръката. Двамата прекосиха стаята, изпълнена с предпочитаните от повечето рицари солидни, обикновени на вид, но удобни мебели. Това беше военната стая на лорда. Стените бяха претрупани с мечове и щитове, окачени редом със знамената на трите рицарски ордена — на Розата, на Меча и на Короната. Виждаха се и безбройните трофеи от водените през годините битки. На най-почетното място, заемащо почти цялата дължина на стената, бе окачено едно драконово копие — първото драконово копие, изковано от Теръс Айрънфелд. Около него имаше различни използвани от гоблини оръжия, назъбено острие на драконид, огромен двуостър меч на великан и пречупения меч, принадлежал на злочестия рицар Дерек Краунгард.

Колекцията беше впечатляваща и свидетелстваше за доблестен живот, преминал в служба на Рицарството. Гунтар я подмина, без дори да погледне към нея и се насочи към единия ъгъл, където имаше голяма маса. Под масата, в прецизно изработени отделения, бяха подредени множество навити карти. Всяко отделение бе обозначено. Известно време Гунтар изучава надписите, после посегна, измъкна една карта и я разгъна върху масата. Даде знак на Танис да се приближи. Полуелфът се почеса по брадата и се подчини, като се стараеше да изглежда заинтересуван.

Рицарят потри доволно ръце. Сега беше в стихията си:

— Всичко е въпрос на придвижване и снабдяване на войските, Танис. Чисто и просто. Ето, тук се намира армията на Драконовата повелителка, набутана в теснините при Санкшън. Признавам, че тя наистина разполага с голяма сила — всички тези дракониди, гоблини и хора, които нямат търпение отново да се впуснат във война. Също така признавам, че съгледвачите ни докладваха за някакво оживление в Санкшън. Повелителката е намислила нещо. Но да атакуват Палантас! В името на Бездната, Танис, погледни само територията, която ще ѝ се наложи да покрие! И по-голямата част от тези земи е контролирана от рицарите! А дори и да разполага с живия ресурс, за да си позволи да пробие линиите ни, погледни само докъде ще се проточат снабдителните ѝ връзки! Не ми се вярва да хвърли повече от половината си армия, само за да осигури безопасността на собствените

си провизии. Така или иначе ще можем да я отрежем на повече от едно място...

Гунтар пак подръпна мустаците си:

— Танис, ако изобщо има някой Драконов повелител, когото наистина уважавам, то това е Китиара. Тя е безмилостна и амбициозна, но и достатъчно умна, за да не си позволява зле премерени рискове. През последните две години изчакваше и събираше армия на място, което знае, че не бихме посмели да атакуваме. Постигна твърде много, за да го хвърли просто така и без никакви реални шансове за успех.

— Ами ако не това е нейният план? — измърмори Полуелф.

— Какъв друг план би могла да има? — попита търпеливо Гунтар.

— Не знам — отсече Танис. — Казваш, че я уважаваш, но уважаваш ли я достатъчно? Страхуваш ли се от нея? Познавам я, сигурен съм, че има нещо повече наум... — Той внезапно притихна и се загледа намръщено към картата.

Гунтар запази мълчание. И до него бяха достигнали странните слухове, засягащи Танис Полуелф и тази Китиара. Естествено, не им беше повярвал, но така или иначе нямаше желание да се впуска в подробно разпитване, за да открие доколко е свързан приятелят му с тази жена.

— Не ми вярваш, нали? — каза след няколко секунди Танис. — Не вярваш на нищо от онова, което ти казвам?

Гунтар се размърда неспокойно. Той приглади дългите си сиви мустаци, приведе се над масата и започна да навива картата. Правеше го изключително внимателно.

— Синко, знаеш колко те уважавам...

— Вече сме водили този разговор.

Рицарят не обърна внимание на прекъсването:

— И знаеш, че уважавам Елистан повече от всеки друг на този свят. Но когато двамата започнете да ми разправяте приказки, чути не от друг, а от черноризец — при това мрачен елф — приказки за това как този магьосник Рейстлин бил решил да влезе в Бездната и да предизвика самата Мрачна Царица! Е, много съжалявам, но отдавна вече не съм на възрастта, в която вярвах толкова лесно на всички врели-некипели. Виждал съм много странни неща през живота си. Но вашето звучи по-лошо и от детска историйка за приспиване!

— Така разправяха и за драконите — измърмори Танис, изчервявайки се под брадата си. За момент полуелфът остана замислен, с наведена глава, след което втренчи пронизателен поглед в Гунтар: — Милорд, наблюдавах Рейстлин докато израстваше. Пътувал съм с него, бил съм се и срещу, и заедно с него. *Знам* на какво е способен този човек! — Той улови рицаря за лакътя. — Ако не желаеш да се вслушаш в съвета ми, то поне послушай Елистан. Нуждаем се от теб! Нуждаем се и от рицарите. Наложително е да укрепите по-добре Кулата на Върховния свещенослужител. Разполагаме с малко време. По думите на Даламар, времето е без значение в измерението на Царицата. Възможно е Рейстлин да води сражения с нея в продължение на месеци и дори години, но за нас те ще са като няколко дни. Даламар вярва, че завръщането на неговия учител е неминуемо. Лично аз му вярвам. Вярва му и Елистан. Защо, лорд Гунтар? Защото Даламар е изплашен. А след като той е изплашен, сме изплашени и ние...

... Шпионите ти твърдят, че са забелязали необичайно оживление в Санкшън. Нима това не е достатъчно доказателство! Повярвай ми, Китиара е решила да се притече на помощ на брат си. Знае, че Рейстлин ще се погрижи тя да се превърне във владетел на света, ако той пожъне успех. А повелителката е достатъчно решителна, за да заложи всичко на предоставилия ѝ се шанс! Умолявам те, ако не искаш да се вслушаш в думите ми, то поне ела в Палантас и говори лично с Елистан!

Лорд Гунтар се втренчи внимателно в мъжа пред себе си. Водачът на рицарите се бе издигнал до поста, който заемаше поради простата причина, че беше справедлив и почтен човек. Освен това доста добре умееше да отсъжда характера на хората, с които си имаше вземане-даване. От дълго време, още откакто го бе срещнал, той се възхищаваше на Танис. Но никога досега не бе успявал да се приближи достатъчно до него. Имаше нещо около полуелфа — невидима въздушна преграда от резервираност, която позволяваше на малцина да я преминат.

Загледан в него, Гунтар изведнъж се почувства много по-близък с Танис. В леко издължените очи се забелязваше мъдрост, мъдрост, която не се придобиваше лесно, която биваше заслужена само чрез вътрешна болка и неописуемо страдание. Виждаше се и страхът на

човек, чиито кураж е дотолкова естествен, че той на драго сърце признава страховете си. Пред себе си лорд Гунтар виждаше водач. Не просто човек, който размахва меча си и повежда атаката на бойното поле, а водач, който знае цената на думите и умее да извлече от хората си най-доброто, а често и онова, за което дори те не са подозирали, че съществува.

Най-сетне рицарят почувства, че разбира нещо, което никога досега не бе успявал да схване в цялост. Сега вече знаеше защо Стурм Сияйното острие, чието родословие можеше да се проследи неопетнено поколения назад във времето, бе избрал да следва това копеле полуелф, който — ако се вярваше на мълвата — освен всичко друго се беше родил и в резултат на брутално изнасилване. Сега вече знаеше защо Лорана, елфическа принцеса и една от най-силните и красиви жени, които някога бе срещал, е рискувала всичко — дори живота си — заради любовта си към този човек.

— Много добре, Танис. — Строгото лице на лорд Гунтар се отпусна, а хладният вежлив тон на гласа му придоби малко по-топли нотки. — Ще дойда в Палантас заедно с теб. Ще мобилизирам Рицарството и ще наредя да затегнат охраната при Кулата на Върховния свещенослужител. Признавам, че сведенията на съгледвачите ни са обезпокоителни. Няма да навреди, ако рицарите се поразмърдат малко. Пък и отдавна не сме провеждали някоя и друга по-сносна военна подготовка.

Веднъж взел това решение, лордът на секундата се хвърли да преобръща цялото си домакинство с главата надолу, да крещи на личния си прислужник Уилс и да издава заповеди да изнесат снаряжението му, да наточат меча му и да подготвят грифона му за пътуването. Скоро навсякъде около тях се мотаеше заета прислуга, а не след дълго се появи и неговата загрижена лейди, настоявайки Гунтар да вземе със себе си поръбената си с кожи наметка, макар наистина съвсем скоро да настъпваха Празненствата за началото на пролетта.

Останал напълно забравен сред цялата бъркотия, Танис се върна при огнището, взе халбата си с пиво и се настани в едно кресло, за да му се наслади. Но така и не успя да го опита. Загледан в танцуващите пламъци, той за пореден път виждаше очарователната, лукава усмивка и тъмните къдрави коси...

ГЛАВА 6

Колко дълго бе продължило пътуването им през обагрената в червено, размътена земя на Бездната, Кризания не можеше да каже. Времето беше изгубило какъвто и да било смисъл или практическо значение. Понякога ѝ се струваше, че са дошли едва преди няколко секунди, а друг път, че крачат през странния, вечно движещ се терен от цели години. Неприятното действие на отровата беше отминало, ала се чувстваше слаба, пресъхнала. Раните от одраскване по ръката ѝ не искаха да заздравеят. Всеки ден ги превързваше с пресни бинтове, ала до настъпването на нощта те вече се бяха просмукали с кръв.

Изпитваше непрестанен глад, ала това не беше гладът, който те измъчва, когато чувстваш, че животът ти зависи от храната. Приличаше по-скоро на влудяващото желание да усетиш вкуса на пресни ягоди, топъл хляб или дори мириса на приятна подправка. Не усещаше и жажда и все пак неспирно копнееше за чиста течаща вода, за бълбукащо вино или за острия, пикантен аромат на тарбиански чай. Ала сред тези земи водата, на която се натъкваха, имаше червеникав цвят и миришеше на кръв.

Те обаче напредваха, независимо от всичко. Поне така твърдеше Рейстлин. Но най-странното беше, че колкото повече отслабваше Кризания, толкова по-силен ставаше магьосникът. Сега понякога двамата си разменяха ролите и той ѝ помагаше да ходи. И пак благодарение на него продължаваха неуморно напред, прекосяваха град след град и се приближаваха, както твърдеше той, все повече до Дома на боговете. Огледалните образи на селищата, през които минаваха, вече се сливаха пред очите ѝ — Ке-шу, Ксак Тсарот. Подминаха и Новото море на Бездната — ужасно пътешествие. Когато сведе очи към водата му, Кризания съгледа под повърхността лицата на всички издавени по време на Катаклизма, вторачени в нея.

Не след дълго пристигнаха на място, за което Рейстлин твърдеше, че се нарича Санкшън. Кризания се почувства особено отпаднала, а магьосникът го обясни с факта, че тук е средището на последователите на Мрачната Царица. Храмовете ѝ бяха построени

дълбоко под планините, известни като Господарите на Смъртта. Пак тук, според думите му, по време на войната посредством ужасяващи ритуали бяха сполучили да превърнат неизлюпените деца на добрите дракони в противните, печално известни драконици.

Оттук нататък по време на пътуването не им се случи нищо особено — независимо дали беше продължило до безкрай или само колкото едно мигване на окото. Никой не поглеждаше повторно към черната мантия на Рейстлин, а самата Кризания сякаш дори не забелязваха. Със същия успех можеше да бъде и невидима. Прекосиха Санкшън с лекота, докато магьосникът пристъпяше все по-уверено. Сега вече съобщи на Кризания, че са съвсем близо. Домът на боговете беше разположен някъде на север, в планините Калкист.

Нямаше абсолютно никаква представа как Рейстлин изобщо успява да се ориентира сред този свръхестествен пейзаж. Нямаше нищо, което да им послужи за отправна точка — нито слънце, нито луни, нито звезди. Никога не настъпваше истинска нощ и никога не идваше истински ден, светлината неизменно си оставаше все същото печално червеникаво зарево, струящо от всичко край тях. Кризания разсъждаваше вяло върху този факт и влачеше нозе редом с архимагьосника, когато съвсем неочаквано Рейстлин спря. Почувствала как той рязко си поема дъх и замръзва сковано, жената вдигна разтревожено глава.

По пътя към тях крачеше мъж на средна възраст, облечен в бялата мантия на учител наставник...

— Повтаряйте думите след мен и не забравяйте да ги произнасяте с правилната интонация.

Той изрече заклинанието съвсем бавно. Класът го повтори също толкова бавно. Всички, с изключение на един.

— Рейстлин!

Класът мълчеше.

— Учителю? — Рейстлин дори не си даде труда да прикрие подигравателния тон в гласа си.

— Не забелязах устните ти да се движат.

— Може би защото не се движеха, Учителю.

Ако някой друг от класа, съставен от млади кандидат магьосници, си бе позволил да отбележи нещо подобно, може би учениците щяха да се изкикотят. Ала всички до един знаеха, че Рейстлин изпитва не по-малко презрение и към тях, така че се вторачиха мрачно в него, а мнозина се размърдаха неспокойно по местата си.

— Знаеш заклинанието, нали чирако?

— Разбира се, че го знам — отсече Рейстлин. — Научих го, когато станах на шест! А кога го научихте вие? Вчера?

Учителят се намръщи. Лицето му се наля с кръв:

— Този път отиде твърде далече, чирако! Позволяваш си да ме обиждаш твърде често!

Класната стая помръкна пред очите на Рейстлин и сякаш се разтопи. Остана единствено учителят, чиито дрехи изведнъж от бели станаха черни! Глуповатото му, затлъстяло лице се трансформира в лице на лукав и отмъстителен човек. Около врата му се появи повесен медальон с инкрустиран халцедон.

— Фистандантилус! — възкликна Рейстлин.

— Още веднъж се срещаме, чирако. Но къде е сега магията ти? — присмя му се чародеят. Възлестите му пръсти уловиха медальона и го издигнаха напред.

Рейстлин почувства как го обзема паника. Къде беше магията му? Изчезнала! Ръцете му затрепериха. Думите на защитното заклинание се претърколиха в съзнанието му, само за да се изплъзнат, преди да успее да ги улови и използва. Между дланите на Фистандантилус вече се оформяше кълбо от пламък. Страхът го задави.

„Жезълът! — помисли си той в същия момент. — Жезълът на Магиус! Магията му със сигурност е останала непокътната!“

Издигна го пред себе си и отправи молитвени думи за закрила. Вместо това усети как жезълът започва да се извива и гърчи в ръцете му.

— Не! — извика разгневено. — Подчини ми се!

Жезълът се уви около ръката му и вече не беше жезъл, а огромна змия. Лъскавите ѝ зъби потънаха дълбоко в плътта му.

Рейстлин изпищя, падна на колене и отчаяно се опита да отблъсне впилата се в него змия. Ала увлечен в борба с единия си враг,

бе забравил за другия. Чу как паякоподобните магически думи се изливат в монотонен напев и вдигна ужасено очи. Фистандантилус беше изчезнал. На мястото му се възправяше един мрачен елф. Мрачният елф, срещу когото Рейстлин се бе сражавал в последната битка на Изпитанието. Неочаквано и той се преобрази в Даламар, който тъкмо захвърляше огнената топка срещу него, а огнената топка се превърна в меч, забит дълбоко в плътта му от ръката на голобрадо джудже.

Около Рейстлин избухнаха пламъци, хладната стомана го прониза, а в кожата му се впиха остри зъби. Вече потъваше в чернотата, когато го окъпа бяла светлина, а той откри, че се намира сред сладката сигурност на бяла мантия, притиснат до нечия мека, топла гръд...

Това го накара да се усмихне. Знаеше, че тялото до него потръпва и издава тихи, изпълнени с болка викове, защото оръжията удряха нея, не него.

ГЛАВА 7

— Лорд Гунтар! — произнесе Амотус, лорд на Палантас, като се изправяше на крака. — Какво неочаквано удоволствие. Както и ти, Танис Полуелф. Без съмнение сте тук, за да планираме заедно празненствата за Края на войната. Толкова се радвам. Веднъж да започнем *по-рано*. Аз, искам да кажа, комитетът и аз се надяваме...

— Достатъчно с тези глупости — прекъсна го решително лорд Гунтар, докато крачеше из залата за аудиенции на Амотус и оглеждаше критично всичко около себе си. Очевидно вече пресмяташе наум какво е необходимо, за да укрепят мястото. — Тук сме, за да обсъдим защитата на града.

Лорд Амотус премигна недоумяващо срещу рицаря, който тъкмо се навеждаше през прозореца и си мърмореше нещо. Рицарят се обърна и каза рязко:

— Твърде много стъкло.

Последното обърка още повече градоначалника и го накара да смотолечи някакво извинение и да замлъкне безпомощно в средата на залата.

— Нападат ли ни? — реши се да попита, след още няколко мъчителни секунди, додето Гунтар продължаваше невъзмутимо разузнавателната си обиколка.

Рицарят хвърли на Танис остър поглед. Полуелфът въздъхна и учтиво напомни на лорд Амотус за предупреждението на мрачния елф Даламар и вероятността Драконовата повелителка Китиара да планира атака срещу Палантас, за да помогне на своя брат Рейстлин, Господар на Кулата на Върховното чародейство в борбата му срещу Царицата на Мрака.

— О, да! — лицето на лорд Амотус най-сетне се проясни. Той махна небрежно с ръка, сякаш пропъждаше досадна муха: — Но смятам, че едва ли има защо да се тревожите за Палантас, лорд Гунтар. Кулата на Върховния свещенослужител...

— ... е пълна с мои хора. Вече удвоих силите, с които разполагаме там. Разбира се, точно на това място ще ни връхлети

ядрото на атаката. До Палантас няма друг път, освен по море от север, а ние контролираме морето. Не, нападението ще ни върхлети по суша. И все пак, Амотус, ако нещата се объркат, искам градът да бъде добре укрепен и готов за най-лошото. А сега...

Гунтар вече бе обзет от мисления галоп на подготовката и напълно пренебрегвайки вялите възражения на Амотус, че първо трябва да обсъди новината с генералите, потопа градоначалника в приказки за провизии, запаси от оръжие и бдителност. Най-сетне Амотус се предаде, седна обратно на мястото си и опита да си придаде вид на любезна заинтересованост, докато всъщност вече мислеше за съвсем друго. И без това цялата работа му се струваше пълна глупост. Никога досега Палантас не бе засяган пряко, от която и да е битка. А и всяка армия преди всичко трябваше да премине през Кулата на Върховния свещенослужител. Последното — дори и по време на току-що отминалата война — така и не се бе случвало. Никой не беше способен да го постигне.

Танис, който внимателно наблюдаваше градоначалника и много добре си даваше сметка какво преминава през ума му в този момент, се усмихна мрачно. Тъкмо започваше да се чуди как да се извини и да си намери по-приятно занимание, когато откъм голямата, богато орнаментирана позлатена врата долетя тихо почукване. С вид на човек, който току-що е чул тръбния звук на собственото си спасение, Амотус скочи на крака, ала преди още който и да било от тях да бе успял да каже и дума, вратата се отвори и в рамката ѝ се появи фигурата на възстар прислужник.

Чарлз бе служил в кралския дом на Палантас в продължение на повече от половин век. Отдавна вече бе станало ясно, че никой не може без него и той го знаеше много добре. Всъщност знаеше всичко — от това какъв точно е броят на бутилките вино в избата, през важната информация как точно да разположиш на масата гостуващите представители на елфическата раса, до кога за последен път е проветрявано спалното бельо на господарите. Независимо, че по лицето му неизменно бе изписан израз на достойнство и уважение, все пак в очите му имаше и нещо, което навяваше на мисълта, че очаква след смъртта му кралският дом да се срути около ушите на неговия господар.

— Съжалявам, че ви безпокоя, милорд — започна Чарлз.

— Няма нищо! — извика Амотус, засиял от щастие. — Съвсем нищичко, наистина. Моля...

— Но пристигна спешно известие за лорд Танис Полуелф — продължи невъзмутимо Чарлз. В тона му се усещаше съвсем лек намек на неодобрение към прекъсването на градоначалника.

— О — лорд Амотус изглеждаше изключително разочарован. Погледът му отново се изпразни. — Танис Полуелф?

— Да, милорд — отвърна Чарлз.

— И нищо за мен? — предположи градоначалникът, виждайки как спасението му галопира и вече изчезва към хоризонта.

— Не, милорд.

Амотус въздъхна:

— Много добре. Благодаря ти, Чарлз. Танис, предполагам, че ще бъде най-добре да...

Танис не се нуждаеше от подкана. Отдавна бе прекосил половината зала:

— Какво има? Да не би нещо от Лорана...

— Моля милорда да ме последва — предложи прислужникът, като му даде знак и го поведе навън.

Мълчаливото предупреждение в очите на Чарлз навреме му напомни да се обърне и да се поклони на лорд Амотус и Гунтар. Рицарят се усмихна и махна с ръка. Градоначалникът не успя да се въздържи и хвърли един изпълнен със завист поглед след него, след което потъна безрадостно в креслото си и закима утвърдително, додето му обясняваха какво оборудване ще им бъде необходимо, за да подготвят казаните с врящ катран.

Чарлз внимателно и бавно затвори вратата зад гърба на Танис.

— Какво има? — попита го полуелфът, докато го следваше надолу по коридора. — Вестоносецът нищо друго ли не каза?

— Каза, милорд — лицето на прислужника изглеждаше поомекнало и опечалено. — Беше ми наредено да не го разкривам, освен ако е напълно невъзможно да ви извиня пред господаря. Преподобният Елистан умира. Смятат, че едва ли ще доживее до сутринта.

В отслабващата светлина на деня ливадите пред Храма изглеждаха спокойни и умиротворени. Слънцето залязваше, ала лъчите му не пронизваха, а изпълваха небето с прекрасната си перлена омая. Танис очакваше да се сблъска с разтревожени тълпи от хора, висящи пред вратите в очакване на последните новини и тичащи насам-натам свещенослужители, ала с изненада установи, че наоколо цареше пълно спокойствие и ред. Както обикновено, по ливадата отпред си почиваха отделни групи хора, из алеите крачеха служители в бели мантии и разговаряха тихо помежду си. Имаше и отделни самотници, отдадени на медитация.

Може би вестоносецът се беше объркал, помисли си той. Ала съвсем скоро, докато забързано прекосяваше коприненозелената морава, му се наложи да се размине с млада свещенослужителка. Когато жената го погледна, Танис стреснато отбеляза, че очите ѝ са зачервени и подути от плач. Независимо от всичко обаче, тя му се усмихна и като изтри сълзите си, отмина нататък.

Най-после Танис си даде сметка, че нито лорд Амотус, градоначалникът на Палантас, нито пък Гунтар знаеха нещо по въпроса. Усмихна се с внезапно разбиране. Елистан умираше така, както бе живял — с неизменното си, ненатрапващо се достойнство.

На входа на Храма го посрещна един млад послушник:

— Добре дошъл, Танис Полуелф — произнесе тихо той. — Очакват те. Влез.

Усети как в гърлото му засяда буца. Във вътрешността следите от надвисналата скръб бяха очебийни. Един елф свиреше на арфата си тиха и сладка мелодия, а свещенослужителите стояха мълчаливо свели глави, споделящи взаимната си утеха в тежкия час на изпитание. Танис почувства как в собствените му очи също се появяват сълзи.

— Благодарни сме, че успя да дойдеш навреме — продължи послушникът, докато го водеше към вътрешността на Храма. — Страхувахме се, че нещо може да ти попречи. Разпратихме тъжната вест до всички, които сметнахме, че ще са достатъчно разумни да я запазят за себе си. Волята на Елистан е, ако е възможно, да му бъде позволено да си отиде необезпокояван от никой.

Танис кимна отсечено, доволен, че брадата скрива сълзите му. Не че се срамуваше от тях. Елфите почитаха живота повече от всичко, смятаха го за един от най-съкровениите дарове на боговете, но не

криеха чувствата си, както правеха хората. И все пак се страхуваше, че може да разстрои Елистан с мъката си. Много добре съзнаваше, че единственото съжаление, което Преподобният може да изпита на прага на смъртта, би било за мъката, която е причинил на онези, които са го обичали.

Двамата прекосиха вътрешната зала, където в смирено очакване стояха Гарад и други преподобни синове и дъщери на Паладин. Зад гърбовете им се виждаше затворена врата. При появата им очите на всички се отправиха към вратата и за Танис не остана никакво съмнение какво има зад нея.

Гарад се приближи, за да го посрещне:

— Радваме се, че успя да дойдеш — каза със сърдечен тон възрастният елф. Произношението му бе от Силванести, осъзна Танис, и навярно беше от първите, посветени отново в религията, която толкова отдавна бяха забравили. — Страхувахме се, че нещо може да ти попречи.

— Сигурно е било неочаквано — промърмори Танис, изчервен заради факта, че е забравил да остави мечата си. Ножницата му се полюшваше и подрънкваше, смущавайки смирената тишина на това място.

— Да, в нощта след като си тръгна, здравето му се влоши — въздъхна Гарад. — Не знам какво сте си казали в спалнята му, но ударът беше силен. Болките му бяха непоносими. Не можехме да сторим нищо, за да ги облекчим. Най-накрая Даламар, послушникът на онзи вещер — свещенослужителят не можа да потисне смръщването си, — дойде в Храма. И му донесе отвара, която, според думите му, можела да помогне. Така и не успяхме да научим как изобщо е разбрал какво става. Странни неща се случват в онова място — той хвърли поглед през прозореца към Кулата: мрачна сянка, предизвикателно отхвърляща ярките слънчеви лъчи.

— И ти го пусна? — попита удивено Танис.

— Готвех се да му откажа — поклати мрачно глава Гарад. — Но Елистан лично нареди да го въведем. И трябва да призная, че отварата свърши работа. Болката напусна нашия учител и сега му е позволено да заспи вечния си сън в мир.

— А Даламар?

— Вътре е. Не говори и не помръдва, откакто е дошъл. Стои съвсем тихо в един ъгъл. Да... Присъствието му очевидно успокоява Елистан, така че му разрешихме да остане.

„Иска ми се да видя как би го принудил да си тръгне“ — помисли си Танис, но реши да не изрича на глас това. Вратата се отвори. Присъстващите разтревожено вдигнаха глави, но беше само послушникът, който съвсем внимателно бе почукал на вратата и в момента разговаряше едва чуто с някой зад нея. Той се обърна и даде знак на полуелфа.

Танис влезе в малката, простичко мебелирана спалня, като се стараеше да не вдига много шум по примера на тихо движещите се свещенослужители, чиито подплатени чехли почти не издаваха звук. За съжаление мечът му тракаше, ботушите трополяха тежко, а закопчалките на кожената му ризница не спираха да дрънчат. Беше убеден, че не само в собствените си уши звучи като армия върхлитащи джуджета. С пламнало от притеснение лице се опита да замаже нещата като запристъпва на пръсти. В същия момент Елистан обърна немощно глава на възглавницата си и започна да се смее:

— Приятелю, човек може да си помисли, че идваш да ме ограбиш — отбеляза той, вдигайки слабо ръка към Танис.

Полуелфът опита да отвърне на усмивката му. Веднага щом вратата зад него се затвори приглушено, беше отбелязал мрачното присъствие на нечия смълчана фигура в един от ъглите. Постара се да не ѝ обръща внимание. Коленичи до леглото на мъжа, когото беше помогнал да спасят от мините в Пакс Таркас, мъжът, чието ненатрапливо внимание бе изиграло толкова съществена роля в собствения му живот и в живота на Лорана. После улови ръката на умиращия и я стисна силно.

— Само ако можех да се преборя с този враг вместо теб, Елистан — рече, стискайки съсухрената бяла ръка.

— Не враг, Танис, не враг, а стар приятел идва за мен. — Свещеникът внимателно се освободи и го потупа по лакътя. — Сега не го разбираш, но един ден ще разбереш, повярвай ми. Но не те извиках тук, за да те натоварвам с излишни грижи. Имам задача за теб, приятелю. — Той даде знак на един послушник да се приближи. Младежът донесе неголяма дървена кутия и я остави в скута му, след което се оттегли и отново зае мястото си при вратата.

Мрачната фигура не беше помръднала.

Елистан вдигна капака на кутията и извади от нея парче бял пергамент. После взе ръката на Танис, сложи пергаментата в дланта му и затвори пръстите на полуелфа върху него.

— Дай това на Кризания — произнесе отслабнало. — Ако оцелее след всичко, тя ще бъде следващият глава на църквата. — Забелязал колебливото и дори неодобрително изражение, което се появи на лицето на Танис, той се усмихна: — Никой не знае по-добре от мен какво ти се наложи да преживееш, приятелю. Едва не те изгубихме. Ала все пак успя да преодолееш нощта и да посрещнеш светлината на деня, доби сили от знанието, което ти беше разкрито. Надявам се същото да се случи и с Кризания. Вярата ѝ е крепка, но както сам отбеляза, ѝ липсва топлина, състрадание и човештина. Ще трябва да изпита на собствения си гръб уроците, които ни преподаде Главният свещенослужител. Налага се да изпита болка, Танис, жестока болка, за да разбере що е съчувствие към неволите на ближния. Но освен всичко друго, приятелю мой, тя трябва да се научи да обича.

Елистан затвори очи. Чертите на лицето му изразяваха страдание и дълбока печал.

— Ако имах властта, щях да ѝ помогна да избегне тази участ. Знаех много добре какъв ще бъде пътят, по който е поела. Но кой съм аз, за да поставям под въпрос пътищата на боговете? И все пак — отвори очи той и Танис забеляза в тях гневни проблясъци, — бих могъл да поспоря с тях.

За гръба си полуелфът чу стъпките на послушника. Елистан кимна.

— Да, знам. Страхуват се, че посещенията лесно ме изморяват. Така е, но скоро така или иначе ще намеря покой. — Свещенослужителят затвори очи и се усмихна. — Да, ще си почина. Старият ми приятел идва, за да повърви с мен и за да ми покаже пътя.

Танис се изправи и хвърли въпросителен поглед към послушника, който поклати глава.

— Не знаем за кого говори — измърмори младежът. — Постоянно го споменава. Предполагахме, че може би това си ти...

Гласът на Елистан се издигна откъм постелята:

— Сбогом, Танис Полуелф. Предай на Лорана, че я обичам. Гарад и останалите — той кимна към вратата — знаят за

разпорежданията ми относно моя наследник. Вече им е известно, че реших да ти поверя грижата за това. Ще ти помогнат с каквото могат. Сбогом, нека Паладин те надари с много щастие.

Танис не можеше да говори. Той посегна, притисна ръката на свещеника, опита се да каже нещо, но така и не успя. Обърна се рязко, мина покрай мрачната, смълчана фигура в ъгъла и напусна стаята, задавен от напирещите сълзи.

Гарад го съпроводи до входа на Храма и на раздяла каза:

— Знам с какво те е натоварил Елистан и, повярвай ми, надявам се с цялото си сърце, желанието му да се окаже изпълнимо. Доколкото разбрах, лейди Кризания е предприела поклонение, което може да се окаже изключително опасно?

— Да — това беше всичко, което Танис можеше да си позволи да отвърне.

Гарад въздъхна.

— Нека Паладин бди над нея. Ще се молим. Тя е силна жена. Ако църквата иска да се разраства, ще се нуждаем от тъкмо такива млади и решителни хора. Ако се нуждаеш от нещо, знай, че сме готови да ти помогнем с всичко, което е във възможностите ни.

Полуелфът измърмори учтива благодарност. Гарад се поклони и побърза да се отправи обратно, за да бъде близо до умиращия си учител. Преди да пристъпи навън, Танис за миг наведе глава, колкото да си възвърне самообладанието. Неочаквано от мислите му го изтръгна спор, който очевидно се водеше в близост до вратата.

— Съжалявам, сър, но не мога да ви позволя да влезете — казваше някакъв млад послушник.

— Казвам ти, тук съм, за да се срещна с Елистан — обади се нечий раздразнен глас.

Танис затвори очи и се облегна на стената. Познаваше този глас. Спомените го заляха с такава сила, че за момент имаше чувството, че не може нито да се движи, нито да говори.

— Може би ако ми кажете името си — отстояваше твърдо позицията си послушникът, — бих могъл да известя за вас и...

— Казвам се... името ми е... — Гласът се поколеба. Звучеше озадачено. После промърмори: — Вчера си го спомнях...

Танис чу звук като от дървен жезъл, потропващ нервно върху стъпалата на Храма. Гласът изведнъж стана писклив:

— Млади човече, пред теб стои изключително важна личност. И не съм свикнал да се отнасят толкова безочливо с мен. А сега се махай от пътя ми, преди да ме принудиш да направя нещо, за което после ще съжалявам. Е, поне *някой* от нас със сигурност ще съжалява.

— Ужасно ми е неприятно, сър — повтори послушникът, чието търпение очевидно вече беше към края си, — но без да знам името ви не мога да позволя да...

Разнесе се шум от краткотрайно боричкане, последвано от тишина, след което Танис долови злокобния звук от разгръщане на страници. Усмивнат през сълзи, полуелфът надникна от вратата и видя застаналия на стълбите стар вълшебник. Носеше мантия в миши цвят, а безформената му шапка изглеждаше така, сякаш бе готова да предприеме бягство от главата му при първата удаля се възможност. Като цяло видът му бе отчайващо опърпан. Беше облегал съвсем обикновения си дървен жезъл на стената на Храма и, без да обръща внимание на зачервения и негодуващ послушник, тъкмо ровеше из страниците на книгата си със заклинания, мърморейки:

— Огнени къмба... огнени къмба. Къде изчезна тази проклета магия?...

Танис внимателно положи ръка върху рамото на послушника:

— Наистина е важна личност — произнесе тихо. — Можеш да го пуснеш. Поемам пълна отговорност за него.

— Важна личност? — послушникът го изгледа подозрително.

При звука от гласа на Танис вълшебникът вдигна глава и се втренчи в тях.

— А? Важна личност? Къде? — Най-сетне забелязал Танис, той подскочи стреснато. — А, там. Приятно ми е, сър.

Понечи да подаде ръка, оплете се в собствената си мантия и изпусна книгата в краката си. Наведе се, за да я вдигне, но събори жезъла, който се изтърколи с тракане надолу по стълбите. В цялото объркване шапката му най-сетне се устреми към свободата, така че се наложи и послушникът да се включи в спасителната операция. Двамата с Танис с дружни усилия започнаха да помагат на вълшебника отново да добие предишната си цялост.

— Ох, пръстите ми! Проклятие! Къде съм? Глупава тояга! Изгубих си шапката!

В крайна сметка вълшебникът отново възвърна по-голямата част от предишното си достойнство. Пъхна решително книгата в пояса и си захлупи шапката (след като се опита да направи същото, но в обратен ред). За нещастие шапката му моментално се смъкна надолу и почти закри очите му.

— Богове, ослепях! — възкликна той и заразмахва ръце пред себе си.

Скоро и този проблем беше разрешен. Послушникът — като погледна Танис още по-подозрително отпреди — килна шапката назад върху побелелите коси. Старият вълшебник се втренчи раздражено в него и чак тогава се обърна към полуелфа:

— Важна личност? Разбира се... струва ми се. Не сме ли се срещали и преди?

— Да, наистина — отвърна Танис. — Но важната личност си *ти*, Физбан, теб имах предвид.

— Аз? — възрастният вълшебник за миг се обърка съвсем. Сетне изхъмка многозначително към послушника: — И как иначе. Нали ти казах! Дай път, дай път! — нареди му важно той.

Когато най-сетне премина през вратата на Храма, той се обърна и измери Танис изпод периферията на опърпаната шапка. Постави ръка на рамото му и замълча. Сега обърканият израз на лицето му беше изчезнал напълно. Вгледа се внимателно в него.

— Никога не си бил изправен пред по-мрачен час, Танис — каза сериозно старият вълшебник. — Има надежда, но любовта трябва да възтържествува.

След тези думи той закрета нататък, за да се окаже почти незабавно зад вратата на някакъв килер. Притеклите се на помощ двама прислужници успяха отново да го извадят от досадното затруднение.

— *Кой* е той? — попита озадачено младият послушник, загледан след възрастния вълшебник.

— Приятел на Елистан — измърмори Танис. — Много, много стар приятел.

Докато напускаше Храма, той отново чу гласа на Физбан:

— Шапката ми!

ГЛАВА 8

— Кризания...

Не последва отговор, само тихо стенание.

— Шшш. Всичко е наред. Ранена си, но враговете ни си отидоха. Изпий това. Ще успокои болката ти.

Магьосникът смеси някакви билки в купа с вдигаща пара вода и като помогна на Кризания да се изправи в леглото от окървавени листа, я повдигна към устните ѝ. След като отпи няколко глътки, лицето ѝ се отпусна, а очите ѝ се отвориха.

— Да — промърмори тя. — Така е по-добре.

— А сега, Преподобна дъще — продължи спокойно Рейстлин, — трябва да се помолиш на Паладин да те изцери. Налага се да продължим.

— Н-не знам, Рейстлин. Толкова съм уморена, а Паладин... Паладин е така далеч!

— Да се моли на Паладин? — обади се нечий суров глас. — И това го казваш ти, един черноризец!

Рейстлин раздразнено вдигна поглед. Очите му се разшириха от учудване:

— Стурм! — извика той.

Ала младият рицар не го чу. Той се взираше изумено в Кризания, докато раните по тялото ѝ се затваряха, макар и не напълно излекувани.

— Вещери! — възкликна той и измъкна мечата си. — Вещери!

— Не, сър рицар — вдигна отпаднало глава Кризания. — Не, не сме такива. Аз съм свещенослужителка на Паладин! Погледни, не виждаш ли медальона на врата ми?

— Лъжеш! — каза напрегнато Стурм. — Вече няма свещенослужители! Изчезнали са по време на Катаклизма. А дори и да беше такава, какво правиш в компанията на това зло, родено от мрака?

— Стурм! Това съм аз, Рейстлин! — Архимагьосникът се изправи развълнувано. — Погледни ме! Не ме ли позна?

Младият рицар насочи върха на мечата си право към гърлото му:

— Не зная по какъв извратен начин си сполучил да се сдобиеш с името ми, черноризецо, но ако го повториш още веднъж, ще превърна живота ти в ад. В Утеха не се церемоним с вещерите.

— Оставяме се в ръцете ти. Знам, че си добродетелен рицар, положил клетва, която те обвързва със законите на честта и добрия тон. Ето защо те моля да отсъдиш както ти повелява чувството за справедливост — каза Кризания, докато бавно се изправяше на крака, подпомагана от Рейстлин.

Суровото лице на младия рицар посмекчи изражението си. Той се поклони и върна меч в ножницата му като предварително хвърли на магьосника още един предупредителен поглед.

— Така е — каза той. — Обвързан съм с определени закони, които изискват от мен да се отнеса с вас справедливо.

Още докато говореше, леглото от листа се превърна в дървен под, дърветата край тях — в скамейки, небето — в таван, а пътят, който следваха — в пътека между редове от насядали мъже и жени. „Намираме се в съдебна зала“ — помисли си внезапно замаяният от промяната Рейстлин. Обви ръка около раменете на Кризания и я отведе да седне зад една неголяма маса в центъра на помещението. Точно пред тях се издигаше подиум. Магьосникът погледна зад гърба си, за да огледа и останалата част от залата и установи, че всички места бяха заети от хора, които ги наблюдаваха с интерес, очевидно готови за предстоящото забавление.

Изведнъж си даде сметка, че познава мнозина от тях. Виждаше Отик, собственика на странноприемницата „Последен дом“, зает в похапване от чиния с пикантни картофи. Виждаше и Тика — червеникавите ѝ къдрици подскачаха, докато сочеше Кризания и през смях разправяше нещо на околните. И Китиара! Облегната на рамката на вратата, с ръка на дръжката на меч си, както обикновено заобиколена от обожатели, тя погледна към него и неочаквано му намигна.

Рейстлин трескаво се озърна. В един от ъглите седеше и баща му — беден дървосекач, по чието лице сякаш се бяха отпечатали вечните грижи и тревога. Недалече от него се виждаше и Лорана, а хладната ѝ елфическа красота сияеше като ярка звезда, увиснала в безлунно небе.

В същия момент Кризания извика:

— Елистан!

Тя се изправи и протегна ръка към него, ала свещенослужителят просто я огледа студено и поклати глава.

— Станете! — отекна нечий глас.

Разнесе се шум от тътрене на крака и скърцане на пейки. Всички в Залата се изправиха. В същия миг влезе съдията и присъстващите се умълчаха почтително. Облечен в сивата мантия на Гилиан, Богът на Неутралитета, съдията зае мястото си зад подиума и се обърна към обвиняемите.

— Танис! — извика Рейстлин и пристъпи напред.

Брадатият полуелф се намръщи при тази непростима проява на невъзпитание. Почти в същия миг приставът — старо мърморещо джудже — направи крачка напред и ръгна Рейстлин в ребрата с дръжката на бойната си брадва:

— Сядай си на мястото. И не говори, освен ако не те питат!

— Флинт? — Магьосникът улови джуджето за ръката. — Не ме ли позна?

— И не докосвай пристава! — изрева гневно джуджето, като отърси ръката си. — Ха! — измърмори, докато се връщаше обратно на мястото си до съдията. — Никакво уважение! Ще си помислиш, че съм тук, за да забавлявам който ми падне...

— Благодаря ти, Флинт — прекъсна го Танис, загледан мрачно към Рейстлин и Кризания. — А сега, кой обвинява тези двамата?

— Аз — каза рицарят, пременен в най-бляскавата си броня, и се изправи.

— Много добре, Стурм Блестящо Острие — каза съдията. — Ще ти предоставим възможност да изложиш тезата си. Има ли назначена защита?

Рейстлин вече се канеше да стане и да отговори, когато някой го прекъсна:

— Аз! Тук, Танис... ъъ, Ваша чест! Аз, ей тук! Чакай малко. Нещо съм се качил...

През Съдебната зала премина вълна от смях, докато всички се обръщаха да погледнат към натоварения с книги кендер, който тъкмо се бореше да мине през вратата. Китиара се усмихна широко, улови кендера за плитката и безцеремонно го засили навътре. Човечето се изтърколи на пода, навсякъде се разлетяха книги, а тълпата зарева от възторг. Когато кендерът най-после се изправи, той се отупа с

достойнство, скокна през книгите и най-сетне се добра до подножието на подиума.

— Аз, Тасълхоф Кракундел! — каза, обърна се и протегна мъничка ръка към Рейстлин. Архимагьосникът се втренчи невярващо в него, без да успее да отвори уста. Тас сви рамене, погледна ръката си, въздъхна и се обърна към съдията. — Здравейте, името ми е Тасълхоф Кра...

— Я сядай! — кресна джуджето. — Никой не се здрависва със съдията, кратуна такава!

— Гледай ти — възмути се кендерът. — Защо пък не? Само се опитвах да бъда любезен, нещо, което вие джуджетата, явно не умеете. Аз съм...

— Млък! — извика Флинт и удари пода с дръжката на брадвата си.

Тас въртна опашката на косата си и очевидно примирено се върна да седне до Рейстлин. Преди да го стори обаче, не пропусна да имитира намусеното изражение на джуджето срещу публиката, която се запревива от смях, карайки Флинт да побеснее още повече. Този път се намеси съдията:

— Тишина — нареди неумолимо той и тълпата отново се смълча.

Тас се тръсна в стола до Рейстлин. Магьосникът тутакси усети леко докосване. Той се втренчи мрачно надолу към кендера и поднесе дланта си напред:

— Върни ми я! — заповяда.

— Кое? А, това-а? Твое ли е? Сигурно си го изпуснал? — рече невинно Тас, докато му връщаше една от кесиите с магически съставки. — Намерих го на пода...

Рейстлин я грабна от кендера и с гневно изражение я закачи обратно на шнура около кръста си.

— Поне едно благодаря можеше да кажеш — произнесе с остър шепот Тас, ала моментално се присви под строгия поглед на съдията.

— Какви са обвиненията срещу тези двамата? — попита Танис.

Стурм Блестящото острие пристъпи към подиума. Разнесоха се разпокъсани аплодисменти. Очевидно в града харесваха младия рицар с цялата му доблест и мрачна, но изпълнена с достойнство осанка.

— Ваша чест, открих ги в пустошта. Черноризият спомена името на Паладин — откъм тълпата се чу гневно мърморене. — Със

собствените си очи видях как даде на жената някаква зловонна течност. Когато за пръв път се натъкнах на тях, тя беше зле ранена. Мантията ѝ беше подгизнала от кръв, а лицето ѝ бе обгоряло и покрито с белези. Но след като отпи от вещерската отрова, изведнъж оздравя!

— Не! — извика Кризания, като се изправи несигурно на крака. — Не е вярно. Отварата, която Рейстлин ми даде, просто облекчи болката. Молитвите ме излекуваха! Аз съм свещенослужител на Паладин...

— Простете ни, Ваша чест — кресна кендерът и също скочи на крака. — Клиентката ми не искаше да каже, че е свещенослужител на Паладин. *Правела се е на мим.* Точно така. Това искаше да каже. — Тас захихика. — Просто са се забавлявали, за да разнообразят досадното пътуване. Постоянно играят на тази игра. Ха, ха. — Той се обърна към Кризания, намръщи се и прошепна толкова високо, че всички в залата го чуха: — Какво си мислиш, че правиш? Как изобщо очакваш да те отърва, ако през цялото време тръбиш какво се е случило в действителност! Направо ме убиваш!

— Тишина! — ревна джуджето.

Кендерът се въртна на пети:

— Ти също започваш да ми омръзваш, Флинт! — извика той. — И престани да тропаш с тази брадва по пода, ако не искаш да ти я увия около врата.

Залата се заля от смях. Дори съдията си позволи да се усмихне по-широко, отколкото позволяваше положението му.

Кризания седна обратно до Рейстлин с побледняло лице.

— Що за цирк е това? — промърмори тя ужасено.

— Нямам представа. Но възнамерявам да му сложа край — магьосникът се изправи решително.

— Замълчете всички. — Тихият му глас моментално накара присъстващите да си затворят устата и да се втренчат стреснато в него. — Тази жена е преподобна дъщеря на Паладин! А аз съм магьосник от ордена на Черните мантии и владее Изкуството до съвършенство...

— О, защо тогава не ни покажеш някоя магия! — извика кендерът и скочи на крака. — Превърни ме в патица...

— Я сядай! — нареди му Флинт.

— Запали брадата на джуджето — присмя се Тасълхоф.

Предложението му бе последвано от бурни аплодисменти и безброй шеги.

— Да, покажи ни магията си, чародеецо — надвика шума в Залата Танис.

Чуха се шъткания и гневно мърморене.

— Да, чародеецо, покажи ни магията си. Покажи ни магията си, хайде, какво чакаш?

Над всичко се издигна и гласът на Китиара, силен и звънтящ:

— Направи някоя магия, ако можеш, хилаво нищожество такова!

Рейстлин почувства как езикът му се вдървява. Кризания го наблюдаваше с надежда и страх в очите. Ръцете му започнаха да треперят. Посегна към подпряния до него жезъл на Магиус, но се поколеба, припомнил си в какво се беше превърнал той, когато за последно се опита да го използва.

Той се поизправи и огледа презрително изпълнените с очакване хора край себе си:

— Ха! Не съм длъжен да доказвам каквото и да било на измет като вас...

— Според мен е доста добра идея — измърмори Тас, като го подръпна за черната мантия.

— Виждате ли! — извика Стурм. — Вещерът не може нищо! Настоявам за справедлива присъда!

— Присъда! Присъда! — заповтаря в един глас тълпата. — Изгорете ги! Изгорете телата им! Спасете душите им!

— Е, чародеецо? — попита сурово Танис. — Можеш ли да докажеш, че си онзи, за когото се представяш?

Думите на заклинанието се изплъзваха от контрола му. Почувства как Кризания го стиска силно. Шумът беше оглушителен. Не можеше да мисли! Искаше да остане сам, далеч от разтегнатите в усмивка усти и изпълнените с ужас, умоляващи го очи.

— Аз... — заекна той и наведе глава.

— Изгорете ги.

Нечии груби ръце уловиха Рейстлин. Залата изчезна. Опитва да се противопостави, но беше безполезно. Мъжът, който го държеше, беше огромен и силен, с лице, изгубило всякакво съчувствие, сериозно и концентрирано.

— Карамон! Братко! — извика Рейстлин и се изви в ръцете на едрият мъж, за да го погледне в очите.

Ала Карамон не му обръщаше внимание. Влачеше го нагоре по някакъв хълм. Точно пред тях, на върха на хълма, в земята бяха побити два високи, дървени стълба. В основата на всеки стълб хората от градчето — неговите приятели и съседи — радостно трупаха на купчини цели наръчи със сухи дърва и подпалки.

— Къде е Кризания? — попита своя брат близък с надеждата, че жената е успяла да избяга и скоро ще се върне, за да го спаси.

Сетне някъде встрани от него се мярна бяла мантия. Елистан я привързваше към съседния стълб. Кризания се бореше, ала бе твърде отслабнала от страданията си. Най-сетне тя се предаде. Заплака от страх и отчаяние и се отпусна съвсем, докато завързваха ръцете и краката ѝ.

Тъмните ѝ коси се стелеха около гладките, голи рамене. Раните ѝ отново се бяха отворили и кръвта капеше по бялата тъкан на мантията. Стори му се, че чува молитвата ѝ към Паладин, ала дори и да се бе помолила, думите ѝ бяха погълнати във воя на озверялата тълпа. Вярата ѝ отслабваше заедно с приближаването на неизбежния край.

— Това чака и теб, чародеецо! — извика полуелфът.

— Не! — забори се Рейстлин, ала Карамон не му позволяваше да се движи.

Танис се наведе и зарови факлата, която държеше, в напоените с масло съчки. Огънят се разгоря бързо. Скоро пламъците се разпространиха нагоре и погълнаха бялата мантия на Кризания. Магьосникът чу как жената изкрещя задавено сред крясъците на хората и рева на горящата клада. Тя вдигна глава, търсейки очите му. В погледа ѝ имаше болка и ужас, но и нещо друго. Любов, любов към него, която нажежи сърцето му по-силно от всеки създаден от човека огън.

— Искате магия? Ще я получите!

Още преди да е успял да осъзнае докрай онова, което правеше, той изблъска Карамон настрани и напълно свободен, издигна ръце към небесата.

От пръстите му пропълзяха мълнии и се забиха в облаците, надвиснали от окървавеното небе. Облаците на свой ред отвърнаха с мълния, която порази земята точно пред краката му.

— Царице моя! — Думите му се превърнаха в горчив, надменен смях.

Чувстваше как екстазът на магията протича в самото сърце на душата му. Най-сетне беше осъзнал безумието на постъпката си. Но и големият си шанс.

Бе успял да се поддаде на собствената си измама! Тас му беше дал ключът към загатката още в Заман, а той дори не си направи труда да го разбере. *„Помислех ли си за нещо — казваше кендерът, — то се появяваше! Искях ли да отида някъде, просто трябваше да си помисля за мястото и или то идваше при мен, или аз отивах при него, не съм сигурен. Приличаше на всички градове, в които някога съм бил, и все пак на нито един от тях.“*

Да, кендерът го беше предупредил.

„Предполагах, че Бездната е отражение на реалния свят — осъзна Рейстлин. — И се стараех да пътувам през нея. Но не е. Бездната е просто отражение на *собствения ми разум!* Досега съм пътувал в собственото си съзнание!... Царицата е в Дома на боговете, защото очаквах да бъде там. А Домът на боговете е толкова далеч или толкова близо, колкото реша, че трябва да бъде! Магията ми не действа на това място, защото се съмнявах в себе си, а не защото Царицата ми е пречила. Едва не се погубих сам! Но сега зная какво трябва да направя, Царице! Сега вече нищо не ми пречи да постигна своя триумф! Понеже Домът на Боговете е само на крачка от мен, а недалече от него ме очаква и Порталът...“

— Рейстлин!

Гласът беше слаб, уморен и изпълнен с предсмъртна агония. Магьосникът обърна глава. Тълпата беше изчезнала, тъй като така и не я бе имало. Всичко бе просто самозаблуда. Градчето, околните земи, целият континент, всичко, което до този момент си бе въобразявал, вече го нямаше. Намираще се в средата на безкрайна, набраздена от морски вълни празнота. Не можеше да каже къде свършва небето и къде започва земята под краката му — и двете бяха изчезнали като понятия, за да се слейт в еднообразно, зловещо розово. Хоризонтът приличаше на тънък, едва забележим прорез от остър нож.

Само едно нещо не бе изчезнало напълно — дървеният стълб. Заобиколен от овъглената клада, той се издигаше направо от розовото нищо, очертан на фона на празното небе. В подножието му лежеше

нечия фигура. Може би фигурата някога бе носила бели дрехи, но сега те бяха почернели. Носеше се силна миризма на обгоряла плът.

Рейстлин се приближи. Коленичи във все още топлата пепел и обърна тялото с лице към себе си.

— Кризания — каза тихо.

— Рейстлин? — Кожата по лицето ѝ се бе свлякла. Очите ѝ гледаха невиждащо. Тя протегна към него ръка, която вече не приличаше на ръка. — Рейстлин? — изстена жената. Най-сетне ръцете им се срещнаха и тя се вкопчи в него. — Не виждам! — изхленчи Кризания. — Толкова е тъмно. Ти ли си?

— Да — отвърна магьосникът.

— Рейстлин, провалих се...

— Не, Кризания, не се провали — произнесе Рейстлин с хладен и безизразен глас. — Опази ме добре. Магията ми е непокътната. Сега съм по-силен отвсякога, по-силен от всеки живот, който съм живял досега. Готов съм да продължа напред и да победя Мрачната царица.

Напуканите, покрити с мехури устни се разделиха в измъчена усмивка. Отслабналата ѝ ръка го стисна съвсем леко:

— Значи все пак молитвите ми свършиха работа. — Кризания се закашля и цялото ѝ тяло се сгърчи от невероятната болка. Когато най-сетне успя да си поеме дъх, тя прошепна нещо. Магьосникът се наведе, за да я чуе по-добре. — Умирам, Рейстлин. Не мога да издържа повече. Скоро Паладин ще ме прибере при себе си. Остани с мен, Рейстлин, остани с мен, докато умра...

Той се втренчи в останките на жената пред себе си. Без да изпуска ръката ѝ, внезапно осъзна, че я вижда такава, каквато я бе видял в онази гора близо до Киргот, когато едва не се бе поддал на страстта — бялата ѝ кожа, копринената ѝ коса, блестящите ѝ очи. Спомняше си любовта в същите тези очи, прегръдките ѝ... спомняше си целувките, с които бе обсипал гладката кожа...

После започна да опожарява тези спомени един по един, наблюдавайки как постепенно се превръщат в пепел и магическият вятър отвява дима в нищото.

Той се отскубна от отчаяно търсещата ѝ ръка.

— Рейстлин! — извика ужасено Кризания, докато се опитваше да го напипа в празния въздух.

— Ти ми служи добре, Преподобна дъще — произнесе спокойно магьосникът. В тона му се усещаше хладината на сребърната кама, която държеше привързана около китката си. — Но времето ме притиска. Дори и в този момент пред Портала в Палантас се събират онези, които ще се опитат да ми попречат. Трябва да предизвикам Царицата и да довърша нейните съюзници. А когато победа, ще се върна при Портала и ще прекрача през него, преди някой да е успял да ме спре.

— Рейстлин, не ме изоставяй! Моля те, не ме оставяй сама в мрака!

Магьосникът се подпря на жезъла на Магиус, чийто връх сега грееше с ясна, чиста светлина и се изправи:

— Сбогом, Преподобна дъще — каза с тих, съскащ шепот. — Повече не се нуждая от теб.

Кризания чу как мантията на магьосника прошумоля, докато той се отдалечаваше от нея. Жезълът на Магиус почукваше ритмично по земята. През задавящия, остър мирис на пушек и обгоряла плът, още веднъж долови лекия аромат на розови листа...

А сетне настъпи тишина. Знаеше, че той си бе отишъл.

Беше съвсем сама и животът изтичаше през вените ѝ подобно на всички илюзии, с които се бе самозалъгвала до този момент.

„Следващият път, когато видите истината, Кризания, ще бъдете заслепена от мрака... от вечния мрак.“

Така беше казал елфическият свещенослужител Лоралон при падането на Истар. Искаше ѝ се да заплаче, ала огънят отдавна бе пресушил сълзите ѝ.

— Сега виждам — прошепна в тъмнината. — Виждам толкова ясно! Колко съм се заблуждавала! Не означавам нищо за него... нищо, освен фигурка върху дъската на играта, която играе. Но не той е виновен. Виновна съм аз! Защото както той използва мен, така и аз го използвах... за да повярвам в несъществуващото! — Тя простена. — Използвах го, за да утвърдя собствената си гордост и собствената си амбиция! И мракът в душата ми само затвърди мрака, в който живее той! Сега е погубен и аз бях тази, която го доведе дотук. Защото, ако успее да победи Мрачната Царица, ще трябва да заеме мястото ѝ!

Загледана към небесата, които не можеше да види, Кризания нададе изпълнен с агония вик. После прошепна тихо:

— Обичам те, Рейстлин! Така и не успях да ти го кажа. Така и не успях да го призная пред самата себе си. — Поклати глава, изгубена в болката, която пресушаваше душата ѝ дори повече, отколкото я бяха пресушили пламъците. — Но дори и да ти бях казала, какво щеше да промени това?

Болката започна да отшумява. Чувстваше как постепенно я напуска заедно с последните проблясъци на съзнание.

„Добре — помисли си уморено. — Умирам. Нека смъртта дойде бързо, за да сложи край на мъченията ми.“

Тя си пое дъх.

— Паладин, прости ми — прошепна.

Пое дъх още веднъж:

— Рейстлин...

И още веднъж, съвсем слабо:

— ... прости...

ПЕСЕНТА НА КРИЗАНИЯ

*Вода от прахта и прах от вода.
Неясни земи се оформят от цвят и лъчи.
Гасне взор, ала ето, протягаш ръка
в молитва, отправена с ясни очи.
Бял безкрай, океан, немислима страна,
континент безначален сред вечната шир
и вълни от звезди, от пламтящи слънца:
богове, единени в невидим ефир.*

*Прах от вода, вода от прахта.
Мантия бяла, побираща целия свят.
Вяра във спомен и кълн в благодатна земя,
в бъдещи дни и градини, отрупани с цвят.
Извор от сълзи избликнали,
радост в труда и храна за тъги.
Вечно започващи песни, проникнати
с горести, скърби и тихи мечти.*

ГЛАВА 9

Танис стоеше пред Храма и размишляваше над думите на стария магьосник. Изведнъж той изсумтя. *Любовта трябва да възтържествува!*

Изтри напиралите сълзи и горчиво поклати глава. Този път магията на Физбан нямаше да свърши работа. На любовта не се полагаше дори второстепенна роля в тази пиеса. Твърде отдавна Рейстлин се бе подиграл с обичта на брат си и го бе превърнал в затъпяло от пиянство нищожество, от което се носеше единствено дъх на отпусната плът и силна джуджешка ракия. А и дори камъкът имаше по-голяма способност да обича в сравнение с направената от мрамор преподобна Кризания. Колкото до Китиара... Съмняваше се дали Китиара изобщо някога е обичала, когато и да било.

Танис се намръщи. Въобще не бе възнамерявал да мисли за нея, не и този път. Ала опитът да отблъсне нежеланите спомени обратно в бездната на миналото, сякаш само усили светлината, която падаше върху тях. Улови се, че пак мисли за времето, когато се бяха срещнали за пръв път сред пустошта недалече от Утеха. Още веднъж си припомни как, открил, че една млада жена се бие за живота си срещу банда гоблини, Танис без колебание се бе хвърлил в нейна защита, само за да предизвика гнева ѝ, задето бе развалил цялото удоволствие от играта!

Това го бе очаровало. До този момент го интересуваше единствено младата, деликатна Лорана. Ала това бяха детински чувства, продиктувани от факта, че са израснали заедно, след като баща ѝ бе склонил да вземе незаконородения син на умрялата при раждането майка на Танис. Всъщност решението му да напусне родните земи на елфите и да тръгне по света заедно със стария Флинт, джуджето ковач, се дължеше отчасти и на факта, че бащата на Лорана никога не би одобрил напълно момичешкото увлечение на дъщеря си.

До този момент Танис не бе срещал жена, която да може да се мери с Китиара — решителна, смела, прекрасна, чувствена... Още при първата им среща тя не бе скрила, че е привлечена от полуелфа. А

игривата битка помежду им бе прераснала в изпълнена със страст нощ сред меките завивки на постелята ѝ. По-късно двамата често прекарваха времето си заедно, пътувайки сами или в компанията на приятелите си — Стурм Блестящото острие, Карамон и неговия болнав близък Рейстлин.

Доловил собствената си въздишка, Танис още един път разтърси гневно глава. Не! Сграбчи гневно мъчителните спомени и ги запрати обратно в мрака, след което решително затръшна и заключи вратата след тях. Просто ѝ послужи като поредната играчка, това беше всичко. След като се позабавлява с него, го изостави при първата удача ѝ се възможност — възможността, която чакаше — да се сдобие с истинска власт. Беше го захвърлила без дори да се замисли. Ала дори докато заключваше вратата на собствените си спомени, Танис продължаваше да чува гласа ѝ. Думите, които бе произнесла в нощта на падането на Царицата на Мрака, когато бе помогнала на него и на Лорана да избягат:

— Сбогом, Полуелфе. Помни, че правя всичко това в името на любовта си към теб!

Недалече от него, като възплъщение на собствената му сянка, се появи нечия мрачна фигура. Танис стреснато се втренчи в нея, ужасен, че може би неволно е успял да извика наяве образа на най-тъмните страхове на подсъзнанието си. Откъм фигурата обаче долетяха думи и това го накара да осъзнае, че до него е застанал човек от плът и кръв. Въздъхна с облекчение. Надяваше се, че мрачният елф не е забелязал разсеяността по лицето му. Всъщност повече се тревожеше, че Даламар може да се е досетил за мислите, които го вълнуваха. Танис прочисти гърлото си и погледна облечения в черно магьосник.

— Мъртъв ли е Елистан? — произнесе студено Даламар. — Не, още не. Обаче долових присъствието на едного, към когото не изпитвам особени симпатии. Услугите ми вече не бяха от първостепенно значение, така че реших да си тръгна.

Танис спря наред моравата и се обърна към мрачния елф. Даламар не бе вдигнал качулката си, но чертите му се виждаха съвсем ясно в мекия здрач.

— Защо го правиш? — попита настоятелно полуелфа.

Магьосникът също спря. На устните му се появи едва доловима усмивка:

— Кое?

— Идваш тук. Облекчаваш болката на Елистан — махна с ръка Танис. — Стори ми се, че последния път дори стъпването по тази земя те караше да изпитваш неописуеми мъки. — Лицето му изведнъж стана мрачно: — Трудно ми е да повярвам, че един ученик на Рейстлин изпитва загриженост за когото и да било!

— Така е — отвърна спокойно Даламар. — Ученикът на Рейстлин не дава и пукната пара за стареца. Ала ученикът си има достойнство. И е научен да плаща дълговете си. Това съвпада ли с мнението ти за *шалафи*?

— Да — съгласи се ядно Танис, — но...

— Просто му отдадох дължимото, това е всичко — сви рамене Даламар. Когато отново тръгнаха по моравата, полуелфът забеляза как по лицето на спътника му се изписва болка. Мрачният магьосник очевидно искаше да напусне това място колкото е възможно по-бързо. Танис откри, че с мъка поддържа бързия му ход. — Виждаш ли — продължи Даламар, — случи се така, че веднъж Елистан дойде в Кулата на Върховното чародейство, за да помогне на *шалафи*.

— На Рейстлин? — от изумление Танис се закова на място.

Спътникът му не го направи, така че той се принуди да тръгне отново, за да не изостане.

— Да — рече Даламар с такъв тон, сякаш не го беше грижа дали Танис го слуша или не. — Никой не го знаеше, дори Рейстлин. Преди около година *шалафи* се разболя много тежко. Бях съвсем сам и бях изплашен, не знаех нищо за характера на заболяването му. В отчаянието си накарах да повикат Елистан. И той се отзова...

— Той... той е... *излекувал* Рейстлин? — попита удивено Танис.

— Не — поклати глава Даламар. Дългата му черна коса се разсипа по раменете му. — Страданията, на които е подложен Рейстлин, са отвъд уменията, на който и да е лечител. Малка жертва в замяна на изкуството, което владее. Ала Елистан успя да облекчи тези страдания и да му даде кратка почивка. Така че, както виждаш, не правя нищо повече, освен да се отплатя за сторената услуга.

— Нима... нима те е грижа за Рейстлин само толкова? — попита колебливо Танис.

— Какви са тези приказки за това дали ме е грижа, или не, Полуелфе? — отсече раздражено Даламар. Почти бяха напуснали

района на моравата. Вечерните сенки пълзяха по зелената трева като дълги пръсти, успокояващи, нежни, готови да склопят очите на уморените. — Също като Рейстлин, за мен има значение само едно: Изкуството и могъществото, което то дава. Ето заради какво изоставих народа си, родните земи, наследството, което ми се падаше по право. Ето заради какво пристъпих в царството на мрака. Рейстлин е мой *шалафи*, мой учител, мой господар. И да, той е могъщ, най-могъщият, който някога се е раждал. Когато изявих доброволно желанието си пред Съвета да се превърна в негов шпионин, много добре знаех, че рискувам всичко, че мога да загубя живота си. Ала колко нищожна беше тази възможност пред шанса да изучавам Изкуството под ръководството на толкова надарен магьосник! Как изобщо можех да си позволя да го пропусна? Дори и в този момент, само като се замисля какво трябва да му причиня, само като си представя цялото познание, което би било изгубено, ако той умре, почти ми се иска...

— Почти ти се иска какво? — настоя остро Танис, почувствал внезапен страх. — Почти ти се иска да му позволиш да прекрачи Портала? Наистина ли смяташ, че можеш да го спреш, когато времето за това настъпи, Даламар? Способен ли си на това?

Вече крачеха извън района на Храма. Над земята се спускаше мекото одеяло на вечерния мрак. Нощта беше топла и изпълнена с уханието на възродения живот. Тук-там сред трепетликите се обаждаше по някоя сънлива птичка. По градските прозорци вече грееха свещи, които хората поставяха, за да покажат на своите любими пътя към дома. Солинали искреше над хоризонта и човек би си помислил, че боговете също са запалили свещ, за да разпръснат тъмнината. Очите на Танис несъзнателно се насочиха към единствената кръпка от непрогледен мрак в уханната вечер. Кулата на Върховното чародейство се възправяше заплашителна и отблъскваща. По прозорците ѝ не се виждаха запалени светлини. За миг си позволи да се зачуди кой или какво очакваше младия магьосник в тази непрогледна чернота.

— Нека ти разкажа едно друго за Порталите, Полуелфе — отговори най-сетне Даламар. — Ще ти разправя всичко така, както ми го е разказвал *шалафи*. — Той проследи погледа на Танис и очите му се зареяха към най-високата стая в Кулата. Когато отново заговори, гласът му звучеше съвсем глухо: — В един ъгъл на лабораторията горе

има врата, врата без ключалка. Обграждат я пет металически драконови глави. Ако се вгледаш в тази врата, няма да видиш абсолютно нищо — нищо, освен празнота. Драконовите глави са студени и неподвижни. Това е Порталът. Има още един Портал. Той се намира в Кулата на Върховното чародейство в Уейрит. Имало е и трети. Доколкото ми е известно, той се е намирал в Истар, но е бил унищожен по време на Катаклизма. Този тук по начало е пребивавал в Заман, за да бъде защитен от посегателствата на контролираната от Царя жрец тълпа. Когато Фистандантилус изравнил Заман със земята, Порталът се върнал в Палантас. Тези три врати са създадени преди много, много време от магьосници, жадуващи за по-бърза връзка помежду си, ала този път ги отвел твърде далеч — отвел ги в други измерения.

— Бездната — промърмори Танис.

— Да. Когато магьосниците осъзнали на каква ужасна опасност са изложили света с творението си, вече било твърде късно. Защото, ако някой от нашето измерение прекрачел през Портала и след това се завърнел, Царицата щяла да разполага с така желаната от нея възможност да напусне Бездната. Така че с помощта на свещенослужителите на Паладин магьосниците се постарали да преградят пътя към Бездната за вечни времена. Но в действителност само си въобразявали, че са успели. Според плановите им, единствено човек, по-зъл от всеки друг родил се на този свят и всецяло отдал душата си на мрака, можел да се надява, че изобщо ще се добере до познанието, необходимо му, за да отвори ужасната врата. Но това не било достатъчно. Трябвало да се появи и друг, но за разлика от първия изпълнен с доброта и чистота, който да изпитва абсолютно доверие в онзи, комуто никой не можел да има вяра. Неговата задача била да задържи вратата отворена.

— Рейстлин и Кризания.

Даламар се усмихна цинично:

— В безкрайната си мъдрост съсухрените стари магьосници и свещенослужители така и не предвидили, че любовта може да детронира самоуверените им планове. Така че, Полуелфе, сигурно разбираш защо, когато Рейстлин опита да се върне от Бездната, аз ще трябва да бъда там, за да го спра. Без всякакво съмнение, Царицата ще го следва плътно по петите.

Обясненията на мрачния елф не успяваха да успокоят безпокойството, което изпитваше Танис. Очевидно Даламар разбираше напълно пред каква опасност са изправени и гледаше на задачата си с увереност и спокойствие... Ала все пак...

— Можеш ли обаче *ти* да го спреш? — повтори въпроса си Танис и, без да иска, погледна към гърдите на магьосника, където бе съзрял петте ужасни рани от пръстите на Рейстлин.

Забелязал погледа му, Даламар посегна към гърдите си. Очите му изведнъж потъмняха и загледаха някъде в далечината.

— Познавам добре собствените си слабости, Полуелфе — произнесе тихо. Сетне се усмихна и вдигна рамене: — Ще бъда напълно откровен с теб. Ако, когато най-послед се появи, *шалафи* е на върха на силите си, то тогава — не, няма да мога да го спра. Никой не би могъл. Само че Рейстлин ще бъде слаб. По това време той вече ще е изразходвал голяма част от себе си в борбата със слугите на Царицата. Ще бъде ранен. И единствената му надежда ще бъде да я увлече подире си, за да се разправи с нея в нашето измерение. Тук той ще успее да се възстанови бързо и тя ще бъде по-слабата от двамата им. Така че ето как в крайна сметка бих могъл да ти отговоря утвърдително: да, понеже той ще бъде ранен, аз ще го спра. Точно така, *ще* го спра.

Танис продължаваше да го наблюдава със съмнение. Усмивката на Даламар се изкриви още повече.

— Нали разбираш, Полуелфе — каза студено. — Беше ми предложено достатъчно, за да си позволя това усилие.

С тези думи той се поклони, промърмори няколко думи и се стопи в съгъстващия се мрак.

Ала само секунди по-късно до Танис долетя тихият му глас, понесен от нощния вятър:

„За последен път виждаш слънцето, Полуелфе. Рейстлин и Мрачната Царица са се срещнали. Такхизис вече призовава съюзниците си. Битката започва. Зората няма да настъпи.“

ГЛАВА 10

Е, Рейстлин, значи се срещаме отново.

— Царице моя.

Покланяш ли ми се, чародеецо?

— За последен път ти отдавам почит.

И аз ти се покланям, Рейстлин.

— Отдавате ми твърде голямо значение, Ваше Величество.

Дори напротив. Наблюдавах с върховно удоволствие играта, която водиш. Ти отговаряше достойно на всеки мой ход. И неведнъж залагаше на карта всичко, само за да удържиш временна победа. Признавам, че известно време това наистина ме забавляваше. Ала сега е време да сложим край, съпернико. На дъската остана една-единствена твоя фигура — самият ти. Подредила съм срещу теб най-доброто, с което разполагам. Но само защото ми достави толкова голяма наслада, Рейстлин, ще ти направя още една, последна услуга.

Върни се при своята свещенослужителка. Сега тя лежи съвсем сама и умира, измъчвана от такава телесна и душевна болка, каквато само аз мога да ѝ причиня. Върни се при нея, коленичи до крехките ѝ останки. Вземи я в ръце и я притисни до себе си. Плащът на смъртта ще обгърне и двамата ви. Чак тогава, когато те покрие изцяло, ще отплуваш в мрака и ще намериш вечен покой.

— Царице...

Поклащаш глава.

— Такхизис, Велика Царице, наистина съм благодарен за великодушното предложение. Но съм повел тази битка, тази игра, както я наричаш, за да победя. И съм решен да я доведа докрай.

Горчив ще бъде този край. Дадох ти възможността, спечелена от уменията и смелостта ти. Нима отхвърляш този шанс с толкова лека ръка?

— Нейно Величество е твърде благосклонна. С нищо не съм заслужил подобно внимание...

Ето, че сега ми се подиграваш! Усмивай се, докато все още можеш, магьоснико. Защото когато се подхлъзнеш, когато паднеш,

когато направиш онази дребна, но погрешна стъпка — тогава ще сложа ръка върху теб. Ноктите ми ще потънат в плътта ти и всичко, за което ще можеш да мислиш в този момент, ще бъде да се молиш за по-лека смърт. Смърт, която няма да настъпи. Дните тук са дълги като сезони, Рейстлин Маджер. Всеки ден ще идвам да те посещавам в твоя затвор — собствения ти разсъдък. Съдбата ти е ясна. Дори и в тази своя участ, пак ще продължаваш да ми носиш радост. Ще измъчвам и ума, и тялото ти. А в края на всеки ден болката ще бъде така непоносима, че ще ти се струва, че смъртта е на път да те прибере. Но на следващия ден отново ще се връщаш към живот. Ще лежиш, без да можеш да затвориш очи и ще очакваш разтреперано настъпването на новия си живот. А на сутринта първото, което ще виждаш, ще бъде моето лице.

Какво? Пребледнял си, чародеецо? Крехкото ти тяло трепери. Ръцете ти не знаят покой. Очите ти са разширени от страх. Поклони ми се. Моли за опрощение!

— Царице...

Какво? Още ли не си паднал на колене?

— Царице... сега е твой ред.

ГЛАВА 11

— Проклети облаци! Ще има буря. Искан ми се да става, каквото има да става и да се свършва по-бързо — измърмори лорд Гунтар.

„Преобладаващи ветрове“ — помисли си саркастично Танис, но външно остана невъзмутим. Така и не бе споменал за думите на Даламар. Знаеше, че лордът така или иначе няма да повярва на нищо от казаното. Но макар и външно спокоен, Танис изпитваше нервност и беше нащрек. Не беше лесно, особено редом със самодоволния рицар. Част от тревогите му навярно се пораждаха и от това странно небе. Точно според предсказанията на Даламар на следващата утрин изгревът не бе настъпил. Вместо това над тях се кълбяха виолетови облаци, сякаш опръскани със зелено, раздирани от зловещи многоцветни мълнии, които караха небесата да изглеждат като вътрешността на необозрим врящ казан. Нямаше вятър. Не валише. Денят настъпваше сгорещен и потискащ. Рицарите обхождаха бойниците на Кулата на Върховния свещенослужител, облечени в тежките си брони и бършеха потта от челата си, проклинаяки жегата и пролетните бури.

Само до преди два часа Танис все още се намирал в Палантас и се въртеше неспокойно в копринените чаршафи в стаята за гости на лорд Амотус, без да може да се отърве от спомена за последните загадъчни думи на Даламар. Беше прекарал по този начин по-голямата част от изминалата нощ. Мислейки за Даламар. И за Елистан.

Около среднощ мълвата най-после се бе разнесла. Свещенослужителят на Паладин бе преминал от този в един по-светъл и по-чист свят, в друга форма на съществуване. Беше умрял мирно и тихо, склонил глава в ръцете на един замаян от старост, но добродушен магьосник, който си бе отишъл така, както и се бе появил — мистериозен и невидян от никого.

Изгубен в мислите си за думите на мрачния елф, опечален от смъртта на Елистан и ужасен от спомените за стотиците мъртъвци, които беше виждал през живота си, Танис най-сетне успя да заспи, само за да бъде събуден от спешно пристигналият пратеник.

Съобщението беше кратко и ясно.

Присъствието ви при нас е наложително. Кулата на Върховния свещенослужител — лорд Гунтар ут Уистън.

Танис напръска лицето си с вода, отблъсна опитите на един от прислужниците на лорд Амотус да го напъха в собствената му кожена ризница и излезе със залитане от Двореца, след като твърдо, но категорично бе отказал на предложението на Чарлз да му приготви закуска. Отвън вече го очакваше млад бронзов дракон, който се представи с две имена: Огнедъх, което беше обикновеното и Кирза — тайното му драконово име.

— Познавах двама твои приятели, Танис Полуелф — каза младият дракон, докато силните му криле вече ги носеха над стените на сънения град. — Имах честта да участвам в битката при планините Вингард. Тогава на гърба ми летяха джуджето Флинт Наковалнята и кендерът Тасълхоф Кракундел.

— Флинт е мъртъв — произнесе тежко Танис, като разтъркваше подпухналите си очи. Беше виждал твърде много смърт.

— Така чух и аз — отвърна с уважение драконът. — Наистина съжалявам за загубата. И все пак съдбата му отреди богат на действие живот. За такъв герой смъртта идва като последна и най-голяма чест.

„Е, да — помисли си уморено Танис. — Ами Тасълхоф? Щастливият, добронамерен и добродушен кендер, който не искаше нищо друго, освен поредното приключение и торба, пълна със скъпоценности. Ако наистина е вярно — ако Рейстлин го е убил, както намекуваше Даламар, — каква чест може да има тогава в смъртта? И Карамон, бедният пияница Карамон — нима смъртта от ръката на собствения му брат близък е дошла като последна и най-голяма чест или като нож в гърба, сложил край на нещастията му?“

С натежало сърце Танис заспа на гърба на летящия дракон и се събуди едва когато Кирза нададе писък, кацайки във вътрешния двор на Кулата на Върховния свещенослужител. Тук полуелфът се огледа мрачно и установи, че гледката по никакъв начин не успява да повдигне духа му. Пътуването бе преминало под знака на смъртта. Ето, че и сега мястото му напомняше с нова сила за нея. Тук бе погребан Стурм — поредната последна и най-голяма чест.

Лошото му настроение се запази, дори когато го въведоха в покоите на лорд Гунтар, намиращи се в една от високите кули на

укреплението. Оттук се откриваше прекрасна гледка към околността. Загледан през прозореца, наблюдавайки облаците със зловещи предчувствия, Танис едва-едва си даде сметка, че лордът най-после се е появил и му говори нещо.

— Моля за извинение, милорд — каза полуелфът и се обърна към него.

— Тарбиански чай? — повтори рицарят и му подаде чаша с горещата горчива напитка.

— Да, благодаря — прие Танис и с удоволствие отпи от чая. Топлината мигом се разпростря в тялото му и го накара напълно да забрави, че междувременно е изгорил езика си.

Лорд Гунтар застана до него, също отпи от чая и се загледа към бурята навън с такова равнодушие, че Танис внезапно изпита неистовото желание да го улови за мустаците и да го изхвърли през прозореца.

„Защо си ме повикал?“ — искаше да попита гневно полуелфът, ала знаеше, че рицарят ще настоява преди всичко да спазят древния ритуал на взаимна учтивост, преди да пристъпят към най-главното.

— Чу ли за Елистан? — попита най-накрая Танис.

Гунтар кимна.

— Да. Новината дойде рано тази сутрин. Рицарите ще изпълнят прощална церемония тук, в Кулата... ако имаме тази възможност...

Танис едва не се задави с чая си и забързано преглътна. Само едно можеше да попречи на рицарите да изпълнят прощална церемония в чест на свещенослужител на техния бог Паладин — войната.

— Възможност? Имате ли някакви вести? От Санкшън? Шпионите ви...

— Шпионите ни са били избити — прекъсна го с равен тон лорд Гунтар.

Танис отмести очи от прозореца:

— Какво? Но как...

— Обезобразените им тела бяха донесени при крепостта Солантас от ято черни дракони. Хвърлиха ги в двора миналата вечер. После се зададе тази странна буря. Между другото, облаците са чудесно прикритие за драконите и... — Рицарят замълча и намръщено се вгледа навън.

— Драконите и какво? — настоя Танис. Отговорът започваше да се оформя в съзнанието му. Горещият чай се разля по разтрепераната му ръка. Остави чашата на перваза на прозореца.

Гунтар поглади мустаците си още по-намръщено:

— До нас достигнаха странни вести. Първо от Солантас, а после и от Вингард.

— Какви вести? Видели ли са нещо? Какво?

— *Не са* видели. Но по-обезпокоително е било онова, което са чули. Необикновени звуци, разнасящи се от облаците... може би дори от над облаците.

В спомените си Танис отново се върна към разказите на Речен вятър за Обсадата при Каламан.

— Дракони?

Гунтар поклати глава.

— Гласове, смях, отварящи се и захлопващи се врати. Трополене, скърцане...

— Знаех си! — свитият юмрук на Танис се стовари върху перваза. — Бях сигурен, че Китиара крои нещо! Разбира се! Това трябва да е! — Той се втренчи мрачно във врящия облачен похлупак. — Летяща цитадела!

Гунтар въздъхна тежко, без да помръдне:

— Казах ти, че уважавам дълбоко Драконовата повелителка, Танис. Но очевидно все пак съм я подценил. С един замах е разрешила всичките си проблеми по прехвърлянето на войска и провизии. Сега вече не са й необходими безопасни пътища за каруците с продоволствия. Просто е взела всичко, което й трябва със себе си. Кулата на Върховния свещенослужител не предвижда нападение по въздух. Нямам никаква идея колко време бихме издържали срещу такава атака. При Каламан драконидите скачаха от небето и използваха крилете си, за да се реят из улиците и да сеят смърт сред нас. Междувременно черноризците ни обсипваха с огнени кълба, а и да не забравяме, че Китиара разполага със злите дракони... Не че имам никакви съмнения, че рицарите биха се огънали срещу някаква си летяща цитадела, разбира се — добави намръщено лордът. — Но битката ще се окаже малко по-трудна, отколкото първоначално ми се искаше да призная. В Каламан се справихме с проблема, като изчакахме по-голямата част от войските им да се приземят. Чак след

това използвахме добрите дракони, които отнесоха на раменете си войници, за да завземем изпразнената цитадела. Естествено, основните ни части ще останат в крепостта и ще посрещнат драконидите. Разполагам с около стотина мъже, готови да възседнат бронзовите си дракони и да предприемат контранападение.

„Вижда ми се разумно“ — беше принуден да признае пред себе си Танис. Думите на Гунтар съвпадаха с онова, което му беше разказвал и Речен вятър. Ала Танис знаеше, че Каламан така и не бе успял да задържи за по-продължително време цитаделата. Те просто я бяха отблъснали. От своя страна войските на Китиара бяха изоставили битката за Каламан, за да се оттеглят. По-късно летящата крепост се бе върнала в Санкшън, където Драконовата повелителка явно отново я бе възстановила.

И ето, че отново се възползваше от услугите ѝ.

Вече се канеше да го напомни на лорд рицаря, когато Гунтар го прекъсна:

— Очакваме цитаделата да ни атакува всеки момент — заяви той, загледан съвсем спокойно през прозореца. — Всъщност...

Танис го улови за лакътя.

— Там! — посочи той.

Гунтар кимна. После се обърна към един от адютантите си при вратата и му нареди:

— Дайте тревога!

Тръбите засвириха, барабаните забиха. Рицарите по бойниците се разтичаха и със сурови лица започнаха да заемат местата си.

— Практически изкарахме нощта под тревога — добави Гунтар, макар да нямаше нужда от това.

Рицарите се държаха толкова дисциплинирано, че дори когато летящата крепост внезапно проби облачния покров и се запуска бързо към тях, никой не издаде даже звук. Командирите на отделения обхождаха редиците и издаваха кратки, тихи команди. Тръбите изсвириха още веднъж, но по-предизвикателно. От време на време до Танис долиташе дрънкане на снаряжение, когато някой от войните се размърдаше изнервено на мястото си. После някъде високо над главите им се чу плясък на криле, щом няколко ята бронзови дракони, водени от Кирза се вдигнаха във въздуха и напуснаха крехката сигурност на Кулата.

— Благодарен съм, задето те оставих да ме убедиш да укрепим това място, Танис — обади се лордът, без в гласа му да проличи и най-малък намек за тревога. — Но дори и така успях да свикам само онези рицари, които можеха да откликнат на момента на призива ми. Все пак разполагаме с поне две хиляди бойци. Имаме достатъчно провизии. Да — повтори отново той, — можем да задържим Кулата. Дори и срещу летяща цитадела. Няма никакво съмнение, че ще се справим. Кйтиара едва ли разчита на повече от хиляда войници в онова нещо там...

Танис кисело си даде сметка, че му се искаше Гунтар да престане да се държи толкова уверено. Най-вече понеже започваше да звучи така, сякаш се опитва да убеди сам себе си. Докато наблюдаваше приближаващата цитадела, някакъв вътрешен глас неспирно крещеше в него, не го оставяше на мира, увещаваше го, че нещо не е наред.

Ала въпреки това не можеше да помръдне. Не можеше да мисли. В този момент летящата крепост се виждаше изцяло, напълно излязла от неопределената заплашителност на облаците. Сега цитаделата беше погълнала вниманието му дотам, че всичко останало някак бе изгубило значение. Припомни си първия път, когато я видя при Каламан. Тогава потресът от невероятната гледка просто го бе приковал. Гледка, която едновременно беше ужасяваща и завладяваща. Точно както тогава, и сега можеше единствено да стои и да наблюдава.

Работили в мрачните недра на храмовете в Санкшън, под наставничеството на лорд Ариакас — военачалникът на драконовата армия, чийто зъл гений едва ли не, бе донесъл победата на Мрачната Царица — черноризите магьосници и мрачните свещенослужители бяха успели по чудодееен начин да изтръгнат от самата земна гръд цял замък и да го отправят на пътешествие в небето. По време на войната летящата цитадела бе атакувала не един и два града. В последните дни на сраженията един от тези градове се бе оказал и Каламан. Атаката едва не го беше премазала, макар да бе укрепен и подготвен за ожесточен отпор.

Плаваща върху облаци от мрачна магия, огрявана от ослепителните многоцветни мълнии, летящата цитадела надвисваше все по-ниско над главите им. Танис вече виждаше съвсем ясно осветените прозорци на трите ѝ кули, чуваше отчетливо звуци, които на земята може би щяха да са нещо напълно нормално, ала долитащи от небето, звучаха по-скоро зловещо и заплашително — звуци от

издадени заповеди и дрънчене на оръжие. Струваше му се, че чува дори безкрайните напеви на магьосниците, готови да запратят срещу Кулата рой унищожителни заклинания. Злите дракони кръжаха около цитаделата в мързеливи бавни кръгове. Най-сетне успя да различи и порутения вътрешен двор от едната ѝ страна, където стените се бяха сринали в момента, когато цялото укрепление бе изтръгнато от основите си.

Танис се взираше във всичко това с безпомощно очарование, а вътрешните гласове продължаваха да не му дават мира. Две хиляди рицари! Събрани в последния момент и напълно неподготвени! Само няколко ята дракони. Кулата на Върховния свещенослужител със сигурност щеше да издържи, ала цената без съмнение щеше да бъде висока. Все пак таеше надежда поне в това, че се налага да издържат едва няколко дни. За това време Рейстлин щеше да бъде победен, а Китиара и сама би осъзнала колко безсмислено би било да продължава атаката срещу Палантас. А и можеха да разчитат на подкрепления от още рицари и добри дракони. Дали пък в края на краищата шансът не беше на тяхна страна? Дали нямаше да успеят да приключат с Китиара веднъж завинаги?

Тя беше причината нелесното примирие между един Драконов повелител и свободния народ на Ансалон да бъде нарушено. Тя бе напуснала спокойния си пристан в Санкшън и пак тя си бе позволила лукса да излезе на открито. В това се криеше отдавна чаканата възможност. Можеха да я победят, а защо не и да я пленят, ако ставаше дума. Танис почувства как нещо стяга гърлото му. Дали Китиара би позволила да я хванат жива просто така? Не. Разбира се, че не. Ръката му обхвана здраво дръжката на меча. Той щеше да бъде там, когато рицарите най-после предприемеха нещо, за да превземат цитаделата. Може би дори *той* би могъл да я убеди да се предаде. Щеше да се погрижи към нея да се отнесат справедливо, като към достоен противник...

Виждаше я толкова ясно във въображението си дори в този момент! Заела отбранителна позиция, обкръжена от врагове, готова да продаде живота си възможно най-скъпо. А после щеше да обърне глава, щеше да го забележи. Вероятно нейните искрящи, твърди като стомана очи щяха да се смекчат, вероятно тя би отпуснала меча, за да протегне ръка към него...

Но как изобщо можеше да си въобразява подобно нещо? Танис разтърси глава. Сънуваше наяве като някой покрусен от любовни копнежи хлапак. Независимо от всичко обаче, щеше да има грижата, когато моментът настъпи той да бъде заедно с рицарите...

Дочул глъч някъде долу сред бойниците, Танис забързано сведе очи, макар да не беше необходимо. Знаеше какво се случва — драконов страх. Беше по-ефективен, от която и да е стрела, от което и да е копие, страхът, породен от злите дракони, чиито синьо-черни крила вече съвсем ясно се различаваха на фона на облаците, надвиснали над застиналите в очакване бойници. Ветераните от Войната на Копието все още успяваха да му устоят, стиснали мрачно оръжията си, борещи се с неизказания ужас, който в този момент заливаше сърцата и душите им. По-младите обаче, онези, които до този момент не се бяха сблъскали с дракони в истинско сражение, затваряха очи и се присвиваха от страх, а някои дори се посрамваха, надавайки викове от ужас с лица, извърнати пред връхлитащата страховита гледка.

Забелязал неколцина от тези покосени от ужас войни, Танис несъзнателно започна да скърца със зъби. Той също безпогрешно бе разпознал преминалия край него страх, от който му се повдигаше. Стомахът му се свиваше на топка, а в устата си усещаше горчилка. Хвърли един поглед на лорд Гунтар и по вкамененото му изражение безпогрешно разпозна същите признаци на призляването.

Танис вдигна очи и потърси формацията на бронзовите дракони и техните ездачи, които в този момент очакваха знак за атака. Нямаше да нападнат, освен ако не ги предизвикаха, такова беше съгласението между тях и злите дракони, сключено в самия край на отминалата война. Забеляза как Кирза гордо отметна глава и нададе писък, окъпан в блясъка на поредната ослепителна мълния. Поне от поведението на дракона не оставаше никакво съмнение, че битката съвсем скоро ще започне.

Ала все пак вътрешните гласове не му даваха мира. Беше твърде просто, всичко изглеждаше прекалено лесно. Китиара неминуемо замисляше нещо.

Цитаделата се приближаваше все повече. „Прилича на колония от зловредни насекоми“, помисли си мрачно. Драконидите буквално я покриваха от горе до долу! Висяха навсякъде, късите им криле бяха

разперени, катереха се по стените и основите, люлееха се по бойниците и шпиловете на трите кули. Грозните им гущероподобни лица надничаха от врати и прозорци. Над Кулата на Върховния свещенослужител владееше злокобна тишина. Беше толкова тихо (с изключение на редките хлипове на някой и друг рицар, надмогнат от атавистичния ужас), че от цитаделата над тях ясно долитаха звуците от пърхане на крила и, над всичко друго, слабите отгласи от напевите — преплетените гласове на магьосници и свещенослужители, с чиято помощ укреплението успяваше да се задържи във въздуха.

Все по-близо. Рицарите вече се готвеха да издигнат оръжия. Прозвучаха тихи заповеди, мечовете започнаха да се изплъзват от ножниците, издигнаха се върхове на копия, стрелците запънаха лъковете си, кофите за вода отдавна стояха напълнени и готови да гасят пожари, отделенията, строени във вътрешния двор сякаш нямаха търпение да пресрещнат онези от драконидите, които щяха да се изсипят над Кулата.

Над тях Кирза вече събираше драконите си в бойна формация и ги разпределяше в групи по двама и трима, за да могат да се спуснат върху враговете си като бронзови мънии.

— Долу се нуждаят от мен — каза Гунтар. Той взе шлема си и придружен от група офицери и адютанти, напусна покоите си с твърда стъпка, за да заеме мястото си в наблюдателния пост.

Танис не помръдна. Дори не отговори на закъснялата покана от страна на рицаря да се присъедини към свитата му. Гласовете в главата му най-после се бяха слели в един-единствен — силен и настоятелен. Той затвори очи и обърна гръб на прозореца. Концентрира се и се помъчи да блокира и без друго отслабващия драконов страх, изхвърли заплашителната сянка на цитаделата от съзнанието си и се заслуша смълчано в този вътрешен глас.

И най-сетне успя да го чуе съвсем ясно:

— В името на боговете! — прошепна. — Колко глупави, колко слепи сме били всички ние! Влязохме право в капана!

Внезапно планът на Китиара се възправи пред него в цялата си кристална чистота. Със същия успех Драконовата повелителка можеше да стои пред него и да му обяснява всичко в подробности. Чувствайки как сърцето му се свива от тревога, той отвори очи и се хвърли към прозореца. Юмрукът му се стовари върху каменния му ръб. Чашата с

чай полетя и се разби на пода. В този момент обаче нито кръвта от наранената му ръка, нито разлятият чай можеха да привлекат вниманието му. Загледан към страховитото облачно небе, той просто стоеше и наблюдаваше нарастващия масив на цитаделата.

Вече се бе приближила на един хвърлей с лък.

Сетне беше на разстояние, достатъчно за да бъде достигната със запратено копие.

Непрестанните мълнии го заслепяваха, но виждаше съвсем ясно подробности по облеклото на драконидите, ухилените лица на хората наемници и блестящите люспи на кръжащите наоколо дракони.

Миг по-късно цитаделата бе отминала.

Във въздуха не беше полетяла нито една стрела, нито едно заклинание не бе запратено срещу им. Кирза и бронзовите му дракони продължаваха да се въртят в кръг, измервайки яростно злите си събратя, без да могат да ги нападнат, обвързани от положената клетва никога да не нападнат непредизвикани. Рицарите извиваха вратове, за да проследят с очи как ужасяващото творение прелита над тях. При отминаването си цитаделата докосна най-високите шпилове на Кулата, а във вътрешния двор заваляха натрошени камъни и хоросан.

Ругаейки под нос, Тацис се втурна към вратата и едва не се сблъска с лорд Гунтар, който тъкмо се задаваше с объркано изражение.

— Нищо не разбирам — обясняваше рицарят на адютантите си. — Защо не ни атакува? Какво е намислила?

— Тръгнала е директно към града! — улови го за раменете Танис и го разтърси. — Всичко, което каза Даламар, е вярно! Планът на Китиара е да нападне Палантас! Не иска да си губи времето с нас, а и вече не ѝ се налага! Вместо да влиза в сражение, просто ще ни прескочи!

Гунтар присви очи през тесните процепи на шлема си:

— Това е лудост — каза студено. Той изсумтя. Сетне раздражено смъкна шлема. — В името на всички богове, Полуелф, що за военна стратегия следва тази жена? Та нали по този начин ще остави тила на армията си напълно открит! Дори и да успее да превземе Палантас, как изобщо смята да го задържи? Ще се окаже притисната между нас и стените на града. Не! Дължна е да ни довърши, за да може да продължи напред! В противен случай е в ръцете ни. Няма избор!

Гунтар се обърна към адютантите си:

— Най-вероятно е просто маневра. Подгответе защитата така, че да посрещнем атака от противоположната страна...

— Чуйте ме! — извика разярено Танис. — Това не е преструвка. Тя отива в Палантас! И по времето, по което ти и рицарите ти успеете да се доберете до града, брат й ще е прекрачил през Портала. А тя ще му го поднесе на тепсия!

— Глупости — изръмжа рицарят. — Не може да превземе Палантас толкова бързо. Добрите дракони ще се надигнат срещу нея... Проклет да съм, Танис, даже палантийците да не са истински войни, само броят им е достатъчен, за да я възпре поне на първо време! — Той отново изсумтя. — Рицарите могат да потеглят веднага. Ще бъдем там за не повече от четири дни.

— Забравяш нещо — отсече Танис и твърдо, но учтиво си проправи път покрай Гунтар. Обърна се на пети и поясни: — Всички ние забравихме за най-важното, елементът, който изравнява силите — лорд Сот.

ГЛАВА 12

Кирза се отблъсна с яките си задни крака, разпери криле и величествено се заиздига във въздуха над Кулата на Върховния свещенослужител. Скоро мощните му махове позволиха на неговия ездач да задмине бавно прелитащата над планините цитадела.

„И все пак — помисли си мрачно Танис — се движат достатъчно бързо, за да пристигнат в Палантас още утре сутринта.“

— Не прекалено близо — предупреди той Кирза.

Над тях, в широка мързелива спирала, кръжеше един черен дракон, просто за да ги държи под око. Други черни дракони се забелязваха в далечината, а в момента, в който се издигнаха на нивото на цитаделата, Танис вече можеше да забележи и сините, които пък се придържаха близо до сивите кулички на летящото укрепление. Направи му впечатление един от особено едрите екземпляри и не след дълго разпозна в него личния дракон на Китиара — Ские.

„Но къде е Кит?“ — питаше се Танис, докато без особен успех се опитваше да надникне през отрупаните с дракониди прозорци, откъдето се чуваха груби подвиквания, сочеха го и му се подиграваха. Внезапно със страх си даде сметка, че ако в този момент тя гледаше насам, вероятно щеше да го разпознае и бързо вдигна качулката си. По устните му заигра печална усмивка. Той почеса брадата си. От това разстояние Кит щеше да види просто един самотен ездач на гърба на дракон, може би най-обикновен вестоносец на рицарите.

Съвсем ясно си представяше картината във вътрешността на цитаделата.

— Можем да го свалим с един изстрел, господарке Китиара — казваше някой от военачалниците ѝ.

Добре познатият смях сякаш отекна в ушите на Танис:

— Не, оставете го да отнесе новината в Палантас, нека знаят какво ги чака. Дайте им време да се поизпотят.

Време да се поизпотят. Танис избърса запотеното си лице. Дори и сред ледения въздух над планините, ризата под кожената му ризница беше овлажняла и лепнеше по гърба му. Потрепери от внезапен хлад и

се уви по-добре в наметалото си. Всички мускули го боляха, беше свикнал да се вози в карети, а не по гърбовете на дракони. За момент си позволи да си припомни с копнеж усещането за едно такова пътуване. Сетне усмивката му се разшири и той кимна тъжно. Разтърси глава, за да се разсъни (защо ли липсата на сън само след една нощ му се отразяваше така зле?) и се насили да откъсне мисли от дребните неудобства и да се изправи пред невъзможния проблем, който стоеше пред всички тях.

Кирза полагаше усилия да стои настрана от черния дракон, който продължаваше да кръжи над тях. Най-сетне бронзовият дракон увеличи скоростта, а черният, явно изпратен просто да се увери, че няма да предприемат нещо глупаво, постепенно изостана назад. Цитаделата продължаваше невъзмутимо пътя си, докато не се превърна в мъничка точка, увиснала над планински върхове, които при нормални условия можеха да спрат цели армии.

Танис се опита да мисли рационално, да очертае план, ала съвсем скоро всичко в главата му се превърна в такава невъобразима каша, че се почувства като панаирджийска мишка, уловена във въртящо се колело. Колкото по-бързо бягаш, толкова по-безсмислено ти се струва всичко. Поне лорд Гунтар не бе оставил генералите на лорд Амотус на мира (титлата генерал в Палантас беше почетна, даваше се за изключителни заслуги към града и нямаше нищо общо с действителен военен опит), додето най-после не бяха склонили да мобилизират градското опълчение. За нещастие, както всичко друго, и мобилизацията бе сметната просто като повод за поредния всенароден празник.

Гунтар и рицарите се бяха навъртали наоколо и с полуусмивчици се смушкваха всеки път, когато някой цивилен се препънеше в собствения си щит по време на ученията. Като капак на всичко лорд Амотус бе дръпнал една двучасова реч, а опълченците — горди от личния си героизъм — се бяха натряскали до козирката. В крайна сметка всички се почувстваха радостни, задето им се случваха толкова интересни неща и работата заплашваше да се обърне на карнавал.

Само като си представеше всички тези закръглени съдържатели на таверни, запотените търговци, пъргавите шивачи и ковачите с огромни месести пестници — тичащи наоколо, спяващи се един в друг, следващи заповеди, които никой не е издавал и отказващи да се

подчинят на онези, които трябваше да следват, на Танис просто му се искаше да се провали вдън земя от безсилие. Ето срещу какво, помисли си навъсено той, щяха да се изправят неумрелият рицар и армията му от скелети войни пред портите на Палантас още на идната утрин.

— Къде е лорд Амотус? — попита заповедно Танис, докато се промъкваше покрай големите врати на двореца, преди още да са се отворили напълно и едва не прекатури един невнимателен часови, който изненадващо му се изпречи на пътя.

— С-спи, сър — започна часовият. — Рано сутрин е и...

— Изпратете да го събудят. Кой командва рицарите?

Очите на часовия се бяха разширили от ужас. Той запелтечи.

— Проклетнико! — избухна Танис. — Кой е рицарят с най-висок чин тук?

— Ще да е сър Маркам, сър, Рицар на Розата — чу се спокойният глас на Чарлз, който тъкмо изникваше от една от страничните галерии. — Да изпратят ли да го...

— Да! — извика Танис, ала забелязал, че всички в огромното дворцово преддверие го гледат така, сякаш виждаха пред себе си стопроцентов луд и след като си даде сметка, че паниката в никой случай не е желателна тъкмо в момент като този, полуелфът прокара ръка през лицето си, пое дълбоко дъх и се постара да отговори с разумен тон:

— Да — повтори по-тихо. — Изпратете да повикат сър Маркам, както и магьосника Даламар.

Последното успя да слиса дори невъзмутимия Чарлз. Известно време той обмисля нареждането, след което с измъчено изражение се подготви да даде отпор.

— Ужасно съжалявам, милорд, но по никакъв начин не мога да изпратя съобщение до... до Кулата на Върховното чародейство. Никое живо същество не може да пристъпи в проклетисаната дъбрава, нито дори кендер!

— Проклятие! — изфуча Танис. — *Трябва* да говоря с него! — В ума му се запреплитаха различни идеи. — Нали държите като затворници гоблини? Поне един ще успее да прекоси Дъбравата.

Обещайте му свобода, пари, половината кралство, Амотус на тепсия, каквото и да е. Само го накарайте да влезе в тази дяволска...

— Не е необходимо, Полуелфе — обади се някой с равен глас. Точно пред тях от нищото се материализира облечена в черно фигура, стряскайки Танис, изкарвайки акъла на часовия и принуждавайки дори Чарлз да повдигне вежди.

— Наистина си могъщ — призна полуелфът и пристъпи към магьосника. Чарлз вече издаваше нареждания към най-близките слуги да събудят лорд Амотус и да открият сър Маркам. — Трябва да поговорим насаме. Последвай ме.

Даламар се усмихна равнодушно и тръгна след него.

— Бих искал да приема комплимента ти, Полуелфе, но не умея да чета мисли, просто ми известиха за ненадейната ти поява над града. Лесно е да забележиш, дори отдалеч, бронзов дракон, който каца във вътрешния двор на палата, особено от толкова удобна наблюдателница, каквато е лабораторията на върха на Кулата. Аз също исках да поговорим. Така че, ето ме и мен.

Влязоха в една празна стая и Танис затвори вратата.

— Бързо, преди другите да са дошли. Знаеш ли каква опасност ни грози?

— Знаех го още снощи. Изпратих ти вест, но вече беше тръгнал за насам. — Устните на Даламар се разтегнаха в още по-широка усмивка. — Шпионите ми имат леки криле.

— Ако изобщо ги използват — измърмори Танис. Той потърка брада с въздишка, сетне вдигна глава и се вгледа настойчиво в магьосника. Даламар не помръдваше, сключил ръце в широките дипли на черните си ръкави — спокоен и невъзмутим. Определено изглеждаше като някой, комуто можеше да се довериш в момент, в който се изискват трезв разсъдък и непоклатима решимост. За съжаление точно сега не беше напълно ясно на чия страна е всъщност мрачният елф. Съмнението оставаше.

Танис притисна ръка към челото си. Колко объркано беше всичко! Колко по-лесни му изглеждаха решенията в старите дни — богове, наистина започваше да се оплаква като нечий дядо! — когато доброто и злото все още бяха различни едно от друго и всеки знаеше за какво или срещу кого трябва да се бори. Ето, че сега се оказваше в положение на съюз със злото срещу злото. Как беше възможно? „Злото

се обръща срещу себе си“, това бе прочел Елистан от Дисковете на Мишакал. Осъзнал, че губи излишно време, Танис разтърси глава. Налагаше се да се довери на Даламар. Или поне на амбициите му.

— Има ли някакъв начин лорд Сот да бъде спрял?

Мрачният елф кимна съвсем бавно:

— Съобразяваш бързо, Полуелфе. Значи също си на мнение, че неумрелият рицар ще участва в атаката срещу Палантас?

— Очевидно е, нали? — отсече Танис. — Поне такъв, според мен, е планът на Кит. Тъкмо той ще изравни шансовете.

Даламар вдигна рамене.

— В отговор на основния ти въпрос, не, няма никакъв начин. Не и в този момент, просто изключено.

— А ти? Можеш ли да го спреш ти?

— Не смея да напускам поста си при Портала. Сега съм тук, понеже Рейстлин все още е далече от него. Ала с всеки дъх, който поемаме, той се приближава все повече... Може би това е последната ми възможност да остана по-продължително време далече от Кулата. Дойдох, за да те предупредя. Разполагаме с малко време.

— Значи той печели! — втрени се недоверчиво в него Танис.

— Винаги си го подценявал — отвърна подигравателно Даламар. — Вече ти казах, че сега той е силен, че е могъщ, без съмнение най-могъщият магьосник, който някога се е раждал. Разбира се, че печели! Но на каква цена... на каква висока цена.

Танис се намръщи. Не му харесваше нотката на гордост, която се промъкваше в гласа на мрачния елф, когато заговаряше за Рейстлин. Определено в такива моменти не звучеше като ученик, готов щом назрее момента да погуби своя *шалафи*.

— Но да се върнем към лорд Сот — продължи Даламар, прочел по лицето му повече, отколкото на Танис му се искаше. — Когато за пръв път осъзнах, че той ще се възползва от шанса да въздаде отмъщение над града и неговите жители — които мрази до дъното на прокълнатата си душа, ако може да се вярва на древните сказания — се свързах с Кулата на Върховното чародейство в гората Уейрит...

— Естествено! — възкликна от облекчение Танис. — Пар-Салиан. Съветът. Те могат...

— Съобщението ми остана без отговор — добави мрачният елф, игнорирайки прекъсването. — Там се случва нещо необичайно. Не ми

е известно какво. Вестоносецът ми открил пътя преграден и твърде заплашителен, доколкото — дължен съм да го спомена — може да бъде, който и да е път за някой, чиято природа не намира трудност в обикновените прегради.

— Но...

— Е — Даламар сви облечените си в черно рамене, — разбира се, ще продължа да опитвам. Но е ясно, че тъй или иначе не можем да разчитаме на тях, а те са единствените достатъчно подготвени магьосници, способни да спрат неумрял рицар.

— Свещенослужителите на Паладин...

— ... са все още зелени във вярата си. В дните на Хума, или поне така разправят, са съществували свещенослужители, които само с една свята дума са могли да възпрат неумрял рицар, но... дори и да е било така... на Крин не е останал никой, обладаващ такова могъщество. Танис се замисли.

— Целта на Кит е Кулата на Върховното чародейство, за да се срещне с брат си и да му помогне, нали така?

— Както и да се опита да спре мен — произнесе с напрегнат глас и побледняло лице мрачният елф.

— Може ли Китиара да прекоси Дъбравата Шойкан?

Даламар отново сви рамене, ала от вниманието на Танис не убягна, че самоувереността му изведнъж се е пропукала и вече изглеждаше насилена:

— Дъбравата е под контрола ми. Сигурен съм, че ще успее да отблъсне всяко създание, било то живо или мъртво. — Той се усмихна, ала този път в усмивката му нямаше радост. — Между впрочем твоят гоблин щеше да срещне сериозни затруднения. Но Китиара разполага с амулета, даден ѝ от Рейстлин. Ако все още го пази, ако има куража да го използва, и ако лорд Сот е с нея, може и да успее. Веднъж преминала обаче, ще ѝ се наложи да се изправи срещу Пазителите, които са не по-малко опасни от Дъбравата. Все пак ще си позволя да ти напомня, че това остава изключително моя грижа и няма нищо общо с твоята задача...

— Твърде много зависи от теб! — отсече решително Танис. — Дай амулет и на мен! Пусни ме в Кулата! Мога да се справя с нея.

— О, да — отвърна развеселено магьосникът, — знай колко добре се справи с нея в миналото. Послушай ме, Полуелфе, и без друго

в града ще има достатъчно работа за теб. А и забравяш истинските мотиви на Сот в цялата тази работа. Той иска Китиара мъртва. Искане за себе си. Това поне зная със сигурност, защото ми го каза лично той. Но за да успее, трябва да я заблуди напълно. Ако постигне целта си и я получи, и ако отмъсти на Палантас, това би му било повече от достатъчно. Рейстлин не го интересува ни най-малко.

Внезапно смразен до дъното на душата си, Танис не успя да отвърне каквото и да било. Наистина, напълно бе забравил за главната цел на Сот. Той потрепери. Китиара бе извършила много зли дела. Стурм бе умрял от върха на копието ѝ, както и още толкова други — загубили живота си по нейна заповед, хиляди изстрадали или страдащи. Но заслужаваше ли тя подобна участ? Вечен живот, изпълнен със студенина и мъчения, обвързана завинаги в нечестиво подобие на брак с това създание на Бездната?

Внезапно пред очите му сякаш се спусна завеса, побрала в себе си безкрайна тъмнина. Усети замайване, слабост, почувства, че стои на ръба на зейнала пропаст и започва да пада...

Долови, че потъва в нечийи меки, черни одежди и едни силни ръце го улавят и понасят.

А после нямаше нищо.

Хладният гладък ръб на чашата се докосна до устните на Танис, блендното с парене се разля през гърлото му. Езикът му изтръпна. Надигна неуверено глава и съзря кръжация наоколо Чарлз.

— Яздили сте отдалеч, без да се подкрепите, така каза мрачният елф. — Някъде зад Чарлз се олюляваше бледното разтревожено лице на лорд Амотус. Беше облечен в официална бяла роба и приличаше на призрак.

— Да — измърмори Танис, отблъсна чашата и опита да се надигне. Стаята мигновено се разлюля под краката му и в крайна сметка реши, че е по-добре да остане седнал. — Прав си. Може би наистина трябваше да хапна нещо. — Потърси магьосника с поглед. — Къде е Даламар?

Лицето на Чарлз стана сериозно:

— Кой ли може да каже, милорд! Отлетя обратно в мрачната си бърлога, поне така мисля. Спомена, че вече няма работа с вас. С ваше

позволение, милорд, ще се погрижа готвачът да ви приготви закуска.

Прислужникът се поклони и оттегли. На вратата се побави, само колкото да даде път на влизащия сър Маркам.

— Закусихте ли, сър Маркам? — попита колебливо лорд Амотус, без да е сигурен какво става, но решително развълнуван от факта, че един мрачен елф черноризец може просто така да се появява и да изчезва в дома му. — Не? Значи ставаме трима. Как предпочитате яйцата?

— Може би точно сега не му е времето да обсъждаме някакви си яйца, милорд — отвърна рицарят, като гледаше Танис с едва загатната усмивка. Веждите на полуелфа се бяха склусили предупредително, а изтощеният му вид подсказваше, че новините никак не са добри.

Амотус въздъхна и Танис видя, че лордът просто се е опитвал да отдалечи поне с няколко минути неизбежното.

— Тази сутрин пристигнах от Кулата на Върховния свещенослужител... — започна полуелфът.

— А — прекъсна го сър Маркам, докато небрежно се настаняваше в едно кресло и си наливаше чаша бренди. — Получих известие от лорд Гунтар, че тази сутрин очакват сблъсък с врага. Как върви битката?

Маркам беше заможен млад благородник, красавец, добродушен, безгрижен и — както се говореше — не обичаше да си слага на сърцето дребните житейски неприятности. По време на Войната на Копието се бе сражавал под водачеството на Лорана. Поради заслугите му го бяха наградили със званието Рицар на Розата. Ала Танис много добре си спомняше разказите на жена си, според която храбростта на младежа беше нечувана — едва ли не норма на лично поведение — но и твърде непостоянна. („Винаги имах чувството — казваше замислено тя, — че влиза в битката, просто защото по това време няма нищо друго интересно за правене.“)

Припомняйки си оценката й за младия рицар и докато обмисляше думите му, произнесени с бодър, почти лекомислен тон, Танис се намръщи:

— Нямаше битка — изрече рязко. По лицето на лорда се изписа почти комично изражение на надежда и облекчение. При вида му Танис понечи да се разсмее, ала тъй като се опасяваше, че смехът му ще прозвучи по-скоро истерично, успя да се овладее навреме. Той

отново се обърна към сър Маркам, който бе повдигнал едната си вежда.

— Нямало е битка? Значи врагът не се е появил...

— О, появи се — поясни с горчивина Танис, — появи се и си отиде. Просто така. — Той махна с ръка във въздуха. — Пуф.

— Пуф? — Амотус беше пребледнял. — Не разбирам.

— Летяща цитадела!

— В името на Бездната! — Сър Маркам подсвирна тихо от учудване. — Летяща цитадела. — Рицарят потъна в размисъл. Ръката му отсъстващо приглади елегантните дрехи за езда, с които бе облечен. — Не са атакували Кулата на Върховния свещенослужител. Решили са да минат направо над планините. Това означава...

— Че ще хвърлят всичко, с което разполагат, над Палантас — довърши Танис.

— Но аз наистина не разбирам! — Лорд Амотус продължаваше да гледа объркано ту единия, ту другия. — Рицарите не са ги спрели?

— Би било невъзможно, милорд — отвърна сър Маркам и сви рамене: — Единственият начин да атакуваш летяща цитадела и да се надяваш на успех е с помощта на ято дракони.

— А според условията на договора по капитулацията, добрите дракони се задължават да не нападат първи, освен ако не са заплашени. При Кулата разполагахме само с едно ято от бронзовите. Искане много повече от това — сребърни и златни — за да се спре такава цитадела — потвърди уморено Танис.

Рицарят се облегна удобно в креслото и се замисли. После подхвърли:

— Разбира се, в района разполагаме с известен брой сребърни дракони, които ще се надигнат незабавно, щом забележат злите си събратя. Но наистина не са много. Може би ще се появят и други, ако...

— Цитаделата не е най-голямата заплаха — рече Полуелф. Той затвори очи и се опита да накара стаята да престане да се върти. Какво беше това? Навярно просто остаряваше. Твърде стар беше за такива игри.

— Не е ли? — Лорд Амотус изглеждаше така, сякаш е на път да се разплаче от новия удар, ала тъй като беше благородник, положи всички усилия да запази поне привидно спокойствие.

— Без всякакво съмнение заедно с Драконовата повелителка Китиара ще се появи и лорд Сот.

— Неумрял рицар! — промърмори с лека усмивка сър Маркам. Амотус пребледня толкова силно, че Чарлз, който тъкмо влизаше, понесъл подноса със закуската, забързано го остави и отиде при господаря си.

— Благодаря, Чарлз — произнесе със скован, неестествен глас лордът. — Може би мъничко бренди.

— Повечко бренди, според мен, би било по-уместно — заяви развеселено рицарят и пресуши чашата си на един дъх. — Какво пък, нищо не пречи да пийнем добре, особено при тези обстоятелства. Не виждам голяма полза в трезвите мисли. Не и срещу неумрял рицар и демоничните му легиони... — довърши с внезапно заглъхнал глас.

— Най-добре господата да хапнат поне малко — намеси се твърдо Чарлз, след като се беше погрижил за Амотус. Глътката бренди отново бе върнала цвета по лицето на господаря му. Мирисът на храна най-сетне накара Танис да осъзнае, че от известно време изпитва глад, така че не възрази, когато прислужникът се засуети авторитетно и се разпореди да бъде внесена неголяма маса, на която сервираха яденето.

— К-какво ще правим сега? — заекна лорд Амотус, като разстели с автоматичен жест салфетката върху коленете си. — И преди съм чувал за този неумрял рицар. Моят пра-пра-прадядо е бил един от благородниците, свидетелствали на процеса срещу Сот. А и тъкмо този Сот е участвал в отвличането на Лорана, нали, Танис?

Лицето на полуелфа потъмня. Той не отговори. Амотус вдигна умолително ръце:

— Но какво толкова може да стори срещу цял град?

Въпросът му отново остана без отговор. Не беше и необходимо, ако се съдеше по мрачното изнурено изражение на Танис и горчивата усмивка на младия рицар, който в този момент методично дупчеше с ножа си дантелената покривка на масата. В тази безмълвна картина лордът съзря своя отговор.

Той се изправи. Закуската му остана недокосната, салфетката се изплъзна от скута му и падна незабелязана на пода. Амотус прекоси пищно обзаведената стая и се изправи пред един висок прозорец от изкусно изработено цветно стъкло. Голямото овално пано в центъра му обхващаше в рамката си красивия Палантас. Небето над града бе

мрачно и затулено от мрачните кълбящи се облаци. Ала дори то не можеше да накърни хубостта на този град.

Лордът остана загледан в него, положил ръка върху сатенената завеса. Беше пазарен ден. Хората минаваха покрай двореца на път за тържището, разговаряха помежду си за зловещото небе или гълчаха непослушните си деца.

— Знам какво си мислиш, Танис — произнесе най-сетне с необичайно спокоен глас. — Мислиш за Тарсис и Утеха, и Силванести, и Каламан. Мислиш за приятеля, който изгуби в Кулата на Върховния свещенослужител. За всички онези, които изгубиха живота си в отминалата война, докато ние в Палантас останахме незасегнати от всичко, което се случи.

Полуелфът продължаваше да се храни мълчаливо.

— А и вие, сър Маркам — въздъхна Амотус. — Онзи ден чух вас и вашите рицари да ни се присмивате. Чух как коментирахте, че палантийците възнамеряват да вземат със себе си торби с пари и по време на битката да замерят с монети враговете си и да крещят „Махайте се! Махайте се!“

— Срещу лорд Сот това би било същото, както и ако размахват мечове — сви рамене и се изсмя сардонично Маркам, след което протегна чашата си към Чарлз, за да получи още бренди.

Амотус отпусна глава на паното на прозореца.

— Дори не можехме да си представим, че все някой ден войната ще почука и на нашата врата! През всички Епохи, Палантас си е оставал град на мира, град на красотата и светлината. Боговете ни пощадиха, дори по време на Катаклизма. А сега, когато над света се е възцарил мир, ни връхлита това! — Той се обърна. Бледото му лице изглеждаше изнурено и измъчено. — Защо? Не мога да разбера?

Танис отмести чинията си. Облегна се назад и се протегна, за да успокои изтръпналите си мускули.

„*Наистина* остарявам — помисли си. — Остарявам и се отпускам. Нуждая се от сън. Изпускам едно хранене и започвам да припадам. Липсват ми отминалите дни, приятелите, които никога повече няма да имам. И ми е дошло до гуша да гледам как в някаква глупава, ненормална война умират и умират хора!“

Той изпусна една дълбока въздишка, потърка зачервените си очи, постави лакти на масата и отпусна глава в ръцете си.

— Говорите за мир. Какъв мир? — попита той. — Държим се като деца, чиито баща и майка са се карали дни наред, а сега къщата най-сетне е тиха и спокойна. Усмихваме се широко, опитваме се да бъдем весели, изяждаме си всичко на вечеря и ходим на пръсти, само и само да не предизвикаме нов скандал. И наричаме това мир! — Танис се изсмя с горчивина. — Стъпете накриво, милорд, и Портиос заедно с всичките си елфи ще ви накара да съжалявате, че сте се родили. Почешете се не където трябва и джуджетата без колебание отново ще преградят пътя през планините.

Той хвърли поглед към лорда и видя как главата на Амотус се свежда, как деликатната му ръка избърсва очите, а раменете му се отпускат уморено. Гневът на Танис изведнъж изчезна. На кого изобщо се сърдеше? На съдбата? На боговете?

Той се изправи и приближи до прозореца, за да погледне мирния, красив и обречен град.

— Не разполагам с отговор, който да ви задоволи, милорд — произнесе тихо. — Ако имах такъв, вероятно щеше да върви с мой личен Храм и тълпа от последователи и свещенослужители. Всичко, което знам е, че не можем да се откажем. Налага се да продължим борбата.

— Още едно бренди, Чарлз — каза сър Маркам и протегна празната си чаша към прислужника. — Тост, господа. — Той вдигна чашата. — Да пием за нещото, наречено борба... Римува се със зла съдба.

ГЛАВА 13

На вратата се почука съвсем тихо. Танис стреснато се откъсна от работата си:

— Да, какво има? — каза високо.

Вратата се отвори.

— Аз съм Чарлз, милорд. Помолихте да ви повикам при смяната на стражата.

Полуелфът погледна към прозореца. Беше го разтворил, за да позволи на чистия въздух да навлезе в стаята, ала пролетната нощ се бе оказала топла, влажна и безветрена. Небето бе тъмно, с изключение на редките зловещо розови мълнии, прескачащи от облак на облак. Най-сетне успя да осъзнае какво става и чу звуците от ударите на стражевата камбана, гласовете на новопристигналите часови и отмерените крачки на отдалечаващите се войници, които току-що бяха отстъпили поста си.

Вероятно вече мислеха за почивка, ала почивката им щеше да бъде кратка.

— Благодаря ти, Чарлз — каза той. — Би ли влязъл за момент?

— Разбира се, милорд.

Прислужникът пристъпи вътре и внимателно затвори вратата след себе си. Танис се вгледа задълго в пергамента върху писалището си. Стисна устни и добави още два реда с твърд елфически почерк. Попи написаното и се зае да препрочете вече готовото писмо, ала очите му неусетно се замъглиха и безцелно започнаха да се реят над редовете от ръкописни букви. Най-сетне се отказа, въздъхна и го нави. Отпусна се назад, без да го изпуска от ръка.

— Добре ли сте, сър? — обади се прислужникът.

— Чарлз — започна Танис, като несъзнателно въртеше пръстена от стомана и злато на единия от пръстите си. Гласът му замря.

— Милорд? — напомни му за присъствието си прислужникът.

— Това е писмо до жена ми, Чарлз — продължи тихо полуелфът, без да го поглежда. — Тя е в Силванести. Погрижи се да бъде изпратено още тази нощ, преди...

— Разбирам, сър — произнесе сериозно Чарлз, пристъпи и взе писмото.

Танис се изчерви виновно:

— Знам, че сега не му е времето и че има далече по-важни документи, които изтърпят отлагане, но все пак...

— Разполагам тъкмо с нужния човек, милорд. Всъщност той е елф от Силванести. Лоялен е, но за да бъдем честни, ще е особено доволен да напусне града под някакъв достоен претекст.

— Благодаря ти, Чарлз. — Полуелфът въздъхна и прокара пръсти през косата си. — Ако с мен се случи нещо, бих искал тя да научи...

— Естествено, милорд. Напълно разбираемо е. Не се тревожете повече. Печатът ви, между впрочем?

— О, да. — Танис свали пръстена и го притисна върху горещия восък, който Чарлз изсипа върху пергамента, за да може да се отпечата личният му знак: листо от трепетлика.

— Лорд Гунтар пристигна току-що, милорд. В момента провежда съвет с лорд Маркам.

— Лорд Гунтар! — Внезапно челото на Танис се проясни. — Отлично. Аз поканен ли...

— Помолиха ме да ви предам, че искат да се срещнат с вас, стига да ви е удобно, милорд — кимна невъзмутимо Чарлз.

— О, удобно е — заяви Танис и се изправи. — Предполагам, все още няма никаква следа от цита...

— Все още никаква, милорд. Ще откриете двамата господа в лятната утринна стая — понастоящем официално обявена за щаб.

— Благодаря ти, Чарлз — кимна Танис, удивен, че най-сетне е успял да завърши поне едно изречение.

— Ще има ли нещо друго, сър?

— Не. Знам...

— Много добре, милорд.

Чарлз се поклони с писмото в ръка и задържа вратата, колкото Танис да излезе навън, след което я заключи. Изчака, за да се увери, че полуелфът няма никакви други последни нареждания, поклони се отново и се отдалечи.

Без да може да откъсне мислите си от писмото, Танис остана сам, благодарен на сенките в слабо осветения коридор. Сетне пое

дълбоко дъх и закричи твърдо в търсене на лятната утринна стая — понастоящем официално обявена за щаб.

Задържа ръка върху дръжката на вратата и вече се канеше да влезе, когато долови някакво раздвижване в края на периферното си зрение. Обърна глава, точно когато от въздуха се материализира нечия изтъкана от мрак фигура.

— Даламар? — каза изненадано Танис. Изостави затворената врата на щаб и тръгна по коридора към мрачния елф. — Мислех, че...

— Танис. Тъкмо теб търсех.

— Някакви новини?

— Не и такива, които биха ти харесали — сви рамене магьосникът. — Не мога да остана дълго. Съдбата ни виси на косъм. Но ти донесох това. — Той порови в черна кадифена кесия, окачена на кръста му и подаде на полуелфа една сребърна гривна.

Танис разгледа любопитно гривната. Беше широка горе-долу колкото дланта му, изработена от чисто сребро. Ако се съдеше по широчината и тежестта ѝ, можеше да предположи, че е предназначена за носене на китката. Беше леко потъмняла и инкрустирана с черни камъни, чиито полирани страни отразяваха трепкащата светлина на факлите в коридора. И определено идваше от Кулата на Върховното чародейство.

Той я повдигна предпазливо.

— Да не би да е... — поколеба се, без да е сигурен дали наистина иска да знае.

— Магическа? Да — отвърна Даламар.

— На Рейстлин? — намръщи се Танис.

— Не — мрачният елф се усмихна язвително. — *Шалафи* не се нуждае от магически дрънкулки като тази. Гривната е част от колекцията, с която разполагам в Кулата. И е доста стара, със сигурност датира поне от времето на Хума.

— За какво служи? — все така намръщен, полуелфът я изучи подозрително.

— Защищава онзи, който я носи, от магическо влияние.

Танис вдигна глава.

— Като това на лорд Сот?

— Чието и да е. Но, да, ще защити притежателя си и от могъщите думи на неумрелия рицар: „мъртъв“, „поразен“, „сляп“. Ще го предпази и от ефекта на страха, който струи от него, както и от заклинанията му за огън и лед.

Полуелфът се втренчи внимателно в Даламар.

— Това е наистина безценен дар! С негова помощ имаме шанс.

— Онзи, който я носи, би следвало да ми благодари, когато или ако се върне жив! — Магьосникът скри ръце в ръкавите си. — Дори и без свръхестествените си способности, лорд Сот е опасен противник, без да споменаваме онези, които го следват — обвързаните с клетва дори в смъртта си. Да, Полуелфе, най-добре ми благодари, след като се завърнеш.

— Аз? — Танис помисли, че не е чул добре. — Но аз... не съм държал меч от близо две години! — Внезапно почувства, че го обзема лошо предчувствие. — Защо аз?

Усмивката на Даламар стана още по-широка. Косите му очи заблестяха от нескривано удоволствие.

— Дай я на някой от рицарите, Полуелфе. Позволи му да я подържи. Тогава ще разбереш. Не забравяй: гривната идва от място, изпълнено с мрак. И безпогрешно разпознава своите.

— Чакай! — Забелязал, че магьосникът се кани да изчезне, Танис забързано го улови за облечената в черно ръка. — Една секунда. Каза, че имаш новини...

— Които не са твоя грижа.

— Какво знаеш? Кажи ми.

Веждите на Даламар се сключиха раздражено при това ново забавяне. Полуелфът усети как ръката на младия мъж се напрегна. Уплашен е, даде си сметка изведнъж. Магьосникът се страхуваше. Ала още докато мисълта преминаваше като светкавица през съзнанието му, той видя как Даламар бързо успя да се овладее. Красивите черти на лицето му изгубиха остротата си и застинаха безизразно.

— Свещенослужителката лейди Кризания е била ранена смъртоносно. Независимо от това тя е успяла да предпази Рейстлин. Излязъл е от ситуацията невредим и е продължил пътя си в търсене на Царицата. Така твърди Нейно Мрачно Величество.

Танис усети стягане в гърлото.

— Ами Кризания? — попита одрезгавяло. — Нима просто я е оставил да умре?

— Разбира се — магьосникът изглеждаше леко озадачен от този въпрос. — Едва ли вече може да извлече някаква полза от нея.

Полуелфът сведе очи към гривната в ръката си и за момент едва не се поддаде на изкушението да я стовари върху оголените зъби на Даламар. Даде си сметка, че точно сега не може да си позволи лукса на гнева. Каква подлудяваща, извратена ситуация! Без всякаква връзка се сети за Елистан, който бе отишъл в Кулата, за да успокои болките на архимагьосника...

Танис се завъртя на пети и ядосано се отдалечи. Без да изпуска гривната.

— Магията се задейства, когато я сложиш. — Гласът на мрачния елф сякаш проби мъглата от ярост, която изпълваше главата му. Можеше да се закълне, че чу как Даламар се засмя.

— Какво има, Танис? — попита лорд Гунтар, когато полуелфът влезе в щаба. — Драги приятелю, пребледнял си като мъртвец.

— Нищо. Просто... просто до мен достигнаха особено неприятни новини. Всичко е наред. — Той си пое дълбоко въздух и огледа бързо рицарите. — Вие също не изглеждате по-добре.

— Още един тост? — Сър Маркам вдигна чашата си с бренди.

Гунтар му хвърли неодобрителен поглед, който младият лорд игнорира, докато небрежно изливаше съдържанието ѝ в гърлото си.

— Цитаделата е била забелязана над планините. Ще бъде тук на зазоряване.

Танис кимна:

— Очаквах го. — Той уморено потърка брадата си. Потърси бутилката бренди с очи, но поклати глава. Не, най-вероятно просто щеше да го приспи.

— Какво е това? — попита Гунтар и посегна към гривната в ръката му. — Нещо като елфически амулет за късмет?

— Не бих докосвал... — започна Танис.

— Проклятие! — изрева Гунтар и бързо отдръпна пръсти. Гривната падна на пода и се изтърколи по ръчно изработения плюшен килим. Рицарят улови ръката си с изкривено от болка лице.

Танис се наведе и вдигна гривната. Гунтар го наблюдаваше с недоверие. Сър Маркам се опитваше да сподави смеха си.

— Магьосникът Даламар я е осигурил специално за нас. От Кулата на Върховното чародейство е — обясни полуелфът, без да обръща внимание на намръщеното изражение на Гунтар. — Може да защити онзи, който я носи от магически влияния — единственото, което ще ни даде шанс да се приближим до Сот.

— Шанс на кого? — поинтересува се Гунтар. Той се втренчи в ръката си. Пръстите му бяха изгорени. — Сърцето ми едва не спря! Кой, в името на Бездната, въобще може да носи нещо подобно?

— Аз поне със сигурност мога — отговори Танис. *Идва от място, изпълнено с мрак. И безпогрешно разпознава своите.* — Навярно проблемът е в клетвата, която си положил пред Паладин — измърмори, чувствайки как лицето му пламва.

— Зарови я! — изръмжа лордът. — Не се нуждаем от помощта на черноризците!

— Струва ми се, че няма да е зле да се възползваме от всяка помощ, която ни е под ръка, милорд — отсече Танис. — Освен това ще ви напомня, че колкото и странно да звучи, сега всички сме на една и съща страна! Е, сър Маркам, можем ли вече да обсъдим плановете Ви за защита на града?

Полуелфът пусна гривната в една кесия на пояса си, като се стараеше да избягва гневния поглед на лорд Гунтар и се обърна към младия благородник, който, макар и изненадан от внезапния въпрос, бързо дойде на себе си и благосклонно му се притече на помощ с подробен доклад на положението.

Соламнийските рицари бяха на път от Кулата на Върховния свещенослужител. Щяха да изминат поне няколко дни, преди да достигнат Палантас. Рицарят бе проводил вестоносец при добрите дракони, но бе слабо вероятно дори те да успеят да дойдат навреме.

Самият град вече беше под тревога. В кратка и пестелива реч лорд Амотус бе уведомил съгражданите си какво ги очаква. Паниката така и не се беше разразила, факт, на който Гунтар не можеше да повярва докрай. Е, неколцина по-богати люде бяха направили опит да подкупят един-двама корабни капитани и да напуснат Палантас, ала капитаните до един бяха отказали да излязат в открито море, най-вече под зловещото впечатление от заплашително надвисналите облаци по

небето. Портите към Стария град бяха отворени. Онези, които все пак желяха да напуснат и да се спасят сред пустошта, разбира се, не можеха да бъдат спрени. Малцина се бяха възползвали от тази възможност. В Палантас най-малкото можеха да се надяват на градските стени и закрилата на рицарите.

Лично Танис смяташе, че ако градските жители знаеха пред какви ужаси ще бъдат изправени, не след дълго броят на пожелалите спасение извън стените щеше да бъде доста по-голям. Отделно от това, жените вече бяха забравили за пищните си дрехи и пълнеха всеки наличен съд с вода, за да могат да гасят възникнали пожари. Онези, които живеяха в Новия град (незащитен от стени), бяха евакуирани в Стария, чиито укрепления бяха подсилени дотолкова, доколкото позволяваше малкото време, с което разполагаха. Децата бяха настанени във винарски изби и скривалища, обикновено използвани по време на буря. Търговците отваряха импровизирани сергии, където продаваха на ниски цени всичко необходимо, за да могат гражданите да изкарат поне на първо време една по-продължителна обсада. Ковачите изработваха оръжия и пещите горяха до късна доба, за да могат да бъдат поправяни и онези мечове, копия и щитовете, с които вече разполагаха.

Загледан към града, Танис забеляза, че в много от домовете горяха светлинни — хората вече се готвеха за настъпващата утрин. Утрин, за каквато, поне ако се съдеше по опита, който имаше, едва ли някой можеше да бъде напълно подготвен.

Той въздъхна и, без да може да се отърве от мисълта за писмото си до Лорана, взе горчивото решение. Знаеше, че ще предизвика доста спорове, но все отнякъде трябваше да се започне. Обърна се рязко и прекъсна Маркам:

— Какъв според теб би бил планът им за атака? — попита той лорд Гунтар.

— Съвсем простицък — рицарят поглади мустаците си. — Ще постъпят така, както постъпиха и при Каламан. Ще приближат цитаделата колкото е възможно повече. Предишният път това не беше чак толкова близо. Но — той сви рамене — за съжаление драконите, които имаме, дори не се доближават по брой до техните. Веднъж щом цитаделата прехвърли стените, драконидите ще се спуснат и ще се опитат да превземат града отвътре. Злите дракони ще нападнат...

— А лорд Сот ще нахлуе през вратите на града — довърши Танис.

— Поне рицарите ще пристигнат навреме, за да му попречат да се погаври с трупове ни — обади се сър Маркам, като отново пресуши чашата си.

— Главната цел на Китиара — продължи да размишлява на глас полуелфът — ще бъде Кулата на Върховното чародейство. Даламар твърди, че никое живо същество не може да прекоси Дъбравата Шойкан. Може би това ще я принуди да изчака Сот, за да се възползва от помощта му при преминаването.

— Ако изобщо Кулата е истинската ѝ цел — заяви Гунтар, като наблегна на думата *ако*. Очевидно продължаваше да не хваща вяра на приказката за Рейстлин. — Личното ми предположение е, че ще използва битката като прикритие, за да може да прелети над стените с дракона си и да кацне възможно най-близо до Кулата. Защо пък да не разположим постови около Дъбравата, за да се опитаме да я затрудним...

— Едва ли ще успеят да се приближат достатъчно — намеси се сър Маркам и като се замисли, добави едно „милорд“. — Дъбравата и без друго упражнява потискащото си въздействие на мили наоколо.

— Пък и ще се нуждаем от рицарите, за да се разправим с легионите на Сот — отбеляза Танис. Той въздъхна. — Имам план... ако ми позволите, ще го изложя.

— Но разбира се, Полуелфе.

— Поне дотук сме съгласни, че цитаделата ще ни атакува от горе, а лорд Сот ще нахлуе през вратите, за да отвлече вниманието ни и да даде възможност на Кит да се добере до Кулата. Нали така?

Гунтар кимна.

— Тогава да качим рицарите, с които разполагаме, на бронзови дракони. Ще ви бъда благодарен, ако ми позволите да взема Огнедъх. Тъй като гривната ми дава най-подходяща защита срещу Сот, с него ще се заема аз. Останалите ще се концентрират върху онези, които следват неумрелия рицар. И без друго имам лични сметки за уреждане със Сот — добави той, забелязал, че Гунтар се кани да поклати глава в знак на несъгласие.

— Абсолютно съм против. Наистина се справи добре при последната война, но не си обучен за реални бойни действия! Да се

изправиш срещу един соламнийски рицар...

— Че и на това отгоре неумрял! — подхвърли с невъздържан кикот сър Маркам.

Мустаците на Гунтар затрепериха от гняв, но независимо от всичко той успя да се сдържи и продължи с равен глас:

— ... добре обучен рицар, а Сот е точно такъв, няма да ти остави никакъв шанс, със или без гривната.

— Дори и без нея — посочи младият рицар и отпи от чашата си, — умението да си служиш с меч не е от значение, милорд. Приятелче, което може да те посочи с пръст и да каже „мъртъв“ винаги има предимство.

— Признавам — намеси се решително в оформящия се спор Танис, — признавам, че обучението ми е формално и има своите недостатъци, но годините, които съм прекарал носейки меч, надхвърлят твоите поне с две към едно. Елфическата ми кръв...

— Да върви в Бездната елфическата ти кръв — измърмори Гунтар и се втренчи вече наистина предупредително в сър Маркам, който отново пренебрегна старшинството му и посегна към бутилката.

— В Бездната — повтори полуелфът. — Да, дори и там, дори и това да означава, че ще злоупотребя с положението си, милорд — последното бе произнесено с равен и тих глас.

Лицето на Гунтар почервения.

— Проклет да съм, не вярвах, че ще стигнеш дотам!

Танис се усмихна.

— Кодексът не може да ти помогне в този случай. Достойно или не, аз съм Рицар на Розата и възрастта ми — малко повече от сто години, милорд — ми дава право да вземам подобни решения с предимство.

Сър Маркам си умираше от смях.

— О, в името на боговете, Гунтар, дай му разрешението си да умре. Каква разлика би имало?

— Той е пиан — промърмори лордът, като хвърли един унищожителен поглед на младия рицар.

— Той е млад — поправи го Танис. — Милорд?

Очите на Гунтар проблеснаха гневно. На устните му вече напирала остри и укорителни думи. Но така и не ги произнесе. Знаеше — и никой не можеше да го знае по-добре от него, — че онзи, който се

изправи срещу Сот, със сигурност би срещнал смъртта си. Независимо колко магически гривни окачеше по себе си. Отначало смяташе, че Танис просто е твърде наивен или безразсъдно смел, за да си дава ясна сметка за реалната опасност. Ала в този момент, докато се взираше в тъмните очи на полуелфа, осъзна, че за пореден път го е подценил.

Като прикри напиралните думи с покашляне, лорд Гунтар посочи сър Маркам:

— Виж дали ще можеш да го изправиш на крака, Полуелфе. След това, предполагам, ще бъде най-добре да се подготвиш и ти. Междувременно ще наредя на рицарите да заемат позиции.

— Благодаря, милорд — измърмори Танис.

— Нека боговете бъдат с теб — добави Гунтар с тих, задавен глас. Стисна ръката на Танис, обърна се и излезе от стаята.

Полуелфът насочи вниманието си към сър Маркам, който се взираше умислено в празната бутилка от бренди. По устните на младия рицар играеше крива усмивка.

„Не е толкова пиян, колкото се опитва да изглежда — реши той. — Или колкото би му се искало да бъде.“

Той му обърна гръб и се приближи до прозореца. Загледа се навън и зачака настъпването на зората.

Лорана,

Любима съпруго, когато преди седмица се разделихме, дори не подозирахме, че раздялата ни може да продължи много, много дълго. Така и не успяхме да бъдем по-продължително време заедно в този живот. Ала признавам, че точно сега не съжалявам, че сме далече един от друг. Мисълта, че си в безопасност, ме успокоява, макар да се боя, че ако Рейстлин успее в своя замисъл, никое място на Крин няма да бъде достатъчно сигурно.

Ще бъде честен с теб, любима. Не храня каквато и да е надежда, че някой от нас ще оцелее. Посрещам без страх мисълта, че мога да умра — смятам, че мога да заявя това напълно откровено. Но не мога да я приема и без гняв. През изминалата война можех да си позволя да бъда храбър. Нямах нищо, следователно нямаше какво да

губя. Но никога досега не съм искал да живея повече, отколкото сега. Приличам на стар скъперник, ламтящ за цялото щастие и радост, които открихме, нежелаящ да се раздели с него за нищо на света. Мисля за общите ни планове, за децата, които искахме да имаме. Мисля за теб, любима, и за непоносимата печал, която моята смърт ще ти донесе, а страницата пред очите ми се размазва от сълзите на скръбта и яростта, с които плача.

Мога само да те помоля да позволиш на моята утеха да бъде и твоя — раздялата ни ще бъде последна. Светът никога повече няма да успее да ни отдалечи един от друг. Ще те чакам, Лорана, в царство, където дори времето няма власт над своите обитатели.

И през някоя вечер, в това царство на вечната пролет и вечния здрач, ще погледна надолу по пътеката и ще видя как идваш към мен. Сякаш те виждам дори в този миг, любима. Последните лъчи на залязващото слънце играят по златните ти коси, а очите ти блестят с любов, която изпълва сърцето ми.

Ти ще дойдеш.

Аз ще те прегърна.

Тогава ще затворим очи и заедно ще започнем да сънуваме вечния си сън.

КНИГА ТРЕТА ЗАВРЪЩАНЕТО

ПРОЛОГ

Пазачът на портата пред Стария град безделничеше в къщичката си. До него долитаха гласовете и на другите пазачи отвън, които тъкмо разговаряха за нещо с оживени, напрегнати гласове и общо взето се опитваха взаимно да си вдъхнат кураж. Сигурно бяха поне двайсетина, помисли кисело старият пазач. Нощната стража бе удвоена, а онези, които имаха почивка, бяха решили да останат, вместо да се разотидат по домовете си. Над себе си, някъде по бойниците на стените, можеше да чуе и бавните, твърди крачки на соламнийските рицари. От още по-високо долиташе плясъкът на криле и редките писъци на драконите, разговарящи на тайния си драконов език. Бяха от бронзовите, които лорд Гунтар бе довел със себе си от Кулата на Върховния свещенослужител и задачата им беше да охраняват въздуха така, както хората държаха под око пътищата, водещи към града.

Навсякъде край себе си пазачът чуваше звуци — звуците на неминуемата гибел.

Такива бяха мислите му, макар думи като „неминуема“ и „гибел“ да не бяха точно част от речника му. И все пак знанието беше там и не оставяше никакво съмнение за онова, което им предстоеше. Пазачът бе стар наемник и бе прекарвал в къщичката не една и две нощи като тази. Някога и той бе обсъждал точно по същия начин големите дела, които щеше да извърши на сутринта. Ала по време на първата си битка бе толкова изплашен, че и до ден-дневен не можеше да си припомни каквото и да е за нея.

Все пак след първата битка бяха дошли и други. Човек свиква лесно. Страхът се превръща в част от теб, точно както и мечът ти. Ето, че и мислите за предстоящата битка не бяха по-различни. Утринта щеше да настъпи, а ако се окажеха късметлии — щеше да я последва и нощта.

Внезапното дрънчане на оръжие и последвалата го суматоха изтръгнаха пазача от философските му размисли. Като ръмжеше недоволен, ала вече почувствал старото вълнение, такова, каквото го помнеше, той подаде глава от къщичката.

— Чух нещо! — задъхваше се един от по-младите часови, полузадушен от внезапен прилив на страх. — Там... там вън! Прозвуча като дрънчене на броня, приличаше на цяла армия!

Другите пазачи се взираха в тъмнината. Даже соламнийските рицари бяха прекратили обхода си и внимателно наблюдаваха широкия път, който водеше от Новия към Стария град. Забързано запалиха още факли, освен онези, които вече горяха по стените. Светлината им се разпръсна в широк кръг и все пак не стигаше по-далече от двайсетина стъпки във все така заплашителния мрак, който ги обгръщаше. Вместо това тъмнината сякаш се стъсти още повече. Старият пазач вече също чуваше звука, но не се изплаши. Беше ветеран и много добре знаеше, че нощта и страхът могат да превърнат един човек в цял полк.

Той излезе с поклащане от къщичката, размаха ръце и извика ядосано:

— Обратно по постове.

По-младите измърмориха недоволно, ала отново заеха позиции, без да свалят оръжие. Пазачът постави ръка на дръжката на меча си, възправи се непоклонливо в средата на улицата и зачака.

Не след дълго от тъмнината изплува не цяла дивизия от драконици, а само един човек (който така или иначе бе толкова едър, че можеше да се брои и за двама), придружен от нещо, което със сигурност беше кендер.

Спътниците спряха и замигаха срещу светлината на факлите. Старият пазач ги измери с поглед. Мъжът беше без наметало. Вместо това пазачът съвсем ясно виждаше как светлината се отразява по лъскавата повърхност на ризница, която навярно бе имала и по-добри дни, но сега беше оцапана със сива кал и дори почерняла на места, сякаш притежателят ѝ се бе подпалил. Кендерът също беше оцапан от горе до долу със същата кал, макар да си личеше, че е направил поне някакъв опит да почисти крещящо сините си гамаши. Мъжът накуцваше. Като цяло и двамата изглеждаха така, като че наскоро бяха преживели тежко сражение.

„Необичайно — помисли си пазачът. — Къде ли е имало битка? Все още нищо не сме чули.“

— Както и да ги погледнеш, странни птици — измърмори под нос, отбелязал, че ръката на едрия мъж също почива с привичен жест на дръжката на меча, докато той се оглеждаше и очевидно

преценяваше положението. Кендерът зяпаше наоколо с обичайното за всички кендери любопитство. Пазачът бе леко изненадан, когато забеляза в ръцете му една голяма книга с тежка кожена подвързия, но верен на дълга си, пристъпи пред новодошлите и каза на висок глас:

— Накъде сте тръгнали? Каква работа имате тук?

— Аз съм Тасълхоф Кракундел — заяви кендерът, след като успя да се пребори с книгата и освободи едната си ръка. Той я протегна към пазача. — А това е моят приятел Карамон. Ние сме от Уте...

— Работата ни зависи от това къде се намираме — обади се меко мъжът, когото бяха нарекли Карамон. Изражението му обаче бе толкова сериозно, че пазачът предпочете да помисли за секунда, преди отново да попита:

— Искате да кажете, че не знаете къде сте? — В гласа му се долавяше известно подозрение.

— Не сме от тази част на страната — отговори с равен тон мъжът. — Изгубихме картата си. После забелязахме светлините на града и решихме да се насочим насам.

„Да, а пък аз съм лорд Амотус“ — помисли си пазачът, но каза:

— Това е Палантас.

Мъжът се озърна назад към пътя, по който бяха дошли, след което отново огледа пазача, стигащ почти до рамото му:

— Значи това зад нас трябва да е Новият град. Къде са всички? Обходихме надлъж и шир улиците и не видяхме никого.

— Под тревога сме — поклати глава пазачът. — Навън няма никой. Предполагам, че засега е най-добре да знаете само това. А сега ми кажете каква работа имате тядява? И как така не знаете нищичко? Досега слуховете трябва да са плъзнали през половината страна.

Едрият мъж прокара ръка през небръснатата си буза и се усмихна тъжно.

— Бутилка джуджешка ракия може доста да замъгли преценката. Не мислиш ли, капитане?

— Тъй е, не ще и дума — съгласи се пазачът. Но освен това беше сигурно, че този човек гледаше остро и живо и че в очите му имаше твърда решимост, която не се срещаше често в очите на обикновените хора. Загледан към него, пазачът още веднъж поклати глава. И преди беше виждал такива очи — очите на човек, който отива право към

смъртта си и го знае, но е постигнал мир и с боговете, и със себе си по този въпрос.

— Ще ни пуснете ли? — попита едрият войн. — По всичко изглежда, че не бихте отказали помощта на двамина добри бойци?

— Да, можем да използваме човек с твоя ръст — отвърна пазачът. Той се намръщи към кендера. — Но ми се струва, че е най-добре него да оставим навън. Не чини повече от примамка за лешояди.

— Какво? Аз също съм боец! — запротестира кендерът, изпълнен с достойнство. — Дори веднъж спасих живота на Карамон! — Лицето му грейна: — Искате ли да ви разкажа? Историята си я бива. Бяхме в една магическа крепост. Рейстлин ме беше отвел там, след като уби моя прия... Добре де, няма значение. Както и да е, там се мотаеха онези мрачни джуджета и нападаха Карамон, а той се подхлъзна и...

— Отворете портата! — извика пазачът.

— Хайде, Тас — каза едрият мъж.

— Ама тъкмо стигнах до най-интересната част!

— О, между другото — обърна се мъжът, като сръчно запуши бързивата уста на кендера. — Можете ли да ми кажете коя дата сме?

— Третоден, Пети месец, 356-та — отговори пазачът. — А и сигурно ще искате някой свещенослужител да ви погледне крака.

— Свещенослужители — промърмори едрият мъж. — Правилно, бях забравил. Сега има свещенослужители. Благодаря — каза високо, докато двамата с кендера минаваха през портите.

Пазачът чу как малкото човече започна да дърдори отново, веднага щом успя да се освободи от тежката ръка на мъжа:

— Фиу! Наистина трябва да се поизмиеш, Карамон. Аз... пу! Проклетата кал, напълни ми устата!... Докъде бях стигнал? О, да, ама наистина трябваше да ми позволиш да довърша! Тъкмо бях стигнал до онази част, когато се подхлъзна на кръвта и...

Пазачът замислено гледаше след двамата спътници.

— Тук има нещо — измърмори, докато големите крила на вратите се затваряха. — И се обзалагам, че дори един кендер не може да си го е измислил.

ГЛАВА 1

— Какво пише, Карамон? — Тас се изправи на пръсти и опита да надникне през рамото на едрия мъж.

— Шшш! — прошепна раздразнено Карамон. — Чета. — Той разтърси ръката си. — Пусни ме.

До този момент войнът бе разлиствал забързано *Хрониките* на Астинус. Сега обаче внимателно се взираше в една от страниците.

Тас въздъхна тежко — в края на краищата той бе носил книгата по целия път насам! — опря гръб в стената и се огледа наоколо. Бяха спрели под един висок метален триножник, на чийто връх гореше огън. Имаше ги навсякъде из нощните улици на Палантас. Без съмнение скоро щеше да се зазори. Буреносните облаци закриваха първите слънчеви лъчи, но градът вече тънеше в унили сиви полутонове. Откъм залива нахлуваше мразовита мъгла.

Макар по повечето прозорци да грееха светлини, по улиците не се виждаха хора. Очевидно спазваха нареждането да си стоят у дома, освен ако не им бъде наредено друго или не са част от градското опълчение. Тук-там обаче се забелязваха лица на жени, които бързо надникваха навън. В очите им имаше мълчалив страх и стаено очакване. От време на време покрай двамата приятели минаваше по някой мъж, упътен към поста си при портите. В същия момент се отвори една врата недалеч от тях и на улицата пристъпи човек с ръждив меч в ръка. Последва го хлипаща жена. Човекът се наведе и я целуна нежно, след което целуна и бебето в ръцете ѝ. Чак тогава се обърна рязко и закрачи надолу по улицата. Когато човекът ги подмина, Тас забеляза, че по бузите му се стичат сълзи.

— О, не! — измърмори Карамон.

— Какво? Какво? — извика развълнувано кендерът и заподскача в желанието си да хвърли един поглед на страницата, от която четеше приятелят му.

— Слушай:

На сутринта на Третоден летящата цитадела се появила във въздуха над Палантас, придружена от цели ята сини и черни дракони. Ала заедно с появата ѝ пред портите на Стария град се възправило създание, при вида на което не един и двама ветерани почувствали как кръвта се смразява в жилите им, а куражът ги напуска.

Защото създанието било родено от самия мрак. Лорд Сот, Рицар на Черната роза, яхнал кошмар от очи, копита и пламък. Лордът препуснал срещу портите на града, без да срещне съпротива. Пазачите просто побягнали. Лорде на Палантас — извикал неумрелият рицар с глас, който идвал от царството на самата смърт, предай града си на господарката Китиара. Дай ѝ ключовете за Кулата на Върховното чародейство, провъзгласи я за ваш управник и тя ще ви позволи да живеете така, както живяхте досега — в мир и благоденствие, а градът ви ще бъде пощаден от разруха.

Лорд Амотус се появил на стените и погледнал към неумрелия рицар. Мнозина край него не могли повече да гледат, тъй ужасени били от леещия се наоколо страх. Ала лордът — макар и блед като смъртник — се възправял високо, а думите му вдъхнали кураж на онези, що го били изгубили:

— Отнеси това съобщение на твоята Драконова повелителка. Палантас живя в мир и красота в продължение на векове. Но никога няма да се съгласим да откупим този мир и тази красота на цената на собствената си свобода.

— Тогава откупете я на цената на живота си! — извикал лорд Сот.

Сякаш от самия въздух се появили тринайсетте му скелети войни, яхнали коне с горящи очи и копита от пламък. Скелетите се строили зад рицаря, а зад тях на колесници от човешки кости, теглени от двукраки крилати дракони се появили баншите — духовете на жените елфи, осъдени от боговете да служат на лорда за вечни времена

дори и в отвъдното. В ръцете си стискали мечове от лед, а да чуеш ридаещия им писък означавало сигурна смърт.

Лорд Сот вдигнал ръка, видима единствено благодарение на желязната ръкавица и посочил градските порти, които преграждали пътя му. От устата му излязла една-единствена дума, която вледенила душите на защитниците по бойниците. Желязото по портата мигом побеляло от скреж, сетне се превърнало в лед, а след още една дума на Сот ледът се пръснал на хиляди парченца.

Ръката на рицаря се отпуснала. Той смушнал коня и препуснал през рухналата порта, следван от слугите си.

Зад портата го очаквал не друг, а Танис Полуелф, Герой на копието, възседнал бронзовия дракон Огнедъх (чието драконово име било Кирза). Лордът не губил време, а веднага запратил срещу врага си могъщата магическа дума „Умри!“, ала полуелфът, бидейки защитен от сребърната гривна, която носел, устоял на заклинанието. Това бил и краят му. Макар гривната да го защитила първия път, повече не можела да му помогне...

— Не можела да му помогне! — извика Тас, прекъсвайки четенето на Карамон. — Но какво означава това?

— Шшш! — предупреди го Карамон и продължи:

„... не можела да му помогне. И така, след като бронзовият дракон, тъй като нямал магическа защита, рухнал по заповед на Сот, Танис Полуелф бил принуден да продължи сам битката с неумрелия рицар. Лорд Сот също продължил спешен, в съответствие с Бойните закони на соламнийския рицарски орден, които все още го задължавали, макар твърде отдавна да бил надживял необходимостта да ги спазва. Танис Полуелф се сражавал храбро, ала в никакъв случай не можел да се мери с ужасяващия лорд. Скоро той паднал смъртоносно ранен в гърдите...“

— Не! — възкликна Тас. — Не! Не можем да оставим Танис да умре! — Той улови Карамон за лакътя: — Да тръгваме! Все още има време! Ще го намерим и ще го предупредим...

— Не мога, Тас — отвърна тихо Карамон. — Трябва да отида в Кулата. Усещам присъствието на Рейстлин, чувствам, че все повече се приближава. Нямам време, Тас.

— Какво искаш да кажеш? Не можем да оставим Танис да умре! — прошепна кендерът, втренчен в него с разширени очи.

— Така е — каза сериозно Карамон. — Ще се наложи да го спасиш *сам*.

Мисълта за това накара Тас да затаи ужасено дъх. Когато най-сетне успя да проговори, гласът му бе станал писклив:

— Аз? Но, Карамон, аз не съм войн! Е, вярно, казах на пазача, че съм, но...

— Тасълхоф Кракундел — заяви сурово едрият мъж. — Предполагам, че е възможно боговете да са наредили нещата така, просто за да те позабавляват. Възможно, но и твърде съмнително, мен ако питаш. Ние сме част от този свят и често се налага да поемаме отговорностите, които той ни налага. Сега го разбирам съвсем ясно. Да, съвсем ясно. — Той въздъхна и за момент лицето му прие толкова сериозно и печално изражение, че Тас усети как нещо стяга гърлото му.

— Зная, че съм част от света, Карамон — произнесе нещастно кендерът. — И с радост бих поел отговорностите, които ми се падат по право и с които мога да се справя. Но... просто се чувствам една твърде *нисичка* част, ако разбираш какво искам да кажа. А лорд Сот е такава висока и грозна част, че...

Извири тръба, последва я втора. Тас и Карамон замълчаха едновременно, додето острият звук най-сетне отмря.

— Това е, нали? — попита тихо кендерът.

— Да — отговори приятелят му. — Най-добре да побързаш.

Карамон затвори книгата и я мушна в една стара раница, с която Тас се бе „сдобил“ по време на обиколката им из Новия град. Естествено, кендерът се беше сдобил и с нови кесии, плюс разни други интересни дреболии, за които войнът дори не подозираше. Сетне Карамон протегна ръка и я положи върху главата на Тас. Приглади назад нелепо стърчащата му опашка:

— Сбогом, Тас. И благодаря.

— Но, Карамон! — Кендерът се втренчи в него. Внезапно се бе почувствал невероятно самотен и объркан. — К-къде отиваш ти?

Приятелят му се загледа към Кулата на Върховното чародейство. Приличаше на черна празнина, отсъствие сред надвисналите буреносни облаци. На върха на Кулата, там, където се намираше лабораторията — и където трябваше да е Порталът — горяха ярки светлини.

Тас проследи погледа му. Втренчи се в скупчените край Кулата облаци и зловещите мълнии, които проблясваха край нея, сякаш боговете си играеха с голяма, тромава буболечка. Припомни си последния път, когато бе имал вземане-даване с Дъбравата Шойкан...

— О, Карамон! — извика и улови ръката на едрия войн. — Карамон, недей... чакай...

— Сбогом, Тас — повтори твърдо Карамон и отскубна кендера от ръката си. — Трябва. Знаеш какво ще се случи, ако не го направя. Ти също знаеш какво да правиш. А сега побързай. Цитаделата вероятно вече е над портите.

— Но, Карамон... — изплака приятелят му.

— Тас, налага се да го направиш! — изкрещя гневно войнът. Гласът му отекна надолу из празната улица. — Нима ще оставиш Танис да умре, без да се опиташ да му помогнеш?

Кендерът се сви като попарен. Никога досега не беше виждал Карамон ядосан, поне не и на него. И никога до този момент, през всички приключения, които бяха имали заедно, Карамон не си бе позволявал да му крещи.

— Не — каза примирено. — Просто... Не съм сигурен какво мога да сторя...

— Ще измислиш нещо — измърмори Карамон и се намръщи. — Винаги успяваш. — Той се обърна и решително започна да се отдалечава. Тас се взираше неутешимо след него.

— С-сбогом, Карамон — извика кендерът след приятеля си. — Н-няма да те разочаровам.

Войнът се извърна. Когато проговори, тонът му бе странен, сякаш не можеше да си поеме дъх:

— Няма, Тас, каквото и да стане.

Карамон помахаше и закрачи надолу по улицата.

В далечината се виждаха сенките на Дъбравата Шойкан, сенки, които ничия светлина не можеше да разпръсне, сенки, сред които се спотайваха Пазителите на Кулата.

Тас остана загледан след приятеля си в продължение на няколко минути, додето не го изгуби сред тъмнината. Всъщност толкова много се надяваше, че Карамон ще се обърне и ще извика: „Чакай, Тас! Ще дойда с теб, за да спасим Танис!“

Ала едрият войн не бе сторил нищо такова.

— Той остави тази работа на мен — въздъхна кендерът. — И ми изкрещя!

Тас изсумтя тихичко и на свой ред тръгна с тежки стъпки в противоположната посока към градската порта. Нямаше абсолютно никаква идея как може да спаси Танис от ръката на неумрял рицар, а и като се замислеше, никак не можеше да проумее как е възможно Карамон да му повери толкова отговорна задача.

— И все пак *спасих* живота на Карамон — измърмори. — Може би ще осъзнае, че...

Внезапно кендерът се закова като вкаменен в средата на улицата.

— Ами че Карамон се отърва от мен! — възнегодува той. — Тасълхоф Кракундел, наистина имаш кратуна вместо глава! Та той се отърва от мен! Отива там, за да умре! Това, че ме изпрати да спасявам Танис, беше само извинение! — Огледа се безутешно и в двете посоки на улицата. — А сега какво? — произнесе съвсем тихо.

Направи крачка след Карамон. В този момент обаче тръбите отново се обадиха, този път още по-настойчиво. Над острия звук се извисяваше нечий глас, който даваше гръмогласни нареждания — гласът на Танис.

— Само че, ако последвам Карамон, Танис ще умре! — Тас спря. Обърна се и направи една крачка по посока на гласа. Отново се закова и завъртя опашката около пръста си в напрегната нерешителност. Никога до този момент не се бе чувствал толкова раздвоен.

— И двамата имат нужда от мен! — изплака в агония. — Как бих могъл да избирам?

И после:

— Знам как! — Мъничкото му лице се проясни. — Точно така!

Въздъхна от облекчение, завъртя се на пети и продължи към портата, този път на бегом.

— Ще спася Танис — каза задъхано, свивайки за по-напряко по една странична уличка, — а после просто ще се върна и ще помогна на Карамон. Танис дори може да ми е от полза.

Докато тичаше през глава, без да обръща внимание на разбягващите се в паника котки и кучета по пътя си, Тас се намръщи раздразнено:

— Чудя се колко ли ще станат героите, които съм спасявал досега? — промърмори и подсмръкна печално. — Честно казано, вече започна да ми идва да гуша от всички тях.

Летящата цитадела се появи в небето над Палантас точно по времето, когато тръбите свиреха за смяна на стражата. Високите, ронещи се заострени върхове на кулите ѝ, извисените каменни стени, осветените прозорци, претъпкани с кряскащи дракониди — всичко това изведнъж се превърна в неоспорим факт, докато цитаделата се спускаше, понесена върху пелена от кълбящи се магически облаци.

И все пак, летящата крепост бе посрещната главно с една дума — или с няколко различни, които общо взето значеха едно и също:

— О! — възкликна Тас и едва не изръкопляска от внезапно обзелото го страхопочитание. — Не е ли прекрасна! Бях забравил какво великолепно и славно нещо са летящите цитадели! Бих дал всичко, *каквото и да е*, за да се повозя на някоя. — Изведнъж той въздъхна и разтърси глава: — Не сега, Кракундел — произнесе твърдо с интонацията на Флинт. — Имаш работа за вършене. Да видим — той се огледа, — ето я и портата. Там е цитаделата. А онзи там е лорд Амотус... Хм, хм, изглежда наистина ужасно! Виждам съм мъртъвци с по-весело изражение на лицето. Но къде е... Аха!

По улицата се появи мрачна процесия, идваща право към кендера — група соламнийски рицари, водещи конете си за юздите. Не говореха. Всеки от мъжете изглеждаше необичайно сериозен и напрегнат, всеки от тях знаеше, че най-вероятно крачи към собствената си смърт. Водеше ги човек, чието брадато лице бе в пълен контраст с гладко избръснатите мустакати рицари наоколо му. И, независимо че човекът също носеше ризницата на Рицар на Розата, си личеше, че явно не е навикнал да го прави често.

— Танис винаги е мразел плетените ризници — каза си Тас, докато наблюдаваше приближаването на приятеля си. — А ето го сега, пременен като соламнийски рицар. Чудя се какво ли би измислил Стурм по негов адрес, ако можеше да го види! Как ми се иска Стурм да беше сега тук! — Долната устна на кендера затрепери. По носа му се търкулна една сълза, преди да е успял да я спре. — Как ми се иска *който и да е* храбър и умен приятел да беше сега тук!

Когато рицарите стигнаха до Портата, Танис се обърна и съвсем тихо издаде няколко команди. Над главите им се разнесе скърцащият звук от размахани драконови криле. Тас потърси с очи и видя кръжация Кирза, повел формация от бронзови дракони. Цитаделата беше съвсем близо, спускаше се все повече и повече.

— Стурм го няма. Карамон го няма. Няма никой, Кракундел — измърмори кендерът и решително прокара ръка през лицето си. — Още веднъж ти се пада да разчиташ само на себе си. А сега, какво се очаква от *мен*?

През ума му запрелитаха невероятни планове, като се започнеше от това, да заплаши Танис с оръжие („Не се шегувам, Танис, вдигни ръцете си *високо* във въздуха!“) и се стигнеше до доста несигурния подход да го зашемети с точен удар по темето („Ъъм, хей, Танис, защо не си свалиш шлема само за секунда?“). Макар да бе отчаян ход, не изключи дори идеята да каже истината („Нали разбираш, Танис, двамата с Карамон се върнахме назад във времето, после отидохме напред във времето, Карамон взе онази книга от Астинус, точно когато светът се канеше да свърши, а пък в една от главите към края се разказва как умираш и...“). Внезапно Тас видя как приятелят му вдига ръка. Проблесна сребро...

— Ами да — кимна кендерът и почувства как от плещите му сякаш се смъкна цяла планина. — Ще направя онова, в което винаги съм бил най-добър...

— Без значение какво се случва, оставете лорд Сот на мен — заяви Танис, докато оглеждаше мрачно наобиколилите го рицари. — Закълнете се в Кода на Честта, че ще изпълните заповедта ми!

— Танис, милорд — подхвана сър Маркам.

— Не, няма да споря с теб. Нямате никакъв шанс срещу него, не и без магическа защита. Всеки от вас ще допринесе поне с нещо в битката срещу слугите му. А сега, или се закълнете в Кода на честта, или ще ви заповядам да напуснете полесражението. Закълнете се!

От другата страна на затворената порта се разнесе дълбок глас, призоваващ палантийците да се предадат. Рицарите се спогледаха, почувствали внезапния леден полъх в душите си от този нечовешки звук. Настъпи секунда мълчание, нарушавана единствено от скърцането на крила над главите им, докато огромните създания — бронзови, сребърни, сини и черни дракони — летяха и се измерваха гибелно един друг в очакване на знак за атака. Драконът на Танис, Кирза, кръжеше съвсем близо, готов да се спусне и да го вземе по дадена команда.

Ето, че се дочу и гласът на лорд Амотус — разтреперан и напрегнат, ала изпълнен с решимост, който отговори на неумрелия рицар:

— Отнеси това съобщение на своята Драконова повелителка. Палантас живя в мир и красота в продължение на векове. Но никога няма да се съгласим да откупим този мир и тази красота на цената на собствената ни свобода.

— Заклевам се — каза тихо сър Маркам — в Кода на честта.

— Заклевам се — прозвуча нестройният отговор на останалите рицари.

— Благодарен съм ви — кимна Танис, като огледа всеки един от младите мъже с натежало сърце. Знаеше, че вероятно много от тях нямаше да доживеят края на битката. Знаеше, че и той... Разтърси гневно глава. Трябваше само да произнесе името на дракона си. Вече се канеше да го направи, когато откъм задните редици на рицарите се разнесе глъчка.

— Ох! *Веднага* се махай от крака ми, голямо, непохватно...

Изцвили кон. Танис чу как някой от рицарите изруга, а после отново същия писклив гласец, който отговаряше невинно:

— Не съм виновен аз. Конят ти *стъпи* върху мен! Флинт беше напълно прав за тези глупави животни...

Другите коне, нервни от приближаващата битка и държани изкъсо от напрегнатите си ездачи, бяха наострили уши и пръхтяха с

разширени ноздри. Един от тях затанцува извън строя, принуждавайки рицаря да увисне за юздите.

— Я се стегнете! — извика строго Танис. — Какво става там...

— Ако обичате. Разкарай се. Какво? Тази кама е ваша? Моите уважения, сигурно сте я изпуснали...

Отвъд портата се разнесе гласът на неумрелия рицар:

— Тогава откупете я на цената на живота си!

А откъм редиците пред него се разнесе друг:

— Танис, това съм аз, Тасълхоф!

Сърцето на полуелфа се вледени. В този момент му бе трудно да прецени чий от двата гласа го е смразил повече.

Ала нямаше време да се чуди. Той погледна през рамо и видя как портите се превърнаха в лед, който се разсипа на хиляди парченца...

— Танис! — нещо се бе закачило за ръката му. — О, Танис! — Тас го разтърси. — Танис! Трябва бързо да дойдеш с мен, за да спасим Карамон! Тръгнал е към Дъбравата Шойкан!

„Карамон? Карамон е мъртъв! — беше първата мисъл на полуелфа. — Но тогава и кендерът е мъртъв. Какво става тук? Нима съм се побъркал от страх?“

Някой извика предупредително. Танис замаяно се огледа и забеляза, че лицата на рицарите са мъртворешки бледи. Значи лорд Сот влизаше през портите.

— На конете! — изкрещя подивяло, докато се опитваше да отърси упорито вкопчилиия се в него кендер. — Тас! Не му е сега времето... Махни се от пътя ми, проклет да си!

— Карамон ще умре! — изплака кендерът. — Трябва да го спасиш, Танис!

— Карамон... та той е... вече мъртъв! — изръмжа Полуелф.

Кирза се стовари близо до него и нададе бойния си писък. Добрите и лошите дракони мигом се хвърлиха един срещу друг с оголени нокти. Битката се разрази безмилостно и светкавично. Въздухът бе изпълнен с мълнии и остър мирис на смърт. Откъм летящата цитадела засвириха рогове. Драконидите ликуващо закрещяха и започнаха да падат безредно от прозорците, разтваряйки кожените си криле, за да убият скоростта си.

Лорд Сот препускаше като лавина от ужас и смърт, безплътна и отблъскваща.

Колкото и да опитваше, Танис не успяваше да се отърси от кендера. Най-накрая, като изруга под нос, той улови ритация Тас през кръста и го вдигна. Гневът буквално го задавяше. Запрати го към една странична уличка.

— Не мърдай оттам! — изрева побесняло.

— Танис! — извика умолително приятелят му. — Не бива да ходиш там! Ще умреш, заклевам се във всичко най-свято, че ще намериш смъртта си!

Полуелфът му хвърли един последен, изпълнен с ярост поглед и се втурна напред.

— Огнедъх! — извиси глас той. Драконът се отблъсна с мощните си крака и се приземи върху паважа непосредствено до него.

— Танис! — изпищя кендерът. — Не можеш да се изправиш срещу лорд Сот без гривната!

ГЛАВА 2

Гривната! Танис сведе очи към китката си. Гривната беше изчезнала! Полуелфът моментално се извърна и се хвърли към кендера. Ала беше твърде късно. Тасълхоф търти да бяга надолу по улицата, сякаш от това зависеше животът му. (Кое то, след като прецени през рамо изражението по лицето на приятеля си, не беше много далече от истината.)

— Танис! — извика сър Маркам.

Полуелфът се обърна. Лорд Сот се възправяше върху кошмарния си кон сред рухналите порти на град Палантас. Пламтящите му очи срещнаха тези на Танис и застинаха непомръдващо. Дори от толкова далече усети как страхът обгърна душата му като надгробен покров от мълчалив ужас.

Какво можеше да стори? Гривната вече не беше в него. Без нея нямаше никакъв шанс. Абсолютно никакъв!

„Слава на боговете! — помисли си в същата секунда той. — Слава на боговете, че не съм рицар и не съм обвързан със свещено задължение да се изправа срещу злото или да изгубя живота си с чест!“

— Бягайте! — заповяда през изтръпналите си устни. — Не можете да направите нищо! Помнете клетвата, която дадохте! Отстъпвайте! Запазете живота си за битката срещу живите...

В същия момент точно пред него се приземи един драконид. Гущероподобното му лице бе изкривено от неутолима жажда за кръв. В последната секунда си припомни, че противните същества не бива да се пронизват. В смъртта си драконидите се превръщаха в камък, склучвайки в себе си оръжието на нападателя. Вместо това Танис го удари през лицето с дръжката на меча, ритна го в стомаха и скочи през него, когато врагът му се търколи на земята.

Зад себе си чуваше ужасено цвилене на коне и тропот на копита. Можеше само да се надява, че рицарите са се подчинили на сетната му заповед, но точно сега нямаше време да се уверява лично. Все още

имаха някакъв шанс. Ако успееше да настигне Тас и му отнеме гривната...

— Кендерът! — нареди на дракона и посочи към бързоногата фигурка, която се отдалечаваше надолу по улицата.

Кирза схвана на секундата и мигом се устреми с разперени нокти, помитайки камък и тухли по пътя си.

Танис се затича подире му, без да се оглежда — нямаше смисъл. По агонизиращите писъци и викове, които вече се разнасяха, можеше да си представи съвсем ясно какво става.

Утринта настъпваше колебливо, а смъртта крачеше из улиците на Палантас. Предвождана от лорд Сот, призрачната армия нахлу през рухналите порти, помитайки всичко, което стоеше на пътя ѝ.

Когато Танис най-сетне се добра до дракона, Кирза вече държеше Тас в зъбите си. Уловил кендера за дъното на сините панталони, той го разтърсваше като освирепяло куче. Кесиите на малкото човече се разтвориха, а във въздуха наоколо полетя цяла колекция от украшения, лъжици, пръстени за салфетки, както и доста добре запазено парче сирене, което се изтърколи на паважа. Сребърната гривна не се виждаше никъде.

— Къде е, Тас? — настоя гневно Полуелф, като се протегна и сам разтърси приятеля си.

— Н-никога... н-н-ня-ма... д-да я-я нн-намер-р-р-иш — отвърна кендерът през тракащите си зъби.

— Остави го долу — нареди Танис на дракона. — Наблюдавай улицата.

Летящата цитадела беше спряла пред стените на града, докато магьосниците и мрачните ѝ свещенослужители се отбраняваха срещу атаките на сребърните и бронзовите дракони. Беше изключително трудно да се различи каквото и да е сред проблясващите мълнии и нарастващия дим, ала полуелфът бе сигурен, че е видял как от бойниците на цитаделата се откъсва един син дракон. Китиара, помисли си той. Сега и бездруго нямаше време да се тревожи за нея.

Кирза пусна Тас така, че да падне върху главата си, разпери криле и се обърна към южната част на града, където нападателите вече се групираха и настъпваха срещу защитниците на града, които храбро се изправяха срещу тях.

Танис се приближи и се втренчи обвинително в дребничкия крадец. Кендерът се изправи и отвърна предизвикателно на погледа му.

— Тасълхоф — започна Полуелф с глас, в който трепереше едва сдържан гняв, — този път стигна твърде далече. Лудориите ти могат да костват живота на стотици невинни хора. Дай ми гривната и знай, че от този момент нататък с приятелството ни е свършено!

Очакваше някаква опашата лъжа, хленчещо извинение. Вместо това Танис изненадано видя как кендерът се изпъна твърдо и с побледняло лице. Устните му трепереха, ала в поведението му се долавяше някакво тихо достойнство.

— Мъчно е за обясняване, Танис, а и нямаме време. Битката ти с лорд Сот едва ли щеше да има някакво значение. — Той го погледна сериозно. — Повярвай ми, говоря самата истина. Никакво значение. Всички хора, които сега ще умрат, и бездруго щяха да умрат, но положото е, че и ти щеше да умреш, а още по-неприятното е, че целият свят щеше да пострада. Само че ти не умря, така че може би все още имаме мъничък шанс. А сега — заяви твърдо Тас, като пригладдаше дрехите си и подреждаше кесиите си отново по местата им, — трябва да спасим Карамон.

Танис гледаше кендера неподвижно. После уморено посегна към главата си и свали сгорещения стоманен шлем. Нямахше никаква представа какво става тук.

— Е, добре, Тас — каза изтощено. — Разкажи ми за Карамон. Значи е жив? Къде е сега?

Лицето на кендера се изкриви от тревога.

— Точно там е работата, Танис. Може би вече *не е* жив. Или поне няма да бъде още дълго. Ще се опита да влезе в Дъбравата Шойкан!

— В Дъбравата! — Полуелфът го изгледа ужасено. — Невъзможно!

— Зная. — Тас нервно подръпна вързаната си на опашка коса. — Но той беше твърдо решен да се добере до Кулата на Върховното чародейство, за да спре Рейстлин...

— Разбирам — промърмори Танис и запрати шлема си надолу по улицата. — Или поне започвам да разбирам. Да тръгваме. В коя посока е?

Лицето на Тас се оживи:

— Наистина? Значи ми вярваш? О, Танис! Толкова се радвам! Нямах никаква представа каква огромна отговорност е постоянно да наглеждаш Карамон. Оттук! — извика той и посочи нетърпеливо.

— Има ли още нещо, което бих могъл да сторя за теб, Полуелфе? — обади се Кирза, като размаха криле и погледна с желание към ехтящото сражение.

— Не, освен ако не можеш да ни преведеш през Дъбравата.

Кирза поклати глава:

— Много съжалявам, Полуелфе. Дори драконите не могат да пристъпят в тази прокълната гора. Желая ти всичко най-добро, но те съветвам да не очакваш да намериш приятеля си жив.

Драконът подскочи във въздуха с разперени криле и бавно отлетя по посока на битката. Танис кимна мрачно и пое надолу по улицата с бърза крачка, следван от подтичващия кендер.

— Може би Карамон не е успял да навлезе твърде навътре — предположи обнадеждено Тас. — Поне аз не можах последния път, когато идвахме с Флинт. А кендерите не се плашат лесно! Кендерите не се страхуват от нищо!

— Твърдиш, че се опитва да спре Рейстлин?

Тас заклати утвърдително глава.

— Ще навлезе — заяви печално Танис.

Дори фактът, че успя да се приближи до Дъбравата Шойкан бе коствал несравнимо усилие на Карамон. Нервите му бяха обтегнати до крайност. Без съмнение обаче, бе приближил повече от всяко друго живо същество, някога дръзвало да се отправи към Дъбравата, без да разполага с амулет или някакво друго средство за защита. Ето, че сега стоеше пред тези мрачни, смълчани дървета, трепереше, потеше се и се опитваше да направи още една крачка напред.

— Смъртта ми лежи някъде там — промърмори сам на себе си и облиза напуканите си устни. — Но каква е разликата? И преди съм се изправял пред смъртта, и то не един, а стотици пъти!

Ръката му легна твърдо върху дръжката на меча. Единият му крак започна да се премества.

— Не, няма да умра! — изкрещя срещу гората. — Не мога да умра. Твърде много зависи от мен. И няма да ме спрат никакви си...

някакви си дървета!

Той премести и другия си крак.

— Пристъпвал съм и в по-мрачни места — продължаваше да говори предизвикателно. — Пристъпвал съм в Гората Уейрит. Стъпвах по земята на Крин, когато всичко край мен загиваше. Виждал съм края на света. Не — каза твърдо, — тази гора не е пречка, с която да не мога да се справя.

С това Карамон направи още една крачка и навлезе в Дъбравата Шойкан.

Моментално го обгърна безкраен мрак. Чувстваше се по същия начин, както и когато бе ослепял от заклинанието на Кризания в Кулата. Само дето този път беше съвсем сам. Паниката обхвана сърцето му. В мрака имаше живот! Ужасен, нечестив живот, който не бе живот, а по-скоро оживяла смърт... Карамон почувства как губи опора под краката си. Стовари се на колене, хлипащ, разтреперан от ужас.

— Ти си наш! — шепнеха тихи, съскащи гласове. — Твоята кръв, твоята плът, твойт живот! Наш! Наш! Ела, ела по-близо. Отдай ни сладката си кръв, топлата си плът. Ние сме студени, по-студени, отколкото можеш да си представиш. Приближи се. По-близо.

Ужасът беше непоносим и просто го заливаше. Сега беше моментът да се обърне и да избяга...

— Не — каза задъхано в съскащата тъмнина. — Трябва да спра Рейстлин... Трябва... да... продължа...

За пръв път в своето съществуване Карамон се вгледа дълбоко в себе си и откри някъде там несломимата воля, която бе помогнала на неговия брат близък да надмогне слабостта и болката и дори смъртта по пътя към така желаната цел. Едрият войн запълзя на ръце и крака през прахта.

Усилието му заслужаваше уважение, но не го отведе далече. Втрещен в тъмнината, парализиран от страх, той видя как от земята се подаде една безплътна ръка и се протегна към него. Пръстите й, хладни и гладки като мрамор, се склупчиха около китката му и започнаха да го дърпат надолу. Отчаяно се засъпротивлява, ала отнякъде изникнаха и други ръце, чиито нокти се впиха безмилостно в кожата му. Усети как нещо го засмуква. Съскащите гласове шептяха в

ушите му, до кожата му се допираха устни от кост. Студът изгаряше сърцето му...

— Провалих се...

— Карамон — чу се един разтревожен глас.

Войнът се размърда.

— Карамон? — И после: — Танис, той се връща!

— Слава на боговете!

Карамон отвори очи. Огледа се и се втренчи в брадатото лице на полуелфа, който го наблюдаваше с облекчение, примесено с объркване, удивление и възхита.

— Танис! — Едрият войн се изправи в седнало положение, все така оглупял от преживяния ужас, посегна и прегърна приятеля си, хлипайки от благодарност.

— Приятелю! — произнесе полуелфът, ала не успя да каже нищо повече, сам задавен от напирещите сълзи.

— Добре ли си, Карамон? — питаше Тас, докато се суетеше около него.

Войнът пое дълбоко дъх.

— Да — каза и скри лице в ръцете си. — Да, предполагам.

— Това беше най-храбрата постъпка, която съм виждал да извършва човек — заяви сериозно Танис и се втренчи изпитателно в приятеля си. — Най-храбрата... но и най-глупавата.

Лицето на Карамон пламна.

— Да — каза той. — Е, нали ме познаваш.

— Поне така смятах. — Танис потърка брадата си. Очите му бързо огледаха великолепно телосложение на едрият войн, загорялата кожа, изражението му на твърда, непоколебима решителност. — Проклет да съм, Карамон! Само преди месец припадаше мъртвопиян в краката ми! Шкембето ти се влачеше по пода! А сега...

— Преживях години — обясни приятелят му, като се изправяше на крака с помощта на кендера. — Това е всичко, което мога да ти кажа. Но какво се случи? Как успях да изляза от това ужасно място? — Той се озърна към дърветата сенки в дъното на улицата и неудържимо потрепери от зловещия спомен.

— Аз те открих — каза Танис, като също се изправяше. — Те... Тези неща те теглеха надолу. Съвсем малко оставаше да намериш вечния си, но доста неспокоен сън, приятелю.

— Как успя да влезеш?

— С помощта на това — отвърна усмихнато Танис и му показва една сребърна гривна.

— Позволила ти е да пристъпиш в Дъбравата? Тогава можем да...

— Не, Карамон — поклати глава Танис, като прибра гривната обратно в пояса си и хвърли поглед към Тас, който ги наблюдаваше с изключително невинно изражение. — Магията ѝ едва успя да ме доведе до ръба на това нечестиво място. Имам чувството, че силата ѝ е намаляла...

Нетърпението на Карамон поуехна.

— Опитах и магическото устройство — отрони той към кендера. — То също не проработи. Не че очаквах да стане нещо. В края на краищата, не успя да ни преведе през Гората Уейрит. Но трябваше да опитам. Дори... дори не успях да го трансформирам! Едва не се разпадна на съставните си части, така че предпочетох да го оставя на мира. — Замълча за миг, сетне, с глас, в който ясно се долавяше напирашното отчаяние, избухна отново: — Трябва да се добера до Кулата, Танис! — Ръцете му се свиха в юмруци. — Не мога да ти обясня защо, но те уверявам, че видяхме бъдещето. Трябва да прекрача през Портала и да спра Рейстлин. Аз съм единственият, който може да промени нещо!

Полуелфът стреснато положи ръка върху рамото му, за да го накара да се успокои.

— Същото ми разказа и Тас... поне в общи линии. Но Даламар вече е в Кулата, Карамон... и... как, в името на всички богове, смяташ да влезеш в Портала?

— Не можеш да разбереш — отговори приятелят му с толкова сериозно изражение, че Танис премигна изненадано, — а и нямаме време за обяснения. Налага се да ми повярваш. *Трябва* да вляза в тази Кула!

— Прав си — съгласи се полуелфът, след като известно време се визира озадачено в него. — Не те разбирам. Но ще ти помогна, стига да мога и стига изобщо да е постижимо.

Карамон въздъхна тежко. Главата му се отпусна между раменете.

— Благодаря ти, приятелю — каза простичко. — Твърде дълго вървах сам по този път. Ако не беше Тас...

Той погледна кендера, ала малкото човече не го слушаше. Погледът му бе насочен с живо внимание към летящата цитадела, все така надвиснала над градските стени. Битката продължаваше, както във въздуха около нея, така и на земята долу, ако можеше да се съди по гъстите стълбове дим, които се издигаха от южните части на града, виковете и писъците, трясъка на оръжие и тропота на коне.

— Бас държа, че с нещо такова човек лесно ще стигне до Кулата — заяви Тас с неотслабващ интерес. — Бум! Право над Дъбравата. Пък и по природа магията ѝ е зла, както на гората, а и е доста големичка — цитаделата, не Дъбравата. Сигурно се иска доста магия, за да я спреш и...

— Тас!

Кендерът се обърна, за да установи, че двамата приятели просто стоят и го наблюдават втрещено.

— Какво! — извика разтревожено кендерът. — Не бях аз! Вината не е моя...

— Само ако можехме да се качим там горе — промърмори полуелфът и обърна очи към цитаделата.

— Магическото устройство! — възкликна развълнувано Карамон. Ръката му порови из вътрешния джоб на ризата, която носеше под бронята си. — То, то ще ни отведе там!

— Къде? — внезапно Тас почувства, че нещо е на път да се случи. — Ще ни отведе... — той проследи погледа на Танис — там? Там! На летящата цитадела! Ама това е страхотно! Готов съм. Да тръгваме! — Кендерът нетърпеливо загледа магическото устройство в ръцете на едрия войн. — Само че това чудо действа само с двама души. Как ще вземем Танис?

Карамон прочисти гърлото си от неудобство. В очите на Тас проблесна разбиране.

— О, не! — извика той. — Не!

— Съжалявам, Тас — промърмори приятелят му, докато пръстите му сръчно трансформираха с нищо неотличимия медальон в прекрасен, богато инкрустиран скиптър. — Но така или иначе ще си имаме достатъчно главоболия, докато влезем вътре. Битката няма да е лека...

— Трябва да ме вземеш със себе си, Карамон! — извика кендерът. — Идеята беше моя! Мога да се бия. — Той порови в пояса

си и измъкна малкия нож. — Спасих ти живота! Спасих живота и на Танис!

Видял, че Карамон е взел окончателно решение и не смята да го обсъждат повече, Тас насочи вниманието си към полуелфа и се хвърли умолително към него:

— Вземете ме с вас! Може пък устройството да проработи и за тримата. Или по-скоро за двама души и един кендер. Аз съм мъничък. Сигурно дори няма да ме забележи. Моля те!

— Не, Тас — отсече твърдо Танис. Той се освободи от ръцете на кендера и отиде при Карамон. После вдигна пръст и го прониза с предупредителен поглед, който не оставяше никакво съмнение. — И този път говоря сериозно!

Тас остана загледан в тях с толкова безутешно изражение, че сърцето на Карамон трепна от лошо предчувствие.

— Слушай — каза той и коленичи до полуобезумелия от мъка кендер. — Видя какво ни чака, ако се провалим! Нуждая се от Танис. Нуждая се от силата на меча му, от опита му. Разбираш това, нали?

Тас опита да се усмихне, ала вместо това долната му устна затрепери.

— Да, Карамон, разбирам. Съжалявам.

— А и идеята наистина е твоя — успокои го сериозно войнът и се изправи.

Макар последната мисъл да поуспокои кендера, в никакъв случай не можеше да се каже същото за полуелфа.

— По някакъв начин — промърмори той — тъкмо *това* ме тревожи най-много. — А и лицето на Тас не вещаеше нищо добро. — Обещай ми — каза възможно най-строго, докато Карамон се врыщаше и заемаше мястото си до него, — че ще си намериш някое безопасно местенце и ще *стоиш там*, вместо да се забъркваш в още неприятности! Обещава ли?

Лицето на Тас бе образец за вътрешно раздвоение... той прехапа устни, веждите му се склчиха и той тръсна опашка. Сетне изведнъж разшири очи. Усмихна се:

— Разбира се, че обещавам, Танис — произнесе толкова невинно, че полуелфът изпъшка.

Ала точно в този момент не можеше да направи нищо повече. Карамон вече произнасяше магическия напев и манипулираше

устройството. Последното, което видя Танис, преди да се стопи в магическата мъгла на заклинанието, беше един щастлив кендер, който се почесваше и им махаше за довиждане.

ГЛАВА 3

— Огнедъх! — каза си Тас, веднага щом приятелите му изчезнаха.

Кендерът се обърна и затича по улицата към южната част на града, където битката очевидно беше най-ожесточена.

— Именно — промърмори си той. — Драконите без съмнение са точно там.

Чак тогава се сети, че в плана му има един съвсем малък недостатък.

— Триста опашати джуджета! — каза ядно, като спря и се загледа към небето, където драконите се зъбеа и си нанасяха удари с нокти, хапеха се и яростно издишваха пламъци един срещу друг. — Как да го намеря в *тази* блъсканица?

Той си пое раздражено дъх и почти незабавно се задави и закашля. Огледа се и установи, че въздухът наоколо очевидно е доста задимен, а небето, преди сиво в зората под облачната покривка, сега грееше в зловещи отблясъци.

Палантас гореше.

— В *никакъв* случай не е безопасно местенце този град — измърмори. — Танис каза точно това: намери си безопасно местенце. А най-безопасното място, за което се сещам сега, е да бъда с Карамон и Танис вместо в този подпален, плячкосван и разграбван град. Пък и сигурно вече са успели да се забъркат в някоя голяма неприятност, която чака само мен. — Той се умисли дълбоко. — Сетих се! — каза внезапно. — Ще се помоля на Физбан! Няколко пъти свърши работа... е, добре де, *мисля*, че свърши работа. Така или иначе, няма да навреди.

Забелязал приближаването на двама дракониди, Тас се шмугна в една странична уличка, скри се зад голяма купчина смет и вдигна очи към небето:

— Физбан — каза сериозно. — Стана тя *каквато* стана! Ако този път не се измъкнем здрави и читави, най-добре да хвърлим парите в кладенеца, да нарамим билетата и да си потърсим друг дом, както обичаше да казва майка ми. И макар че не съм особено сигурен какво

имаше предвид, ми звучи доста добре. Трябва да бъда с Танис и Карамон. *Знаеш*, че няма да се справят без мен. Но за да успея, се нуждаю от дракон. Нали? Не искам много. А *можех* да го направя. Като например, да прескочим глупостите с драконите и да ме качиш направо горе. Но подхождам скромно. Само един дракон. Това е.

Той зачака.

Нищо не се случваше.

Въздъхна още по-раздразнено, хвърли едно око към небето и се опита да бъде търпелив.

Нищичко.

Кендерът изпуктя.

— Добре, от мен да мине, ще върна съдържанието на една кесия, а защо не и на *две*, само ми помогни да полетя малко с цитаделата. Точно така, това е истината. Поне част от нея. А и не можеш да отречеш, че *винаги* ти намирах шапката...

Ала въпреки великодушния жест, драконът така и не се появяваше.

Най-накрая Тас се отказа. Драконидите вече бяха отминали, така че се изправи иззад купчината боклук и отново се върна на улицата.

— Е — промърмори, — предполагам, че си бил доста зает, Физбан, а и...

В същия момент земята избяга изпод краката му, във въздуха полетяха натрошени камънаци, тухли и чакъл и се разнесе грохот, който едва не го оглуши, след което... настъпи тишина.

Кендерът се изправи, отърси полепналата мръсотия от гамашите си и се взря през стелещата се прах. За момент си помисли, че върху него се е стоварила още някоя сграда, както в Тарсис, ала секунда по-късно вече знаеше, че случаят съвсем не е такъв.

В средата на улицата лежеше един бронзов дракон. Беше паднал по гръб, покрит с кръв, крилата му бяха разперени върху няколко съседни къщи, а опашката очевидно бе успяла да събори няколко други. Очите му бяха затворени, по хълбоците му се виждаха дълбоки изгаряния и определено не дишаше.

— *Това* — каза раздразнено Тас, загледан към създанието, — *не* беше точно същото като онова, което имах предвид!

В същия момент обаче драконът се раздвижи. Едното му око се отвори и замаяно се фокусира върху кендера в опит да го разпознае.

— Огнедъх! — възкликна Тасълхоф и се изкатери по един от огромните му крака, за да го погледне в окото. — Точно теб търсех! Зле ли... зле ли си ранен?

Младият дракон явно тъкмо се канеше да отвърне нещо, когато неочаквано над тях прелетя тъмна сянка. Очите на Кирза мигом се разтвориха широко, той изръмжа тихо и немощно се опита да вдигне глава. Усилието се оказа твърде голямо. Кендерът огледа небето над тях и забеляза един черен дракон, който тъкмо се канеше да се спусне надолу и да довърши жертвата си.

— А, не! — измърмори Тас. — Това си е *моят* бронзов дракон! Физбан го прати за мен. Да видим... Как ли се побеждава в такава битка?

Историите за Хума веднага му дойдоха на ум, ала и бездруго не бяха от полза, тъй като не разполагаше нито с драконово копие, нито дори с най-обикновен меч. Той измъкна малкия си кинжал, огледа го с надежда, после поклати разколебано глава и го върна обратно в пояса си. Е, налагаше се да даде най-доброто от себе си.

— Огнедъх — нареди на дракона, докато се катереше по широкия, покрит с люспи корем на създанието. — Стой тихо и мирувай, става ли? Да, знам за всички тези глупости как искаш да умреш с чест, докато се сражаваш с врага. Навремето имах приятел, който беше соламнийски рицар. Но точно сега не можем да си позволим лукса да умираме с чест. Имам други двама приятели, които в момента са живи и здрави, но съвсем скоро може и да не бъдат, освен ако не ми помогнеш да стигна до тях навреме. Пък и вече ти спасих веднъж живота тази сутрин и макар още да не го знаеш от първа ръка, твърдя, че си ми задължен.

Тас така и не разбра дали Кирза го беше чул или просто изгуби съзнание, но така или иначе нямаше време за губене. Изправи се върху корема му и порови из кесиите си, за да открие нещо, което би му било от полза. Извади сребърната гривна на Танис.

— Кой би помислил, че се отнася към нея толкова небрежно — измърмори, докато я слагаше на китката си. — Сигурно я е изпуснал, когато се занимаваше с Карамон. Добре че я намерих и прибрах на безопасно място. А сега... — Той протегна ръка и посочи черния дракон, който се рееше над тях с отворена пасть, готов да изплюе смъртоносна доза киселина върху жертвата си.

— Виж, драги! — извика срещу му. — Този драконов труп е мой! Аз си го намерих пръв. Е... хубаво де, той ме намери, но какво значение има? Едва не ме размаза по паважа. Така че марш оттук и не разваляй въздуха с ужасния си дъх!

Черният дракон озадачено размаха криле на едно място, втренчен към него. Беше женски дракон и често бе отстъпвал плячката си на дракониди и дори на гоблини, но никога — поне доколкото си спомняше със сигурност — не бе имал вземане-даване с кендер. Битката не бе пощадила дракона. Чувстваше се леко замаян от загубата на кръв и от един особено болезнен удар по носа, ала все пак нещо му подсказа, че работата не е чиста. Не успяваше дори да си спомни да е срещал зъл кендер. Не можеше да не признае, разбира се, че винаги има първи път. А и този *все пак* носеше гривна, без съмнение заредена със силна черна магия, чиято мощ ефективно блокираше всичките му заклинания.

— Знаеш ли колко се изкарва от драконови зъби в Санкшън в последно време? — Извика кендерът. — Без да споменаваме ноктите. Познавам магьосник, който дава по трийсет монети само за единия!

Черният дракон се намръщи. Разговорът бе доста глупав. Освен това го болеше носа и беше ядосан. Тръсна гневно глава, решен да довърши досадното създание заедно с плячката, която му се падаше по право, отвори уста и вече се канеше да избълва смъртоносно количество киселина върху тях, когато... внезапно бе поразен в гръб от друг бронзов дракон. Черният нададе яростен писък, забрави за плячката и със зъби и нокти се забори за живота си, докато бавно набираше височина, следван от бронзовия.

Тас въздъхна дълбоко и седна върху корема на Кирза.

— Вече си мислех, че от нас ще остане само петно — измърмори той. Свали сребърната гривна и я напъха обратно в кесията. Усети как драконът под него се размърда и започна да диша по-равномерно. Кендерът се плъзна по люспестия хълбок и тупна на земята. — Огнедъх, толкова... лошо ли си ранен? — И как изобщо човек можеше да излекува цял дракон? — Ако искаш, мога да отида и да потърся свещенослужител, макар да е доста вероятно повечето да са твърде заети с цялата тази битка и тъй нататък...

— Не, малки човеко — изрече с дълбок глас Кирза, — няма да бъде необходимо. — Драконът отвори очи, разтърси огромната си

глава и изви врат, за да се огледа. — Ти ми спаси живота — каза леко объркано след секунда.

— Два пъти — поправи го развеселено Тас. — Първият беше тази сутрин, когато се появи лорд Сот. Моят приятел Карамон — не го познаваш, — има една такава книга, която казва какво ще се случи в бъдещето, или по-скоро какво *няма* да се случи, след като вече го променихме. Както и да е, двамата с Танис щяхте да се изправите срещу лорда и щяхте да изгубите живота си, но не се получи, понеже откраднах гривната и не стана нищо. Искам да кажа, не умряхте.

— Без съмнение. — Кирза се претърколи на една страна и протегна едното си огромно кожено крило в задимения въздух. Изучи го внимателно. Беше продупчено и окървавено, но не и разкъсано. Той изучи и другото си крило по подобен начин, докато Тас го наблюдаваше очаровано.

— Мисля, че много би ми се искало да бъда дракон — въздъхна кендерът.

— Естествено. — Кирза бавно извъртя бронзовото си тяло така, че да успее да стъпи здраво върху ноктестите си лапи, като първо внимателно измъкна опашка изпод една рухнала стена. — Ние сме избраници на боговете. Продължителността на живота ни е толкова голяма, че в сравнение с нея тази на елфите прилича на запалена и догаряща свещ. Колкото до хората и кендерите, за нас вие сте просто падащи звезди. Дъхът ни е смъртоносен, а магията — толкова могъща, че само най-великите измежду магьосниците могат да ѝ се противопоставят.

— Да, да — каза Тас, като се опитваше да овладее нетърпението си. — Сигурен ли си, че всичко по теб работи?

Кирза на свой ред потисна една усмивчица.

— Да, Тасълхоф Кракундел — отвърна мрачно той и разкърши криле, — всичко... съм... по мен работи, както се изрази. — Той разтърси глава. — Чувствам се малко изморен, но това е всичко. И така, след като спаси живота ми...

— Два пъти.

— Два пъти — поправи се послушно драконът, — съм длъжен да ти се отплатя. Какво мога да направя за теб?

— Отведи ме на летящата цитадела! — каза Тас, готов да се покатери на гърба на дракона. Внезапно усети как полита във въздуха,

увиснал на яката на ризата си в една от огромните лапи на Кирза. — О, много благодаря. Макар че можех да се справя и сам...

С известно закъснение установи, че не се намира върху гърба на дракона. Вместо това откри, че се е оказал очи в очи с него.

— Предупреждавам те, че това би било изключително опасно, ако не и фатално, за теб — предупреди го строго бронзовият дракон. — Нека те отведе при соламнийските рицари в Кулата на Върховния свещенослужител...

— Вече съм бил там! — запротестира Тас. — Трябва да стигна до цитаделата! Нали разбираш, тъ, сещаш ли се — Танис Полуелф! Нали го познаваш? Сега той е там горе и... тъм... ме остави тук, за да събера едни страшно важни, тъм, сведения за него — довърши през глава. — Е, вече разполагам с тях и трябва да му ги отнеса.

— По-добре ги предай на мен — предложи Кирза. — Ще се погрижа да ги получи.

— Н-не, не, това... хм, хм... няма да свърши работа — заекна кендерът, докато мислеше усилено. — Работата е там... че... са на тайния език на кендерите! И... не могат да бъдат преведени на... тъ... не могат да бъдат преведени на Общ. Ти нали... не говориш кендерски, Огнедъх?

„Разбира се, че говоря“ — канеше се да отговори драконът, ала се втрени в изпълнените с надежди очи на Тас и изсумтя:

— Разбира се, че не! — подметна презрително. Съвсем бавно и внимателно той вдигна малкото човече и го сложи на гърба си, точно между крилете. — Щом такова е желанието ти, ще те отведе при Танис Полуелф. Дръж се здраво за гривата ми. За съжаление не съм оседлан, тъй като не предвиждахме такъв тип битка.

— Добре, Огнедъх — извика ликуващо Тас, нагласи предвидливо кесиите си и се залови за бронзовата грива на дракона с мънички ръце. Внезапно му хрумна нещо друго: — Ей, Огнедъх — рече той. — Нали няма да правиш разни рисковани маневри там горе, като например да се преобръщаш през глава или да се гмуркаш право към земята? Защото, макар наистина да звучи *страшно* забавно, не съм завързан за теб и може да падна...

— Не — отвърна усмихнато Кирза. — Ще те отведе до цитаделата възможно най-бързо, за да мога да се върна към битката, преди да е станало твърде късно.

— Готов, когато кажеш! — изкрещя развълнувано кендерът и смушка дракона с пети.

Драконът подскочи във въздуха. Скоро улови подходящо възходящо течение и започна да се издига в небето над Палантас.

Пътуването не се оказа никак приятно. Когато погледна надолу, Тас затаи дъх. Почти целият Нов град беше обхванат в пламъци. Тъй като бе оставен незащитен, драконидите просто помитаха, грабежа и палежа всичко по пътя си. Междувременно добрите дракони успяваха да удържат положението срещу лошите и поне засега да опазват Стария град от посегателствата им, а защитниците по стените даваха всичко от себе си срещу драконидите. За съжаление, водената от лорд Сот атака им бе струвала скъпо. От мястото си кендерът съвсем ясно успяваше да различи пръснатите тела на коне и рицари — фигурки, повалени от ръката на зло и отмъстително дете. Дори и в този момент армията на лорда си проправяше път като нагорещен нож в масло. Скелетите войни колежа наред, а протяжните писъци на баншитата се издигаха над виковете на ранените и умиращите.

Тас преглътна измъчено.

— Хм, хм — прошепна той. — Дали пък това не е по моя вина? В края на краищата, няма как да знам. Карамон така и не прочете какво става нататък! Все пак ми се струваше, че... Не — отговори си сам най-сетне, — ако не бях спасил Танис, тогава Карамон щеше да умре в Дъбравата. Сторих каквото трябваше да бъде сторено. Всичко е толкова объркано, че повече няма да мисля за него.

За да се откъсне от тези проблеми — а и за да не гледа към ужасните неща, които се случваха на земята — Тас се озърна към задименото небе. Внезапно вниманието му бе привлечено от огромен син дракон, който се издигаше от една улица непосредствено до Дъбравата Шойкан.

— Драконът на Китиара! — измърмори той, разпознал великолепия, смъртоносен Ские. Драконът обаче беше без ездач, а Китиара не се виждаше никъде.

— Огнедъх! — извика предупредително кендерът, като се извърна към синия дракон, който ги беше видял и променяше посоката си, за да ги настигне.

— Вече го забелязах — отвърна с равен тон Кирза и също хвърли един поглед към Ские. — Не се тревожи, почти стигнахме. Ще оставя

първо теб и чак тогава ще се погрижа за неприятеля.

Вече наистина бяха съвсем близо до цитаделата. При вида ѝ всички мисли за Китиара и синия дракон напълно изчезнаха от ума му. От това разстояние летящото укрепление беше дори още по-красиво, отколкото гледано от земята. Съвсем ясно се забелязваха огромните скални парчета, които висяха от основите — следствие от разрушителното въздействие на магията, която бе изтръгнала цитаделата от земната гръд.

Магическите облаци вряха и кипяха около основите, поддържайки укреплението във въздуха. Между трите малки кули прескачаха ослепителни разноцветни мълнии. Сега дори успяваше да различи огромните пукнатини, плъзнали като змии по каменните стени — друг резултат от невероятното усилие, приложено, за да се издигне цитаделата във въздуха. От прозорците по кулите и вдигнатите решетки на входовете струеше ярка светлина, но освен това Тас не успяваше да различи други признаци на живот. Нямаше никакви съмнения обаче, че във вътрешността направо гъмжи от какви ли не странни същества!

— Къде би искал да те оставя? — попита Кирза. В гласа му се долавяше леко нетърпелива нотка.

— Където и да е, много благодаря — отвърна учтиво Тас, разбирайки, че драконът не може да отлага повече завръщането си към сражението.

— Струва ми се, че главният вход не е особено препоръчителен — обади се след секунда драконът и рязко промени посоката. Спусна се остро и закръжи около цитаделата. — Ще те оставя отзад.

Тас се канеше да поблагодари, ала стомахът му внезапно реши да пропадне, докато сърцето му буквално се качи в гърлото, така че реши за момента да запази благоразумно мълчание. Междувременно огромните криле на Кирза заудряха мощно във въздуха, драконът протегна лапи и кацна леко в запустелия вътрешен двор. Нямаше време за любезности. Като се бореше едновременно да задържи съдържанието на стомаха си и да не падне на глава, докато се изхлузваше от гърба му, кендерът най-сетне скочи на твърда почва (е, в известен смисъл твърда) и се шмугна бързо в сенките.

Вече започваше да идва на себе си.

— Сбогом, Огнедъх! — извика и помаха с мъничката си ръка. —
Благодаря! Желая ти успех!

Дори и да го беше чул, бронзовият дракон не отговори. Кирза вече се издигаше, набирайки все по-голяма скорост. Непосредствено по петите му се стрелна и Ские. Червените очи на синия дракон грееха с невероятна омраза. Тас вдигна леко рамене, въздъхна и реши, че поне за момента не може да направи каквото да било за Огнедъх. Най-добре беше да не се тревожи повече и да остави драконите да водят битката, както намерят за добре. Той се обърна и огледа мястото, където беше попаднал.

Намираще се в задната част на укреплението в едната половина на вътрешен двор. Другата половина очевидно бе останала на земята, след като бяха изтръгнали цитаделата от нея. Забеляза, че стои обезпокоително близо до ръба и забързано се приближи към стените. Движеше се съвсем тихо и се придържаше главно към сенките по силата на навика, с който — иска или не — се ражда всеки кендер.

Спря и се огледа. Имаше голяма врата, но беше затворена и добре укрепена с железни решетки. И макар *наистина* да имаше изключително интересна ключалка, кендерът с въздишка бе принуден да се съгласи, че по всяка вероятност зад нея също така има и изключително интересен на вид пазач. Най-добре щеше да бъде, ако пропълзеше през някой прозорец, а такъв действително имаше, беше ярко осветен и се намираше точно над него.

Доста над него.

— Хиляди разярени гоблини! — измърмори той.

Прозорецът се намираше на поне шест стъпки над земята. Тас се озърна, откри голямо парче отчупена скала и пристъпи към действие. След няколко минути отчаяно пъхтене, бутане и местене насам-натам, успя да го разположи така, че да се покачи и да достигне прозореца. После внимателно надникна през него.

На пода лежаха две вкаменени тела на дракониди. Главите им бяха премазани. Недалече от първите двама лежеше и друг мъртъв драконид, чиято глава бе напълно отделена от тялото. Освен труповете в помещението нямаше нищо друго. Тас се повдигна на пръсти, промуши глава през прозореца и се ослуша. Сякаш от много далече долитаха звуци от дрънчене на метал и дрезгави викове, последвани от невероятен рев.

— Карамон! — каза кендерът. Той се промъкна без особена мъка през прозореца. Преди да скочи на пода, се увери още веднъж, че цитаделата все така не помръдва и доволно тупна върху каменните плочи вътре. Заслуша се. Същият рев, примесен с гласа на ругаещия Танис. — Колко мило — кимна със задоволство и тръгна към шума от битката. — Решили са да ме изчакат.

Влезе в един коридор с прави голи стени и спря, само колкото да се постегне. Звукът от трясъка на оръжие се разнасяше някъде над него. Надникна в друг осветен с факли коридор, който водеше тъкмо в тази посока. Реши да действа предпазливо и преди да влезе в него, измъкна малкия си кинжал. Не срещна никого. Коридорът беше съвсем празен, както и тясното стълбище за нагоре.

— Хмм — измърмори той. — Определено тук е *далеч* по-безопасно в сравнение с града под нас. Само да не забравя да го спомена пред Танис. А като заговорихме за Танис, къде ли може да са те с Карамон в този момент?

След като се изкачва право нагоре в продължение на близо десетина минути, кендерът спря и се огледа в едва-едва разпръсваната от факлите тъмнина. Сега вече със сигурност можеше да каже, че се катери по тясно стълбище, заключено между външната и вътрешната стена на някоя от кулите. Все още чуваше шума от битката, но сега виковете долитаха от по-близо, сякаш Танис и Карамон се намираха от другата страна на стената. Обаче не виждаше начин да се добере до тях. Изнервено — и с уморени от изкачването крака — той спря и се замисли.

„Мога да се върна обратно и да опитам по друг път — каза си той, — но мога и да продължа. Обратно, въпреки че ще бъде далеч по-леко за изморените ми крачета, но на каква цена? Сигурно гъмжи от дракониди. От друга страна, все някъде тук трябва да има врата, иначе защо са тези стълби?“

След като се поздрави за проявената логика, кендерът реши да продължи нагоре, макар звуците от битката вече да звучаха под него. Точно когато вече си мислеше, че архитектът на проклетото стълбище е бил някое пияно джудже с извратено чувство за хумор, най-сетне откри своята врата.

— Аха, ключалка! — рече, потривайки ръце. Отдавна не му се бе отдавал случай да се позанимае с някоя и вече започваше да се

тревожи, че е започнал да губи форма. След като изучи ключалката предпазливо и с око на професионалист, той внимателно постави ръка върху дръжката. За негово огромно разочарование, вратата се отвори съвсем леко.

— Е, както и да е — каза с въздишка. — И бездруго не си нося инструментите.

Бутна вратата още малко и надникна през нея. Точно пред него се виждаше единствено дървен парапет. Кендерът отвори вратата напълно и още по-предпазливо пристъпи по тясна дървена площадка, която вървеше по протежение на вътрешните стени на кулата.

Тук звукът от битката вече беше съвсем ясен. Тас забързано изтича напред и увисна през парапета. Шумът от разбито дърво, трясък на мечове, викове и глухи удари идваше от...

— Здравсти, Танис. Здравсти, Карамон! — извика весело. — Хей, я кажете, разбрахте ли вече как се управлява това чудо?

ГЛАВА 4

Приклепени на друг балкон, няколко етажа по-долу от този, на който се намираше кендера, Танис и Карамон се биеха за живота си. Намираха се на противоположната страна на кулата. Нещо като малка армия от дракониди и гоблини се тълпеше на стълбите, водещи нагоре към балкона.

Двамата войни се бяха барикадирали зад огромна дървена пейка, която бяха довели направо на стълбите. Точно зад тях имаше врата и по всичко изглеждаше, че приятелите са направили опит да отстъпят към нея, но са били принудени да се обърнат и да се защитават, преди да я достигнат.

Ръцете на Карамон бяха опръскани със зелена кръв до лактите. Огромният войн размахваше голяма греда, която бе откъртил от балкона и размазваше главите на нападателите си с нея, докато мечът на Танис изглеждаше доста нацърбен и в окаяно състояние. Полуелф кървеше на няколко места — ризницата му бе прерязана, а нагръдникът му бе изкривен от нечий мощен удар.

Поне доколкото Тас можеше да прецени, нещата бяха стигнали до патова ситуация. Драконидите не можеха да се приближат достатъчно, за да се изкатерят по пейката или да я отместят от пътя си, ала същевременно Карамон и Танис нямаше как да напуснат позицията, без моментално да се окажат напълно прегазени от побеснелите противници.

— Танис! Карамон! — извика кендерът. — Тук горе!

Мъжете изумено се заозъртаха при звука от гласа на Тас. Сетне Карамон го забеляза и посочи към него:

— Тасълхоф! — отекна мощният му бумтящ глас в затвореното пространство на кулата. — Тас! Вратата зад нас! Заключена е! Не можем да се измъкнем!

— Идвам ей сегичка — извика весело кендерът и се покатери през парапета, за да скочи в разгара на битката.

— Не! — изрева Танис. — Отключи я от другата страна! От другата страна! — повтори почти истерично.

— О — разочарова се Тас. — Разбира се, няма проблем.

Той скочи обратно на балкона и вече се канеше да хукне обратно надолу, когато вниманието му беше привлечено от факта, че драконидите изведнъж прекратиха атаката и обърнаха очи надолу по стълбите. Разнесоха се резки заповеди. Драконидите се заблъскаха в едната и другата посока със зъбати усмивки. Тъкмо когато Тас отново се подаде през парапета, Танис и Карамон също надникнаха иззад пейката, озадачени от внезапното затишие.

По стълбите се изкачваше драконид в черна мантия, украсена със странни руни. В ноктестата си ръка стискаше жезъл, изработен във формата на атакуваща змия.

Магьосник от ордена на Бозак! Тас усети как стомахът му извършва почти същия лупинг, както и когато се бе приземил във вътрешния двор на цитаделата. Драконидите делово прибираха мечове в ножниците, очевидно решили, че битката е приключена. Магьосникът щеше да разреши проблема бързо и лесно.

Тас забеляза, че ръката на Танис посяга към пояса му... и се появява празна. Лицето на полуелфа видимо побледня. Ръката му потърси на друго място в пояса. Той огледа обезумяло пода край себе си.

— Бас държа — каза си Тас, — че сребърната гривна точно сега ще му свърши чудесна работа. Може би дори търси точно нея. Предполагам, просто още не е разбрал, че я е загубил. — Кендерът порови в кесията си и измъкна гривната: — Ето я, Танис! Не се тревожи. Беше я изпуснал, но я намерих! — извика, като я размаха във въздуха.

Полуелфът погледна намръщено нагоре. Веждите му мигом се сключиха толкова заплашително, че Тас побърза да хвърли гривната право към него. Почака малко, за да види дали Танис няма да му благодари (не го направи), след което въздъхна.

— Идвам след минутка! — извика. Обърна се и се втурна през вратата. — Определено не е особено признателен — измърмори недоволно, докато бързаше обратно по пътя. — Няма и следа от стария, готов за забавления Танис. Вече започвам да мисля, че никак не му понася да бъде герой.

В същия момент зад него, макар и приглушена от стената, се чу поредица от дрезгаво изпети заклинания, последвани от няколко

експлозии. Дракониците закряхаха разочаровано.

— Гривната ще ги държи на разстояние поне за известно време — измърмори Тас. — Но не задълго. И откъде, в името на всички богове, се стига до другата част на кулата? Навярно просто трябва да се спусна обратно до долу и да потърся друг път.

Най-сетне достигна приземното ниво, мина тичешком покрай помещението, през което бе влязъл в цитаделата и продължи нататък, докато не се озова в началото на коридор, започващ под прав ъгъл на този, в който се намираше. Можеше само да се надява, че ще го отведе до онази част от кулата, където бяха заключени Танис и Карамон.

Разнесе се нова експлозия, но този път потрепери цялата кула. Тас увеличи скоростта. Остър завой надясно. Кендерът заобиколи покрай ъгъла и...

Бум! Блъсна се в нещо дундесто и нисичко, което се прекатури на пода с приглушено „уф“.

На свой ред ударът накара Тас да се преметне през глава. Полежа известно време, без да може да се отърве от натрапчивото усещане — ако се съдеше по миризмата, — че се е срещнал с гнила купчина боклук. Донякъде замаян, той успя да се изправи на крака, измъкна ножа си и се приготви за защита срещу ниското, тъмно създание, което лежеше в краката му.

Създанието сложи ръка на челото си и каза „Оох“ с измъчен глас. Сетне се огледа несигурно и забеляза застаналия над него Тас. Кендерът се намръщи решително. Светлината от факлите се отразяваше от острието на ножа му. „Оох“ се превърна в „АААААААААА“. Вонящото създание изпъшка и припадна.

— Блатно джудже! — рече кендерът и прикри носа си с отвращение. Прибра ножа и понечи да отmine. После спря. — Хм — каза замислено, — все пак може да се окаже добра идея. — Той се наведе, сграбчи джуджето за кирливите дрехи и го разтърси: — Ей, събуди се!

Блатното джудже отвори очи и си пое разтреперано дъх. Виждайки пред себе си строгите черти на приклеknалия кендер, джуджето преbledня силно, стисна очи и опита да се престори на припаднало.

Тас отново го разтърси като вързоп.

Джуджето отвори само едното си око. Кендерът продължаваше да го гледа. Сега му оставаше само едно — да се престори на умряло. Джуджетата (особено блатните) постигат това, като задържат дъха си и се изпружват като дъска.

— Хайде де — започваше да се ядосва Тас, без да престава да го разтърсва. — Нуждая се от теб.

— Ти се маха — заяви блатното джудже с дълбок, гробовен глас. — Аз мъртъв.

— Още не — увери го кендерът възможно най-заплашително. — Но не е изключено, освен ако не ми помогнеш! — Той вдигна ножа.

Джуджето преглътна шумно и бързо се изправи, търкайки глава объркано. Очите му се спряха върху Тас. То обви ръце около него:

— Ти излекувал! Аз обратно от мъртъв! Ти велик, могъщ, свещеник!

— Не, не съм! — отсече кендерът, докато се опитваше да прикрие стреснатото си изражение. — А сега ме пусни. Не, оплел си се в кесията ми. Не натам...

След няколко секунди най-после успя да свали от себе си блатното джудже. Изправи го решително на крака и се втренчи строго в него:

— Опитвам се да стигна до другата страна на кулата. Това ли е пътят?

Джуджето се озърна преценяващо ту в едната, ту в другата посока, след което се обърна към Тас:

— Това път — каза и посочи в посоката, която бе следвал.

— Чудесно! — кендерът се наклони отново да се втурне.

— Каква кула? — попита блатното джудже и се почеса по главата.

Тас се закова. Върна се при джуджето. Показа му ножа си с многозначително изражение.

— Аз тръгва с велик свещеник — разбърза се услужливо джуджето. — Аз води.

— Нелоша идея наистина — кимна Тас.

Грабна мърлявата ръка на мъника и го повлече след себе си. Скоро стигнаха до друго стълбище, водещо нагоре. Звуците от битката вече се разнасяха далеч по-силно. Джуджето се опули.

Опита да измъкне деликатно ръката си.

— Аз вече бил мъртъв веднъж — извика, след като не успя, но без да се предава. — Ако веднъж мъртъв, тебе слагат в кутия и изхвърлят на боклук. Мен това не харесва.

Макар теорията да си я биваше, Тас нямаше време за това. Без да изпуска джуджето, той го засили пред себе си и продължи да се изкачва нагоре. Битката се чуваше все по-ясно. Най-сетне се озоваха пред някаква врата. Стълбището свършваше пред нея, а от другата страна долитаха удари, стенания и ругатните на Танис. Тас опита дръжката. И от тази страна беше заключено. Кендерът се усмихна и отново потърка ръце.

— Естествено. Добре изработена врата — рече, докато я изучаваше. После се наведе и погледна през ключалката. — Тук съм! — извика.

— Отваряй... — приглушени звуци — ... веднага! — изрева гласът на Карамон.

— Правя всичко по силите си! — кресна в отговор раздразненият кендер. — Нали разбираш, нямам инструменти. Е, просто ще импровизирам. Ти! Върни се тук! — успя да улови блатното джудже, тъкмо когато то вече се канеше да спринтира обратно по стълбите. Отново му показва ножа и го размаха заплашително. Джуджето се свлече в бездиханна купчинка.

— Аз стои! — изквича откъм пода.

Тас насочи вниманието си към ключалката. Вмъкна вътре върха на ножа и съвсем внимателно започна да го върти наляво и надясно. Почти беше успял да превърти механизма, когато нещо се блъсна във вратата, а ножът изхвърча от ключалката.

— Никак не ми помагате! — извика. После въздъхна отчаяно и отново се зае да наглася върха на оръжието.

Блатното джудже припълзя по-близичко:

— Мен предполага ти *не* чак толкова велик свещеник.

— Какво имаш предвид? — измърмори Тас, докато се опитваше да се концентрира.

— *Нож* не отваря врата — просветли го презрително джуджето. — *А ключ*.

— Мислиш ли, че не го *знам*! — отвърна изнервено кендерът. — Но нямам... Я ми дай това!

Тас гневно грабна ключа от ръката на блатното джудже. Пъхна го в ключалката, завъртя, вслуша се в прищракването и отвори със замах. Танис се претърколи върху него, плътно следван от Карамон. Едрият войн затръшна вратата, точно преди едно острие на драконид да се стрелне към гърлото му. После опря гръб на нея и се втренчи в Тас, като дишаше тежко.

— Заклучи я — едва успя да издума.

Кендерът бързо превъртя ключа в първоначалното му положение. Иззад вратата се разнасяха викове, още удари и звуци от разцепващо се дърво.

— Ще ги задържи поне известно време — кимна Танис.

— Но не достатъчно — отвърна мрачно едрият войн. — Особено с онзи магьосник. Да тръгваме.

— Накъде? — попита безпомощно Танис, бършейки потта от челото си. Кървеше от една рана на ръката и няколко по-малки порязвания, но иначе изглеждаше добре. Карамон също бе покрит с кръв, но главно зелена, така че Тас заключи, че не е негова. — Все още не знаем откъде се управлява полета на цитаделата!

— Обзалагам се, че той знае — кендерът посочи блатното джудже. — Ето защо го взех със себе си — добави с известна гордост в гласа.

Разнесе се чудовищен пукот. Вратата се разтърси.

— Нека поне се махнем оттук — измърмори Танис. — Как се казваш? — попита той джуджето, докато забързано слизаха надолу.

— Раунс — изгледа го подозрително мъникът.

— Много добре, Раунс — заяви Танис, като спря на една посенчеста площадка, за да си поеме дъх. — Покажи ни стаята, където се намира устройството за летене на тази цитадела.

— Столът на Въздушния капитан — добави Карамон, втренчил непреклонен поглед в блатното джудже. — Така чухме да я нарича един от гоблините.

— Това тайна! — отсече сериозно Раунс. — Аз не каже. Аз дал обещание!

Карамон изръмжа така страховито, че джуджето побледня като платно изпод пластовете мръсотия по лицето си. Тас се изплаши, че Раунс може да припадне отново и побърза да застане пред него.

— Ха! Обзалагам се, че дори не е чувал за такава стая — каза пренебрежително и смигна на едрия войн.

— Аз знае! — настоя надменно джуджето. — А ти опитваш мен измами каже. Аз не хване глупави измами.

Тас облегна гръб на стената и въздъхна. Карамон отново изръмжа, ала Раунс, макар да примигна болезнено, продължаваше да го наблюдава храбро и предизвикателно.

— Скръсти ръце, но не издаде тайна! — заяви блатното джудже и сложи ръце на невероятно омазнените гърди.

Някъде горе се чу страховит трясък и възбудени подвиквания на дракониди.

— Ъм, Раунс? — измърмори Танис и с доверен вид приклепна до джуджето. — Какво точно не бива да ни издаваш?

Раунс му хвърли лукав поглед.

— Аз не бива издава, че Стол на Въздушен капитан намира на върха на средна кула. *Това* аз не бива издава! — намръщи се упорито той и издигна мъничко, свито юмруче: — И ти мен не може накара!

Когато достигнаха началото на коридора, който не водеше към Стола на Въздушния капитан (според самия Раунс, който по целия път ги бе водил, казвайки „Това не врата, която води до стълбище, което води до тайно място“), пристъпиха внимателно, след като по взаимно споразумение решиха, че наоколо е станало прекалено тихо. Оказаха се прави. На половината път надолу по коридора се отвори една врата и към тях се втурнаха поне двацет дракониди, следвани от нечестивия магьосник.

— Стойте зад мен! — нареди Танис и измъкна меча си. — Все още имам гривната... — Спомняйки си, че Тас през цялото време е бил с него, добави: — Струва ми се — и бързо погледна към ръката си. Гривната беше там.

— Танис — каза Карамон, който също извади меча си и бавно започна да отстъпва. Драконидите очакваха заповеди от магьосника и за момент се бяха поколебали. — Нямаме време! Знам го! Просто го чувствам! Трябва да стигна Кулата на Върховното чародейство! Някой трябва да се качи там горе и да подкара това чудо!

— Сам човек не може да задържи всички наведнъж! — възрази полуелфът. — Така че май в крайна сметка оставаме без Въздушен

капитан... — думите замръзнаха на устните му. Той се втренчи недоверчиво в Карамон: — Не говориш сериозно.

— Нямаме избор — отвърна едрият войн. Във въздуха вече се носеше грозният напев на поредното заклинание. Той погледна Тасълхоф.

— Не — започна Танис. — Абсолютно съм против...

— Няма друг начин! — настоя Карамон.

Полуелфът въздъхна и поклати глава.

Кендерът ги наблюдаваше неразбиращо. Той мигна няколко пъти. И изведнъж разбра.

— О, Карамон! — Той събра възхитено ръце и едва успя да не се прободне с кинжала. — О, Танис! Но това е чудесно! Ще ви накарам да се гордеете с мен! Ще ви отведе до Кулата! Няма да съжалявате, обещавам. Раунс, нуждая се от помощта ти.

Той спипа джуджето за ръката и вихрено го повлече към едно спираловидно стълбище, което Раунс продължаваше да сочи и упорито настояваше:

— Това стълбище *няма* отведе теб до тайно място!

Създаден лично от лорд Ариакас, бивш главнокомандващ на войските на Мрачната Царица по време на Войната на Копието, Столът на Въздушния капитан отдавна бе признат за едно от най-невероятните постижения в историята на изобретенията, колкото и извратена да бе логиката на неговия създател.

Столът беше разположен в помещение, специално построено за него на самия връх на цитаделата. Първо капитанът трябваше да изкачи неголямо спираловидно стълбище, водещо до желязна стълба, стигаща до люк в тавана. След като преодолееше люка, капитанът се озоваваше в малка кръгла стая, лишена от каквито и да е прозорци. В нейния център се издигаше подиум. А на подиума, на около три стъпки един от друг, бяха инсталирани два пиедестала.

При вида им Тас — влачейки Раунс заедно със себе си — едва не изхълца от удивление. Изработени от сребро, високи около четири стъпки всеки, пиедесталите бяха най-красивото нещо, което някога бе виждал. По повърхността им бяха гравирани причудливи форми и свещени магически символи. Всяка отделна линия бе изработена изключително прецизно и запълнена със злато, което проблясваше тайнствено под светлината на факлите в коридора, по който идваха. А

върху всеки от пиедесталите бе поставена по една голяма сфера, направена от блестящ черен кристал.

— Ти *не* качва на подиум — предупреди го строго джуджето.

— Раунс — каза кендерът, докато се качваше на подиума, който бе висок почти три стъпки. — Знаеш ли как мога да накарам това нещо да проработи?

— Не — отговори джуджето и скръсти ръце на гърдите си. Втренчи се предизвикателно в Тас. — Мен никога не бил много тук. Мен никога изпълнявал поръчки на голям шеф магьосник. Мен никога не пускали в тази стая и не казвали върши едно или друго. Мен никога не наблюдавал голям шеф магьосник управлявал да лети много, много пъти.

— Голям шеф магьосник? — намръщи се Тас. Той се озърна крадешком към сенките в малкото помещение. — Но къде е той?

— Той не там долу — обясни изключително упорито джуджето. — Той не подготвя се направи твои приятели на хиляди мънички парченца.

— А, този голям шеф магьосник — каза с облекчение кендерът. После се замисли. — Но... ако той не е тук... кой тогава кара цитаделата да лети?

— Ние *не* лети — завъртя очи Раунс. — Ние стои на едно място. Глупав свещеник, това ти.

— Разбирам — промърмори още по-замислено Тас. — Когато цитаделата стои на място, голям шеф магьосник може да ходи насам-натам и да върши големи шефски работи. — Той се огледа внимателно. — Хм, хм — произнесе високо, като изучаваше подиума. — И какво, казваш, не бива да правя?

— Аз никога не каже. Ти *не* бива стъпваш на два черни кръга върху платформа.

— Разбирам — съгласи се Тас, докато стъпваше върху двата черни кръга, изобразени на подиума между пиедесталите. Изглеждаха направени от същия тъмен кристал, както и кълбата. Откъм коридора се чу поредната експлозия и викове на ядосани дракониди. Очевидно гривната на Танис продължаваше да ги защитава срещу заклинанията на магьосника.

— А сега — продължи Раунс — не бива поглеждаш към кръг в таван над глава.

Тас вдигна очи и възкликна в страхопочитание. Точно над него се бе появил кръг горе-долу с големината на платформата, който започваше да сияе със зловеща синьо-бяла светлина.

— Много добре — заяви кендерът развълнувано. — Какво още не бива да правя?

— Ти не слага ръце върху черни кристални топки и не казва на топки в коя посока движим — отвърна Раунс и заподсмърча. — Ха. Ти никога не сетиш сам за голяма магия като тази!

— Танис — извика Тас към дупката в пода, — в коя посока се намира Кулата на Върховното чародейство?

В продължение на няколко секунди се чуваше само дрънкане на оръжие и от време на време по някой писък. Сетне сякаш от по-близо, докато двамата с Карамон постепенно отстъпваха нагоре по коридора, се разнесе гласът на полуелфа:

— Северозапад! Почти право на северозапад!

— Точно! — Кендерът се разположи здраво с двата си крака върху черните кръгове, пое разтреперано дъх, протегна ръце, за да ги сложи върху кристалните кълба...

— Хиляда и една бездни! — продума смутено и се втренчи нагоре. — Прекалено съм нисък!

Погледна Раунс и му посочи устройството:

— Предполагам, не е задължително и двете ти ръце да бъдат върху кълбата по едно и също време?

Имаше неприятното усещане, че вече знае отговора. Въпросът така или иначе бе хвърлил Раунс в такова объркване, че джуджето успяваше само да го зяпа безпомощно и да се опитва да затвори уста.

Тас го изгледа заплашително, просто защото трябваше да излее яда си върху нещо, след което реши да пробва да достигне кълбата със скок. Успя, ала веднага щом краката му напуснаха черните кристални кръгове, синьо-бялата светлина помръкна.

— А сега какво? — изстена отчаяно. — Карамон или Танис биха могли да се справят без проблеми, но от звуците, които долитат отдолу, може да се заключи, че поне още известно време ще бъдат заети. Как да постъпя? Аз... Раунс! — каза внезапно. — Ела тук!

Очите на джуджето се присвиха подозрително.

— Мен не позволено — заяви и полекичка започна да отстъпва от подиума.

— Чакай! Раунс! Не си отивай! — извика Тас. — Виж, трябва да ми помогнеш! Можем да подкараме това чудо заедно!

— Мен! — задъха се джуджето. Той се облещи. — Мен, лети като голям шеф магьосник?

— Да, Раунс, просто ела тук горе, качи се на раменете ми и...

Лицето на джуджето изразяваше космическо удивление.

— Мен — възкликна още веднъж то, този път в състояние, близко до екстаз, — лети като голям шеф магьосник!

— Да, Раунс, точно така — кимна търпеливо кендерът. — А сега, би ли побързал, преди голям шеф магьосник да дойде и да ни спипа?

— Аз побърза — отговори решително джуджето, изпълзя върху подиума, а оттам и върху раменете на Тас. — Аз побърза, да, винаги искал полети...

— Ето, държа те за глезените. А сега, ох! Пусни ми косата! Дърпаш я! Няма да те изпусна. Не, не, изправи се. Изправи се, Раунс. Изправи се изключително бавничко. Всичко е наред. Нали виждаш, държа те за глезените. Няма да те пусна. Не! Не! Опитай се да запазиш рав...

Кендерът и блатното джудже рухнаха в обща купчина.

— Тас! — долетя предупредителният вик на Карамон по стълбата.

— Само минутка! Почти успях! — извика кендерът, докато изправяше Раунс на крака и здравата го разтърсваше: — А сега, пази равновесие! Пази равновесие!

— Пази равновесие, пази равновесие — замърмори джуджето през тракащите си зъби.

Тас пак зае мястото си върху двата черни кръга, а Раунс на свой ред отново се покачи върху раменете му. След няколко напрегнати секунди на помахване с ръце и несигурно олюляване, джуджето успя да се изправи. Тас изпусна една въздишка. Раунс протегна мръсни пръстчета и след няколко неуспешни опита, най-после внимателно се залови за черните кристални сфери.

В същия момент от грееция в синкаво кръг над тях бликна завеса от ярка светлина и оформи искряща стена около двамата. По тавана се появиха червени и виолетови рунически знаци.

Сетне, със спиращо дъха отместване, цитаделата започна да се движи.

Долу по стълбите олюляването запрати драконидите и магьосника на пода. Танис се блъсна с гръб в една стена, а Карамон се стовари върху него.

Магьосникът изкрещя гневна ругатня и мъчително се заизправя на крака. Като стъпваше направо през собствените си, натъркаляни по земята хора и без да обръща внимание на Карамон и Танис, драконидът се втурна нагоре по стълбата, водеща към Стаята на Въздушния капитан.

— Спри го! — изръмжа Карамон и се отблъсна от стената по същото време, когато цитаделата се наклони на една страна подобно на потъващ кораб.

— Ще опитам — отвърна хрипливо Танис, тъй като едрият войн бе успял да му изкара въздуха. — Но ми се струва, че магията на гривната е почти изразходвана.

Той се хвърли след магьосника. В същия миг цитаделата реши да се килне в противоположната посока. Скокът му пропусна целта си и той се търколи на пода. Магьосникът жадуваше единствено да спре крадците, задигнали летящата му крепост и продължаваше да пълзи залитащо нагоре по стълбите. Танис извади камата си и я запрати към гръба му, ала оръжието срещна невидима защитна бариера и издрънча безобидно на земята.

Магьосникът вече достигаше основата на спираловидното стълбище, водещо към Стаята, останалите дракониди тъкмо се изправяха на крака и идваха на себе си, а Танис почти докосваше с ръка черната мантия, когато цитаделата подскочи право нагоре. Магьосникът се стовари върху Танис, драконидите полетяха като топчета из въздуха, а Карамон успя да скочи върху магьосника.

Внезапното спираловидно движение на цитаделата наруши концентрацията на драконидата и го накара да изпусне от контрол защитното заклинание. Той се забори със зъби и нокти, ала едрият войн го изтегли от Танис и заби мечта си дълбоко в гърдите му, точно когато създанието започваше да крещи поредното заклинание.

Тялото на магьосника моментално се разля във формата на вонлива жълта локва, а тясното пространство на коридора се изпълни с отровен, задушлив пушек.

— Пази се! — извика кашляйки, Танис и залитна към един прозорец. Наведе се през него и пое дълбоко въздух. Чак тогава

изхълца от учудване: — Тас! Движим се в грешна посока. Казах ти северозапад!

Отгоре долетя тъничкият гласец на кендера:

— Мисли за северозапад, Раунс! Северозапад.

— Раунс? — не повярва на ушите си полуелфът, като продължаваше да кашля и изгледа въпросително Карамон.

— Как мен мисли за две посоки едновременно? — попита някой раздразнено. — Ти иска отиде север или ти иска отиде запад? Решава най-последно!

— Северозапад! — кресна Тас. — Това е една *пос...* О, няма значение. Виж, Раунс, ти мисли за север, а аз ще мисля за запад. Все трябва да стане нещо.

Карамон затвори отчаяно очи и опря гръб в стената.

— Танис — каза той, — може би ще бъде по-добре ти да...

— Няма време — отвърна мрачно полуелфът с меч в ръка. — Идват.

Ала драконидите, объркани от смъртта на своя водач и напълно неспособни да схванат какво се случва с тяхната цитадела, се споглеждаха несигурно един друг. Мнозина се взираха в двамата приятели с подозрение. В същия момент цитаделата отново промени посоката си и пое на северозапад, като същевременно пропадна с поне двайсет стъпки.

Драконидите се обърнаха като по даден знак и — с не малко бъркотия, спъване и сподавени крясъци — изчезнаха обратно по пътя, откъдето бяха дошли.

— Най-последно се движим в правилната посока — оповести Танис, взирайки се през прозореца. Карамон също се приближи, тъкмо навреме, за да види как Кулата на Върховното чародейство започва постепенно да се уголемява.

— Добре! Да видим сега какво става там горе — измърмори едрият войн и се заизкачва по стълбите.

— Не, чакай — спря го Танис. — Тас очевидно не може да вижда. Налага се да го направляваме. Пък и онези дракониди могат да се върнат всеки момент.

— Може би си прав — сви рамене Карамон, като погледна несигурно към Стаята.

— Ще стигнем до няколко минути — каза полуелфът и се подпря уморено на перваза на прозореца. — Но май имаме достатъчно време, за да ми разкажеш какво става тук.

— Трудно е за вярване — каза тихо Танис, загледан през прозореца. — Дори и онова за Рейстлин.

— Знам — отвърна печално едрият войн. — Самият аз не исках да повярвам в продължение на дълги години. Но когато го видях да стои пред Портала, когато чух какво смята да причини на Кризания, най-после осъзнах, че злото окончателно е разяло душата му.

— Прав си, че трябва да бъде спрян. — Полуелфът го улови за ръката. — Но значи ли това, че ти трябва да влезеш в Бездната? Даламар е в Кулата. В момента го очаква пред Портала. Без съмнение двамата ще успеете да го спрете. Не е необходимо да се нагърбваш лично...

— Не, Танис — поклати глава Карамон. — Не забравяй... По някакъв начин Даламар се е провалил. Нещо му е попречило. — Карамон свали раницата си и измъкна *Хрониките*.

— А може би ще успеем да стигнем дотам, за да се намесим навреме — предположи полуелфът, чувствайки колко е странно да говориш за бъдеще, което вече се е случило.

Карамон обърна на страницата, която беше отбелязал, огледа бързо написаното и рязко си пое дъх.

— Какво има? — попита Танис и се наведе, за да погледне. Карамон бързо затвори книгата.

— Да, нещо му се случва, това е сигурно — измърмори едрият войн. Избягваше очите на приятеля си. — Китиара го убива.

ГЛАВА 5

Даламар седеше съвсем сам в лабораторията на върха на Кулата на Върховното чародейство. Пазителите — и живите, и мъртвите — стояха мълчаливо по местата си... в очакване.

От мястото си мрачният елф виждаше горящия Палантас. Оттук му се бе удало да наблюдава съвсем ясно постепенното напредване на битката. Беше видял нахлуването на лорд Сот, провала на рицарите и въздушната атака на драконидите. През цялото време битката между драконите в небесата не секваше. Кръвта на създанията валеше като дъжд над улиците на града.

Малко преди пушекът от сражението окончателно да затули гледката, Даламар бе забелязал, че цитаделата се насочва към него, макар да се движеше бавно, понякога неуверено, а веднъж дори сякаш промени решението си и понечи да се отправи в обратната посока към планините. Мрачният елф озадачено проследи движението ѝ, като през цялото време се чудеше какво ли можеше да значи това. Нима Китиара смяташе да се добере до Кулата по този начин?

За момент почувства как страхът сграбчва сърцето му в ноктестите си лапи. Можеше ли цитаделата да прелети над Дъбравата Шойкан? Да, осъзна изведнъж, разбира се, че да! Той сви ръце в юмруци. Но защо не бе предвидил тази възможност? Отново се загледа през прозореца, проклинайки дима, който все така не му позволяваше да види ясно случващото се. Пред очите му цитаделата отново промени посоката и се залута из небето, като пияница, който търси къде да се просне, за да поспи.

Продължаваше да се носи към Кулата, но със скоростта на охлюв. Какво ставаше тук? Възможно ли беше онзи, който я управлява, да е ранен? Втрени се изпитателно към съоръжението, като се опитваше да прецени по-добре. Секунда по-късно покрай прозореца мина плътен черен облак и напълно закри гледката. Мирисът на горящ катран и кълчища беше непоносим. Складовете, даде си сметка той. Тъкмо се канеше да се извърне от прозореца с проклетие на уста, когато погледът му бе привлечен от една обхваната от огъня постройка

— Храмът на Паладин. Дори и през дима заревото бе впечатляващо. Можеше съвсем ясно да си представи как навярно в този миг свещенослужителите с бели мантии изстребват враговете си, същевременно отправяйки горестни молитви към Паладин.

Даламар се усмихна мрачно и поклати глава, докато бързо подминаваше огромната каменна маса, отрупана с бутилки, чаши и различни стъкленици. Беше разчистил набързо по-голямата част от бъркотията, за да направи място за книгите и свитъците със заклинания и магическите си предмети. Хвърли поглед към тях, може би за стотен път, за да се увери, че всичко е готово за решителния миг и продължи нататък, покрай подвързаните в нощносиньо книги на Фистандантилус, следвани от рафтовете с томове на Рейстлин — с черни подвързии. Когато стигна до вратата на лабораторията, Даламар я отвори и произнесе една-единствена дума в тъмнината навън.

Почти незабавно в мрака загоряха две очи. Призрачното тяло на създанието се мержелееше пред него, сякаш брулено от немилостиви магически ветрове.

— Искам да разположиш Пазители и на върха на Кулата — нареди му мрачният елф.

— Къде по-точно, послушник?

Даламар помисли малко.

— Вратата, която започва от Пътеката на Смъртника. Точно така, да застанат там.

Очите се затвориха съвсем бавно в знак на съгласие, след което изчезнаха. Даламар се върна в лабораторията, като не забрави да затвори вратата след себе си. Поколеба се. Би могъл съвсем лесно да заложи защитни заклинания и при вратата, заклинания, които никой да не успее да преодолее. Рейстлин често използваше подобна практика, когато се занимаваше с някоя особено трудна магия и не желаше да бъде прекъсван, още повече, че едно такова вмешателство нерядко водеше до фатални последици. Едно погрешно поемане на дъх в неподходящ момент стигаше да се срути цялата Кула. Даламар продължаваше да се колебае, положил деликатни пръсти върху вратата. Думите бяха на езика му.

Внезапно реши да се въздържа. Можеше да му потрябва помощ. Налагаше се, ако искаше Пазителите да влязат свободно, което не би могло да стане, ако сам няма възможност да отмени заклинанието.

Отново прекоси помещението и се настани в удобното кресло, което бе донесъл от личните си покои в желанието си да облекчи поне донякъде изтощителното бдение.

„Ако сам не мога да отменя заклинанието.“ Той потъна в мекия плюш на възглавничките и се замисли за смъртта, замисли се за идеята да умре. Очите му се насочиха към Портала. Изглеждаше както обикновено — петте драконови глави, всяка в различен цвят, загледани към вътрешността му с широко разтворени усти в безмълвен вик на подчинение към своята Царица на Мрака. Както обикновено... Главите бяха замръзнали, а празнотата на Портала не помръдваше — неизменна и спокойна. Или не беше така? Даламар премигна. Може би само си въобразяваше, но му се бе сторило, че очите на драконите бяха започнали да греят със съвсем слаб отблясък.

Размърда се неспокойно. Дланите му се изпотиха и той ги избърса в черната мантия. Смърт, умиране. Дали щеше да се стигне чак дотам? Пръстите му несъзнателно пробягаха по избродираните сребърни руни върху мантията — руни, които можеха да блокират или да намалят въздействието на определени зловредни заклинания. Огледа ръцете си. На едната блестеше красив целебен пръстен с инкрустиран зелен камък — могъщ магически предмет. За съжаление можеше да бъде използван еднократно.

Даламар още веднъж преповтори наум уроците на Рейстлин за това как да определиш дали дадена рана е смъртоносна и се нуждае от незабавно лечение или силата на целебния пръстен би следвало да бъде съхранена за по-късно.

Потрепери. Почти чуваше гласа на своя *шалафи*, додето с безизразен глас разискваше различните степени на болката. Сякаш отново долавяше допира на студените пръсти, докато с прецизни движения проследяваха части от анатомията му и безмилостно посочваха жизненоважните точки. Ръката му посегна към гърдите, където магьосникът го бе докоснал, прогаряйки завинаги пет гнойни, смърдящи дупки в плътта му. Но най-добре си спомняше очите на Рейстлин — огледални, златни, плоски, смъртоносни.

Даламар се сви още по-навътре в креслото.

„Обгръща ме и ме защитава могъща магия — каза си той. — Имам умения и, макар уменията ми да не струват толкова колкото неговите, *шалафи* ще се появи през Портала на границата на силите

си, ранен, слаб, готов да умре! Ще го унищожа лесно! — Даламар стисна ръце една в друга. — Но защо тогава буквално се задавям от страх?“ — настоятелно попита сам себе си.

И тогава прозвуча звън на сребърна камбанка. Мрачният елф стреснато скочи на крака. Внезапно страхът от въображаемото се бе въплътил в нещо реално и заплашително. Ала заедно с този страх от осезаемото, тялото на Даламар се напрегна, кръвта потече във вените му равномерно, а сенките в ума му се разбягаха. Ето, че отново владееше себе си.

Сребърната камбанка означаваше появата на натрапник. Някой бе преодолял непреодолимата бариера на Дъбравата и стоеше пред входната врата. При обичайни обстоятелства мрачният елф би напуснал лабораторията на секундата, за да се изправи лице в лице с непознатия. Но сега не смееше да изостави дори за миг Портала. Той хвърли към него един поглед през рамо и кимна бавно. Не, не си го беше въобразил, очите на драконите наистина грееха. Дори му се стори, че празнотата отвъд тях за момент се размърда, сякаш по повърхността ѝ бе преминала лека вълна.

Не, не смееше да излезе. Налагаше се да довери сигурността си на Пазителите. Приблужи до вратата и се вслуша с наведена глава. Стори му се, че долавя слаби звуци, долитащи някъде отдолу — приглушен вик, звън на стомана. А сетне нищо друго, освен тишина. Почака още малко, като съдържаше гласа си, но не чуваше нищо повече от ударите на собственото си сърце.

Нищо.

Даламар въздъхна. Пазителите се бяха справили. Напусна мястото си при вратата и приближи до прозореца, за да надникне, ала не успя да различи нищо. Димът беше гъст като сутрешна мъгла. До него долетя отдалечен грохот, но най-вероятно беше просто експлозия. Откри, че все пак се пита кой ли е бил там долу. Може би някой драконид, жаден за още смърт, за още плячка? Нищо чудно някой от тях да бе успял да премина през...

Не че имаше значение, помисли си студено. Когато приключеше тук, щеше да отиде и да разбере сам...

— Даламар!

При звука от този глас сърцето му прескочи едновременно от страх и надежда.

— Предпазливост, предпазливост, друже мой — прошепна сам на себе си. — Тя предаде брат си. Предаде теб. Не ѝ се доверявай.

И все пак, докато бавно прекосяваше лабораторията и се насочваше към вратата, ръцете му трепереха.

— Даламар! — прозвуча отново задавеният ѝ от ужас и болка глас. Разнесе се глух тропот, а сетне и звукът от нечие тяло, което се плъзгаше надолу по вратата. — Даламар — извика отслабнало тя.

Ръцете му бяха върху бравата. Зад гърба му очите на драконите вече грееха в червено, бяло, синьо, зелено, черно...

— Даламар — произнесе съвсем тихо Китиара. — Дойдох... да ти... помогна.

Магьосникът отвори вратата съвсем бавно.

Китиара лежеше на пода в краката му. При вида ѝ елфът шумно си пое дъх. Дори някога да бе носила ризница, сега тя бе разкъсана от нечии нечовешки ръце. Виждаше съвсем ясно следите от нокти по кожата ѝ. Плътното прилепналите черни дрехи също бяха раздрани и висяха на парцали, разкривайки здравата, загоряла кожа и заоблената гръд. От една рана на крака ѝ се стичаше кръв, кожените ѝ ботуши бяха превърнати в дрипи. Ала независимо от всичко Китиара гледаше към него с ясни очи, очи, в които нямаше страх. В едната си ръка все още стискаше среднощния скъпоценен камък, даден ѝ от Рейстлин, за да прекоси Дъбравата необезпокоявана.

— Бях силна, но едва не изгубих живота си — прошепна, а устните ѝ се раздалечиха в лукавата усмивка, която мигом накара кръвта да забучи в ушите му. Тя протегна ръка. — Дойдох за теб. Помогни ми да се изправа.

Мрачният елф се наведе и внимателно вдигна Драконовата повелителка. Тя залитна към него. Усещаше как тялото ѝ трепери и поклати глава при мисълта за отровата, която се бе вляла в кръвта ѝ. Обви ръка около нея и почти я внесе в лабораторията.

Изведнъж Китиара натежа, а очите ѝ се обърнаха.

— О, Даламар — промърмори тихо и сякаш изгуби съзнание.

Той я прегърна, главата ѝ легна на гърдите му и тя въздъхна облекчено.

Усещаше аромата на косите ѝ — странна смесица от парфюм и стомана. Тялото ѝ потръпваше. Прегърна я по-силно. Жената отвори очи и ги вдигна към него:

— Вече се чувствам по-добре — прошепна. Ръцете ѝ се спуснаха...

Беше твърде късно. Видя как кафявите очи заблестяха. Твърде късно забеляза как изкривената усмивка се превърна в гримаса. Твърде късно усети как едната ѝ ръка помръдна отсечено, а бързата болка от ножа го прониза и като че ли изпълни цялата вселена...

— Е, успяхме — извика Карамон, докато се взираше през ръба на порутения вътрешен двор към върховете на дърветата.

— Да, поне дотук — измърмори Танис. Дори и от тази височина усещаше студената омраза и жажда за кръв да се надига към тях, да протяга ледени пръсти в опит да ги повлече след себе си. Полуелфът потрепери и насочи поглед към тъмните форми на Кулата. — Ако успеем да се приближим достатъчно — извика към Карамон, за да надмогне шума от брулеция вятър, — можем да скочим на парапета около върха.

— Пътеката на Смъртника — отвърна мрачно едрият войн.

— Какво?

— Пътеката на Смъртника! — приближи се Карамон, като внимаваше къде стъпва и се взираше напрегнато към разлюляния океан от върхове на дървета под тях. — Там е стоял злият маг, когато проклет Кулата. Поне така твърдеше Рейстлин. Оттам е скочил.

— Радостно местенце — измърмори под нос Танис. Навлязоха сред по-гъсто стелещ се дим. Полуелфът опита да не мисли твърде много за онова, което се случваше в този момент из града. Вече беше забелязал пожара при Храма на Паладин. — Нали знаеш — хвана той Карамон за рамото, — че е твърде вероятно Тасълхоф като нищо да забие цитаделата право в Кулата?

— Щом стигнахме толкова далече — отговори тихо едрият войн, — боговете трябва да са с нас.

Танис мигна, зачуден дали е чул правилно.

— Хич не ми звучиш като стария добродушен Карамон — рече ухилено.

— Този Карамон отдавна го няма, Танис — отвърна равнодушно приятелят му, без да изпуска Кулата от очи.

Усмивката на полуелфа се смекчи и той въздъхна:

— Наистина съжалявам — беше всичко, което успя да измисли и несръчно го потупа по рамото.

Карамон вдигна поглед. Очите му бяха съвсем ясни.

— Не, Танис — поклати глава той. — Още когато ме изпращаше обратно във времето, Пар-Салиан ме предупреди, че се връщам, за да спася една душа. Ни повече, ни по-малко. — Едрият войн се усмихна тъжно. — Тогава си помислих, че говори за душата на Рейстлин. Но сега виждам, че не е така. Имал е предвид моята. — Лицето му придоби напрегнато изражение. — Хайде — каза внезапно, за да смени темата, — достатъчно близо сме. Да опитаме да скочим.

През парцаливите облаци от пушек вече се забелязваше и балконът, който обграждаше най-високата част на Кулата. Танис почувства как при тази гледка стомахът му се свива. Въпреки че беше абсолютно невъзможно, Кулата сякаш се накланяше под тях, докато двамата не помръдваха. До този момент му бе изглеждала огромна, ала изведнъж му се струваше, че се опитва да скочи върху къщичка от пясък от върха на валеново дърво.

За да влоши още повече нещата, цитаделата продължаваше да се приближава. Кървавочервените върхове на минаретата затанцуваха пред очите му, когато цялото летящо укрепление се затресе нагоре, надолу, наляво и надясно.

— Скачай! — извика Карамон и полетя надолу.

Точно пред Танис се завъртя внезапна вихрушка от дим и едва не го ослепи. В същия миг отнякъде изникна огромна черна колона и се втурна право към него. Въпросът беше дали да остане и да бъде премазан или да скочи. Избра второто. Докато летеше, чу как над него се разнесе протяжен скърцащ звук и грохот. Падаше в нищото, димът се усукваше около него, след което разполагаше едва с част от секундата, за да се подготви за сблъсък с внезапно изникналия изпод краката му балкон.

Приземи се разтърсващо, като почти си отхапа езика при силния сблъсък. За момент остана вцепенен и без да успее да си поеме въздух. Дойде на себе си тъкмо навреме, за да се свие на топка и да прикрие главата си, когато заваля истински порой от натрошени камъни.

Миг по-късно беше на крака и крещеше:

— Север! На север!

Съвсем слабо, но отчетливо, откъм върха на цитаделата се чу тихичък гласец:

— Север! Север! Север! Трябва да се насочим на север!

Стържещият грохот понамаля. Танис предпазливо вдигна глава. Цитаделата най-сетне бе поела по новия си курс и в момента се носеше с тромаво поклащане право към двореца на лорд Амотус.

— Добре ли си? — попита Карамон, докато му помагаше да се изправи.

— Да — отвърна разтреперано полуелфът. Избърса кръвта от устата си. — Но си прехапах езика. Ужасно боли!

— Единственият път за надолу е оттук — поведе го едрият войн.

Известно време следваха извивката на Пътеката на Смъртника, след което се озоваха пред арка, вградена в каменната стена на Кулата. Неголямата дървена врата беше заключена.

— Нищо чудно да има пазачи — предупреди Танис, забелязал, че Карамон се готви да разбие вратата с рамо.

— Да — съгласи се приятелят му и се затича. Блъсна се във вратата с цялата си тежест така, че дървото изстена и полетяха трески. Железните пречки обаче я удържаха. Той потърка рамо и се отдалечи, без да я изпуска от очи. После отново се засили. Този път вратата поддаде с оглушителен трясък и влетя навътре заедно с него.

Танис се хвърли вътре и полудяло зашари с очи, докато откри Карамон на земята сред разпръснатите дървени парчета. Канеше се да му подаде ръка, за да се изправи, когато замръзна втренчено.

— В името на Бездната! — изхълца задавено. Карамон сръчно скочи на крака.

— Да — каза предпазливо. — И преди съм си имал работа с тези. — Точно пред тях се рееха два чифта безплътни очи, греещи със собствена, зловеща светлина. — Не им позволявай да те докосват — произнесе бързо. — Изсмукват живота направо от костите.

Очите заплуваха по-близо. Едрият войн бързо пристъпи пред Танис:

— Аз съм Карамон Маджере, брат на Фистандантилус — каза тихо. — Познавате ме. Виждали сте ме и преди, във времена, които отдавна са отминали.

Очите се поколебаха. Танис усещаше почти физически изпитателните им погледи. Вдигна ръка съвсем бавно. Светлината от

очите на Пазителите се отрази в сребърната гривна на китката му.

— Аз съм приятел на вашия господар Даламар — заяви, като се опитваше да овладее потрепването в гласа си. — Той ми даде тази гривна. — Изведнъж почувства как нещо хладно се докосва до ръката му. Възкликна ужасено, когато болката сякаш го прониза до самото сърце. Сетне залитна и може би щеше да падне, ако Карамон не го бе уловил.

— Гривната! Взеха ми я! — извика полуелфът през стиснати зъби.

— Даламар! — изкрещя гръмовно едрият войн. Викът му отекна в сводестите тавани. — Даламар! Аз съм, Карамон! Братът на Рейстлин! Трябва да се добера до Портала! Мога да го спра! Кажи на Пазителите да се оттеглят, Даламар!

— Може би сме закъснели — прошепна Танис, втренчен в бледните очи, които на свой ред не ги изпускаха от поглед. — Може би Кит е дошла първа. Навярно вече е мъртъв...

— В такъв случай... с нас е свършено — отрони Карамон.

ГЛАВА 6

— Проклетата да си, Китиара! — изхъхри от болка Даламар. Той залитна назад и притисна с ръка хълбока си, чувствайки как собствената му топла кръв изтича през пръстите му.

По устните на жената войн не се забелязваше и най-малък намек за триумфираща усмивка. На мястото ѝ по-скоро се бе появила уплаха от факта, че ударът не е свършил работа.

„Защо?“ — запита се вбесено тя. По съвсем същия начин беше отнемала живота на не един и двама мъже! Защо трябваше да пропусне точно сега? Пусна ножа на земята, изтегли меча си и замахна.

Острието изсвистя, ала сякаш се блъсна в твърда стена. Лумнаха искри, а магическото поле, което Даламар междувременно бе призовал около себе си, запрати парализираща болка в ръката ѝ. Пръстите ѝ изпуснаха дръжката на оръжието. Китиара изумено улови лакътя си и рухна на колене.

Сега вече мрачният елф имаше шанс да дойде на себе си. Защитното заклинание, което бе призовал, идваше от чистия рефлекс, от годините усилените тренировки. Дори не му се бе наложило да мисли специално за нещо такова. Ала сега вече виждаше съвсем ясно жената пред себе си. Забеляза, че Китиара протяга лявата си ръка към меча, докато трескаво раздвижваше дясната, за да възвърне чувствителността ѝ.

Битката тепърва предстоеше.

Китиара скочи на крака. В очите ѝ гореше неутолимата жажда за кръв, почти похотливата лудост, която я изпълваше всеки път, когато влизаше в двубой. Даламар и преди беше виждал този поглед — но в очите на Рейстлин, отдаден на екстаза на собствената си магия. Мрачният елф преглътна задавящото усещане в гърлото си, за да прогони болката и страха и започна да се концентрира над поредното заклинание.

— Не ме карай да те убивам, Кит — предупреди я, макар само да се опитваше да спечели време, чувствайки как силите му нарастват с всяка изминала секунда. Трябваше да запази поне малко за

решаващото сражение! Едва ли щеше да му е от голяма полза, ако спреше Драконовата повелителка на цената на изгубена битка с Рейстлин.

Първата му мисъл бе да повика Пазителите. Отхвърли я почти веднага. Вече бе успяла да мине покрай тях, вероятно с помощта на среднощния камък. Той заотстъпва гърбом и мина съвсем близо покрай писалището от камък, където бяха подредени магическите му предмети. С ъгълчето на окото забеляза проблясък на злато — магическа пръчка. Ако искаше да я използва срещу Кит, се налагаше да освободи защитното заклинание за частица от секундата. По очите ѝ разбра, че тя също го знае. Очакваше именно това от него, пестеше сили и търпеливо го наблюдаваше.

— Излъгали са те, Китиара — произнесе тихо с надеждата, че ще отвлече вниманието ѝ.

— Излъгана от теб! — озъби се тя. После вдигна един разклонен сребърен свещник и го запрати към него. Свещникът отскочи безобидно от защитното поле и падна в краката му. От килима се издигна струйка дим, но огънят изгасна съвсем скоро, удавен в потеклия восък от свещите.

— Не, от лорд Сот — каза Даламар.

— Ха! — присмя му се тя и хвърли една стъклена чаша срещу полето. Стъклените парченца се пръснаха шумно. Последва ги друг свещник. Китиара се беше сражавала и с други магьосници. Знаеше къде е слабото им място. Нещата, които хвърляше нямаха за цел да го наранят, а само да го отслабят, да го принудят да изразходва голяма част от силата си, само за да поддържа полето.

— Защо мислиш откриваш Палантас подготвен? — продължи Даламар, без да престава да се промъква край каменната маса. — Нима го очакваше? Сот ми разкри плановете ви! Разказа ми, че ще атакуваш града и ще се опиташ да помогнеш на брат си! „Когато Рейстлин прекрачи през Портала, увлякъл Мрачната Царица след себе си, Китиара ще е там и ще го посрещне като любяща сестра!“

Жената войн замръзна на място. Острието на меча ѝ се спусна съвсем леко надолу.

— Сот ти е казал това?

— Да — отвърна мрачният елф, долавяйки с облекчение объркването и колебанието ѝ. Болката донейде започваше да отшумява.

Позволи си един бърз поглед към раната. Мантията успяваше да спре по-голямата част от кръвта, а и вече не кървеше чак толкова силно.

— Защо? — вдигна подигравателно вежди Китиара. — Защо би ме предал в ръцете на един мрачен елф?

— Защото те желае, скъпа моя — отговори простичко Даламар. — Желае те по единствения начин, по който би могъл да те има...

Китиара почувства как ужасът внезапно я пронизва до дъното на душата. Много добре си спомняше онази особена нотка в глухия глас на неумрелия рицар. Спомняше си и че именно той я беше посъветвал да атакува Палантас. Гневът започна да я обзема съвсем бавно. Тя потрепери конвулсивно.

„Раните ми са отровени“ — осъзна с горчивина, като погледна към дългите белези по ръцете и краката си, спомняйки си още веднъж за създанията, които ѝ ги бяха причинили. Отрова. Лорд Сот. Не можеше да мисли. Вдигна замъглен взор, само за да забележи, че Даламар се усмихва.

Ядосано му обърна гръб, за да скрие обзелите я чувства.

Мрачният елф не откъсваше очи от нея. Приблужи още малко до масата, още малко до магическата пръчка, от която се нуждаеше.

Раменете на Китиара се отпуснаха. Тя оброни глава. Държеше отпуснато меч с дясната ръка и придържаше острието с лявата, преструвайки се на тежко ранена. През цялото време чувстваше как силата ѝ се възвръща.

„Нека си мисли, че е спечелил. Ще го чуя в същия миг, в който ме нападне. При първата магическа дума, която измърмори, ще го посека на две!“

Ръката ѝ стисна по-здраво дръжката на меч.

Вслушваше се напрегнато. Не долавяше нищо, освен шумоленето на черната мантия и болезнения начин, по който мрачният елф сдържаше дъха си. Дали всичко това за лорд Сот беше вярно? Ако да, нима имаше някакво значение? Китиара намираше мисълта по-скоро за забавна. Мъжете бяха вършили и по-големи глупости, за да се домогнат до нея. Все още имаше свободата си. Щеше да се разправи със Сот по-късно. Но онова, което Даламар беше казал за Рейстлин, я бе заинтригувало повече. Дали наистина имаше шанс да... победи?

И щеше ли да увлече Мрачната Царица в това измерение? Мисълта я привличаше, но едновременно с това и плашеше.

„Някога ти бях от полза, нали, Царице? — каза си тя. — Някога, когато беше просто една незначителна сянка от тази страна на стъклото. А сега? Сега, когато си силна, какво ще бъде мястото ми в твоя свят? Незначително! Защото ме мразиш и се боиш от мен така, както и аз от теб... А колкото до моя сополив брат — ето че има кой да го посрещне. Даламар! Даламар, който принадлежи на своя *шалафи* телом и духом. Онзи, който, вместо да го спре, по-скоро ще му помогне да се завърне! Не, скъпи мой любовнико. Нямам ти доверие! Не смея да ти се доверя.“

Даламар забеляза, че Китиара потрепери. Раните по тялото ѝ бяха започнали да посиняват. Без съмнение, започваше да губи сили. Съвсем ясно беше видял как лицето ѝ пребледня, когато спомена името на лорда. Очите ѝ се бяха разширили от внезапен страх. Естествено, разбираше, че е била предадена. Не че имаше някакво значение, не и сега. Не можеше да ѝ има доверие. Не смееше да ѝ се довери...

Ръката на мрачния елф се стрелна назад. Улови магическата пръчка, докато едновременно с това изричаше поредица от заклинателни думи, които трябваше да разтворят защитното поле. В същия миг Китиара се извърна като вихрушка. Беше хванала меча и с двете ръце, за да замахне с всички сили. Ударът със сигурност би обезглавил Даламар, ако точно тогава магьосникът не се бе обърнал, за да използва магическата пръчка срещу нея.

Острието се заби дълбоко през задната част на дясното му рамо и раздроби раменната лопатка, като едва не му отсече ръката. Той изпусна пръчката и изкрещя от болка, ала вече беше успял да освободи магическия разряд. Мълнията на заклинанието прескочи във въздуха помежду им и се стовари право в гърдите на жената. Китиара се сгърчи и отлетя назад. Тялото ѝ се стовари и търколи на пода.

Даламар се приведе над масата, изгубен в невероятен фонтан от болка. Кръвта бликаше на ритмични тласъци от ръката му. За момент остана вгледан в тази кръв — оглупял, без да може да осъзнае напълно смисъла на онова, което вижда, след което уроците по анатомия на Рейстлин постепенно се завърнаха в съзнанието му с пълна сила. Кръвта изтичаше от сърцето му. Щеше да умре до няколко минути. Целебният пръстен беше на пръста на дясната му ръка, наранената ръка. Протегна лявата, докосна го отслабнало и произнесе простичката дума, която трябваше да активира магията му. Сетне изгуби съзнание,

а тялото му се свлече на пода и остана да лежи сред локва от собствената си кръв.

— Даламар! — повика го някой.

Мрачният елф се размърда сънливо. Болката моментално се стрелна през тялото му. Той изстена и отчаяно се забори, за да се върне обратно в безопасното убежище на тъмнината. Спомените му започнаха да се възвръщат, а заедно със спомените дойде и страхът.

Страхът най-сетне го накара да дойде на себе си. Опита да се изправи, ала болката отново сгърчи всяко налично нервно окончание в тялото му и едва не го запрати отново в несвяст. Чувахе как счупените кости се търкат една в друга. Дясната му ръка висеше отпусната и безжизнена. Пръстенът беше предотвратил кръвоизлива. Щеше да живее, ала дали това не беше само отсрочка до решаващата среща с шалафи?

— Даламар! — извика отново гласът. — Аз съм, Карамон!

Магьосникът изхлипа от облекчение. Вдигна глава — движение, което сега изискваше върховно усилие — и погледна към Портала. Драконовите очи грееха още по-силно, а блясъкът сякаш се бе разпространил и по шиите им. Празнотата в центъра на прохода определено се движеше. Усещаше как край него вее горещ вятър, но не успя да определи дали не е от обзелата го треска.

До ушите му достигна шумолене откъм един сенчест ъгъл от другата страна на стаята. Страхът отново го връхлетя, по-силен от всякога. Не! Невъзможно беше да е оцеляла! Като скърцаше със зъби от болка, той обърна глава натам. Облеченото ѝ в броня тяло отразяваше блясъка на драконовите очи. Лежеше неподвижно. Долавяше и мирис на обгоряла плът. Ала този звук...

Даламар уморено затвори очи. Мракът се кълбеше в ума му, заплашвайки да го повлече след себе си. Не, все още не биваше да си почива! Пребори се с болката и отново изплува, зачуден защо ли Карамон не идва. Отново чу виковете му. Какво имаше? Изведнъж всичко му стана ясно — Пазителите! Разбира се, че никога нямаше да му позволят да премине!

— Пазители, чуите думите ми и се подчинете — започна Даламар, концентрирайки мисли и енергия в едно. Сетне промърмори

заклинанията, които щяха да позволят на Карамон да премине през ужасяващите защитници на Кулата и да влезе в лабораторията.

Зад него драконовите глави грееха все по-отчетливо, докато в същото време пред него, в сенчестия ъгъл, нечия ръка посегна към пропития си с кръв пояс и със силата на изтляващия живот се сключи около дръжката на една кама.

— Карамон — произнесе тихо Танис, втренчен в очите, които на свой ред го наблюдаваха неотклонно, — да се махаме оттук. Да се качим обратно по стълбите. Може би има друг път...

— Няма друг път. И не мърдам оттук — отговори упорито приятелят му.

— В името на всички богове, Карамон! Не можеш да се биеш срещу тях!

— Даламар! — извика отново и още по-отчаяно едрият войн. — Даламар, аз...

Очите изчезнаха толкова неочаквано, сякаш някой ги беше издухал.

— Няма ги! — възкликна Карамон и тръгна напред. Танис го спря.

— Това е номер...

— Не. — Приятелят му го повлече напред. — Можеш да доловиш присъствието им, дори и да не ги виждаш. Вече не долавям нищо, а ти?

— Не, но долавям друго! — измърмори Полуелф.

— Само че не *тях*. И каквото и да е онова, което долавяш, то не се отнася до *нас* — каза войнът, втурвайки се решително надолу по витото стълбище. В края му ги очакваше друга врата, този път отворена. Тук Карамон спря и внимателно надникна през нея, за да огледа вътрешността на главната част от Кулата.

Беше тъмно, толкова тъмно, че човек имаше чувството, че светлината още не е била създадена, когато е било строено това място. Факлите отдавна бяха изтлели. Нямаше дори прозорци, които да позволят на задимените лъчи на деня отвън да навлязат в Кулата. Внезапно Танис си представи, че пристъпва сред тази тъмнина и изчезва завинаги, че бива засмукан в лакомото зло, въплътено във

всеки камък наоколо. Усети как тялото на Карамон се напегна и едрият войн започна да диша учестено.

— Карамон, какво има?

— Нищо. Просто стоим на ръба на доста дълбока пропаст. Центърът на Кулата е кух. Покрай стената върви стълба. Стаите започват от нея. Ако си спомням правилно, в момента се намирам на тясна площадка. Лабораторията е на два етажа под нас. — Гласът му заглъхна. — Трябва да продължим! Губим време! — Той улови ръката на Танис и продължи малко по-спокойно: — Хайде. Придържай се към стената. Стълбите ще ни отведат право до лабораторията...

— Една погрешна стъпка в тази проклета тъмнина и вече няма да има никакво значение какво замисля брат ти! — обади се приятелят му.

Ала знаеше, че думите му ще останат нечути. Макар да не виждаше нищо в задушаващия безкраен мрак, все пак успя да забележи, че лицето на Карамон е непреклонно изопнато. Чу как едрият войн направи една несигурна крачка напред, като се опитваше да не се отделя от стената. Танис въздъхна и се приготви да го последва...

Ала изведнъж очите отново се рееха пред тях и ги наблюдаваха немигащо.

Полуелфът посегна за меча си — глупав и напълно безполезен жест. Очите останаха на мястото си. Сетне един глас проговори:

— Елате. Оттук.

Една ръка им даде знак.

— Нищо не се вижда! — изруга раздражено Танис.

В призрачната ръка засия неестествена светлина. Полуелф потръпна. Все пак предпочиташе тъмнината. Но не каза нищо, тъй като Карамон вече се спускаше надолу по витата стълба, взимайки по две стъпала наведнъж. В края им очите, ръката и светлината спряха. Пред тях имаше отворена врата, водеща към стая. От вътрешността на стаята струеше светлина, която отчасти огряваше стълбището вън. Карамон се втурна през вратата, следван от Танис, който забързано я затръшна след себе си, за да попречи на ужасяващите очи да влязат заедно с тях.

Когато се обърна и огледа, най-сетне успя да си даде сметка къде се намираха — лабораторията на Рейстлин. Остана подпрян на вратата и сковано проследи как Карамон се затича напред и бързо коленичи до

нечия свита в локва от кръв фигура. Даламар, даде си сметка, разпознал черните одежди. Ала не можеше да стори нищо, не можеше да реагира.

Злото зад вратата отвън почти го задушаваше — прашно, заплашително, старо цели векове. Ала злото тук вътре беше дори още по-непоносимо, беше живо, дишаше, пулсираше. Мразовитият му полъх вееше от подвързаните в ноцносиньо томове по лавиците, противната му топлина извираше от по-новите, черни книги със заклинания, чиито корици бяха отбелязани с руна, изобразяваща златен пясъчен часовник. Ужасено огледа стъклениците по масата и забеляза, че от тях го наблюдават измъчени човешки очи. Откри, че едва диша от тежкия мирис на билки, пръст, плесен и рози, а отнякъде се носеше дори тежката воня на опърлена човешка плът.

И ето, че погледът му най-сетне спря върху сиянието, идващо от единия ъгъл на лабораторията. Светлината бе красива и все пак му напомняше съвсем живо за срещата му с Мрачната Царица. Вторачи се в тази светлина почти хипнотизирано. Изглеждаше съставена от всеки цвят, който някога бе виждал и все пак от един-единствен. Докато се взираше към нея, неспособен да помръдне, очарован, прикован от страх, забеляза, че светлината се разпадна и оформи в подобие на пет драконови глави.

Проход! Петте глави излизаха от златна платформа и оформяха с шиите си овална врата. Всяка от главите гледаше навътре с уста, отворена в замръзнал вик. Танис се втренчи в празнотата отвъд овала. Там нямаше нищо, ала нищото сякаш имаше свойството да се движи. Беше едновременно празно и надарено с живот. Инстинктивно разбра накъде води този проход и това знание го смрази до мозъка на костите.

— Порталът — обясни Карамон, забелязал бледното лице и втренчения му поглед. — Ела, имам нужда от помощ.

— Нима ще влезеш там? — прошепна с подивял поглед Танис, изумен от спокойствието на приятеля си. Той прекоси стаята и застана до него. — Карамон, не ставай глупав!

— Нямам избор — отвърна едрият войн с все същото странно изражение на тиха решимост. Полуелфът понечи да заспори, ала Карамон му обърна гръб и отново насочи вниманието си към ранения мрачен елф.

— Видях какво ни очаква в противен случай! — беше всичко, което се задоволи да каже.

Танис преглътна напиралите думи и също коленичи до Даламар. Магьосникът беше успял да се примъкне в седнало положение така, че да бъде с лице към Портала. Отново беше изпаднал в безсъзнание, ала при звука от гласовете им дойде на себе си.

— Карамон! — изрече тихо и протегна ръка към него. — *Ти* трябва да спреш...

— Знам, Даламар — отвърна войнът. — Знам какво трябва да направя. Но се нуждая от помощта ти! Кажи ми...

Очите на магьосника потрепнаха и се затвориха. Кожата му придоби пепеляв оттенък. Танис сложи ръка на шията му, за да провери дали има пулс. Пръстите му още не го бяха докоснали, когато се разнесе звънтящ звук. Нещо отблъсна ръката му, удрайки се в бронята и отскочи встрани, като издрънча на пода. Полуелф бързо сведе очи и видя там една окървавена кама.

Стреснато се завъртя на пети с измъкнат меч.

— Китиара — прошепна едва чуто Даламар и кимна уморено.

Танис се втренчи към сенките в ъгъла и успя да разпознае очертанията на някакво тяло.

— Разбира се — промърмори Карамон. — *Ето* как го е убила. — Той вдигна камата. — Само че този път ти се оказа на пътя на оръжието ѝ.

Танис не го чуваше. Плъзна меч в ножницата си и пресече помещението, без да обръща внимание на натрошеното стъкло и свещниците, пръснати по пътя до нея.

Китиара лежеше по корем с буза, опряна на окървавения под. Тъмните коси закриваха очите ѝ. Очевидно хвърлянето на камата я бе изтощило окончателно. Докато я приближаваше, имаше чувството, че всичките му емоции са се сплели на топка, оформяйки неразбираема каша от желания и омраза. Беше сигурен, че е мъртва.

Ала неукротимата воля, която бе превела единия брат през мрака, а другия през светлината, все още гореше в Китиара.

Тя чу стъпките... на врага си...

Ръката ѝ неуверено потърси дръжката на меч. Вдигна глава и отпрати към него очи, в които разсъдъкът бързо изтляваше.

— Танис? — попита объркано. Но къде се намираше? Корабното гробище? Бяха ли заедно тогава? Разбира се! Той се беше върнал за нея! Усмехнато протегна ръка към него.

Танис затаи дъх. Стомахът му се сви на топка. На гърдите й зееше голяма почерняла дупка. Плътта беше изгоряла напълно, отдолу надничаха белите кости. Гледката беше ужасна. Полуелфът отмести поглед, завладян от внезапни спомени.

— Танис! — повика го тя с неясен глас. — Ела при мен.

Сърцето му се изпълни с жалост. Той коленичи до нея и я взе в ръцете си. Тя се вгледа в лицето му... и видя там собствената си смърт. Страхът я овладя. Помъчи се да се изправи.

Ала усилието й дойде в повече. Тя отново се отпусна.

— Ранена... съм — прошепна гневно. — Зле... ли е? — Китиара вдигна ръка и се опита да опипа раната.

Танис свали наметалото си и го уви около изстрадалото й тяло.

— Почивай, Кит — каза внимателно. — Всичко ще бъде наред.

— Проклет лъжец! — извика тя със стиснати юмруци. В този момент, макар дори да не го подозираше, по някакъв начин му напомняше за умиращия Елистан. — Той ме уби! Този подъл елф! — Китиара се усмихна едва доловимо. Усмивката й беше мъртвешка. Танис потрепери. — Но аз се погрижих за него! Вече не може да помогне на Рейстлин. Мрачната Царица ще ги погуби, ще погуби всички!

Тя изстена и се загърчи в агония, вкопчена в Танис. Той я улови по-здраво. Когато пристъпът най-сетне отмина, тя отново повдигна очи:

— Винаги си бил слаб — прошепна с глас, в който се долавяше едновременно презрение и горчив гняв. — Двамата с теб можехме да имаме света.

— Аз *имам* света, Китиара — отговори спокойно Танис, докато се бореше с погнусата и съжалението в душата си.

Тя поклати ядосано глава и сякаш се канеше да каже още нещо, когато очите й изведнъж се разшириха и се втренчиха непомръдващо към нещо в далечния край на лабораторията.

— Не! — извика във внезапен ужас, какъвто нито мъченията, нито страданието можеха да изтръгнат от нея. — Не! — повтори задавено и подлудено и се сгуши в закрилящите я ръце. — Не му

позволявай да ме отведе! Не, Танис! Дръж го далеч от мен! Винаги съм те обичала, Полуелфе. Винаги... съм... те обичала...

Гласът ѝ отслабна до неразбираем шепот.

Той вдигна разтревожено очи. Вратата беше празна. Нямаше никой. Може би имаше предвид Даламар?

— Кой е там, Китиара? Не разбирам...

Ала тя не го чуваше. Ушите ѝ завинаги бяха заглъхнали за словата на смъртните. Единственият глас, който чуваше сега, беше онзи, който щеше да чува във вечността.

Танис почувства как тялото в ръцете му се отпусна напълно. Приглади къдравите ѝ коси назад и потърси по лицето ѝ поне мъничък признак, че смъртта е донесла мир на душата ѝ. Ала то изразяваше единствено ужас — кафявите очи се взираха изплашено, а очарователната крива усмивка се бе превърнала в гримаса.

Той погледна Карамон. Едрият войн поклати глава с пребледняло и мрачно лице. Танис съвсем бавно положи Китиара обратно на пода. Понечи да се наведе и да целуне студеното чело, ала откри, че не би могъл да го стори. Смъртта бе оставила неумолимия си отпечатък върху лицето на жената войн.

Той я покри с наметалото и за момент постоя край трупа ѝ, заобиколен от сгъстяващия се мрак. Сетне долови стъпките на Карамон и почувства ръката му на рамото си.

— Танис.

— Всичко е наред — отвърна рязко полуелфът и се изправи. Ала в ума му продължаваше да отеква предсмъртният ѝ вик:

„Не му позволявай да ме отведе!“

ГЛАВА 7

— Радвам се, че сме заедно, Танис — каза Карамон.

Той стоеше пред Портала и се взираше внимателно в него, без да изпуска и най-малкото потрепване на празнотата отвъд. Наблизо беше и Даламар. Бяха го настанили сред възглавниците на собственото му кресло. Ръката му бе превързана грубо, а лицето му бе изкривено от мъчителна болка. Танис кръстосваше неуморно лабораторията. Драконовите глави блестяха толкова силно, че беше трудно да гледаш директно към тях.

— Карамон — започна той, — умолявам те...

Приятелят му го погледна с непроменено изражение — спокойно и мрачно.

Танис примирено сведе глава. Как можеше да спори с човек, чиято непоколебимост бе по-твърда от гранит? Той въздъхна:

— Е, добре. Но как точно възнамеряваш да влезеш? — попита след секунда.

Карамон се усмихна. Много добре знаеше какво се канеше да каже приятелят му и изпитваше благодарност задето така и не се бе осмелил да го произнесе.

Танис посочи Портала:

— От онова, което ми разказа по-рано, излиза, че Рейстлин е трябвало да се обучава с години, за да се превърне във Фистандантилус и да оплете лейди Кризания в плановите си. Но дори и тогава, едва е успял! — Той отмести очи към Даламар. — А ти, мрачни елфе, можеш ли да прекрачиш през Портала?

Магьосникът поклати глава.

— Не. Наистина се иска голямо могъщество, за да прекрачиш този праг. Нямам такава власт и може би никога не ще я притежавам. Но не се тревожи, Полуелфе, не си губим времето. Сигурен съм, че Карамон нямаше да се захваща с това, ако няма нещо предвид. — Сега той насочи вниманието си към едрия войн. — Защото в противен случай всички сме обречени.

— Когато Рейстлин влезе в битка с Мрачната Царица и нейните слуги — каза безизразно Карамон, — ще трябва да се концентрира изцяло върху тях и да изключи всичко друго от вниманието си. Прав ли съм?

— Съвсем вярно. — Магьосникът потрепери и се загърна по-добре със свободната си ръка. — Един погрешен дъх, едно мигване или неправилна стъпка са достатъчни, за да го разкъсат на хиляди парчета и да го погълнат в бездънните си стомаси.

Карамон кимна.

„Как е възможно да се държи толкова уверено? — запита се объркано Танис. И в отговор чу един вътрешен глас: — Това е увереността на човек, който разбира и приема съдбата си.“

— В книгата на Астинус — продължи едрият войн — пише, че Рейстлин също е знаел за състоянието, в което трябва да се намира по време на битката. Ето защо, за да си осигури път за бягство, той отворил Портала предварително. По този начин завръщането му в нашия свят било гарантирано...

— Освен това... без всякакво съмнение... знаел, че когато стане време да се върне, ще бъде твърде слаб, за да може да го отвори сам — промърмори Даламар. — Да, напълно си прав. Ще го отвори. Ще го отвори съвсем скоро. А когато го стори, всеки достатъчно храбър и силен, за да знае какво върши, ще може да прекрачи границата.

Мрачният елф затвори очи и прехапа устни, за да не извика. Беше отказал отварата, която му предложила срещу болката.

— Ако се провалиш — бе отвърнал на настоятелните молби на Карамон, — аз оставам единствената ни надежда.

„Единствената ни надежда — помисли си Танис — е един мрачен елф. Това е лудост! Не може да се случва.“

Той се приведе над каменната маса и обхвана главата си с ръце. В името на всички богове, колко беше уморен! Цялото тяло го болеше, раните му пулсираха и пареха. Малко преди това бе свалил плетената ризница — струваше му се тежка като надгробна плоча. Ала, макар тялото му да изнемогваше, душата му се чувстваше дори по-зле.

В съзнанието му, подобно на Пазители, прехвърчаха несвързани спомени и се опитваха да го достигнат със студените си ръце. Карамон си открадва храна от чинията на Флинт, докато джуджето му е обърнало гръб, Рейстлин призовава красиви видения за удоволствие на

децата от Корабното гробище, Китиара, която се смее и го прегръща, шепнейки нежни думи в ухото му... Сърцето му се свиваше. Болката бе толкова силна, че несъзнателно започна да плаче. Не! Имаше някаква грешка! Не биваше всичко да свършва по този начин!

Пред замъглените му очи заплува някаква книга — книгата на Карамон, поставена върху каменната маса, последният том от историята на Астинус. Или просто *това* бе един от начините, по които всичко трябваше да свърши? Изведнъж осъзна, че Карамон го наблюдава загрижено. Гневно избърса очи и се изправи с въздишка.

Ала духовете на мъртвите останаха край него, рееха се на границата на възприятията, съвсем близо... съвсем близо до изтерзаното тяло в ъгъла, лежащо под собственото му наметало.

Човек, полуелф и елф наблюдаваха Портала в мълчание. Водният часовник върху полицата над камината продължаваше да отмерва времето. Капките падаха една след друга, ритмично като биещо сърце. Напрежението в лабораторията се беше натегнало дотолкова, че сякаш всеки момент щеше да се огъне и пречупи, да се развихри из стаята в безумна ярост. Даламар мърмореше нещо на елфически. Танис го изглежда остро, боейки се, че магьосникът е изпаднал в делириум. Лицето на мрачния елф беше бледо. Очите му бяха хлътнали дълбоко в ямите си, обкръжени от болезнени пурпурни кръгове. Но не помръдваха. Даламар просто се взираше във въртеливите движения на празнотата отвъд драконовите глави.

Дори спокойствието на Карамон сякаш бе на път да се разчупи. Огромните му юмруци се свиваха и разпускаха нервно, потта се стичаше по челото му. Войнът затрепери неудържимо. Мускулите на ръцете му играеха спазматично.

И ето, че Танис най-сетне долови как край него пропълзя някакво странно усещане. Въздухът беше неподвижен, може би прекалено неподвижен. Звучите на битката в града — звуци, които дотогава бяха долитали до него, без дори да си дава сметка, че са там — сега изведнъж престанаха. Дори в самата Кулата шумовете изчезнаха напълно. Думите, които Даламар си мърмореше, замряха на устните му.

Тишината ги покри плътно, както тъмнината в коридора отвън, както злото, витаещо на това място. Капките във водния часовник се спускаха тежко и звукът отекваше толкова отчетливо, че Танис усещаше как с всеки техен удар костите му сякаш се разтърсват. Очите на магьосника се отвориха широко. Той сграбчи черната си мантия с побелелите си пръсти.

Танис Полуелф приближи до Карамон, за да открие, че едрият войн също е посегнал към него.

Двамата заговориха едновременно:

— Карамон...

— Танис...

Войнът отчаяно улови ръката му.

— Ще се погрижиш за Тика, нали?

— Карамон, не мога да ти позволя да отидеш съвсем сам — не го оставяше приятелят му. — Ще дойда с...

— Не, Танис — отвърна твърдо едрият мъж. — Ако се проваля, Даламар ще се нуждае от помощта ти. Предай на Тика... опитай се да й обясниш, че... Кажи й, че я обичам много, толкова много, че... — Гласът му стихна. Не можеше да продължи. Танис го стисна за ръката още по-здраво.

— Зная, Карамон, ще й предам — каза, спомняйки си за писмото, което сам беше написал.

Приятелят му кимна и разтърси глава, за да скрие сълзите си, след което пое дълбоко дъх:

— Кажи довиждане и на Тас. Т-така и не успя да ме разбере. Поне не напълно. — Той опита да се усмихне. — Естествено, първо ще трябва да го измъкнеш от онази летяща цитадела.

— Мисля, че ще разбере, Карамон — отвърна меко Танис.

Драконите нададоха тих писък, съвсем слаб, сякаш идваше от много далече.

Едрият войн се напрегна.

Писъкът се усили, приближи, нарасна. Порталът засия многоцветно. Всяка от драконовите глави блестеше непоносимо.

— Подготви се — предупреди го с несигурен глас Даламар.

— Сбогом, Танис — стисна ръката му за последно Карамон.

— Сбогом, приятелю.

Полуелфът отпусна ръка и отстъпи.

Празнотата се разпадна. Порталът се отвори.

Танис се вгледа в него. Знаеше, че гледа право натам, защото така или иначе не можеше да извърне очи. По-късно обаче, не успяваше да си спомни какво точно е видял. Години по-късно продължаваше да го сънува, ала разбираше за тези сънища, понеже винаги се събуждаше облян в пот. Образът винаги му убягваше, винаги оставаше някъде встрани от съзнаването, никога не можеше да го улови, да си го представи истински. Тогава лежеше в продължение на часове и се взираше в тъмнината на нощта — разтреперан, ужасен.

Но това щеше да дойде по-късно. Всичко, което знаеше сега бе, че *трябваше* да спре Карамон! Но не можеше да помръдне. Не можеше да извика. Стоеше вцепенено и наблюдаваше как приятелят му се обръща за последен път и веднага след това изкачва златната платформа.

Драконите нададоха предупредителен писък, изпълнен с триумф и омраза...

Избликна ослепителна, въртелива, помитаща вълна от многоцветна светлина.

А сетне настъпи мрак.

Карамон беше изчезнал.

— Нека Паладин бъде с теб — прошепна Танис, само за да чуе как като някакво дисхармонично ехо се разнася и гласът на Даламар:

— Нека Такхизис, Царицата, бъде с теб.

— Виждам го — каза след няколко безкрайни мига мрачният елф.

Взираше се внимателно в Портала. После се надигна наполовина, за да погледне по-добре. От устата му се отрони болезнено възклицание. В цялото объркване беше забравил за раната си. Той изруга и потъна обратно в креслото с обляно в пот чело.

Танис прекрати неуморното си кръстосване на стоята и застана до Даламар.

— Там — посочи магьосникът през стиснати зъби.

С голяма неохота — все още не беше забравил за неприятния ефект от първия път, когато бе надникнал в Портала, полуелфът отново насочи очи към него. В началото не можа да различи нищо повече,

освен празен, опустошен пейзаж, простиращ се под необятно, пламнало небе. Ала сетне разпозна нечия броня, по която играеше червеникава светлина. Видя малка фигура, застанала недалече от Портала. Фигурата държеше меч, беше обърнала лице някъде встрани и чакаше...

— Как ще го затвори? — попита той, като се опитваше да говори спокойно, макар мъката да разкъсваше сърцето му.

— Не би могъл — отвърна Даламар.

Танис го изгледа недоумяващо и разтревожено.

— Но какво тогава ще спре Царицата?

— Тя не може да използва Портала, освен ако някой не е минал през него преди нея, Полуелфе — отвърна някак раздразнено магьосникът. — В противен случай отдавна щеше да го е сторила. В момента Рейстлин го държи отворен. Ако успее да се върне, тя ще го последва. Смъртта му ще предотврати тази катастрофа.

— Значи Карамон трябва да го убие... собствения си брат?

— Да.

— И той също трябва да умре — промърмори Танис.

— Моли се да стане така! — Даламар облиза напуканите си устни. Болката замъгляваше преценката му, имаше чувството, че всеки момент може да повърне. — Той също не бива да се връща. И макар смъртта от ръцете на Царицата да е твърде бавна и твърде неприятна, повярвай ми, Полуелфе, тя е за предпочитане пред живота в нейна власт.

— Той го е знаел...

— Да, знаеше го. Но светът ще бъде пощаден — отвърна цинично мрачният елф. Той се облегна измъчено в креслото. Здравата му ръка ритмично поглаждаше богато избродираните ръбове на черната мантия.

— Не, не светът, а една душа — започна Танис, когато чу как вратата на лабораторията зад гърба му проскърца.

Даламар се извърна мигновено. Очите му проблеснаха опасно и той посегна към свитъка, който държеше в пояса си.

— Никой не може да влезе — обясни тихо на Танис. — Пазителите...

— Не могат да спрат *него* — прекъсна го полуелфът, втренчен към вратата. В очите му за миг се бе появил съвсем същият страх,

който бе замръзнал в тези на мъртвата Китиара.

Даламар се усмихна мрачно и отново се настани по-удобно в креслото. Не беше необходимо да се оглежда. Смразяващият полъх на смъртта нахлуваше в стаята като нечиста мъгла.

— Влезте, лорд Сот — каза високо той. — Очаквахме ви.

ГЛАВА 8

Карамон бе полузаслепен от блясъка, който се промъкна дори през затворените му клепачи. След това тъмнината го обгърна, а когато отвори очи, за момент паниката го връхлетя почти по същия начин, по който се бе почувствал и когато бе ослепял в Кулата на Върховното чародейство.

Постепенно обаче, мракът се вдигна, а очите му започнаха да се нагаждат към зловещата светлина на околността. Всичко наоколо бе обляно в розово, *сякаш слънцето току-що е залязло*, както го бе описал Тасълхоф. И точно според думите на кендера, земята изглеждаше безкрайна, празна и просната под съвсем същото празно и безкрайно небе. Всъщност и небето, и земята бяха в еднакъв цвят, накъдето и да погледнеш.

С изключение на една посока. Карамон обърна глава към Портала, който вече се намираше зад него. В него се съдържаха единствените цветове сред тази пуста земя. Изглеждаше далечен и незначителен, сякаш отдръпнат в пространството, макар да знаеше със сигурност, че надали се беше отдалечил прекалено много. Приличаше на картина в рамка, окачена на стената. И въпреки че ясно виждаше през него Даламар и Танис, двамата не помръдваха. Съвсем лесно можеха да бъдат взети за част от картината, уловени в мига, принудени да прекарат останалата част от вечността, заключени във въображението на неизвестния си художник.

Обърна им гръб, внезапно зачуден дали пък и те не можеха да го видят така, както той виждаше тях и измъкна мечата си. Пристъпи по странната, движеща се земя и зачака своя брат близък.

Нямаше никакво съмнение, че в една битка между него и Рейстлин най-вероятно щеше да изгуби живота си. Дори отслабен, брат му си оставаше ненадминат магьосник. А и го познаваше достатъчно добре, за да знае, че Рейстлин никога — стига да зависеше от него самия — не би позволил нещата да стигнат дотам, че да се открие напълно. Винаги щеше да има по някое неизречено заклинание. Най-малкото, още пазеше сребърната кама.

„Дори и да умра, целта ми ще бъде изпълнена — помисли си равнодушно. — Силен съм и съм в отлично здраве. Трябва ми само един удар, само едно втъкване на меч в крехкото тяло.“

Поне това можеше да постигне, преди магията на брат му да го попари, както бе попарила някога, много отдавна в Кулата на Върховното чародейство неговото фалшиво копие...

Сълзите се стичаха по лицето му. Опитва се да ги преглътне и да отвлече мислите си към нещо друго, освен страха... и тъгата.

Лейди Кризания.

Бедната жена. Карамон въздъхна. За нейно добро се надяваше да е намерила смъртта си бързо... без да разбере...

Карамон премигна стреснато и се втренчи надалеч пред себе си. Но какво ставаше? Там, където допреди миг нямаше нищо, освен розов, пламтящ хоризонт, сега определено се виждаше нещо. Открояваше се черно и изглеждаше плоско, *сякаш изрязано от хартия*, припомни си отново думите на Тас. Струваше му се, че го разпознава — дървен стълб. Подобен на... подобен на онези, които в старите дни използваша, за да изгарят вещици!

Спомените го заляха неудържимо. Струваше му се, че отново вижда Рейстлин, привързан към един от тези стълбове, куповете дърва, натрупани около брат му, който се бореше, за да се освободи и крещеше предизвикателно срещу онези, които сам бе опитал да спаси, изобличавайки шарлатанина свещенослужител. Вместо това бяха обвинили него за вещер.

— Дватама със Стурм пристигнахме тъкмо навреме — промърмори Карамон.

Само бляскавият меч на рицаря бе достатъчен, за да накара суеверната тълпа от селяни да отстъпи безредно.

Вгледа се по-внимателно в стълба — който сякаш по свое собствено желание се бе приближил още малко — и забеляза, че в основата му лежи нечие тяло. Дали не беше Рейстлин? Стълбът се приближаваше все повече. Или може би той крачеше към него? Карамон отново обърна глава. Порталът стоеше на мястото си и се беше отдалечил, но той не го бе изгубил от поглед.

Разтревожен, изплашен, че може да бъде отнесен, той отчаяно положи усилие да спре и усети как това моментално му се удаде. Сетне отново чу гласа на кендера: *Всичко, което трябваше да направя, за да*

отида някъде, бе да си помисля за това място. Ако пожелаех нещо, само трябваше да си го представя. Но бъди внимателен. Бездната често нарочно се подиграва с онова, което искаш да видиш.

Карамон отново се взря в стълба, представи си, че е при него и в същия момент вече стоеше там. Пак се извърна. Порталът висеше между небето и земята като миниатюрна картина. Удовлетворен от мисълта, че може да се върне при него, когато пожелае, Карамон забърза към легналото тяло.

Отначало му се стори, че то е облечено в черна мантия и сърцето му се сви. Ала сега осъзна, че тялото изглежда черно, просто защото силуетът му се очертаваше твърде ясно на фона на пламтящата земя. Дрехите бяха бели. Тогава разбра.

Разбира се, нали току-що си беше помислил за нея...

— Кризания — каза той.

Жената отвори очи и обърна глава по посока на гласа му и все пак очите ѝ не се фокусираха в него. Взираха се някъде встрани. Осъзна, че е сляпа.

— Рейстлин? — прошепна тя и в гласа ѝ имаше такъв копнеж, че в този миг би дал всичко, дори живота си, за да потвърди тази надежда.

Поклати глава и коленичи до нея. Взе ръката ѝ в своята.

— Карамон е, лейди Кризания.

Пръстите ѝ потрепнаха, а слепите очи отново потърсиха посоката на гласа му. Кризания премигна объркано.

— Карамон? Къде сме?

— Аз също прекрачих през Портала, Кризания — каза той.

Тя въздъхна и затвори очи.

— Значи си тук, в Бездната, заедно с нас...

— Да.

— Бях глупава, Карамон — изрече Кризания. — Но си плащам за своето безразсъдство... иска ми се да знаех... Нараних ли... някой... друг... освен себе си? А него? — Последната дума бе произнесена почти безгласно.

— Лейди... — Едрият войн не знаеше какво да отговори.

Ала Кризания му направи знак да замълчи. Беше доловила тъгата в гласа му. Тя затвори очи. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Притисна ръката му към устните си.

— Да. Разбирам! — прошепна. — Заради това си дошъл. Съжалявам, Карамон! Толкова съжалявам!

Хлиповете ѝ станаха неудържими. Той я притисна по-близо до себе си и нежно започна да я люлее като дете. Най-после бе осъзнал, че тя умира. Чувстваше как животът полека я напуска. Ала така и не можеше да си представи какво е преживяла и какви страдания е понесла.

— Няма за какво да съжалявате, милейди — произнесе, като галеше гъстите черни коси, спускащи се през смъртно пребледнялото лице. — Обичахте го. Ако това е вашето безразсъдство, значи то е и мое и съм платил за него с радост.

— Само ако беше истина! — простена тя. — Ала дотук ме доведе не друго, а моята гордост, моите амбиции!

— Дали наистина е така, Кризания? — попита съвсем прямо той. — Ако е вярно, защо Паладин откликна на молитвите ти и отвори Портала, а Царя жрец остана излъган в надеждите си? Защо да ти дава всичко това, ако не е прозрял какво има в сърцето ти?

— Паладин извърна лице от мен! — изплака тя. Намери опипом медальона на шията си и опита да го скъса. Ала бе твърде слаба. Пръстите ѝ обхванаха метала и замръзнаха неподвижно. В същия миг по лицето ѝ се изписа умиротворено изражение. — Не — изрече, сякаш сама на себе си. — Той е тук. Държи ме в ръцете си. Виждам го толкова ясно...

Карамон се изправи заедно с нея. Главата ѝ се отпусна на рамото му и тя въздъхна уморено.

— Връщаме се при Портала — каза ѝ той.

Кризания не отговори, но се усмихна. Дали го беше чула или се вслушваше в нечий друг глас?

Едрият войн се обърна с лице към Портала. Проходът искреше в далечината като окъпано в многоцветна светлина украшение. Сетне просто си помисли, че се намира близо до него и в същата секунда беше там.

Внезапно въздухът край тях като че се раздели на две. От небето се спусна мълния, каквато никога дотогава не бе виждал. Хиляди пращящи разклонения се забиха в земята и само за миг го обградиха в затвор, чиито решетки означаваха смърт. Не можеше да помръдне. Ужасът го бе парализирал напълно. Дори след като мълнията бе

изчезнала, продължи да се вслушва в очакване на гръмотевица, която да го оглуши завинаги.

Ала последва само тишина, тишина и, някъде много далеч, един агонизиращ, пронизителен писък.

Очите на Кризания се отвориха.

— Рейстлин — каза тя. Ръката ѝ се вкопчи още по-силно в медальона.

— Да — отвърна Карамон.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Отново затвори очи и се сгуши в едрия войн. Той продължи напред, вече по-бавно, ала в ума му се бе зародила една обезпокоителна, тревожна идея. Лейди Кризания със сигурност умираше. Пулсът ѝ бе съвсем слаб — туптеше в шията ѝ като на малко птиче. Но все още не беше мъртва. Може би, ако успееше да я пренесе през Портала, щеше да оживее.

Но възможно ли беше да я пренесе, без самият той да се връща?

Карамон я улови по-добре и пристъпи още по-близо до Портала. Или по-скоро той се приближи към него, хвърли се хищно срещу му, уголеми се до естествените си размери, а драконовите глави се взираха към тях с искрящите си очи, разтворили паст, за да ги погълнат.

Все още можеше да вижда какво става от другата страна. Виждаше Танис и Даламар — единият прав, а другият седнал, неподвижни, замръзнали във времето. Щяха ли да му помогнат? Можеха ли да вземат Кризания?

— Танис! — извика той. — Даламар!

Ала дори и да го чуваха, никой от тях не реагира.

Съвсем внимателно остави лейди Кризания върху олюляващата се земя пред Портала. Знаеше, че е безнадеждно. Знаеше го още от самото начало. Би могъл да я отведе обратно и вероятно тя би оживяла. Ала това означаваше, че Рейстлин също щеше да се завърне, да увлече след себе си Царицата и да изправи света пред поредната, този път гибелна катастрофа.

Той също се отпусна върху странната земя. Взе ръката на Кризания. В известен смисъл се радваше, че тя е тук с него. Така поне нямаше да бъде толкова самотен. Допирът до ръцете ѝ го успокояваше... Само ако имаше някакъв начин да я спаси...

— Какво смяташ да правиш с Рейстлин, Карамон? — попита след малко Кризания.

— Ще му попреча да напусне Бездната — отговори безизразно той.

Тя кимна с разбиране, без да изпуска ръката му, втренчила слепите си очи в него.

— Той ще те убие, нали?

— Да — отговори твърдо Карамон. — Но не и преди сам да падне.

Лицето на Кризания се изкриви от болезнени спазми. Тя се размърда:

— Ще те чакам — каза задавено и с отслабващ глас. — Ще те чакам. Когато всичко свърши, ти ще бъдеш моят водач. Ти ще ме отведеш при Паладин. Ти ще ме изведеш от тъмнината.

Тя затвори очи. Главата ѝ се отпусна бавно, сякаш потъваше в мека възглавница. Ала все така стискаше ръката на Карамон, а гръдта ѝ се надигаше и спадаше равномерно. Той провери пулса ѝ. Все още бе жива.

Беше готов да обрече себе си на смърт, беше готов да обрече и брат си на смърт. Беше толкова просто!

Но... имаше ли право да си играе с нейния живот?...

Може би все още имаше време... Може би щеше да успее да я пренесе през Портала и да се върне...

Изпълнен с надежда, Карамон се изправи и понечи да вдигне Кризания. Чак тогава долови някакво движение с периферното си зрение.

Обърна се и видя Рейстлин.

ГЛАВА 9

— Влезте, Рицарю на Черната роза — повтори поканата си Даламар.

Пламтящите очи се взираха в Танис, който несъзнателно посегна към дръжката на меча си. В същия миг нечий тънки пръсти докоснаха ръката му, карайки го да подскочи стреснато.

— Не се намесвай, Полуелфе — предупреди го меко мрачният елф. — Ние не го интересуваме. Тук е само заради едно.

Очите от потрепващ пламък се отместиха от него. Светлината на свещите се отразяваше в древната, старомодна, орнаментирана броня, която дори опушена, все още носеше следи от кръвта на лорда — отдавна превърната в прах — и слабите очертания на Розата, символът на соламнийския рицарски орден. Без да издават звук, подкованите ботуши на Сот прекосиха стаята. Оранжевите очи потърсиха и откриха онова, което ги интересуваеше в ъгъла — свитото на топка тяло под наметалото на Танис.

„Не му позволявай да ме отведе! — чу още веднъж гласа на Китиара. — Винаги съм те обичала, Полуелфе!“

Лордът спря пред тялото и коленичи редом с него. Ала нещо му пречеше да го докосне, сякаш някаква невидима сила все още не му позволяваше да упражни законното си право. Отново се изправи, обърна се. Оранжевите очи горяха в празния мрак на шлема му.

— Освободи я, Танис Полуелф — разнесе се глухият му глас. — Любовта ти я обвързва към това измерение. Предай ми я.

Танис стисна меча по-здраво и направи крачка напред.

— Той ще те убие, Полуелфе — предупреди го Даламар. — Ще те погуби, без да се поколебае. Дай му я. В края на краищата, струва ми се, той единствен от нас винаги я е разбирал напълно.

Оранжевите очи запламтяха още по-силно:

— Разбирал? По-скоро възхищавал! Като мен, тя бе обречена да владее, да покорява! Но беше по-силна от мен. Можеше да отхвърля любовта, когато тя заплашваше да я окове завинаги. Ако не беше лошият късмет, може би сега щеше да владее над цял Ансалон!

Глухият глас отекваше в лабораторията. Танис удивено си даде сметка колко страст и омраза бяха вложени в последните думи на рицаря.

— Но не стана нищо подобно! — Облеченият в плетена ръкавица юмрук на лорда се сви унищожително. — Прикована в Санкшън като заключен в клетка звяр, изгубена в планове за война, която никога не би могла да спечели. Куражът и решимостта започваха да я напускат. Дори позволи на чувствата ѝ към един мрачен елф да я обвържат и да я превърнат в робиня! По-добре беше да умре в битка, отколкото да позволи на живота си да догори като най-обикновена свещ!

— Не! — промърмори Танис. — Не...

Пръстите на Даламар се склупиха около китката на ръката, с която държеше меч.

— Тя никога не те е обичала, Танис — произнесе студено магьосникът. — Използваше те така, както използваше всички, дори него — той погледна към лорд Сот. Танис се канеше да отговори, ала Даламар го прекъсна: — Използва те до самия си край, Полуелфе. Дори и в този момент протяга ръце към теб от Отвъдното и се надява да я спасиш.

Танис се поколеба. В ума му все още гореше отпечатъкът на изпълненото ѝ с ужас лице. Образът бе обгърнат от пламъци, пламъците изригнаха хищно...

И замъглиха зрението му. Втрени се през тях и съзря замък, някога горд и благороден, а сега почернял и порутен, обхванат в пожара на тези пламъци. Видя прекрасна млада елфическа жена с дете в обятията си, която също бе погълната от огъня. Видя умиращи войни. И сред тези пламъци се разнесе гласът на Сот:

— Ти имаш своя живот, Полуелфе. Не една и две причини могат да те задържат тук. Има и такива, които в този момент зависят или ще зависят от теб. Знам го, защото всичко, което ти имаш, някога беше и мое. Но го отхвърлих, избирайки да живея в мрак, вместо в светлина. Нима ще отхвърлиш всичко заради някой, отдавна избрал да следва пътищата на нощта?

„Аз имам света“ — чу собствените си думи Танис. Виждаше усмихнатото лице на Лорана.

Той затвори очи. Лицето на Лорана. Красиво, мъдро, обично. Косите ѝ разпръскваха светлина, елфическите ѝ очи блестяха в

неземна чистота. Светлината ставаше все по-ярка. Кристално ясна и ослепителна, потапяща го в забрава... Вече дори не можеше да си припомни как изглежда лицето на жената под собственото му наметало.

Съвсем бавно Танис отдръпна ръка от меча си.

Лорд Сот му обърна гръб. Той коленичи и вдигна потъналото в кръв тяло в невидимите си ръце. Изрече магическа дума. Пред очите на полуелфа внезапно се появи видение на мрачна бездна, която зейна под краката на рицаря. През лабораторията повя смразяващ вятър, чиято сила го накара да извърне очи от гледката.

Когато отново се осмели да се взре натам, потъналият в сенки ъгъл беше празен.

— Няма ги. — Ръката на Даламар най-последно пусна китката му. — Както и Карамон.

— Карамон е изчезнал? — Танис се обърна несигурно, замаян от внезапната ледена пот, която го бе обляла и се вгледа в Портала. Пламтящият пейзаж беше съвсем празен.

Някъде от много далеч сякаш още веднъж отекна:

„Нима ще отхвърлиш всичко заради някой, отдавна избрал да следва пътищата на нощта?“

ПЕСЕНТА НА ЛОРД СОТ

*Гробовна светлина струи
над гнили съчки и листа
и с леки стъпки, без да сетиш,
нощта се влива във кръвта.*

*Как тихо е до теб, любов,
когато гарванът лети,
щом чезне взор пред сетен миг,
щом гаснат чувства и мечти.*

*Как силно твоето сърце
Тупти във свитите гърди.
Как трескави реки текат*

през китките умираци.

*И жарка кожата ти е —
от сол по-чиста, сладък сън.
Луна червена твоя дъх
оплита във кристален звън.*

ГЛАВА 10

Пред него беше Порталът.

Зад него — Царицата, болката и страданието...

Пред него беше победата.

Като се подпираше изнурено на жезъла на Магиус, тъй изтощен, че едва успяваше да се задържи изправен, Рейстлин мъчително се опитваше да задържи образа на прохода в съзнанието си. Струваше му се, че е изминал хиляди мили, докато се добере до него. Ето, че сега беше близо, вече виждаше искрящите, красиви цветове, цветовете на живота — зелено като тревата, синьо като небето, бяло като облаците, черно като нощта, червено като кръвта...

Кръв. Вгледа се в ръцете си. Бяха покрити с кръв, собствената му кръв. Раните му бяха твърде многобройни, за да се опитва да ги преброи. Беше понесъл удари от боздуган, промушвания с меч, обгаряния от мълнии, бяха го нападали мрачни свещенослужители, зли чародеи, легиони от вампири и демони — всички онези, които служеха на Нейно Мрачно Величество. Черната мантия се вееше около тялото му, превърната в дрипи. Всеки дъх му причиняваше непоносима агония. Отдавна беше престанал да повръща кръв. И макар да кашляше толкова зле, че понякога не можеше да стои на крака, в него вече не бе останало нищо...

И все пак, въпреки всичко, той бе оцелял.

Възторгът пулсираше във вените му. Беше оцелял, беше успял. Беше оживял... на косъм. Но беше оживял. Яростта на Царицата тръпнеше зад гърба му. Чувстваше как земята и небето се сгърчват от гнева ѝ. Беше я победил и вече нямаше никой, който да го предизвика като равен. Никой, освен него.

Порталът блещукаше с милионите си цветове в оформените му като пясъчни часовници очи. Приближаваше. Зад него ядът на Царицата само я правеше още по-невнимателна. Вече не можеше да го спре. Беше на път да избяга от Бездната. Над главата му премина смразяваща сянка. Рейстлин вдигна очи. Небето бе затъмнено от гигантски пръсти, завършващи със заострени кървави нокти.

Магьосникът се усмихна, без да спира да крачи. Беше просто сянка, нищо повече. Ръката ѝ не можеше да го достигне, оставаше ѝ само желанието. Беше отишъл твърде далеч. Царицата бе изостанала, разчитайки, че слугите ѝ ще свършат черната работа вместо нея. Пръстите ѝ щяха да уловят единствено полите на парцаливата мантия в момента, в който прекрачва през прага на Портала и това щеше да бъде фаталната ѝ грешка. Щеше да я увлече след себе си, щеше да я изтегли от Бездната.

А сетне, на негова територия, в неговото измерение, кой щеше да бъде по-силен?

Рейстлин се закашля, ала дори през разкъсващата болка се усмихна — не, ухили се — с тънки, окървавени устни. Нямаше никакво съмнение. Абсолютно никакво.

Притисна гърдите си и забърза напред, подпирайки се на жезъла, измервайки всяка стъпка, всеки дъх, който поемаше с вещината на стар скъперник, треперещ над медно петаче. Битката щеше да бъде славна. Беше негов ред да призове легиони, които да го защитят. Самите богове щяха да го подкрепят, вбесени от вмешателството на Царицата в нормалния ход на пространството и времето. Луните щяха да изпадат, планетите щяха да изменят орбитите си, звездите — вечния си път. Природните стихии — вятър, въздух, вода, огън — щяха да се преклонят пред волята му.

Порталът се възправяше пред него. Драконовите глави крещяха в безсилен гняв, осъзнали, че не могат да направят нищо, за да го спрат.

Само още една глътка въздух, един непоносим удар на сърцето, поредната стъпка...

Той вдигна закачулената си глава и се закова.

Нечия фигура, която дотогава не бе съзрял, фигура, замъглена от болката, и кръвта, и сенките на смъртта, се възправяше пред него, точно пред Портала, стиснала меч в ръката си. За момент Рейстлин се втренчи в тази фигура в пълно недоумение. Почти веднага през изтерзаното му тяло премина радостна тръпка.

— Карамон!

Той протегна към него разтреперана ръка. Нямаше представа що за чудо е това. Ала неговият брат близък беше тук, както винаги, когато се нуждаеше от него, готов да влезе в сражение, за да го защити.

— Карамон! — задъхваше се Рейстлин. — Помогни ми, братко.

Изтощението го надмогваше, болката се превръщаше в закон на самото му съществуване. Губеше сили бързо, вече не успяваше да се концентрира. Магията вече не протичаше през тялото му като живак, движеше се лениво, втвърдяваше се като съсирената кръв по раните му.

— Карамон, помогни ми, не мога да ходя...

Ала Карамон не помръдваше. Просто стоеше на мястото си с меч в ръка и с очи, изпълнени със смесица от любов и тъга, и дълбока, изгаряща печал. Печал, която мигом проряза кървавата мъгла и се заби в оголената, изпразнена душа на Рейстлин. И тогава той разбра. Разбра защо бе дошъл неговият близък.

— Застанал си на пътя ми, братко — произнесе студено магьосникът.

— Знам.

— Щом не желаеш да ми помогнеш, отстъпи! — Гласът на Рейстлин беше дрезгав от ярост.

— Не.

— Глупако! Тогава ще умреш! — Последното бе произнесено шепнешком, меко и смъртоносно.

Карамон си пое дълбоко дъх.

— Да — отвърна твърдо, — но този път ще умреш и ти.

Небето над тях се смрачи. Сенките се скупчиха наоколо, сякаш някой полека изсмукваше светлината. Колкото повече намаляваше тя, толкова повече захладняваше и все пак зад гърба си Рейстлин чувстваше как нечие пламтящо присъствие се разраства с всяка изминала секунда. Гневът на Царицата.

Страхът накара вътрешностите му да се сгърчат, стомахът му се сви на топка. Магическите заклинания избликнаха към устата му с вкуса на собствената му кръв. Понечи да ги запрати срещу брат си, ала вместо това се закашля и падна на колене. Думите не бяха изгубени, магията все още му се подчиняваше. След малко щеше да гледа как неговият близък избухва в пламъци така, както го бе видял да гори някога в Кулата на Върховното чародейство. Само ако можеше да си поеме въздух...

Конвулсиите утихнаха. Заклинанието кипеше отровно в ума му. Той вдигна очи с лице, изкривено в гротескна маска, издигна ръце...

Карамон стоеше на мястото си с меч в ръка. Чертите му изразяваха съжаление.

Съжаление! Погледът на брат му се заби в Рейстлин със силата на хиляди мечове. Да, неговият близък щеше да умре, но не и с това изражение на лицето!

Магьосникът се подпря на жезъла и стана. Вдигна ръка и отметна качулката, за да може Карамон да види по-добре себе си — собствената си гибел — в студените златни очи.

— Значи изпитваш съжаление към мен, Карамон? — просъска той. — Заекващ, безмозъчен кретен такъв! Ти, който си неспособен да разбереш могъществото, което достигнах, болката, която надмогнах, победите ми? Осмеляваш се да съжаляваш *мен*? Преди да те убия — а аз *ще те* убия, братко, — искам да разбереш с пълна сила, да придобиеш познанието, че смятам да се завърна в света и да стана негов бог!

— Зная, Рейстлин — отговори спокойно Карамон. Жалостта не изчезваше от очите му, просто се беше задълбочила. — Ето защо те съжалявам. Защото видях бъдещето. Знам какво ти предстои.

Рейстлин се втренчи в брат си, заподозрял някаква измама. Над тях червеното небе продължаваше да потъмнява, ала гигантската протегната ръка бе застинала. Усещаше как Царицата се колебае. Беше доловила присъствието на Карамон. Магьосникът съвсем ясно долавяше *объркването* и *страха* ѝ. Беглото съмнение, че образът на Карамон може да е поредното, призовано от ада създание, бързо изчезна. Рейстлин пристъпи към брат си.

— Видял си бъдещето? Как?

— Когато ти премина през Портала, магическото поле повлия на устройството и запрати мен и Тас напред във времето.

Очите на Рейстлин сякаш искаха да го погълнат.

— И? Какво ще се случи?

— Ти ще победиш — каза простичко Карамон. — Ще надвиеш не само Царицата на Мрака, но и всички останали богове. Съзвездие то ще свети съвсем само в небето... поне за известно време.

— За известно време? — магьосникът присви очи. — Кажи ми! Какво ще стане? Кой ме заплашва? Кой ще ме свали от власт?

— Самият ти — отвърна едрият войн с натежал от печал глас. — Ще владееш над един мъртъв свят, Рейстлин. Свят от сива кал, димящи руини и подуте трупове. Съвсем сам сред небесата. Ще се опиташ да създаваш, но вече няма да има върху какво да се опреш, така че просто

ще изсмучеш живота от звездите, додето най-сетне те не избухнат и не умрат. Така няма да остане нищо — нито край теб, нито в теб.

— Не! — изръмжа Рейстлин. — Лъжеш! Проклет да си! Лъжеш!

Той захвърли жезъла на Магиус и се втурна с изкривени пръсти към брат си. Карамон стреснато насочи меча си към него, ала оръжието падна на земята по знак на магьосника. Той инстинктивно улови търсещите ръце на Рейстлин.

„Може да ги пречупи без усилие — помисли си озъбено магьосникът. — Но не, няма да го стори. Твърде е слаб. Колебае се. Изгубен е. А аз ще узная истината!“

Рейстлин протегна окървавената си длан и я притисна към челото на брат си. Така спомените му щяха да станат негови.

И най-сетне разбра.

Видя костите на земята, овъглените дънери на дърветата, сивата кал и пепел, напуканите камъни, дима, гниещите тела, ликуващата смърт...

Видя се изгубен сред студената празнота, която го притискаше, смазваше го. Гризеше го и се силеше да го погълне. Усещаше как се извива сам около себе си, търсейки храна за тялото и ума — капка кръв, мъничко болка. Ала там нямаше нищо. Никога вече нямаше да има каквото и да било. А той щеше да продължи да се гърчи, да се извива все по-навътре и да открива единствено нищо... нищо... нищо.

Главата на Рейстлин клюмна, ръката му се свлече от челото на Карамон и се сви в непоносимостта на болката. Знаеше, че видяното е истина, знаеше го с всяка частица от тялото си. Понеже празнотата вече беше там, вътре в него от толкова дълго време. Да, не го беше изсмукала — още не. Ала почти можеше да види собствената си душа — изплашена, самотна, пропълзяла в единия ъгъл на безкрайното нищо.

Магьосникът нададе вик и изблъска брат си от пътя си. Огледа се. Сенките се сгъстяваха. Царицата на мрака вече не изпитваше колебание. Вече събираше силите си.

Наведе глава, опитвайки се да мисли, да концентрира остатъците от гнева си, да разпали пламъка на магията си... Ала дори в това откри постепенна смърт. Ужасен до мозъка на костите си, се опита да побегне. Беше твърде слаб. Направи само крачка и рухна на ръце и

колене. Страхът го разтърсваше. Подири помощ, протегна пръсти в напразен опит да я открие...

До него достигна някакъв звук, стенание, хлипове. Ръката му напипа бели дрехи, почувства нечия топла плът!

— Бупу! — прошепна Рейстлин. — Изплака задавено и пропълзя напред.

Тялото на блатното джудже лежеше пред него. Лицето ѝ изглеждаше изсушено, сякаш бе гладувала до смърт, очите ѝ бяха разширени от уплаха. Тя се отдръпна от него.

— Бупу! — извика магьосникът и отчаяно се забори да не я изпусне. — Бупу, не ме ли помниш? Веднъж ми даде една книга. Една книга и един смарагд. — Той затърси из кесиите си и измъкна блестящия зелен камък. — Ето, Бупу. Виж, красиво камъче. Вземи го, пази го! То ще те пази!

Джуджето посегна към смарагда, ала в същия момент пръстите ѝ замръзнаха в смъртта.

— Не! — изкрещя Рейстлин. Почувства ръката на Карамон върху рамото си.

— Остави я на мира! — нареди му дрезгаво едрият войн, като го улови здраво и го отхвърли назад. — Нима вече не ѝ причини достатъчно злини?

Той издигна меча си. Яркия отблясък по острието прониза очите на магьосника. Чак сега успя да види истински, че тялото пред него не принадлежи на Бупу, а на Кризания. Кожата ѝ беше потъмняла и покрита с мехури. Очите ѝ се взираха немиждащо.

Празен... празен. Нищо ли нямаше в него? Да... Все пак имаше нещо. Не беше много, но все пак беше нещо. Душата му беше протегнала ръка. А сам той се протегна и докосна изранената кожа на Кризания.

— Все още не е мъртва — каза той.

— Все още не — съгласи се твърдо Карамон. — Остави я на мира! Позволи ѝ поне да умре в мир!

— Ще оцелее, ако я пренесеш през Портала.

— Да, така е — кимна с горчивина брат му. — Както и ти, нали, Рейстлин? Аз ще я отведа, а ти ще ни последваш...

— Пренеси я.

— Не! — поклати глава едрият войн. Сълзите блестяха в очите му. Лицето му бе пребледняло и изкривено от вътрешна болка. Той пристъпи към брат си с издигнат меч.

Рейстлин вдигна ръка. Карамон откри, че не може да помръдне. Мечът замръзна в горещия, едва помръдващ въздух.

— Пренеси я и вземи това със себе си.

Магьосникът се наведе и вдигна жезъла на Магиус. Светлината в кристала на върха му блестеше чисто и силно в настъпващия мрак, разпръсквайки магическото си сияние над тримата. Рейстлин го подаде на брат си. Карамон се поколеба намръщено.

— Вземи го! — отсече магьосникът, усещайки как силите го напускат. Той се закашля. — Вземи го — прошепна, като се бореше за глътка въздух. — Отведи и нея и себе си през Портала. Използвай жезъла, за да затвориш прохода след вас.

Едрият войн го изглежда неразбиращо. Сетне присви очи.

— Не, не се опитвам да те измамя — озъби му се Рейстлин. — Преди съм те лъгал, но не и този път. Опитай. Убеди се сам. Виж, освободих те от задържащото заклинание. Изтощен съм докрай. Ако откриеш, че те лъжа, можеш да ме посечеш. Няма да успея да те спра.

Ръката, с която Карамон държеше меч, беше свободна. Вече можеше да я раздвижи. Без да откъсва очи от брат си, протегна колебливо другата си ръка. Пръстите му докоснаха жезъла и той трепна, очаквайки кристалът на върха да помръкне и да ги потопи в надвисналата, смразяваща тъмнина.

Ала светлината в него не намаля. Пръстите на Карамон се заключиха около жезъла, над тези на Рейстлин. Сиянието огряваше ярко разкъсаната окървавена мантия и опръсканата с кал броня.

Магьосникът пусна жезъла. Изправи се съвсем бавно на крака, като внимаваше да не падне, но го направи сам, без ничия помощ. Жезълът, останал в ръката на Карамон, продължаваше да свети.

— Побързай — произнесе с хладен тон Рейстлин. — Ще попреча на Царицата да ви последва. Ала силите ми са на привършване.

Войнът го изглежда, сетне обърна очи към жезъла, който грееше неотслабващо. Най-накрая, като си пое дълбоко дъх, той прибра меч обратно в ножницата.

— Какво ще стане... с теб? — попита одрезгавяло и коленичи, за да вземе Кризания на ръце.

Ще измъчвам и ума, и тялото ти. А в края на всеки ден болката ще бъде така непоносима, че ще ти се струва, че смъртта е на път да те прибере. Но на следващия ден отново ще се връщаши към живот. Ще лежиши, без да можеш да затвориш очи и ще очакваш разтреперано настъпването на новия си живот. А на сутринта първото, което ще виждаш, ще бъде моето лице.

Думите се извиваха в съзнанието на Рейстлин като змии. Можеше да се закълне, че чу как зад него се разнесе нечий злостен, циничен смях.

— Тръгвай, Карамон — каза тихо. — Тя идва.

Главата на Кризания почиваше върху широката гръд на брат му. Тъмните коси закриваха бледото ѝ лице, а едната ѝ ръка все още стискаше медальона на Паладин. Рейстлин се взря в това лице и видя как ужасните последици от въздействието на огъня постепенно изчезват, оставяйки след себе си чиста, недокосната кожа и черти, смекчени от вътрешен мир и покой. Магьосникът отмести очи към брат си. Нищо не се беше променило. Все същото глупаво изражение на объркване и наранено достойнство.

— Безумецо! Защо се интересуваши какво ще стане с мен? — озъби му се той. — Махай се!

Изражението на Карамон се промени. Или може би не. Може би беше изглеждал по този начин през цялото време. Силите на Рейстлин бързо намаляваха, зрението му се замъгли. Ала за миг му се стори, че съзира в очите на брат си разбиране...

— Сбогом... братко мой — изрече тихо Карамон.

Като придържаше Кризания и жезъла на Магиус, той се обърна и закрачи към Портала. Светлината от жезъла оформяше около него сребрист кръг, който огряваше земята като лъчите на Солинали, искрящи по неподвижната повърхност на езерото Кристалмир. После сребърните лъчи докоснаха драконовите глави и ги обляха в светлината си, карайки ги да замръзнат и замлъкнат.

Карамон пристъпи през Портала. Рейстлин го наблюдаваше безмълвно. Усети как за момент до него достига неясен глъч от цветове, шепот и топлина, които погалиха хлътналите му бузи.

Зад него подигравателният смях се превърна в грубо, заплашително съскане. Чуваше пълзенето на нечие огромно люспесто

тяло, проскърцването на разперени криле и сухожилия. Зад него пет драконови глави нашепваха за ужас и мъчения.

Рейстлин не помръдваше. Взираше се в Портала. Видя как Танис се втурна, за да помогне на Карамон и да вземе Кризания в ръцете си. Сълзите вече не му позволяваха да вижда много. Как само искаше да бъде там! Да стисне ръката на Танис! Да прегърне Кризания... Направи крачка напред.

Забеляза, че Карамон се обръща към него с жезъла в ръка.

Брат му се втренчи в Портала и в собствения си близник. Видя как очите на едрият войн се разшириха от страх.

Не беше необходимо да се обръща, за да разбере към какво гледа Карамон в този миг. Такхизис пълзеше зад гърба му. Усещаше отвратителното тяло на влечуго да се извива край него и да се отърква в парцаливата черна мантия. Знаеше, че Царицата е редом с жертвата си, ала чувстваше, че мислите ѝ са далеч от него. Беше забелязала пътя навън широко отворен...

— Затвори го! — изкрещя той.

Внезапен огнен полъх буквално изсуши кожата му. Нечии нокти го пронизаха през гърба. Той се олюля и падна на колене. Ала не откъсваше очи от Портала. В този момент видя как лицето на Карамон се изкриви от мъка и брат му направи стъпка напред, напред към него!

— Затвори го, безумецо! — изпищя магьосникът със стиснати юмруци. — Остави ме на мира! Вече не се нуждая от теб! Не се нуждая от теб!

И ето, че светлината изчезна. Порталът се затвори, а мракът побесняло го обля. Ноктите прорязаха плътта му, зъбите разкъсаха мускулите и костите му. Кръвта бликна от гърдите му, ала смъртта нямаше да дойде толкова лесно.

Той закрепя и щеше да крещи, да крещи до самия край на вечността...

Нещо го докосна... ръка... Той се вкопчи в нея. Разнесе се глас:

— Рейстлин, събуди се! Това е само сън. Не се страхувай. Няма да им позволя да те наранят! Ето, гледай... Сега ще те накарам да се усмихнеш.

Пръстеновидното тяло на дракона се уви около него, отнемайки и последната му глътка въздух. Лъщящите черни зъби поглъщаха

хищно вътрешните му органи, изсмукваха сърцето... Разкъсваха тялото, но търсеха душата му...

Нечия силна ръка го обгърна. Ръката се издигна и засия в сребриста светлина, оформяйки детски картини в нощта, а гласът прошепна едва чуто:

— Виж, Рейст, зайчета...

Усмихна се. Вече не се страхуваше. Карамон беше тук.

Болката отшумяваше. Кошмарът бе прогонен. Някъде от много далече се разнесе вик на горчиво разочарование и гняв. Вече беше без значение. Вече нищо не беше от значение. Сега просто се чувстваше уморен. Толкова уморен...

Рейстлин положи глава върху ръката на брат си, затвори очи и позволи на мрака да го отнесе в лишен от видения, безкраен сън.

ГЛАВА 11

Капките от водния часовник се спускаха една след друга в неуморима поредица, отекваща в потъналата в тишина лаборатория. Танис се взираше в Портала с уморени от напрежението очи. Вече имаше чувството, че водата е започнала да капе върху обтегнатите му нерви.

Потърка очи, въздъхна от умора и се приближи до прозореца, за да надникне навън. С удивление установи, че бе едва късен следобед. След всичко, което бяха преживели, не би се изненадал, ако пролетта е дошла и си е отишла, ако лятото е изкласило и посърнало и настъпва есента.

Гъстият дим вече не се кълбеше покрай прозореца. Пожарищата, доунищожили онова, което ги бе подхранвало, изтляваха едно по едно. Отправи взор към небето. Драконите не се виждаха никъде — и добрите, и лошите. Заслуша се. Откъм града под тях не долиташе нито звук. Вместо това се бе спуснала мъгла, която висеше неподвижно докъдето поглед стигаше, тъмнееща там, където навлизаше сред сенките на Дъбравата Шойкан.

Битката беше приключила, осъзна вцепенено той. Краят бе настъпил, а те бяха удържали победа. Победа. Изпразнена от смисъл, измъчена победа.

Изведнъж му направи впечатление някакво синьо потрепване. Загледа се над града и възкликна.

Летящата цитадела бе изплувала сякаш от нищото. Беше изпаднала направо от облаците и в този момент се накланяше весело ту в едната, ту в другата посока, като междувременно по загадъчен начин се бе сдобила с яркосин флаг, който плющеше гордо на вятъра. Танис се взря по-внимателно. Струваше му се, че разпознава не само флага, но и изящното минаре, от което се вееше. Самото минаре се клатушкаше като пияно върху една от кулите на летящата цитадела.

Без да иска се усмихна. Флагът и минарето, някога бяха принадлежали към дворцовия комплекс на лорд Амотус.

Танис се облегна на прозореца и продължи да наблюдава цитаделата, която вече си имаше и един бронзов дракон като почетен ескорт. Усети как вцепенението, мъката и страхът постепенно го напускат, а тялото му отново намира покой. Без значение какво се случваше по света или из измеренията отвъд него, някои неща никога нямаше да се променят — и кендерите бяха едно от тях.

Цитаделата се плъзна някак прекалено бързо над залива, понесе се над него като вихрушка, след което съвсем неочаквано и стряскащо се преобърна и увисна наопаки.

— Какви ги върши Тас? — измърмори полуелфът.

Съвсем скоро му стана ясно. Летящата цитадела започна бързо да подскача като солница нагоре-надолу. От прозорците и вратите ѝ се изсипаха черни фигурки с кожени крила. Колкото повече подскачаше укреплението, толкова повече фигурки изпадаха от нея. Танис се ухили. Тас бе намерил начин да се разправи с враговете в нея! Чак когато вече не се виждаха падащи дракониди — до един цопнали във водите на залива, цитаделата отново се обърна нагоре с главата и продължи по пътя си... и само няколко минути по-късно, както си подскачаше насам-натам с развят син флаг, изведнъж се спусна право надолу и се заби във вълните на океана!

Танис затаи дъх. Почти веднага укреплението отново изригна от вълните и подобно на син делфин направи огромен скок във въздуха. Докато от всеки възможен прозорец и врата се изсипваха тонове вода, тя се стрелна нагоре и изчезна сред облаците.

Като клатеше усмихната глава, Танис се обърна към Даламар тъкмо навреме, за да забележи как мрачният елф сочи към Портала.

— Ето го. Карамон се връща.

Полуелфът бързо прекоси помещението и застана пред Портала.

Да, войнът се виждаше съвсем ясно — мъничка фигурка, облечена в сияйна броня. Този път обаче, като че ли носеше някого в ръцете си.

— Рейстлин? — попита объркано Танис.

— Лейди Кризания — отговори магьосникът.

— Може би е още жива!

— За нея би било по-добре, ако не е — изрече студено Даламар. Гласът му бе изпълнен с горчивина, но тонът му остана твърд. — По-добре за всички ни! Сега Карамон е изправен пред труден избор.

— Какво искаш да кажеш?

— Неминуемо ще му хрумне, че би могъл да я спаси, ако я пренесе през Портала. Което ще ни постави в положение да се надяваме на милостта или на брат му, или на Царицата. Или на милостта и на двамата.

Танис се умълча, без да откъсва очи от почти неподвижната картина. Карамон идваше все по-близо. Сега вече нямаше никакво съмнение, че тялото с бели дрехи в ръцете му е Кризания.

— Познаваш ли го достатъчно добре? — попита остро мрачният елф. — Какво решение ще вземе, според теб? За последно го видях в ролята на пиян глупак, но очевидно опитът го е накарал да помъдрее.

— Не зная — отговори разтревожено Танис, като говореше повече на себе си, отколкото на Даламар. — Карамон, когото познавах някога, беше половин човек. Другата половина принадлежеше на неговия близък. Сега е различен. Нещо го е променило. — Той потърка брадата си. — Бедният. Не зная...

— Е, изглежда изборът му е бил предопределен — каза Даламар с тон, в който се смесваха едновременно облекчението и напираният страх.

Танис отново насочи вниманието си към Портала, точно навреме, за да стане свидетел на последната среща между двамата близкаци.

Никога след това той не изпусна и дума за тази среща. И макар картините, които видя и думите, които чу да бяха неизличително отпечатани в паметта му, имаше чувството, че просто няма право да говори за това. Само мисълта, че би могъл да разтръби какво точно е станало, му се струваше светотатствена, сякаш по някакъв начин би отнел ужаса и страховитата красота на случилото се. Често обаче, когато се чувстваше потиснат и нещастен, си припомняше жертвата, която бе сторила една изгубена душа. Тогава затваряше очи и безмълвно отправяше благодарност към боговете за своята благословия.

Карамон прекрачи през Портала, понесъл в ръцете си лейди Кризания. Танис се втурна да му помогне. Пое жената в прегръдките си и се взря удивено в жезъла, който, макар и в притежание на едрия войн, продължаваше да сияе силно и непомръкващо.

— Пази я добре, Танис — каза Карамон. — Трябва да затворя Портала.

— Побързай! — чу се остро то възклицание на Даламар. Мрачният елф се взираше ужасено към гледката отвъд прохода. — Затвори го!

Танис сведе очи към Кризания и осъзна, че свещенослужителката е на прага на смъртта. Дъхът излизаше от устните ѝ накъсано, кожата ѝ бе посивяла, а устните ѝ посиняваха. За момента не можеше да стори за нея нищо друго, освен да я отведе на безопасно разстояние от петте драконови глави.

Безопасност! Озърна се към сенчестия ъгъл, където бе лежала една друга умираща жена. Беше достатъчно далече от Портала. Там щеше да бъде в безопасност — ако сега изобщо можеше да съществува подобно място, помисли си тъжно. Положи я изключително внимателно и като се увери, че е разположена възможно най-удобно, бързо се върна обратно при прохода към Бездната.

Сетне се закова като хипнотизиран от гледката, която се разкри пред очите му.

Вътрешността на Портала бе изпълнена със сянка, от която струеше безименен ужас. Металните драконови глави надаваха безмълвен триумфален писък. Истинските драконови глави отвъд Портала се извиваха над тялото на своята жертва. Архимагьосникът бе попаднал в лапите на изчадието.

— Не! Рейстлин! — Лицето на Карамон се бе изкривило от вътрешно раздвоение. Той пристъпи към Портала.

— Спри! — изкрещя панически Даламар. — Спри го, Полуелфе! Ако се наложи, убий го, но затвори Портала!

Една женска ръка се протегна към прохода. Пред очите им ръката се превърна в драконова лапа с окървавени остри нокти. Приближаваше все повече. Мрачната Царица възнамеряваше да запази Портала отворен и още веднъж да нахлуе в реалността на света.

— Карамон! — извика Танис и се хвърли напред. Но какво можеше да стори? Не бе достатъчно силен, за да надвие огромния войн.

„Той ще се опита да го спаси — помисли си ужасено. — Няма да остави брат си да умре...“

„Не — каза един глас в съзнанието му. — Няма да го стори... И тъкмо в това се крие спасението на света.“

Карамон се закова, възпрян от гледката на връхлитащата окървавена ръка. Беше съвсем близо, а непосредствено зад нея се задаваха и едни смеещи се, триумфиращи, злобни очи. Съвсем бавно, като се бореше със струящата омраза, войнът издигна жезъла на Магиус.

Нищо не се случи!

Драконовите глави от овала на прохода нададоха ликуващи писъци във възхвала на завръщането на своята Царица.

Сетне от нищото, точно до Карамон, се появи една мрачна фигура. Облечен в черната си мантия с коси, спускащи се свободно по раменете му, Рейстлин протегна златиста ръка и улови жезъла близо до ръката на своя брат.

Жезълът засия с чиста сребриста светлина.

Многоцветната светлина в Портала се завъртя и завихри в усилието да надмогне новото предизвикателство, ала сребристите светлина озари всичко край себе си, подобно на вечерница, пламнала в сумрачното небе.

Порталът се затвори.

Драконовите глави замлъкнаха толкова рязко, че внезапната тишина изведнъж зазвънтя в ушите на всички. В овала на Портала не съществуваше нищо — нито движение, нито неподвижност. Нито мрак, нито светлина. Абсолютно нищо.

Карамон се възправяше пред него сам, стиснал жезъла на Магиус в ръка. Сиянието от кристала на върха му продължи да огрява лабораторията още известно време.

После светлината му потрепна.

И изтля.

Стаята се изпълни с тъмнина. Успокоителна, почти нежна след заслепяващия блясък преди малко. А в тъмнината се разнесе нечий шепот:

— Сбогом, братко.

ГЛАВА 12

Астинус от Палантас седеше в кабинета си във Великата библиотека и записваше събитията със заострените, черни букви, с които бе регистрирал историята на Крин още от първия ден от сътворението на света, и с които щеше да я записва до момента, когато голямата книга бъдеше затворена завинаги. Астинус пишеше, без да обръща внимание на хаоса, царящ край него или по-скоро — може би такова бе собственото му излъчване — като човек, който принуждава хаоса да не му обръща внимание.

Бяха изминали само два дни от времето, което Астинус бе нарекъл в своите *Хроники* с името „Изпитанието на близнаците“ (но което всички наричаха още „Битката за Палантас“). Градът бе в развалини. Бяха оцелели само две сгради. Едната от тях бе Кулата на Върховното чародейство, а другата — Великата библиотека, но дори Библиотеката носеше неприятните последици от сраженията край нея.

Фактът, че въобще стоеше на мястото си се дължеше до голяма степен на героизма на Естетите. Водени от закръгления Бертрем, чиято храброст, или поне така се твърдеше, бе разпалена от гледката на драконид, посмял да докосне една от светите книги, Естетите бяха атакували врага с такъв устрем и толкова диво безразсъдство, стигащо до себеотрицание, че малко гущероподобни бяха успели да запазят живота си.

Ала както и всички останали в Палантас, дори Естетите бяха платили висока цена за своята победа. Мнозина от ордена бяха загинали по време на битката. Пепелта им заслужено бе разпръсната сред книгите, които така самоотвержено бяха защитили. Неустрашимият Бертрем не бе умрял. Само леко ранен, той има честта да види името си, изписано сред тези на Героите на Палантас. Животът не можеше да му предложи никоя друга по-висока награда. Рядко след това се случваше Бертрем да мине покрай рафта с тази книга и тайничко да не я отвори, за да се порадва на Онази Страница, на която името му грееше в светлината на славата.

Красивият Палантас вече не беше нищо повече от спомен и няколко думи в историята на Астинус. Няколко купчини почернял камънак бележеха мястото на бившия палат. Претъпканите складове с техните бъчви с вино и пиво, с балите им памук, житото, сандъците с чудеса от всички краища на Крин, бяха превърнати в сгурия. Скелетите на опожарени кораби плаваха безпризорни в задръстеното от пепел пристанище. Търговците неутешимо ровеха из руините на магазините си в търсене на нещо, което би могло да бъде спасено. Цели семейства се взираха неразбиращо в рухналите си домове, притискаха се едни в други, ала независимо от това не забравяха да поблагодарят на боговете, че все пак са живи и здрави.

Защото имаше и такива, които бяха изгубили живота си. Соламнийските рицари в рамките на града бяха избити почти до крак в битката срещу лорд Сот и мъртвешките му легиони. Един от първите паднали, бе неотразимият сър Маркам. Верен на клетвата, дадена на Танис, рицарят не се бе изправил директно срещу неумрелия рицар, но вместо това бе събрал хората си, за да ги поведе на последна битка срещу неговите скелети войни. Макар и потънал в собствената си кръв, не бе престанал да се бие с ожесточение, повеждайки в поредна контраатака изтощените мъже, додето най-сетне сам бе паднал от коня, покосен от смъртта.

Ала благодарение на рицарите, много палантийци бяха запазили живота си, изложен на ледените остриета на неумрелите създания, които — така твърдеше мълвата — бяха изчезнали мистериозно, веднага щом техният водач се бе появил сред тях, понесъл нечие изтерзано мъртво тяло.

Трупове на соламнийските рицари, оплакани като герои, бяха отнесени от техните другари в Кулата на Върховния свещенослужител и положени с почести в гробницата на Стурм Блестящото острие, Герой на Копието.

Любопитното беше, че когато отвориха гробницата, която стоеше запечатана още от Битката за Кулата на Върховния свещенослужител, рицарите откриха с изумление тялото на Стурм цяло и непокътнато от времето. Години след това се разказваше, че за странното чудо е отговорна елфическата скъпоценност, положена на гърдите му. И наистина — всички, които през онзи ден бяха влезли в гробницата, за да отдадат последна почит на обичните си и бяха погледнали сияйното

украшение, бяха почувствали как на мястото на горчилката и мъката се настанява благословено умиротворение.

Не само рицарите получиха своята последна почит. Много редови граждани на Палантас също бяха изгубили живота си. Мъже, защитавали град и семейство, жени, бранили дома и децата си. Жителите на Палантас изгориха мъртъвците си в съответствие с древния обичай и разпръснаха прахта им в морето, за да се смеси тя с прахта на обичания от тях град.

Астинус записваше всичко така, както се случваше. Беше продължил да пише — разправяха със страхопочитание Естетите — даже когато Бертрем собственоръчно бе стоварил тоягата си върху главата на един любопитен драконид, дръзнал да наруши покоя в кабинета на историка. Продължи да пише, дори когато постепенно осъзна — през тропота, блъскането и влаченето — че Бертрем му запречва светлината.

Историкът вдигна глава и се намръщи.

Бертрем, макар да не бе трепнал пред лицето на врага, побледня като мъртвец и моментално се отдръпна, за да позволи на слънчевите лъчи отново да огреят страницата.

Астинус пак поде работата си.

— Е? — произнесе той.

— Карамон Маджере и... ъмм... един кендер са тук, за да ви видят, господарю. — Дори да му се бе наложило да извести, че е дошъл някой демон от Бездната, едва ли в гласа на Бертрем би могъл да се долови по-голям ужас от този, с който бе произнесъл думата „кендер“.

— Кажи им да влязат — отвърна Астинус.

— И на двамата ли, господарю? — паникьоса се Естетът.

Астинус вдигна навъсено лице.

— Драконидът не е увредил слуха ти, нали, Бертрем? Не си получил някой, например, удар по главата?

— Н-не, господарю — заекна Естетът и заотстъпва с пламнало лице към вратата, без да престава да се препъва в полите на робата си.

— Карамон Маджере и... и Тасъл-д-дел К-кракун-хоф — извести след минутка изнервеният Бертрем.

— Тасълхоф Кракундел — представи се кендерът, като протегна мъничка ръчичка към Астинус, който се здрависа гробовно с него. — А вие сте Астинус от Палантас — продължи Тас, докато вързаната му на опашка коса подскачаше от вълнение. — Срещали сме се и преди, но не си спомняте, понеже още не се е случило. Пък и сега като се замисля, едва ли пак ще се случи, нали, Карамон?

— Да — отговори едрият войн.

Астинус обърна очите си към него и го изучи внимателно.

— Не приличаш на брат си — каза студено. — Но Рейстлин мина през твърде много изпитания, които го белязаха умствено и физически... И все пак в погледа ти има нещо...

Историкът се намръщи озадачено. Не разбираше, а нямаше нищо по лицето на Крин, което той да не разбира в детайли. Постепенно започваше да се ядосва.

Астинус рядко се ядосваше. Само раздразнението му бе напълно достатъчно, за да причини вълна от ужас сред редиците на Естетите. Но сега беше ядосан. Сивеещите вежди се затресоха, устните му се превърнаха в плътна черта, а в очите му се появи такъв блясък, че кендерът нервно се озърна и скорострелно си зададе въпроса дали не бе оставил нещо в коридора отвън, което трябваше да си вземе... веднага!

— Какво става тук? — Историкът стовари ръка върху книгата пред себе си, карайки перото да подскочи, мастилото да се разлее, а Бертрем — който очакваше заповедите му в коридора — да хукне, накъдето му видят очите, доколкото му позволяваха шляпащите сандали. — Има някаква загадка около теб, Карамон Маджере, а аз не мога да понасям загадките! Знам всичко, което се случва по лицето на Крин! Познавам мислите на всяко живо същество! Чета желанията, които имат, направо от сърцата им! И все пак не мога да надникна в твоите очи!

— Тас вече ти каза — изрече невъзмутимо едрият войн.

Той порови из раницата си и измъкна от нея една голяма книга с кожена подвързия, която постави върху писалището пред историка.

— Една от моите е! — погледна бегло към книгата Астинус. Веждите му се склупиха още по-ядно. Когато отново заговори, гласът му се извисяваше дотогава, додето най-после не започна буквално да

крещи: — Откъде сте я взели? Никоя от книгите ми не напуска това място без мое разрешение! Бертрем...

— Погледни датата.

Астинус се втрени изнервено в едрия войн, след което отмести очи към книгата. Изучи датата върху подвързията, готвейки се да изкрещи отново на Бертрем. Вместо това викът просто замря в гърлото му. Той отново прочете написаното. Отпусна се изумено в креслото, гледайки ту Карамон, ту книгата.

— Значи ето какво виждам в очите ти. Виждам бъдещето!

— Бъдещето, което е тази книга — кимна войнът и посочи големия том с мрачна сериозност.

— Бяхме там! — избъбри Тас. — Историята си я бива. Нали разбирате, върнахме се в Утеха, само дето не приличаше въобще на Утеха. Всъщност ми се стори, че сме попаднали на някоя луна, понеже когато активирахме устройството, наистина си мислех за луна и...

— Тихо, Тас — произнесе меко Карамон. Той се изправи, улови кендера за рамото и тръгна към вратата.

Малко преди да го извлекат през нея, Тас извика:

— Довиждане! — И помахаше. — Беше ми приятно да се видим отново, въъ, преди, въм, след... Е, каквото и да е там.

Астинус вече не ги слушаше. Така денят, в който Карамон Маджере му донесе книгата от бъдещето, се превърна в единствения ден от съществуването на Крин, в който историята остана незаписана. С изключение на една-единствена отметка:

*Днес, след смяната на стражата, издигане 14,
Карамон Маджере ми донесе Хроники на Крин, том 2000.
Том, написан от мен, който никога няма да напиша.*

За палантийците погребението на Елистан символизираше едва ли не, погребението на техния възлюблен град. Проведоха церемонията на разсъмване, точно според молбата на самия Елистан и на нея присъстваха всички — млади, стари, богати, бедни. Онези от ранените, които можеха да бъдат местени, лежаха на сламениците си върху почернялата, обгоряла земя пред останките от някога красивия Храм.

Сред тях беше и Даламар. Никой не бе възразил, когато, подпомогнат от Танис и Карамон, мрачният елф зае мястото си сред една унищожена трепетликова горичка. Слуховете твърдяха, че младият черноризец се е борил срещу Черната лейди — както наричаха Китиара — и я е победил, което на свой ред беше довело до унищожението на нейната армия.

Елистан бе пожелал да бъде погребан в своя Храм, ала сега това не беше възможно. Храмът се бе превърнал в безформена купчина от рухнали мраморни блокове. Лорд Амотус веднага бе предложил собствената си семейна гробница, но Кризания не беше склонила. Самата тя ясно си спомняше, че Елистан е намерил свободата си в мините на Пакс Таркас, така че вече в качеството си на глава на Църквата постанови останките му да бъдат положени под Храма в една от подземните пещери, която дотогава бяха използвали за склад.

И макар мнозина да бяха шокирани от подобно решение, никой не оспори нареждането ѝ. Пещерите бяха почистени и осветени, внесоха мраморен постамент, издялан от останките на Храма и от този момент нататък, дори в идущите още по-величави дни на Църквата, всички свещеници намираха покой именно на това място, мястото, което щеше да стане известно като най-свято по цялото лице на Криин.

Хората се настаняваха мълчаливо по опърлената морава. Птиците, които не знаеха за съществуването на смъртта или войната, или мъката, но знаеха единствено, че слънцето изгрива, пълнеха въздуха с песните си. Слънчевите лъчи тъкмо позлатяваха върховете на планините, а нощта бягаше, изпълвайки сърцата на опечалените с надежда и утеха.

Само един човек стана да говори във възхвала на покойника и всички се съгласиха, че именно тя беше най-подходяща за случая. Не само понеже сега заемаше мястото му — както самият той бе пожелал, — но и защото за палантийците именно тя възплащаваше тяхната загуба и тяхната болка.

Казваха, че през същата утрин била станала от леглото за пръв път, откакто Танис Полуелф я бе донесъл на ръце от Кулата на Върховното чародейство, за да я положи на стълбите на Великата библиотека, където свещенослужителите се грижеха за ранените и умиращите. Самата тя също бе гледала смъртта в очите. Ала вярата ѝ и

молитвите на свещенослужителите я бяха върнали към живота. Така и не бяха успели обаче, да възстановят зрението ѝ.

Тази сутрин Кризания стоеше пред всички тях с очи, взрени в слънцето, което никога повече нямаше да види. Лъчите му играеха по черните ѝ коси, обграждащи лице, одухотворено от израза на дълбоко, търпеливо състрадание и вяра.

— Стоя в мрака — каза тя. Гласът ѝ се издигаше чист сред песните на чучулигите — и чувствам топлината на светлината с кожата си и зная, че лицето ми е обърнато към слънцето. Сега вече мога да гледам в него, понеже очите ми завинаги са забулени от тъмнината. Но ако вие, които виждате, гледате прекалено дълго в слънцето, ще изгубите зрението си, както ще изгубят зрението си и онези, които са принудени да живеят прекалено дълго в мрак... На това ни учеше Елистан, че смъртните не са създадени, за да живеят само под слънцето, или само в сянката, но и в двете. И двете страни на живота имат своите рискове, своите възможности да допуснете грешка или да бъдете възнаградени. Ние преминахме през нашите изпитания. Изпитанията на кръвта, мрака и огъня... — Тук гласът ѝ потрепери и тя замълча. По-близко застаналите видяха по бузите ѝ сълзи. Но когато отново продължи, гласът ѝ бе силен, макар сълзите ѝ да блестяха в слънчевата светлина. — Преминахме през нашите изпитания така, както и Хума през своите — с големи загуби и големи жертви, но оцеляхме, за да стигнем до познанието, че душите ни са пречистени и че може би ще заблестят по-ярко от всички останали звезди... Защото, въпреки че някои от нас могат да изберат да вървят по пътеката на нощта и да имат черната луна за свой наставник, докато други на свой ред биха се обърнали към пътеките на деня, пътят остава един и същ — тежък, осеян с камъните на неуспеха и страданията. Тъкмо този път може да стане по-лек от едно докосване с ръка, от една приятелска дума. Способността да обичаме, е дадена на всички ни — най-големият дар на боговете за всички раси... Красивият ни град изчезна в пламъците — продължи тя по-меко. — Изгубихме онези, които обичахме и ето, че сега животът ни се струва твърде тежък. Ала стига само да протегнете ръка, за да докоснете ръката на някой, който също е протегнал своята... Заедно... ще откриете силата и надеждата, която ви е необходима, за да продължите напред.

След церемонията, след като свещенослужителите пренесоха тялото на Елистан до неговия последен пристан, Карамон и Тас потърсиха лейди Кризания. Откриха я сред другите свещеници, положила ръка върху рамото на младата жена, която беше нейн водач.

— Двама души искат да говорят с вас, Преподобна дъще — каза младата свещенослужителка.

Лейди Кризания се обърна и протегна ръка:

— Нека ги докосна.

— Аз съм Карамон — започна непохватно едрият войн. — И...

— Аз — обади се кротичко кендерът.

— Дошли сте да се сбогувате — усмихна се Кризания.

— Да. Заминаваме още днес — каза Карамон и улови ръката ѝ.

— Направо в Утеха ли се връщате?

— Не... не веднага — отвърна тихо войнът. — Ще придружим Танис до Солантас. Когато... се почувствам отново на себе си, ще използвам магическото устройство и ще се върна в Утеха.

Пръстите на Кризания уловиха неговите малко по-здро̀во. Тя го накара да се приближи до нея.

— Рейстлин намери покой, Карамон — изрече внимателно. — А ти?

— Да, милейди — потвърди войнът с твърд и решителен глас. — Най-после намерих мир. — Той въздъхна. — Просто трябва да поговоря с Танис и да сложа в ред мислите си, да пренаредя живота си. Пък и — добави с пламнало лице и полуусмивка — най-малкото трябва да се науча как се строи къща! По времето, когато започнах нашата, бях мъртвопиян и няхах никаква идея с какво съм се захванал.

Той се втренчи в нея. Жената почувства изпитателния му поглед и се усмихна. Бледата ѝ кожа се обагри едва доловимо в розово. Забелязал тази усмивка и сълзите, които се стичаха край нея, Карамон на свой ред я придърпа към себе си.

— Прости ми. Искан ми се да ти бях спестил всичко това...

— Не, Карамон — отвърна меко тя. — Сега вече виждам. Виждам така ясно, както ми обеща Лоралон. — Тя целуна ръката му и я притисна до бузата си. — Сбогом, Карамон. Нека Паладин бъде с теб.

Тасълхоф подсмърчаше.

— Сбогом, Криза... Искам да кажа Пре-преподобна дъще — каза с изтъняло гласче, внезапно почувствал се сам-самичък и съвсем нисък. — С-съжалявам за кашите, които забърках...

Ала лейди Кризания го прекъсна. Тя се обърна към него и приглади назад непокорния кичур на главата му:

— Повечето от нас ходят и в светлина, и в сянка, Тасълхоф. Но има и малцина избрани, които крачат по този свят, носейки светлината вътре в себе си. И тази светлина озарява едновременно деня и нощта.

— Наистина ли? Сигурно страшно се изморяват, обзалагам се, че никак не е лесно да влачиш толкова много светлина със себе си? Да не е факла? Едва ли е свещ. Восъкът ще се разтече навсякъде и ще им напълни обувките и... хм... мислиш ли, че бих могъл да срещна някой такъв? — попита с внезапно пробуден интерес кендерът.

— *Ти* си такъв — отговори лейди Кризания. — И не ми се вярва, че ще ти се наложи някога да се тревожиш за восъка в обувките си. Сбогом, Тасълхоф Кракундел. Знам, че не е необходимо да се моля за теб на Паладин, понеже съм сигурна, че вече си един от най-близките му приятели...

— Е — попита внезапно Карамон, докато двамата с кендера си проправяха път през тълпата, — реши ли вече какво ще правиш оттук нататък? Разполагаш с летящата цитадела, лорд Амотус ти я подари. Можеш да отидеш навсякъде из Крин, дори на някоя луна, стига да искаш.

— О, това ли — кимна Тасълхоф, който все още изглеждаше наполовина изпълнен с благоговение от разговора си с лейди Кризания. За момент сякаш не можеше да разбере за какво говори Карамон. — Вече не разполагам с цитаделата. Оказа се страшно голяма и скучна, щом се поогледах из нея. И не може да те отведе на луна. Опитах. Знаеше ли — каза изведнъж, като го погледна с широко разтворени очи, — че ако се издигнеш страшно високо, носят ти започва да кърви? Освен това е много студено и неприятно. Пък и луните май са доста по-далече, отколкото си представях. Е, виж, ако имах магическо устройство... — Той стрелна едрия войн с ъгълчето на окото си.

— Не — заяви строго Карамон. — Твърдо не. Връщам устройството право при Пар-Салиан.

— Аз бих могъл да му го занеса — предложи услужливо кендерът. — Така ще мога да му обясня защо Гнимш го преработи и как развалих заклинанието и... Не? — Той потисна една въздишка. — Така си и знаех. Е, както и да е. Реших да поостана с теб и Танис, стига да ме искате, какво ще кажеш? — Тасълхоф му отправи изпълнен с копнеж поглед.

Отговорът на Карамон се изрази в бурна прегръдка, която едва не премаза кендера, но със сигурност изпочупи няколко интересни предмета с неизвестна стойност из кесиите му.

— Между другото — сети се едрият войн. — Какво все пак *направи* с летящата цитадела?

— О — махна безгрижно с ръка Тас. — Дадох я на Раунс.

— На блатното джудже! — Карамон се закова на място ужасен.

— И бездруго не може да я подкара, не и сам! — успокои го кендерът. — Въпреки че — добави след секунда дълбок размисъл — предполагам, ще успее, ако обучи още няколко блатни джуджета. За това не се бях сетил.

Карамон простена.

— Къде е?

— Приземих му я на едно хубаво местенце. Наистина хубаво. Най-приятната част от някакъв град, над който прелетяхме. Беше се привързал. Към цитаделата, не към града. Е, сигурно се беше привързал и към града, като се замислиш. Както и да е, беше толкова услужлив и всичко останало, така че го попитах дали я иска, а той каза да, и решихме да я бухнем на едно празно местенце... Предизвикахме голяма блъсканица, само това мога да кажа — продължи развеселено. — Един човек дотича от онзи, ама наистина голям замък на хълма наблизко и започна да крещи, че това било негова собственост и какво право сме били имали да стоварваме цяла цитадела отгоре и да събираме зяпачи. Споменах му, че определено не заемаме всичката му собственост и това, колко добре би било да сподели имуществото си с другите и че трябва да ме изслуша поне за минута. После Раунс подметна, че смята да доведе целия клан Бърп, за да заживеят щастливо в цитаделата, а човекът май припадна и май го отнесоха нанякъде и съвсем скоро целият град беше там. Беше страшно забавно,

но после ми доскуча. За щастие Огнедъх реши да ни придружи, така че се върнах с него.

— Но защо досега не си споменал това?! — втренчи се в него Карамон, като с усилие на волята се опитваше да изглежда възможно най-строго.

— Аз... ами май просто бях забравил — смотолеви кендерът. — Доста ми мина през главата тия дни, нали разбираш.

— Знам, Тас — рече войнът. — Но се тревожа за теб. Онзи ден те видях да говориш с един кендер. Можеш да си отидеш у дома. Нали веднъж каза, че смяташ да се връщаш в Кендерия?

Лицето на Тас стана необичайно сериозно. Той улови приятеля си за ръка и се притисна в него, като го гледаше настойчиво в очите:

— Не, Карамон — произнесе тихо. — Не е същото. Вече... вече май не мога да разговарям, както трябва с другите кендери. — Той разтърси глава. Опащката му се разклати. — Опитах се да им разкажа за Физбан и шапката му, за Флинт и онова дърво и... и за Рейстлин и бедничкия Гнимш... — Тас преглътна и измъкна една кърпичка, за да изтрие очите си. — Но май не ме разбраха. Просто... ами... просто не ги интересува. Трудно е... да си загрижен за някого... нали, Карамон? Понякога боли.

— Да, Тас — отвърна тихо войнът. Бяха навлезли в някаква сенчеста горичка. Танис ги очакваше под една висока красива трепетлика, чиито пролетни листа искряха златисто в утринната светлина. — Понякога боли дори повече. Но е по-добре, отколкото да не чувстваш нищо.

Танис ги посрещна и прегърна двамата през раменете.

— Готови ли сме? — попита ги.

— Готови сме — отговори Карамон.

— Добре. Конете са ей там. Реших да пояздим. Можех да наема карета, но... за да бъда напълно честен с вас, мразя ги тия щуротии. Като затвор са. Лорана също не ги харесва, но никога няма да си признае. Пък и тази година всичко така хубаво се е раззеленило. Предлагам да не бързаме много и да се насладим на пътуването.

— Живееш в Солантас, а, Танис? — попита Тас, когато се метнаха на конете и препуснаха надолу по почернялата улица. Онези, които напускаха погребението и се връщаха, за да съберат остатъците от живота си, чуваха как гласът на кендера отеква из улиците дълго

след като тримата бяха изчезнали от погледа им. — Веднъж бях в Солантас. Имат ужасно добър затвор там. Един от най-хубавите, които съм посещавал. Естествено, попаднах там по погрешка. Пълно неразбиране на ситуацията. Можеш ли да си представиш? Някакъв сребърен чайник изведнъж се търкулнал и се озовал в една от кесиите ми...

Даламар изкачваше стръмните, вити стъпала, водещи към лабораторията на върха на Кулата на Върховното чародейство. Изкачваше се пеша, вместо да се придвижва по магически начин, понеже същата нощ го очакваше дълго пътуване. И макар свещенослужителите на Елистан да го бяха изцерили, все още бе твърде слаб, за да се натоварва излишно.

По-късно, когато изгрееше черната луна, щеше да се пренесе през етера до Кулата на Върховното чародейство в Уейрит, за да присъства на събирането на Съвета на Магьосниците — една от най-важните им сбирки през тази епоха. Пар-Салиан бе взел решение да отстъпи от поста си като Глава на Съвета. Трябваше да бъде избран негов наследник. По всяка вероятност това щеше да е Джустариус от ордена на Червените мантии. Даламар не го намираше за грешно. Знаеше, че е твърде рано да се домогва до такава власт. Тепърва имаше да се учи. Разполагаше с време. Да, разполагаше с достатъчно време. И все пак съществуваше някакво всеобщо усещане, че новият архимагьосник трябва да бъде избран измежду Черните мантии. Той се усмихна. Нямаше никакво съмнение кой щеше да получи високата чест.

Вече бе направил необходимите приготовления за отпътуването. Пазителите бяха получили точни инструкции: никой — жив или мъртъв — не биваше да бъде допускан до Кулата в негово отсъствие. Не че имаше някаква вероятност това да се случи. Дъбравата Шойкан запазваше своята мрачна бдителност, недокосната от пожарищата, върлували из останалата част на Палантас. Ала ужасяващата самота, в която Кулата бе прекарвала дните си толкова дълго време, съвсем скоро щеше да приключи.

По заповед на Даламар няколко стаи вече бяха почистени и подготвени за обитаване. В плановите му влизаше да доведе заедно със

себе си неколцина млади послушници от собствения си орден — този на Черните мантии, както и един или двама от този на Червените, стига да откриеше подходящите хора. Налагаше се да помисли отсега как да предаде познанието, което имаше, уменията, които бе придобил. Пък и — нямаше как да не го признае поне пред себе си — не му се стоеше съвсем сам.

Ала първо трябваше да се погрижи за нещо.

Преди да влезе в лабораторията, той постоя на прага. Не беше идвал тук от онзи съдбоносен ден, когато Карамон го бе изнесъл на ръце. Ето, че сега беше нощ. Помещението бе потънало в мрак. По дадена дума свещите пламнаха една по една, обливайки стаята в меката си светлина. Ала сенките останаха, скупчени из ъглите, потрепващи като живи същества.

Даламар взе със себе си един висок свещник и направи кратка обиколка из лабораторията, като подбираше определени предмети — свитъци, магическа пръчка, няколко пръстена. Всичко това той изпрати долу в собствения си кабинет с поредната магическа дума.

Подмина смрачения ъгъл, където бе умряла Китиара. Кръвта ѝ беше образувала петно на пода. Мястото излъчваше непоносим хлад, така че не се бави много край него. Подмина и отрупаната със стъкленици маса, откъдето продължаваха умолително да го наблюдават няколко очи. Още една дума и очите се затвориха, този път завинаги.

Най-сетне спря и пред Портала. Петте обърнати към празнотата драконови глави продължаваха да крещят безмълвно своя хвалебствен химн за Мрачната Царица. Единствената светлина, която се излъчваше от притъмнелите, лишени от живот метални глави, бе отразената от свещника в ръцете му. Той се вгледа в Портала и дълго не откъсна очи от него. После протегна ръка и издърпа един позлатен копринен шнур, висящ от тавана, за да спусне дебелия пурпурна завеса от кадифе, която го скри.

Когато се обърна, откри, че срещу му се намират лавиците с книги в дъното на лабораторията. Светлината от свещите играеше по редиците томове в нощносини подвързии, украсени със сребърни рунически знаци. Дори оттук усещаше смразяващия полъх, който вееше от тях.

Книгите със заклинания на Фистандантилус — вече негови.

А там, където свършваше нощносинята редица, започваше друга — томовете, подвързани в черно, със сребърни декорации. Всяка от тези книги, отбеляза той, като се приближи и прокара ръка през тях, сякаш излъчваше своя собствена вътрешна топлина, която ги правеше странно живи при допир.

Книгите със заклинания на Рейстлин — също негови.

Даламар ги огледа внимателно. Всяка съдържаеше своите собствени чудеса, своите загадки, всяка една побираше невероятна мощ. Той мина покрай цялата редица. Щом стигна до последния том — близо до вратата — отпрати свещника обратно на мястото му върху каменната маса. Сетне, положил ръка на дръжката на вратата, се обърна и се загледа към един последен предмет.

В един от тъмните ъгли, подпрян на стената, стоеше жезълът на Магиус. За момент сдържа дъха си. Струваше му се, че за една съвсем малка част от секундата кристалът на върха му е засиял със своя собствена светлина някъде много дълбоко в сърцевината си — същият кристал, който сякаш завинаги бе изстинал, мрачен и студен, от онзи ден насам. Въздъхна облекчено. Беше само отражение от свещите. Една последна дума и светлината им изчезна, а лабораторията отново се потопи в океан от тъмнина.

Вгледа се още по-внимателно в ъгъла, където стоеше жезълът. Беше напълно изгубен в мрака, не се виждаше никакъв знак, никакъв проблисък.

Той си пое дълбоко дъх, сетне го изпусна с въздишка и излезе от лабораторията. Затвори вратата след себе си. Извади една дървена кутия, орнаментирана с могъща поредица от рунически знаци, взе сребърния ключ от нея и го вкара в сребърната, изкусно вградена ключалка на вратата. Ключалката беше съвсем нова и със сигурност не можеше да е изработена от никой майстор на Крин. Даламар прошепна няколко заклинания и превъртя ключа. Чу се изщракване. Отекна и друг, малко по-остър звук: смъртоносният капан беше зареден.

Магьосникът се извърна и призова един от Пазителите. Безплътните очи се появиха и заплуваха във въздуха пред него.

— Вземи този ключ — каза мрачният елф. — И го пази до края на вечността. Не смей да го даваш на никого, дори на мен. От този момент нататък задачата ти е да пазиш тази врата. Никой не бива да влиза тук. И нека смъртта бъде бърза за онзи, който опита.

Очите на Пазителя се затвориха в мълчаливо съгласие. Когато малко по-надолу по стълбите Даламар се обърна, той ги видя — отново оцъкдени — да стоят в рамката на вратата, втренчили студения си взор в безкрайната нощ.

Магьосникът кимна удовлетворено и продължи по своя път.

У ДОМА

Туп, туп, туп.

Тика Уейлан Маджере се изправи в леглото.

Като се опитваше да се вслуша по-добре през ударите на собственото си сърце, тя зачака, за да разпознае звука, който бе нарушил дълбокия ѝ сън.

Нищо.

Нима го бе сънувала? Отхвърли от лицето си няколко червени къдрици и се загледа сънливо през прозореца. Беше ранна утрин. Слънцето още не бе изгряло, ала нощните сенки крадливо се оттегляха, оставяйки небето чисто и синьо, готово да посрещне зората. Птичките вече се бяха събудили и подхващаха обичайното си чуруликане или весело си подвикваха една на друга. Ала едва ли някой в Утеха все още имаше намерение да се размърда. Дори нощният пазач по това време обикновено се поддаваше на нощната пролетна омая и блажено похъркваше, отпуснал глава на гърдите си.

„Трябва да е било сън — помисли си потиснато Тика. — Чудя се дали някога отново ще свикна да спя съвсем сама? И най-дребният шум ме кара да подскачам.“

Тя отново се сгуши в завивките и опита да поспи поне още малко. Затвори здраво очи и си представи, че Карамон е с нея. Тя лежеше до него, притисната до широката му гръд, вслушана в дишането му, в ударите на сърцето му, на топло, на сигурно... Ръката му нежно обгръщаше раменете ѝ, докато мърмореше нещо в съня си.

— Просто лош сън, Тика... на сутринта няма да си спомняш нищо...

Туп, туп, туптуптуп.

Тика разтвори широко очи. Значи *не беше* сънувала! Звукът — каквото и да го предизвикваше — идваше някъде отгоре! В клоните на валена имаше някой... или нещо!

Тя отхвърли завивките и се изправи безшумно с лекотата, която ѝ бе станала присъща по време на преживелиците по време на войната.

Грабна халата от леглото, успя да се пребори с него (обърквайки ръкавите в обзелата я нервност) и се прокрадна във от спалнята.

Туп, туп, туп.

Стисна зъби. В новата къща имаше някой. В къщата, която Карамон бе започнал да строи горе в клоните на валеновото дърво. Какво ли търсеха там? Крадяха инструментите му...

Почти ѝ се прииска да избухне в смях, ала вместо това едва не изплака. Инструментите на Карамон — чукът с разклатена дръжка, която се вадеше при всеки опит да забиеш и най-малкия пирон, трионът с толкова много липсващи зъби, че приличаше на усмивка на блатно джудже, рендето, което не можеше да подравни и парче масло. И все пак за нея всичко това беше безценно. И ги беше оставила точно там, където ги бе оставил *той*.

Туп, туп, туп.

Промъкна се във всекидневната на малката къщичка и вече поставяше ръка на бравата на входната врата, когато нещо я накара да спре.

— Оръжие — измърмори. Огледа се и грабна първото, което ѝ попадна пред очите — тежкия железен тиган. Вдигнато високо над главата си, отвори вратата и съвсем тихо пристъпи навън.

Първите слънчеви лъчи тъкмо започваха да огряват заснежените върхове на планините, очертавайки линията им на фона на безоблачното синьо небе. По тревата, като мънички скъпоценни камъни, блестяха капки роса. Утринният въздух бе чист и прохладен. Младите яркозелени листа на валеновите дървета шумоляха и сякаш се смееха под лъчите на слънцето. Утринта бе така свежа, че настъпващият ден съвсем спокойно можеше да бъде и първият ден, в който боговете бяха погледнали надолу към творението си и се бяха усмихнали със задоволство.

Ала точно в този момент Тика не мислеше нито за боговете, нито за красивите утрини, нито дори за росата, която галеше босите ѝ нозе. Тя скри тигана зад гърба си и започна да изкачва стъпалата, водещи към новата къща, кацнала сред яките клони на валеновото дърво. Когато стигна до първата площадка, спря и надникна предпазливо през ръба.

Аха! Наистина *имаше* някой! Различаваше го едва-едва, но в единия ъгъл действително бе приклепнал някой. Тика изкачи

последните стъпала и, без да вдига какъвто и да е шум, премина по дървения под, стиснала дръжката на тигана до посиняване.

Тъкмо се промъкваше зад гърба на натрапника, когато ѝ се стори, че чува нечий приглушен кикот.

Поколеба се, ала отново тръгна решително. Просто си въобразява, помисли тя, докато заставаще зад загърнатата в наметало фигура. Вече я виждаше съвсем ясно. Беше мъж, човек, и ако се съдеше по големите му ръце и мускулести рамене, беше от най-огромните мъже, които Тика някога бе срещала през живота си! Беше застанал на колене, широките му плещи бяха точно пред нея и тъкмо вдигаше ръка.

Държеше чука на Карамон!

Как смееха да докосват нещата му! Е, едър или не — всички изглеждаха еднакво, проснати в безсъзнание на пода.

Тика замахна с тигана...

— Карамон! Внимавай! — извика остро някой.

Едрият мъж скочи на крака и се обърна.

Тиганът издрънча на пода. Последваха го чукът и цяла шепа пирони.

Тика изхлипа с благодарност и се хвърли в прегръдките на своя съпруг.

— Не е ли страхотно, Тика? Бас държа, че се изненада, нали? Нали? И, я кажи, наистина ли щеше да фраснеш Карамон по главата, ако не бях извикал? Сигурно щеше да стане страшно интересно, макар че на Карамон нямаше да му е много хубаво. Ей, спомняш ли си, когато удари онзи драконид по главата с тиган, същия дето се канеше да се разправи с Гилтанас? Тика?... Карамон?

Тас се загледа към двамата си приятели. Не казваха и дума. Не чуваха нищо от онова, което им говореше. Просто стояха, вкопчени в прегръдката си. Кендерът усети как в очите му се появява твърде подозрителна влага.

— Е — рече след секунда, като преглътна и се ухили, — ще отида да ви почакам долу във всекидневната.

Той се спусна по стълбата и пристъпи в малката къщичка, сгушена под закрилата на валеновото дърво. Веднъж щом се озова на

спокойствие, Тас извади кърпичката си, издуха си носа и радостно се зае да изследва покъщнината.

— Както изглежда — измърмори си той, докато се наслаждаваше на някаква чисто новичка кутия за сладки с дотам отсъстващо изражение, че несъзнателно я натика в една от кесиите си (заедно със сладките), твърдо убеден, че в действителност я оставя на мястото ѝ на рафта. — Тика и Карамон ще поостанат там горе доста дълго, може би дори през цялата сутрин. Защо пък да не използвам това време, за да си подредя нещата?

Той се разположи с кръстосани крака на пода и с блажено изражение изсипа съдържанието на всичките си кесии върху едно малко килимче. Хапна малко сладки и гордо огледа цял сноп нови карти, които бе получил от Танис. Започна да ги разглежда една по една и да проследява с пръст пътищата, по които бе изживял толкова много приключения.

— Пътуването си го биваше — рече след малко, — но определено няма нищо по-хубаво от това да се върнеш у дома. Май ще остана заедно с Карамон и Тика. Ще бъдем семейство. Карамон каза, че ще ми отдели една стая в новата къща и... Я гледай, какво ли е това? — Той изучи картата по-отблизо. — Мерилон? Никога не бях чувал за град на име Мерилон. Чудя се как ли изглежда... — Не! — прекъсна се сам. — Стигат ти толкова приключения, Кракундел. И бездруго едва ще успееш да разправиш на Флинт всичко, което ти се случи досега. Време ти е да се установиш и да заемеш някой уважаван пост в обществото. Може дори да се кандидатираш за Главен шериф.

Той нави картата (зает с привлекателната идея да стане Главен шериф) и я върна обратно в калъфа (хвърляйки ѝ последен, изпълнен с копнеж поглед). Въздъхна и насочи вниманието си към другите съкровища.

— Бяло перо от пиле, смарагд, мъртъв плъх... уф... откъде изобщо ми е попаднал? Пръстен, обработен така, че да прилича на бръшлянови листа, мънищък златен дракон... странно, определено не си спомням да съм го пъхал в кесията си. Парче счупен син кристал, зъб от дракон, бели и розови листенца, детско плюшено зайче, доста захабено и... о, виж ти. Ето ги и плановете на Гнимш за механичния повдигач и... това пък какво е? Книга! „Фокусничеството — начинът да изумяваме и забавяваме!“ Колко интересно! Сигурен съм, че все

ще ми влезе в работа и, о, не — Тас се намръщи раздразнено. — Пак тази сребърна гривна на Танис. Как изобщо може да се справя сам, без постоянно да му ходя по петите и да събирам нещата, които изпуска? Изключително безгрижна личност. Изненадан съм, че Лорана успява да се примири толкова лесно.

Той изучи вътрешността на една от кесиите.

— Е, това май е всичко — въздъхна. — Определено беше интересно. Тоест през по-голямата част си беше направо прекрасно. Срегнах няколко дракона. Летях с цитадела. Превърнах се в мишка. Счупих драконова сфера. И двамата с Паладин станаме близки приятели. — Имаше и тежки времена, разбира се — произнесе тихо след кратък размисъл. — Но вече не ми се струват толкова тъжни. Просто ме карат да се чувствам малко странно ей тук. — Той сложи ръка върху сърцето си. — Трябва да призная, че приключенията страшно ще ми липсват. Но не остана никой, с когото да тръгнем да пътешествуваме. Сега всички са се установили. Животът им е лек и приятен. — Кендерът изучи съдържанието на последната кесия. — Май наистина ми е време и на мен да се установя някъде, а и Главен шериф не звучи никак зле... Чакай малко... Какво е това? На самото дъно е... — Той измъкна един съвсем малък предмет, почти изгубен в ъгъла на кесията. Вдигна го пред очите си и шумно си пое дъх. — Как ли го е изгубил Карамон? А беше *толкова* внимателен с него. Какво пък, напоследък му се насъбра доста. Просто ще отида да му го върна. Сигурно страшно се е разтревожил. В края на краищата, *какво ли* ще каже Пар-Салиан, ако...

Той потъна в съзерцание на съвсем обикновения медальон в ръката си и така и не забеляза, че другата му ръка — очевидно действайки на своя глава, след като той се беше отказал от приключенията — се шмугна зад гърба му и опипом намери калъфа с картите.

— Как се казваше онзи град? Мерилон?

Без съмнение последното бе казано от ръката му. Естествено, след като Тас се бе отказал от приключенията.

Калъфът с картите изчезна в една от торбите, заедно с останалите съкровища на кендера. Ръката му действаше бързо и улисано.

Когато всичко отново бе прибрано, ръката бързо започна да окача кесиите и торбите обратно на раменете му, на колана, както и да ги пъха в джобовете на чисто новите му яркосини гамаши.

После съвсем невинно започна да трансформира съвсем незначителния на вид, с нищо неотличим медальон в наистина красив — изцяло покрит с бляскави скъпоценности скиптър, който изглеждаше наистина магически.

— Щом свършиш — произнесе нравоучително на ръката си кендерът, — ще се качим горе и ще го върнем на Карамон...

— Къде е Тас? — промърмори Тика, сгушена в, ръцете на едрия войн.

Карамон вдигна глава, целуна червеникавите ѝ къдрици и я прегърна още по-силно.

— Не зная. Мисля, че слезе долу в къщата.

— Осъзнаваш ли — попита Тика, като се намести по-удобно в прегръдките му, — че няма да ни остане нито една лъжица?

Карамон се усмихна. Повдигна брадичката ѝ и я целуна.

Час по-късно двамата кръстосваха пода на недовършената къща, а Карамон развълнувано обясняваше подобренията, които бе замислил:

— Детската стая ще бъде тук — каза той. — Точно до нашата спалня. А тук ще бъде стаята на по-големите деца. Не, чакай малко, по-добре да бъдат две стаи. Една за момичетата и една за момчетата. — Карамон се престори, че не забелязва пламналото лице на Тика. — Кухнята, стаята на Тас, стаята за гости... нали Танис и Лорана ще ни посещават... и... — Гласът му заглъхна.

Беше стигнал до единственото завършено помещение от новата къща — стаята, над чиято врата бе окачена табелка с издялан магьоснически знак.

Тика го погледна. Засмяното ѝ лице внезапно бе станало сериозно и бледо.

Карамон се протегна и съвсем бавно откачи табелката. Загледа се мълчаливо в нея и остана така в продължение на няколко минути. После се усмихна и я подаде на Тика:

— Би ли пазила това вместо мен, скъпа? — попита тихо.

Тя се втренчи учудено в едрия войн, докато треперещите ѝ пръсти бързо преминаваха по мистичния знак в дървото.

— Ще ми разкажеш ли какво се случи, Карамон? — попита.

— Някой ден — отвърна войнът, като я привлече отново в прегръдките си. — Някой ден — повтори. Сетне я целуна и двамата се загледаха към града, който тъкмо се събуждаше за новия ден.

През полюшващите се валенови листа се виждаше фронтоът на покрива на Странноприемницата. Чуваха се и гласове, сънливи, смеещи се или подхващащи поредната караница. Долавяше се мирисът на сутрешните огънове, чийто дим изпълваше зелената долина с леката си омара.

Държеше я в прегръдките си и чувстваше как любовта ѝ го обгръща, как собствената му любов към нея блести ярко и чисто като светлината на Солинари... или като светлината от кристала на върха на един магически жезъл...

Карамон въздъхна дълбоко и със задоволство.

— И бездруго няма значение — промърмори той. — Сега съм у дома.

ВЕНЧАЛНА ПЕСЕН

(РЕПРИЗА)

*Но аз и ти през жарки дни,
през мрака на земята,
напук на всичко на света,
получило живот от небесата,
дъхът ти топъл в този миг,
домът, във който сме един до друг
и всичко, станало по-важно
от клетвата между съпруга и съпруг.*

ПОСЛЕСЛОВ

И така, нашето пътуване из Крин достигна своя край.

Знаем, че много от вас се надяваха приключенията ни из тези приказни земи да продължават и занапред и ще бъдат разочаровани. Но, както би казала майката на Тасълхоф: „Идва време, когато трябва да изхвърлиш котката, да заключиш вратата, да сложиш ключа под изтривалката и да поемеш по пътя си.“

Разбира се, ключът винаги ще си остане под тази изтривалка (стига в града да не се нанесе друг кендер) и ние в никакъв случай не изключваме възможността някой ден да се върнем обратно и да си го потърсим. Само че сега вече разполагаме с магическото устройство за време в една от *нашите* кесии (по щастливо стечение на обстоятелствата за Крин!), а там някъде съществуват още много и различни светове, които с удоволствие бихме изучили, преди да се върнем в този.

Когато проектът DRAGONLANCE беше още в самото си начало, нямахме и най-малка представа колко успешен ще се окаже. За това има много причини, но най-важна от всички тях, поне според мен, е, че по него работеше един наистина прекрасен екип. От сценаристите, през художниците, гейм-дизайнерите, до редакторите — всеки един от тези хора гледаше на работата си като на нещо повече от такава и вложи в нея всичко, на което е способен, за да сме сигурни, че ще постигнем успех. Трейси твърди, че Крин — където и да е всъщност — съществува в действителност и ние всички сме били там. Сега знам, че това е самата истина, защото сбогуването се оказа трудно.

Като заговорихме за сбогуване, за пръв път осъзнахме дълбочината на чувствата, които нашите читатели изпитват към героите и света, който създадохме, когато започнахме да получаваме тонове писма относно смъртта на Стурм.

„Сега знам, че Стурм не означава нищо за вас! — пишеше един обезумял от мъка фен. — В края на краищата, той е просто плод на вашето въображение.“

Разбира се, че Стурм е нещо много повече от това. Фактът, че прекарваме толкова време с нашите герои, съвсем естествено води до това, че се привързваме към тях. Ликуваме заедно с тях, скърбим с тях и понякога оплакваме смъртта им. Ето защо не го „убихме“ просто така. Още в самото начало на проекта благородният соламнийски рицар бе замислен като трагичен герой. Смъртта е част от живота, част, която трябва да приемем, за да се научим да се справяме с нея — нещо, което важи дори за нашия безгрижен кендер.

Гибелта на Стурм беше загатната от Господарката на Гората още в първата книга, когато тя го поглежда и казва: „Не оплакваме смъртта на тези, що изпълнили са своята съдба.“

Храбрата саможертва на Стурм принуждава рицарите да преразгледат ценностите, които защитават и по някакъв начин им предоставя възможност да се обединят. Стурм умря така, както бе живял — безстрашно, с чест, служейки на другите. А споменът за него ще остане жив в сърцата на онези, които го обичаха: много пъти след това само този спомен е достатъчен за неговите приятели в моменти на трудности и несполуки.

Знаехме, че смъртта на Флинт ще окаже доста болезнен ефект върху Тасълхоф и действително, когато това се случи, плакахме повече за кендера, отколкото за старото джудже, което бе водило богат и завършен живот. Но нещо в Тас се промени завинаги (и то, за добро), щом осъзна, че е изгубил своя недодялан, но добросърдечен приятел. Това също беше поредната наложителна промяна (макар тук Танис да би добавил, че някои неща никога не се променят и кендерите са едно от тях!). Знаехме, че на Тас предстои тежък път по време на втората трилогия. Знаехме, че за целта той ще се нуждае от сила и най-вече от състрадание, за да го извърви.

Винаги сме се надявали, че ще ни се удаде шанс да разкажем историята на Карамон и Рейстлин, даже когато все още бяхме заети с първата трилогия. Може да се каже, че в общи линии тази история бе очертана още в късия разказ „Изпитанието на близнаците“ — предвестник на същинската втора трилогия. ЛЕГЕНДИТЕ се разрастваха и придобиваха цялост, дори докато работехме над ХРОНИКИТЕ, така че беше просто въпрос на навик да продължим по пътя заедно с онези от нашите герои, които все още се нуждаеха от услугите ни.

В ЛЕГЕНДИТЕ за нас беше важно да покажем, че не говорим просто за поредния поход за спасяване на света, а по-скоро за (както твърди и самият Пар-Салиан) спасяването на една душа. Всички смятаха, че имаме предвид душата на Рейстлин, но, както видяхте, ставаше дума за тази на неговия близък. Архимагьосникът така или иначе вече се беше обрекъл сам. Единственото, което го спаси в самия край, бе любовта на брат му и онази мъничка искра в сърцето му, която дори мракът отвътре не успя напълно да изгаси.

Но ето, че този път ни доведе, както всъщност става с всички пътища, до кръстопът. Ние, авторите, трябваше да поемем в една посока, а нашите герои в друга. Вече сме убедени, че можем да ги оставим да следват съдбата си. Карамон откри в себе си сили да се справи с живота. Двата с Тика със сигурност ще имат много синове и дъщери. И няма да се изненадаме, ако поне някой от наследниците им стане магьосник.

Без съмнение децата на Карамон ще се срещнат с единствения син на Танис (тих, вгълбен в себе си младеж) и със златокосите близнаци на Речен вятър и Златна Луна, за да преживеят някое и друго приключение. Може би дори ще се опитат да открият какво се е случило с Гилтанас и Силвара. Може би ще потеглят към обединеното кралство на елфите, най-сетне открило своите силни владетели в лицето на Алхана и Портиос, между които пък — в крайна сметка — някак си се разраства дълбока и трайна любов. А защо да не се срещнат и с децата на Бупу (която се е омъжила за Върховния булп, без той да забележи) или да се поогледат наоколо с „дядо“ Тасълхоф?

Естествено, Астинус ще отбележи тези приключения в своите хроники, дори и ние да не успеем. А пък и вие, които играете ролевите игри на DRAGONLANCE, със сигурност ще научите много повече, отколкото ние бихме могли. Накратко казано, надяваме се, че ще продължите да прекарвате невероятни моменти из тези славни земи. Но ние трябва да продължим по своя път.

Стискаме си ръцете с Тас (който пак подсмърча) и се сбогуваме (задължително проверяваме кесииите си и го освобождаваме от бремето на доста от личните си вещи, които без да искаме сме „изпуснали“). После го следваме с поглед, докато се спуска с подскачане по пътя си и си представяме, че сме някъде там, в далечината, заедно с него, когато

се среща с един стар, леко озадачен магьосник, който се шура наоколо и търси шапката си. Която е на главата му.

Чак тогава те изчезват от погледа ни. А ние въздъхваме, обръщаме се и поемаме по своя нов път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.